ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

Αν *δεν* έχετε χρόνο να διαβάσετε αυτό το βιβλίο...
Αν *δεν* έχετε χώρο γι' αυτό στη βιβλιοθήκη σας...
Ε, τότε αυτό το βιβλίο είναι ιδανικό για την περίπτωσή σας!

Αν ο χώρος και ο χρόνος είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, τότε με το νόμισμα αυτό μπορείτε να εκ-*πληρώσετε* όλα τα όνειρά σας.
Εμπρός, μη διστάζετε. Βλέπετε εκείνο τον περίεργα γνώριμο τύπο πιο πέρα που σας κοιτάζει και σας χαμογελά ενθαρρυντικά; Όχι, όχι, δε σας χαμογελά με οίκτο! Ναι, ναι, σας παροτρύνει να διαβάσετε αυτό το βιβλίο! Όχι, όχι, δεν είναι ο βιβλιοπώλης...
Είναι ο εαυτός σας της άλλης βδομάδας που ήδη το διάβασε!

Δρχ. 350

3

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

3

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο

ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Είναι φορές που φαντάζομαι τους συγγραφείς της Επιστημονικής Φαντασίας σαν χαιρέκακα ανθρωπάκια που γυρίζουν μουλοχτά ανάμεσά μας ψάχνοντας να εντοπίσουν ποια μεγαλόσχημη αλήθεια και ποιο βαρύγδουπο δόγμα τους ξέφυγε ώστε να το ανατρέψουν, να το γελοιοποιήσουν, να το κονιορτοποιήσουν...

Στην Επιστημονική Φαντασία ένα είναι σίγουρο: ότι τίποτα δεν είναι σίγουρο. Ακόμη και η κοινότοπη έκφραση, «Αύριο θα ξημερώσει μια άλλη μέρα». Σε τούτο τον τόμο θα δούμε ιστορίες όπου αύριο ξημερώνει πάντα η ίδια μέρα, και όπου το «αύριο», το «θα», το «ξημερώνει» και το «μέρα» χάνουν κάθε νόημα.

Τα Ταξίδια στο Χωροχρόνο — μια και ο Χώρος και ο Χρόνος είναι έννοιες αδιαίρετες — υπήρξαν πάντοτε ένα από τ' αγαπημένα θέματα της Επιστημονικής Φαντασίας... και ένα από τα πιο δύσκολα να τα συζητήσει κανείς. Βλέπετε, η ίδια η δομή της ανθρώπινης γλώσσας στηρίζεται σ' ένα σκελετό απόλυτου χρόνου. Τα ρήματα εκφράζουν πάντοτε χρόνο, με αποτέλεσμα να μας εμποδίζουν να μιλήσουμε για άλλες έννοιες του Χρόνου. Όσο πιο βαθιά προχωρά κανείς την ανάλυση τόσο πιο δυσνόητες και ασυνάρτητες γίνονται οι εκφράσεις του...

Όμως δε θα προχωρήσω σε «βαθυστόχαστες» φιλοσοφικές ή επιστημονικές αναλύσεις. Ήδη είχα γρά-

ψει εδώ κάμποσες δεκάδες αράδες μέχρι που κάποια στιγμή σταμάτησα να τις ξαναδιαβάσω. «Πω πω, τι γράφω!» είπα, και τις έσβησα. Αυτό δεν ήταν πρόλογος, αλλά βαρετή πραγματεία!

Βλέπετε, η προσπάθεια γα εμβάθυνση θυμίζει συχνά το λάτρη της φύσης που κόβει τα δέντρα γιατί του εμποδίζουν τη θέα του δάσους.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση τα Ταξίδια στο Χωροχρόνο είναι πάνω απ' όλα μια διασκέδαση, μια διαδρομή με ένα τρελό, συναρπαστικό τρενάκι του λούνα-παρκ, που μια ανηφορίζει προς το μέλλον και μια βουτά προς το παρελθόν. Απίθανη αυτή η αίσθηση του ιλίγγου! Ποιος έχει χρόνο για βαθυστόχαστες αναλύσεις; Μετά, εντάξει· όταν κατεβείτε μπορείτε να σκεφτείτε και ν' αναλύσετε την εμπειρία, αλλά μονάχα *μετά*. (Και μην αρχίσετε να μου σχολιάζετε αυτούς τους χρονικούς προσδιορισμούς!) *Τώρα* απλώς απολαύστε το ταξίδι.

Θα θέλατε να μάθετε τις συναρτήσεις τις κβαντομηχανικής που αναφέρονται στο Χρόνο;

Δικό σας πρόβλημα. Εδώ θα μάθετε έναν εξαιρετικά πρακτικό τρόπο να κυνηγάτε δεινοσαύρους στο παρελθόν. Ποτέ δεν ξέρετε πού θα σας χρειαστεί. Μάθε τέχνη κι άσ' τηνε... που λένε.

Θα θέλατε να μάθετε κατά πόσο τα ταχυόνια ταξιδεύουν αντίστροφα στο Χρόνο;

Ε, ανοίξετε κανένα βιβλίο φυσικής. Εδώ θα μάθετε τι έπαθε κάποιος που ήθελε ν' αποικίσει το Τέξας του 1890!

Σας προβληματίζει κατά πόσο η ύπαρξη του Κ-μεσόνιου προϋποθέτει την ταυτόχρονη ύπαρξη δύο συμπάντων με αντίστροφους χρόνους;

Αν ναι, τότε ίσως ένα βάλιουμ σας βοηθήσει να ηρεμήσετε, γιατί τούτο το βιβλίο δεν καταπιάνεται μ' αυτό το θέμα. Αλλά μια και το αγοράσατε — ή το δανειστήκατε — μπορείτε να διαβάσετε τι προβλήματα παρουσιάζει ο τουρισμός στο Χρόνο... ή να μάθετε από πρώτο χέρι τι συνέβη στη Σταύρωση του Χριστού... ή για το πόσο σαγηνευτικά μυστήρια μπορεί να κρύβει μια σοφίτα... ή για τις περιπέτειες μιας παρέας που παγιδεύτηκε στους βάλτους του Χρόνου ή —

Τώρα που το σκέφτομαι, δε θα 'ταν άσχημη ιδέα να πάρετε άλλο ένα βάλιουμ...

Γιώργος Μπαλάνος

Η ΧΡΟΝΟΠΑΓΙΔΑ

του Κηθ Λώμερ

Φαντάζεστε τι θα γινόταν αν ο Χωροχρόνος άρχιζε ξαφνικά να λειτουργεί σαν δημόσια υπηρεσία! Φοβερό, ε; Να μην ξέρεις τι σε περιμένει πίσω από κάθε πόρτα, εκτός του ότι όλο και κάποιος θα σε στείλει σε μια άλλη πόρτα... και μετά σε παράλλη... μέχρι που να βρεθείς πάλι στην πρώτη πόρτα ή στην έξοδο. Και βέβαια, ο καθένας και το καθετί ακολουθεί το δικό του ωράριο και η κάθε μέρα είναι αργία, ημιαργία ή απεργία...

Στη «Χρονοπαγίδα», τόποι και εποχές, γήινοι και εξωγήινοι μπλέκονται σ' ένα φοβερό λαβύρινθο όπου τα πάντα μπορεί να συμβούν και συνήθως συμβαίνουν.

Και τώρα μερικά για το συγγραφέα. Ο Κηθ Λώμερ είναι Αμερικανός, πρώην αξιωματικός της αεροπορίας και πρώην διπλωματικός. Γεννήθηκε το 1925. Στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο υπηρέτησε στο στρατό και μετά σπούδασε αρχιτεκτονική, αλλά δεν ακολούθησε αυτό το επάγγελμα. Αντίθετα, μπήκε στην πολεμική αεροπορία και μετά στο διπλωματικό σώμα, όπου έφτασε ώς το βαθμό του αντιπροξένου. Με τόση πείρα από το Δημόσιο είναι φυσικό να φαντάστηκε μια κατάσταση σαν τη «Χρονοπαγίδα». Πάντως από το

1965 αποφάσισε να σοβαρευτεί και αφοσιώθηκε αποκλειστικά στην Επιστημονική Φαντασία. Είναι ένας από τους πολυγραφότερους συγγραφείς του είδους, και πολλά έργα του περιστρέφονται γύρω από το φαινόμενο του Χρόνου και των Παράλληλων Κόσμων.

Γ.Μ.

1

Τα νερά του κόλπου της Τάμπα αστραποβολούσαν εκτυφλωτικά, και ο Τζο Ακόστα, υποκελευστής υπηρεσίας στην ακταιωρό *Χάμπτον* της Ακτοφυλακής, μισόκλεισε τα μάτια του για να διακρίνει καλύτερα το άχαρο σκαρί που σκαμπανέβαζε στα κυματάκια γύρω στο ένα μίλι αριστερά της πλώρης τους.

«Τι στο διάολο είναι αυτό, καπετάνιε;» ρώτησε τον υποπλοίαρχο που στεκόταν δίπλα του με τα κιάλια γυρισμένα προς το παράξενο σκαρί.

«Δικάταρτο ιστιοφόρο με περίεργα ψηλή πρύμνη. Τα πανιά του κρέμονται σε κουρέλια. Φαίνεται σαν να πέρασε από γερό μπουρίνι», απάντησε ο αξιωματικός. «Ας του ρίξουμε μια ματιά από πιο κοντά».

Η ακταιωρός άλλαξε πορεία κάνοντας ανοιχτή στροφή για να πλησιάσει το τετράγωνης ιστιοφορίας σκαρί. Από κοντά ο Ακόστα μπορούσε να δει τα πολυκαιρισμένα μαδέρια του ασουλούπωτου κύτους τα οποία διατηρούσαν ακόμη φλούδες κόκκινης και χρυσαφένιας μπογιάς. Σωροί από πεταλίδες και μεγάλες τούφες από φύκια σημάδευαν τα ίσαλά του. Η ακταιωρός πέρασε κάτω από την πρύμνη κι από απόσταση δεκαπέντε μέτρων. Περίτεχνα γράμματα, σχεδόν σβησμένα από την πολυκαιρία, σχημάτιζαν το όνομα

Κουκαράτσα.

Ενώ η ακταιωρός έκανε κράτει, ένα ζαρωμένο μαυριδερό πρόσωπο εμφανίστηκε στην κουπαστή ψηλά. Τα ανήσυχα κατάμαυρα μάτια του καρφώθηκαν σ' εκείνα του Ακόστα. Και άλλοι άντρες έκαναν τώρα την εμφάνισή τους δίπλα στον πρώτο. Όλοι ήταν κουρελήδες, βλογιοκομμένοι, ξεδοντιάρηδες και αξύριστοι.

«Καπετάνιε, θα πρόκειται για καμιά καινούρια φουρνιά από κείνους τους κουβανούς φυγάδες!» υπέθεσε ο Ακόστα. «Αλλά πώς στην ευχή κατάφεραν να φτάσουν ώς εδώ δίχως να τους πάρει είδηση κανένας;»

Ο αξιωματικός κούνησε το κεφάλι του. «Μάλλον θα γυρίζουν καμιά ταινία», αποκρίθηκε. «Δεν μπορεί να είναι αληθινό τούτο το πλεούμενο».

«Δηλαδή έχεις ξαναδεί τέτοιο σκυλοπνίχτη;» ρώτησε ο Ακόστα.

«Ναι, στα βιβλία της ιστορίας».

«Καταλαβαίνω. Εννοείς κάτι σαν το *Μπάουντυ* που είναι αραγμένο στην προβλήτα του Σαιντ Πητ».

«Κάτι τέτοιο. Μονάχα που τούτο είναι γαλιόνι του δέκατου έκτου αιώνα ή εκεί γύρω. Πορτουγκέζικο, αν κρίνουμε από τη σημαία».

«Νομίζω ότι κάποιος θα 'πρεπε να μας έχει ενημερώσει σχετικά», παρατήρησε ο Ακόστα. «Ε, σεις, εκεί πάνω!» φώναξε στους κουρελήδες, κάνοντας τα χέρια του χωνί. «Αν αυτός ο σκυλοπνίχτης σας έχει βύθισμα πάνω από δυο οργιές, θα έχετε προβλήματα». Έδειξε με τον αντίχειρα πίσω του. «Υπάρχουν ξέρες!» πρόσθεσε.

Ο τύπος που είχε εμφανιστεί πρώτος φώναξε κάτι με βραχή φωνή.

«Έι», έκανε ο Ακόστα. «Είχα δίκιο. Μιλάει κάτι σαν σπανιόλικα». Έκανε πάλι χωνί με τις παλάμες του.

«*Κε σον ουστέδες; Κε πάσα;*» Ο τύπος στο κατάστρωμα άρχισε κάτι να τσαμπουνάει, κάνοντας ταυτόχρονα το σταυρό του.

«Τι είπε;» ρώτησε ο αξιωματικός.

Ο Ακόστα κούνησε το κεφάλι του. «Μιλάει παράξενα, καπετάνιε. Θα νομίζει ότι είμαστε κι εμείς της ταινίας».

«Θ' ανέβουμε πάνω να δούμε τι γίνεται».

Μια ώρα αργότερα, ρυμουλκώντας το σαπιοκάραβο, η ακταιωρός έβαζε πλώρη για την προβλήτα της καραντίνας στο πόρτο της Τάμπα.

«Ποια είναι η γνώμη σου;» ρώτησε ο Τζο Ακόστα, κοιτάζοντας λοξά τον υποπλοίαρχο.

«Η γνώμη μου είναι ότι ψαρέψαμε ένα γαλιόνι με πλήρωμα δεκατρείς αγράμματους Πορτουγκέζους», αποκρίθηκε ξερά ο κυβερνήτης. «Πέρα απ' αυτό, προτιμώ να μην έχω καμιά γνώμη».

2

Στις 10:15 π.μ., όπως ήταν ο απαράβατος κανόνας της, η κυρία Οντήλια Γουίδερς φόρεσε το καπελάκι της, έλεγξε τον ποδόγυρό της στον καθρέφτη του χολ και ξεκίνησε για το δεκάλεπτο περίπατό της ώς την πόλη. Πέρασε το παλιό εγκαταλειμμένο βενζινάδικο της στροφής, περπατώντας ζωηρά, με το κεφάλι ψηλά και τη ράχη στητή. Εισπνοή ανά τέσσερα βήματα και εκπνοή για άλλα τέσσερα, μια απλή μέθοδος στην οποία απέδιδε την εντυπωσιακά νεανική σιλουέτα του τριαντα-εξάχρονου κορμιού της.

Κάνα δυο λεπτά μετά το βενζινάδικο, η κυρία Γουίδερς κοντοστάθηκε νιώθοντας κάτι ακαθόριστα παράξενο στην όψη του δρόμου πιο πέρα. Είχε πάψει προ πολλού να προσέχει το περιβάλλον της διαδρο

μής, αλλά τώρα μια ασυνήθιστη πινακίδα μπροστά τράβηξε την προσοχή της. Έγραφε:

ΜΠΡΑΝΤΒΙΛ — 1 ΜΙΛΙ

Ήταν περίεργο, σκέφτηκε, που μπήκαν στον κόπο να στήσουν μια νέα πινακίδα εδώ... και μάλιστα λανθασμένη. Το σπίτι της απείχε ακριβώς μισό μίλι από την πόλη· δε θα πρέπει να ήταν πάνω από λίγες εκατοντάδες μέτρα ώς τα πρώτα σπίτια της. Πλησιάζοντας πιο κοντά πρόσεξε ότι η πινακίδα δεν ήταν καινούρια· η μπογιά της ήταν ξεθωριασμένη και ξεφτισμένη, με κάνα δυο σκουριασμένα λακουβάκια από σκάγια κυνηγών. Κοίταξε γύρω της ανήσυχα. Τώρα που το πρόσεχε, τούτο το κομμάτι του δρόμου δεν της φαινόταν και τόσο γνωρίμο. Να... εκείνο το μεγάλο δέντρο που έγραφε 666 πάνω του... σίγουρα θα το είχε προσέξει από παλιά...

Προχώρησε με γοργό βήμα, λαχταρώντας να δει τη γνώριμη διαφήμιση της Κόκα-Κόλα μετά τη μικρή στροφή του δρόμου μπροστά. Αντί γι' αυτό, αντίκρισε ένα λευκοβαμμένο κτήριο μισοκρυμμένο πίσω από τα φυλλώματα. Η καμινάδα από τούβλα είχε μια περίεργα γνώριμη όψη. Συνέχισε το δρόμο της, πέρασε κάτω από τη σειρά με τις ψηλές λεύκες... και σταμάτησε απότομα, αντικρίζοντας αγανακτισμένα το δικό της σπίτι! Το είχε αφήσει περπατώντας προς τ' ανατολικά... και τώρα το πλησίαζε ερχόμενη από τα δυτικά. Ήταν παράλογο... αδύνατο!

Η κυρία Γουίδερς έσιαξε αποφασιστικά το καπέλο στο κεφάλι της. Πολύ καλά, φαίνεται ότι είχε αφαιρεθεί ρεμβάζοντας και είχε πάρει λάθος στροφή — όχι ότι θυμόταν να υπάρχει κανένας κάθετος δρόμος από το σπίτι της ώς την πόλη — με αποτέλεσμα να ξαναβγεί στην πόρτα της. Ήταν ανόητο λάθος, και η χήρα του Λ.Μ. Γουίδερς δεν είχε καιρό γι' ανοησίες. Καλύτερα να το αγνοούσε. Σφίγγοντας την τσάντα και με τα δυο της χέρια, σαν να ήταν χαλινάρια αλόγου, συνέχισε αποφασιστικά περνώντας μπροστά από την αυλόπορτα του σπιτιού της. Πέντε λεπτά αργότερα, νιώθοντας το φόβο να φουντώνει στα σωθικά της, πλησίασε μια πινακίδα στο πλάι του δρόμου, που έγραφε:

ΜΠΡΑΝΤΒΙΛ — 1 ΜΙΛΙ

Κοντοστάθηκε για μια στιγμή κοιτάζοντας χαζά τα γράμματα· ύστερα έκανε γοργά μεταβολή και ξαναπήρε το δρόμο απ' όπου είχε έρθει. Φτάνοντας στην αυλόπορτα, σταμάτησε και ακούμπησε στο φράχτη βαριανασαίνοντας και προσπαθώντας να καταλάβει τι γινόταν. Η θέα της γνώριμης βεράντας με το σπασμένο καφασωτό, που ο μακαρίτης ο άντρας της όλο έλεγε ότι θα φτιάξει και ποτέ δεν έφτιαξε, την καλμάρισε κάπως. Πήρε μια βαθιά εισπνοή και κατάφερε να ξαναδώσει στην ανάσα της τον κανονικό της ρυθμό. Λίγο έλειψε να ρεζιλευτεί, τρέχοντας μέσα στο σπίτι και τηλεφωνώντας στο σερίφη με κάποια τρελή ιστορία για μπερδεμένους δρόμους. Χμμ! Σκέψου τι κουτσομπολιά θα γίνονταν μετά στην πόλη, με τους γεροπεμπερμπάντηδες να χαμογελούν πρόστυχα και να τούν πονηρά υπονοούμενα για τις γυναίκες που ζούσαν μόνες. Εντάξει, είχε μπερδευτεί, παίρνοντας δυο φορές την ίδια λανθασμένη στροφή, έστω και αν δεν ήξερε κανένα σημείο που θα μπορούσε να πάρει λάθος στροφή. Τούτη τη φορά θα παρακολουθούσε το κάθε της βήμα, και αν έφτανε στο ταχυδρομείο μισή ώρα αργότερα από συνήθως, ας τολμούσε κανείς να της κάνει παρατήρηση!

Αυτή τη φορά, όταν είδε την πινακίδα να ξεφυτρώνει πάλι μπροστά της, σταμάτησε στη μέση του δρόμου και κοίταξε πάνω κάτω. Χρειάστηκε να παλέψει

με δυο αντίθετες επιθυμίες: να τρέξει μπροστά με την ελπίδα να διακρίνει την πόλη πιο πέρα ή να το βάλει στα πόδια γυρίζοντας στο φιλικό περιβάλλον του σπιτιού της.

«Μα δεν μπορεί!» μουρμούρισε μεγαλόφωνα, και ξαφνιάστηκε από το ασυγκράτητο τρέμουλο της φωνής της. «Έχω κάνει χιλιάδες φορές αυτή τη διαδρομή! Δεν υπάρχει τρόπος να έχω χάσει το δρόμο...»

Στο άκουσμα της λέξης «χάσει», που υπονοούσε και κάποια πνευματική ανικανότητα, η κυρία Γουίδερς αντίδρασε με επιθετική αγανάκτηση. Άκου είχε χάσει το δρόμο! Μια σοβαρή, θεοφοβούμενη και αξιοπρεπής γυναίκα δε χανόταν μέρα μεσημέρι σαν να 'ταν καμιά μεθυσμένη αλήτισσα! Αν είχε μπερδευτεί, γι' αυτό θα έφταιγε ο δρόμος που είχε αλλάξει! Τώρα που το σκεφτόταν, δεν υπήρχε αμφιβολία πως αυτή ήταν η εξήγηση: στη διάρκεια της νύχτας θα είχε έρθει κανένα συνεργείο και θα 'χε ανοίξει καινούριο δρόμο — όλοι ήξεραν πόσο γρήγορα δούλευαν τα μηχανήματα σήμερα — δίχως προηγουμένως να ενημερώσουν κανέναν. Τι θράσος! Και η καινούρια πινακίδα θα αφορούσε αυτή τη νέα παράκαμψη. Με το σαγόνι της σφιγμένο αποφασιστικά, η κυρία Γουίδερς έκανε μεταβολή και ξεκίνησε για το σπίτι της με σταθερό βήμα. Τούτη τη φορά θα τηλεφωνούσε στο σερίφη και θα τα έψελνε από την καλή στο γέρο βλάκα.

Το τηλέφωνο βούιζε συνέχεια δείχνοντας ότι η γραμμή μιλούσε. Αφού προσπάθησε να πάρει πέντε φορές, η Οντήλια Γουίδερς πήγε στην κουζίνα της, διατηρώντας σταθερά μια έκφραση ενάρετης αγανάκτησης. Εκεί άνοιξε το ψυγείο της και άρχισε να ετοιμάζει μηχανικά λίγο κολατσιό. Ευτυχώς, υπήρχαν τρόφιμα και δε θα ήταν *αναγκασμένη* να βγει για ψώνια σήμερα. Κρατώντας επιμελώς τις σκέψεις της μα-

κριά από την άκαρπη προσπάθειά της να πάει ώς την πόλη, ετοίμασε ένα σάντουιτς από το τελευταίο βραστό χοιρομέρι, γέμισε ένα ποτήρι γάλα και κάθισε στη λιακάδα που χυνόταν μέσα από τις σουρωτές κουρτίνες. Άρχισε να τρώει αφηρημένα, ακούγοντας το τικτακ του ρολογιού στο χολ.

Εκείνο το απόγευμα έκανε πάλι καμιά δεκαριά απόπειρες να τηλεφωνήσει. Πρώτα στο γραφείο του σερίφη, μετά στην Άμεσο Δράση, και τελικά στην αστική αστυνομία. Οι γραμμές ήταν όλες πιασμένες, ίσως από τη βροχή τηλεφωνημάτων για το μπέρδεμα των δρόμων. Ύστερα, έτσι αυθόρμητα, προσπάθησε να πάρει τον Χένρυ, το μηχανικό του συνεργείου του δήμου. Η γραμμή ήταν πάλι πιασμένη. Δοκίμασε να πάρει δύο φίλες της, και μετά το κέντρο. Όλες οι γραμμές μιλούσαν.

Άνοιξε το ραδιόφωνο για το αγαπημένο της πρόγραμμα, ένα σπαραξικάρδιο δράμα για τις πολιτικές μηχανορραφίες στο Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων μιας μικρής πόλης, αλλά είχε μόνο παράσιτα. Εκνευρισμένη, άρχισε να καθαρίζει το ήδη πεντακάθαρο σπιτικό της. Αυτό κράτησε μέχρι που οι σκιές του δειλινού άρχισαν ν' απλώνονται στον κήπο. Μετά το δείπνο έκανε άλλη μια προσπάθεια να τηλεφωνήσει, αλλά κατέβασε το ακουστικό ακούγοντας το απρόσωπο *μπίιπ, μπίιπ, μπίιπ* της κατειλημμένης γραμμής.

Το άλλο πρωί βγήκε και περπάτησε ώς την πινακίδα πριν γυρίσει πάλι σπίτι, πλημμυρισμένη από την ανικανοποίητη διάθεση να διαμαρτυρηθεί σε κάποιον. Εντελώς μηχανικά τράβηξε για το ψυγείο της, έβγαλε το χοιρομέρι και το γάλα...

Τα φρύδια της έσμιξαν σκεφτικά κοιτάζοντας το κρέας στην πιατέλα. Τρεις φέτες. Όμως είχε φάει χτες το τελευταίο χοιρομέρι, δύο φέτες για μεσημε-

ριανό και μια με τη σαλάτα για βραδινό. Και το γάλα; Το είχε τελειώσει και είχε ακουμπήσει την άδεια μπουκάλα δίπλα στην πόρτα...

Πλησίασε στο ντουλάπι, κατέβασε το βάζο της μαγιονέζας που είχε ανοίξει χτες, και έβγαλε το καπάκι. Το βάζο ήταν γεμάτο, ανέγγιχτο.

Η Οντήλια Γουίδερς ετοίμασε φαγητό, το έφαγε και έπλυνε τα πιάτα. Μετά φόρεσε ένα καπελάκι για τον ήλιο και βγήκε στον κήπο να κόψει λουλούδια. Στο πρόσωπό της υπήρχε αποτυπωμένη μια μόνιμη έκφραση αποδοκιμασίας και αγανάκτησης.

3

«Πρόκειται για παλαβή ανταπόκριση», είπε ο Μπιλ Σάμμερς, ο υπεύθυνος της στήλης «Πρόσωπα» του περιοδικού *Σκηνή*, «αλλ' αυτό δε σημαίνει ότι δεν αποτελεί και είδηση».

«Κάποιος τύπος πάει και μπλέκεται στον απαγορευμένο μαχαλά μιας αραβικής πόλης με αποτέλεσμα να τον πάρει στο κυνήγι ο όχλος», σχολίασε ο Μπαντ Βετς, ο Νούμερο Ένα ρεπόρτερ του *Σκηνή*. «Μπορεί αυτό να έχει μεγάλο ενδιαφέρον για την εκεί Αμερικάνικη Πρεσβεία μας, αλλά σε τι θα ενδιέφερε το κοινό;»

«Δεν είδες τις φωτογραφίες;»

Ο Βετς χασμουρήθηκε καθώς ο Σάμμερς του έδινε τα τρία μεγάλα γυαλιστερά ενσταντανέ. «Ε, λοιπόν; Κάποιος τουρίστας είχε μαζί του μηχανή», μουρμούρισε. «Ερασιτέχνης φωτογράφος...» Η φωνή του έσβησε καθώς κοίταζε καλύτερα την πρώτη φωτογραφία. Έδειχνε έναν ψηλό, άχαρο άντρα, με γερτούς ώμους και ρουφηγμένο πρόσωπο. Τα μάτια του ήταν χωμένα στις κόγχες τους, είχε ένα κοντό μαύρο γένι, μια μεγάλη ελιά, και ήταν ντυμένος με άτσαλο μαύρο κοστούμι

και ψηλό καπέλο. Στο φόντο φαινόταν ένα πλήθος με άσπρες κελεμπίες γύρω από την παράγκα μιας λαϊκής αγοράς. Ο Βετς περιεργάστηκε την επόμενη φωτογραφία. Έδειχνε τον ίδιο άντρα καθισμένο σ' ένα τραπέζι κάτω από μια τέντα, με το δασύμαλλο κεφάλι του γυμνό, να κάνει αέρα με το καπέλο του. Κατά τα φαινόμενα κουβέντιαζε με κάποιο ντόπιο αστυνομικό ντυμένο στα χακί. Η τρίτη φωτογραφία ήταν ένα κλόουζ-απ του ρυτιδωμένου προσώπου του, που κοίταζε πίσω με κάπως έκπληκτη έκφραση.

«Έι!» έκανε ο Βετς. «Μα τούτος μοιάζει...»

«Ακριβώς!» τον διέκοψε ο Σάμμερς. «Μαντεύω τι εξυπνάδες πας να πεις. Δεν ξέρω τι παιχνίδι παίζει ο τύπος, αλλά αν έτσι ήθελε να τραβήξει την προσοχή, σίγουρα το κατάφερε. Οι ντόπιοι δεν ξέρουν και πολλά από χρονολογίες. Σήμερα το πρωί έφτασε στην Ουάσινγκτον ένα επίσημο χαρτί από το υπουργείο των εξωτερικών τους, και το υπουργείο μας αναγκάστηκε ν' απαντήσει το ίδιο επίσημα ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο είναι μακαρίτης. Και τότε ήταν που άρχισε το γλέντι. Οι ντόπιοι επιμένουν ότι έχουν δει φωτογραφίες του, ότι έχουν εξακριβώσει την ταυτότητα του τύπου, και ότι είναι απόλυτα ζωντανός. Ή είναι αυτός που ισχυρίζεται πως είναι ή κάποιο δαιμονικό που πήρε τη μορφή του. Όπως και να 'χει, αποτελεί πρόβλημα. Θέλω να πας εκεί κάτω πριν σκάσει η σαπουνόφουσκα, και να πάρεις συνέντευξη αυτού του τύπου».

Ο Βετς συνέχιζε να περιεργάζεται τις φωτογραφίες. «Είναι φανταστικό!» μουρμούρισε. «Αν πρόκειται για μακιγιάζ ή για μάσκα, είναι αριστουργηματική δουλειά».

«Τι θες να πεις, "αν";»

«Τίποτα... υποθέτω,» απάντησε ο Βετς. «Αλήθεια,

είπε ο λεγάμενος ποιο είναι τ' όνομά του;»

«Ασφαλώς», γρύλισε ο Σάμμερς. «Τους δήλωσε ότι τον λένε Αβραάμ Λίνκολν».

4

«Επιτέλους ξεφορτωθήκαμε αυτό το διώκτη της αμαρτίας», γρύλισε ο Τζομπ Αρκράιτ, στέκοντας στην πόρτα της καλύβας και κοιτάζοντας το λιγνό δανδή με το αταίριαστα κομψό παλτό και τις μπότες να χάνεται στο χιονισμένο μονοπάτι μέσα στις πυκνές σκιές του παρθένου δάσους.

«Ήταν πολύ πρόστυχο παιχνίδι αυτό που του 'παιξες, Τζομπ», παρατήρησε η Τσάριτυ Αρκράιτ. «Έβαλες τον καημένο τον Φλάυ να σου κόψει όλα εκείνα τα ξύλα... και μετά ξαπόστειλες το δύστυχο με τέτοιο καιρό. Στο κάτω κάτω, είναι ιεροκήρυκας ο άνθρωπος... έστω κι αν έχει εκείνο το γλυκούλι μουστακάκι».

«Θα του γλυκάνω εγώ το μουστάκι!» βρυχήθηκε ο Αρκράιτ στη γυναίκα του, μια νεαρή κοπέλα με μεγάλα μάτια, πλούσιο στήθος και δαχτυλιδένια μέση. «Αν έκανες όπως σου 'λεγα και πάχαινες, δε θα 'χες τώρα προβλήματα με κάτι τέτοιους λεχρίτες!»

«Κανένα πρόβλημα», μουρμούρισε η Τσάριτυ χαϊδεύοντας τα μαλλιά της. «Όση ώρα εσύ έλειπες κυνηγώντας λαγούς, ο άνθρωπος καθόταν δίπλα στη φωτιά και μου διάβαζε από τις Γραφές. Θεούλη μου, πόσα έμαθα!»

«Τέλος πάντων... φτάνει να μη σου κάνει τα γλυκά μάτια».

«Σαχλαμάρες! Δεν του έδωσα ακόμη την ευκαιρία».

«Μακάρι να 'ξερα πώς να το πάρω αυτό που είπες», μουρμούρισε ο Τζομπ. «Κοίτα να σου πω, κορίτσι μου,

μήπως σου...»

«Άκου! Τι ήταν αυτό;» Η Τσάριτυ έβαλε την παλάμη της πίσω από το αφτί της. «Σαν κάποιος να 'ρχεται!»

Ο Τζομπ άρπαξε το εμπροσθογεμές του από τον τοίχο και άνοιξε την πόρτα. «Δεν πρέπει να 'χει εχθρικές διαθέσεις, αλλιώς δε θα 'κανε τόσο σαματά», παρατήρησε. Βγήκε έξω στο κατώφλι. «Εσύ μείνε δω», πρόσταξε τη γυναίκα του. «Εγώ θα πάω να δω».

Προχώρησε ς τη γωνία της καλύβας. Οι θόρυβοι στα χαμόκλαδα ζύγωναν σταθερά από τη μεριά του μεγάλου δάσους πίσω από το σπίτι. Οι θάμνοι παραμερίστηκαν και μια ταλαιπωρημένη μορφή ξεπρόβαλε από τα φυλλώματα για να σταματήσει κοιτάζοντας προς την καλύβα.

«Ποιος είναι;» φώναξε απειλητικά ο Τζομπ.

«Μα... εγώ, ο Φλάυ Μπήμποντυ», έφτασε μια ξέπνοη φωνή. «Εσύ είσαι, αδελφέ Αρκράιτ; Στ' αλήθεια;»

«Ποιος άλλος; Δε ζει και άλλος σε τούτα τα μέρη. Πώς βγήκες από την πίσω μεριά; Τι στο διάβολο γυρεύεις εκεί; Νόμιζα ότι θα τραβούσες για τη φάρμα του Τζερουμπάμπελ Νοξ φεύγοντας από δω».

«Μη χρησιμοποιείς τόσο επιπόλαια το όνομα του δαίμονα», τον επιτίμησε λαχανιασμένα ο Φλάυ πλησιάζοντας. Το στρογγυλό του πρόσωπο ήταν ιδρωμένο παρά τη διαπεραστική παγωνιά. «Σε διαβεβαιώ, αδελφέ Αρκράιτ, ότι διακρίνω το απαίσιο χέρι του σε τούτη τη δουλειά! Τραβούσα ίσια ανατολικά για το υποστατικό του Νοξ, κι αυτό το ύπουλο μονοπάτι με ξανάβγαλε πίσω στην πόρτα σου».

«Φλάυ, μπας κι έχεις κρυμμένη την μπουκάλα;» ρώτησε ο Τζομπ. Έσκυψε προς τον περιπλανώμενο ιεροκήρυκα και του μύρισε καχύποπτα την ανάσα.

«Θα σου έλεγα ψέματα με τέτοιο τρόπο;» διαμαρτυρήθηκε ο Μπήμποντυ. «Πάντως, και τι δε θα 'δινα για

ένα ποτηράκι καλό ρούμι τούτη τη στιγμή!»

«Έλα, θα σου δείξω εγώ το μονοπάτι», προσφέρθηκε ο Τζομπ. Μπήκε στην καλύβα να πάρει το παλτό του, και μετά ξεκίνησε με ζωηρό βηματισμό, με τον Μπήμποντυ να τον ακολουθεί λαχανιασμένος. Το μονοπάτι έστριβε δίπλα από ένα πελώριο πεύκο, πέρναγε πλάι από ένα μεγάλο βράχο και ανηφόριζε λοξά ένα ύψωμα. Ο Αρκράιτ κοντοστάθηκε για μια στιγμή, κοιτάζοντας γύρω του συνοφρυωμένος, και συνέχισε. Το μονοπάτι φάνηκε να σβήνει μέσα σε μια πυκνή συστάδα από ξερές βατομουριές.

«Αρκράιτ... Χαθήκαμε!» ψέλλισε ο Φλάυ Μπήμποντυ. «Ο Βεελζεβούλ μας έστησε παγίδα...»

«Σκάσε, ηλίθιε!» μούγκρισε ο Αρκράιτ. «Το μονοπάτι το 'πνιξαν τα αγριόχορτα, αυτό είν' όλο!» Προχώρησε παραμερίζοντας τους θάμνους. Πιο μπροστά τα δέντρα φαίνονταν ν' αραιώνουν. Κατευθύνθηκε προς το ξέφωτο, βγήκε...

Ακούστηκε ένα εκκωφαντικό *μπούουμ* και ένα βαρύ μολύβι σφύριξε μέσα από τα παγωμένα κλαδιά δίπλα από το αφτί του Τζομπ. Αυτόματα έπεσε μπρούμυτα κοιτάζοντας εμβρόντητος προς την καλύβα, την αποθήκη του καλαμποκιού, το παγωμένο περιβόλι και τη γυναίκα με το εμπροσθογεμές ντουφέκι στα χέρια της.

«Τσάριτυ!» γκάριξε. «Εγώ είμαι!»

Μισή ώρα αργότερα, μέσα στην καλύβα, ο Φλάυ Μπήμποντυ συνέχιζε να κουνά βλοσυρά το κεφάλι του.

«Θα κοιμηθώ και στο χιόνι αν χρειαστεί», δήλωσε, «αλλά δεν ξαναπάω σ' εκείνο το μαγεμένο δάσος πριν απ' την αυγή».

«Μπορείς να πλαγιάσεις στην αποθήκη, αφού δε γίνεται διαφορετικά», συμφώνησε απρόθυμα ο Τζομπ.

Η Τσάριτυ πρόσφερε μια κουρελού στον ακούσιο επισκέπτη τους, που τη δέχτηκε μουτρωμένα. Αναχώρησε, μουρμουρίζοντας μέσ' από τα δόντια του, και ο Τζομπ αμπάρωσε την πόρτα.

Οι δυο σύζυγοι έκαναν άσχημο ύπνο εκείνη τη νύχτα. Λίγο πριν χαράξει τους ξύπνησαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Ο Τζομπ τινάχτηκε από το κρεβάτι και πήγε ν' ανοίξει με το ντουφέκι στο χέρι. Στο κατώφλι στεκόταν ο Φλάυ Μπήμποντυ, δίχως το σακκάκι του, αναμαλλιασμένος. Τραύλισε κάτι άναρθρα δείχνοντας με το χέρι του.

Αρκετά πιο πέρα, τυλιγμένη στο πρωινό πούσι, η μεγάλη λεύκα που με τόσο κόπο είχαν κόψει οι δυο τους την προηγούμενη μέρα, στεκόταν στην παλιά της θέση ανέγγιχτη από τη λεπίδα του τσεκουριού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1

Ο Ρότζερ Τάυσον άνοιξε τους υαλοκαθαριστήρες στο φουλ, καθώς οι χοντρές στάλες της βροχής δυνάμωναν σε νεροποντή και μετά σε κανονικό κατακλυσμό. Οι δέσμες των προβολέων του φάνηκαν να ρουφιώνται και να χάνονται στους καταρράκτες που μαστίγωναν την άσφαλτο μπροστά, και αναγκάστηκε να κόψει την ταχύτητα στα πενήντα. Οι αστραπές έλαμπαν εκτυφλωτικές και τα μπουμπουνητά αντηχούσαν σαν συνεχείς ομοβροντίες πυροβολικού.

«Υπέροχα», μουρμούρισε πικρόχολα ο Τάυσον βλέποντας τη μανία των στοιχείων της φύσης. «Τι χειρότερο θα μπορούσε να μου τύχει! Να μείνω από αμάξι στα μαύρα μεσάνυχτα, κάπου στου διαόλου τη μάνα,

δίχως βενζίνη, δίχως λεφτά και δίχως πιστωτική κάρτα». Το στομάχι του γουργούρισε δυνατά. «Και δίχως καν ένα σάντουιτς. Κάτι μου λέει ότι δεν είμαι ικανός να επιβιώσω στο σκληρό σύγχρονο κόσμο μας».

Μια σπασμένη σούστα από το κάθισμα τον τσίγκλησε οδυνηρά από κάτω. Νερά έτρεχαν από τις τσιμούχες του παρ-μπριζ κι έσταζαν στα γόνατά του. Η μηχανή έβηξε τρεις φορές, εκπυρσοκρότησε από την εξάτμιση και έσβησε.

«Αχ, όχι!» βόγκηξε ρολάροντας ώς το πλάι του δρόμου και σταματώντας στο κράσπεδο. Ανασήκωσε το γιακά του, βγήκε στη νεροποντή και άνοιξε το καπό. Η μηχανή από κάτω έμοιαζε με κάθε άλλη μηχανή. Έκλεισε απογοητευμένος το καπό και στάθηκε με τα χέρια στις τσέπες, κοιτάζοντας πέρα στο σκοτεινό δρόμο.

«Μάλλον θα κάνει καμιά βδομάδα να φανεί άλλο αμάξι», σκέφτηκε μελαγχολικά. «Μονάχα ένας ηλίθιος του κερατά θα έβγαινε με τέτοιο βρομόκαιρο... αλλά ούτε κι ένας ηλίθιος του κερατά δε θα σταματούσε, ακόμη κι αν τύχαινε να περνάει από δω και —» Τις σκέψεις του διέκοψε ένα φως στο βάθος του δρόμου. Το αχνό μουγκρητό μηχανής που ζύγωνε ακούστηκε πάνω από το θόρυβο της βροχής.

«Έι, σταμάτα!» γκάριξε βλέποντας ότι το όχημα που πλησίαζε δε φαινόταν να κόβει ταχύτητα. «Σταμάτα!» Σάλταρε πλάι την τελευταία στιγμή καθώς μια χαμηλή μοτοσικλέτα ξεπηδούσε από το σκοτάδι, με μια λεπτή κοριτσίστικη σιλουέτα σκυμμένη πίσω από το τιμόνι. Μόλις πρόλαβε να συγκρατήσει τη φευγαλέα εικόνα από το ξαφνιασμένο πρόσωπό της ενώ έστριβε απότομα για να τον αποφύγει. Αμέσως μετά ακούστηκε ένας παρατεταμένος πάταγος από λαμαρίνες και κλαριά που τσακίζονταν, ένας τελικός δυνατός κρό-

τος, κι έπειτα σιωπή.

«Ω Θεέ μου!» Ο Ρότζερ διέσχισε τρέχοντας το δρόμο, κατέβηκε ένα απότομο ανάχωμα στο πλάι και ακολούθησε τη διαδρομή των σπασμένων κλαδιών και θάμνων. Στον πάτο της κατηφοριάς βρήκε τη στραπατσαρισμένη μηχανή τουμπαρισμένη στο πλάι. Ο ένας τροχός της γύριζε αργά, ενώ το φως του φαναριού της φώτιζε ακόμη τα υγρά φυλλώματα. Η κοπέλα ήταν πεταγμένη κάνα δυο μέτρα μακριά, πεσμένη ανάσκελα και με τα μάτια κλειστά.

Ο Ρότζερ γονάτισε δίπλα της και της ψηλάφισε το σφυγμό. Τα μάτια της άνοιξαν: δυο ανοιχτοπράσινα μάτια που κοιτούσαν ίσια στα δικά του.

«Πρέπει να με βοηθήσεις», του ψιθύρισε η κοπέλα με φανερή προσπάθεια.

«Ασφαλώς», ξεροκατάπιε ο Ρότζερ. «Θα κάνω ό,τι μπορώ... και λυπάμαι...»

«Το μήνυμα», ψιθύρισε η κοπέλα. «Είναι ζωτικής σημασίας. Πρέπει να παραδοθεί...»

«Κοίτα, πρέπει να γυρίσω στο αμάξι μου και να κάνω σινιάλο να σταματήσει κανένας περαστικός».

«Μην μπαίνεις στον κόπο», ψιθύρισε η κοπέλα. «Ο λαιμός μου έσπασε. Μου μένουν μονάχα λίγα δευτερόλεπτα ζωής...»

«Ανοησίες», ψέλλισε βραχνά ο Ρότζερ. «Θα είσαι πάλι περδίκι σε λίγες μέρες...»

«Μη με διακόπτεις», πρόσταξε τραχιά η κοπέλα. «Το μήνυμα είναι: Πρόσεχε το Ροξ!»

«Ποιο Ροξ;» Ο Ρότζερ κοίταξε γύρω του ανήσυχα, νομίζοντας ότι εννοούσε κανένα άγριο ζώο. «Δε βλέπω κανένα ροξ!»

«Για το δικό σου καλό... ελπίζω να μη δεις ποτέ», απάντησε πνιχτά η κοπέλα. «Το μήνυμα πρέπει να παραδοθεί αμέσως! Πρέπει να ξεκινήσεις...» Η φωνή της

πνίγηκε. «Πολύ αργά», έκανε αχνά. «Δεν προλαβαίνω... να εξηγήσω... Πάρε... το ακουστικό... στο δεξί μου αφτί...»

«Χάνουμε πολύτιμο χρόνο!» Ο Ρότζερ έκανε να σηκωθεί. «Θα τρέξω να φωνάξω γιατρό!» Σταμάτησε βλέποντας τα χείλη της κοπέλας να σαλεύουν.

«Πάρε... το ακουστικό.. βαλ' το.. στο αφτί σου...» Τα λόγια της μόλις που ακούγονταν, αλλά τα πράσινα μάτια της ήταν καρφωμένα ικετευτικά στα δικά του.

«Δε μου φαίνεται πως είναι η κατάλληλη στιγμή να μας απασχολεί ένα ακουστικό βαρυκοΐας», ξεροκατάπιε ο Ρότζερ. «Αλλά...» Παραμέρισε μια μπούκλα από τα μαύρα μαλλιά και τα δάχτυλά του άγγιξαν το χρυσαφένιο αντικείμενο που ήταν στερεωμένο στο ντελικάτο αφτί της κοπέλας. Καθώς το τραβούσε είδε το φως να σβήνει από τα θολά μάτια της. Ο Ρότζερ της άρπαξε τον καρπό, ένιωσε έναν τελευταίο αδύναμο σφυγμό... και μετά τίποτα.

«Μα...» Ο Ρότζερ έμεινε για μια στιγμή κοιτάζοντας σαν αποσβολωμένος το χλωμό πρόσωπο με τα τέλεια χαρακτηριστικά. «Δεν μπορεί να... θέλω να πω, δεν πρέπει...» Ξεροκατάπιε με δυσκολία, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα ξαφνικά δάκρυα που ανέβηκαν στα μάτια του.

«Είναι νεκρή», ψιθύρισε τελικά. «Από δικό μου φταίξιμο! Αν δεν είχα ξεφυτρώσει έτσι ξαφνικά μπροστά της, θα ζούσε ακόμη!» Φοβερά ταραγμένος, έχωσε το χρυσαφένιο ακουστικό στην τσέπη του και σκαρφάλωσε την πλαγιά, σκοντάφτοντας και γλιστρώντας στα χώματα. Σε λίγο, καθισμένος πάλι στο αμάξι του, σκούπιζε το πρόσωπο και τα χέρια του με μερικά χαρτομάντιλα.

«Τι συμφορά κι αυτή!» βόγκηξε με απόγνωση. «Θα 'πρεπε να με κλείσουν στη φυλακή! Είμαι ένας φο-

νιάς! Όχι ότι η φυλάκισή μου θα βοηθούσε σε τίποτα. Το κακό είναι ανεπανόρθωτο!» Έβγαλε το ακουστικό από την τσέπη του και το περιεργάστηκε στο φως του ταμπλό. Κάτι λεπτά συρματάκια εξείχαν απ' αυτό, που μάλλον θα ενώνονταν με την μπαταρία στην τσέπη του θύματος.

Έπαιξε αφηρημένα το ακουστικό στα δάχτυλά του. Είχε το μέγεθος ενός φασολιού. «Φαινόταν να το θεωρεί κάτι πολύ σημαντικό», μουρμούρισε. «Χρησιμοποίησε την τελευταία της πνοή για να μου πει γι' αυτό. Επέμενε να το βάλω στο αφτί μου...» Πλησίασε το αντικείμενο στο αφτί του. Άκουσε κάτι σαν ψίθυρο ή μήπως ήταν της φαντασίας σου; Το έσπρωξε πιο μέσα. Ένιωσε ένα μικρό γαργάλημα και άκουσε ένα θρόισμα και κάτι τσικ-τσακ. Προσπάθησε να ξαναβγάλει το ακουστικό και ένιωσε ένα διαπεραστικό πόνο...

«Πήγαινε στο Πότσβιλ, εκατόν εξήντα πέντε χιλιόμετρα βορειοανατολικά από δω», άκουσε στο αφτί του τη φωνή της νεκρής κοπέλας. *«Ξεκίνα αμέσως. Ο χρόνος είναι πολύτιμος!»*

2

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε το μουγκρητό μιας μηχανής που πλησίαζε. Ο Ρότζερ πετάχτηκε βιαστικά από το αμάξι του, κοιτάζοντας με αγωνία στη βροχή, που στο μεταξύ είχε λιγοστέψει σε σταθερή ψιχάλα. Για δεύτερη φορά είδε ένα φανάρι μοτοσικλέτας να έρχεται από το βάθος του δρόμου.

«Τούτη τη φορά μην πεταχτείς πάλι ξαφνικά γκαρίζοντας», προειδοποίησε τον εαυτό του. «Όταν σταματήσουν, πες τους μονάχα ότι έχασες τα λογικά σου από τις κακουχίες και ότι ακούς ασώματες φωνές. Και μην ξεχάσεις ν' αναφέρεις την παραίσθηση για την

κοπέλα με τη μοτοσικλέτα· μπορεί να είναι χρήσιμο στοιχείο για τον ψυχίατρο». Στάθηκε δίπλα στο αμάξι του κοιτάζοντας με αγωνία στο φως που πλησίαζε, κουνώντας το ένα χέρι του προσεκτικά μ' επιφύλαξη. Η μοτοσικλέτα δε σταμάτησε. Απεναντίας, ξανοίχτηκε και πέρασε από δίπλα του φουλαριστή... και καθώς περνούσε πρόλαβε να δει τη μορφή πίσω από το τιμόνι. Ήταν ένα ακέφαλο κορμί, χοντρό, φουσκωτό, κεραμιδί σε χρώμα, αχλαδόσχημο και στολισμένο με δύο τσαμπιά πλοκάμια σαν ευλύγιστους σωλήνες από μέταλλο. Το μοναδικό μάτι του, που γύρισε να τον κοιτάξει, μεγάλο σαν πίτσα και με παρόμοια χρώματα, δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο. Με μια πνιχτή κραυγή τρόμου ο Ρότζερ πήδηξε πίσω, παραπάτησε και σωριάστηκε βαριά στο γλιστερό δρόμο. Είδε με φρίκη τη μοτοσικλέτα να χάνει τον έλεγχο να κάνει μερικά τρελά ζιγκ-ζαγκ και μετά να σηκώνεται στην μπροστινή ρόδα. Ο τερατώδης αναβάτης της εκτοξεύτηκε σαν σφαίρα, ενώ η μηχανή ντεραπάριζε και σερνόταν άλλα τριάντα μέτρα μπροστά για να σταματήσει τελικά στη μέση του δρόμου.

Ο Ρότζερ σηκώθηκε τρικλίζοντας και έτρεξε προς την ασάλευτη μορφή στο κράσπεδο του δρόμου. Ακόμη κι από τρία μέτρα μακριά μπορούσε να καταλάβει ότι ο αναβάτης δεν θα ξανασηκωνόταν πια. Το πάνω μέρος του κορμιού του είχε γίνει μια αλοιφή, περίπου στη πυκνότητα του πουρέ.

«Βοήθεια!» έσκουξε αδύναμα ο Ρότζερ, ακούγοντας κάτι να μιλάει καθαρά στ' αφτιά του. Στο αριστερόλ του αφτί, συγκεκριμένα.

«Ο χρόνος είναι ζωτικής σημασίας», άκουσε να του λέει η φωνή της κοπέλας με την κάπως ξενική προφορά της. *«Ξεκίνα!»*

Ο Ρότζερ δοκίμασε πάλι να βγάλει το ακουστικό,

για να νιώσει ξανά την ίδια σουβλιά πόνου.

«Κανονικά θα 'πρεπε να πάω στην αστυνομία», μονολόγησε. «Αλλά τι να τους πω; Ότι εξαιτίας μου πέθανε μια κοπέλα κι ένα τεράστιο μονόφθαλμο κοκκινογούλι;»

«Ξέχασε την αστυνομία», του είπε η φωνή ανυπόμονα. *«Μόλις και μετά βίας διατηρώ κάποια στοιχεία ζωής και μερικά κύτταρα του εγκεφάλου μου. Το κάνω μονάχα προκειμένου να διατηρήσω ανοιχτή τούτη την επαφή μέσω του Επενισχυτή! Μην αφήσεις την προσπάθειά μου να πάει χαμένη χασομερώντας εδώ! Ξεκίνα αμέσως τώρα!»*

«Μα... μα... το αμάξι μου δεν παίρνει μπροστά!»

«Πάρε τη μοτοσικλέτα!»

«Μα θα θεωρηθεί κλοπή!»

«Και ποιος θα την καταγγείλει; Το μονόφθαλμο κοκκινογούλι ή οι κληρονόμοι του;»

«Σ' αυτό δεν έχεις κι άδικο», μουρμούρισε ο Ρότζερ, τρέχοντας προς την πεσμένη μηχανή. «Λοιπόν, ποτέ δεν φανταζόμουνε ότι η τρέλα θα είχε τέτοια συμπτώματα». Σήκωσε τη μοτοσικλέτα. Εκτός από λίγες γρατζουνιές στην πράσινη μπογιά, φαινόταν ανέπαφη. Έβαλε μπροστά με μια κλοτσιά του τακουνιού του, καβάλησε και ξεκίνησε βολίδα φουλάροντας το γκάζι, κοιτάζοντας με τα μάτια τέσσερα το σκοτάδι μπροστά.

3

Στο πρώτο χωριό που συνάντησε ο Ρότζερ άρχισε να ψάχνει στις αυλόπορτες των κήπων για καμιά πινακίδα που να γράφει 'Γιατρός'. «Δεν υπάρχει λόγος να περιμένω για κανένα σπουδαίο ψυχίατρο της πόλης», μουρμούρισε μονολογώντας. «Ο παλιός καλός οικο-

γενειακός γιατρός του χωριού είναι ιδανικός για την περίπτωσή μου... και ο πιο πιθανός να μη μου ζητήσει την αμοιβή του προκαταβολικά».

Τελικά εντόπισε αυτό που γύρευε και σταμάτησε *στο πεζοδρόμιο δίπλα από* μια σειρά σκουπιδοντενεκέδες μπροστά σ' ένα τριώροφο οίκημα. Αμέσως φώτα άναψαν μέσα. Η πόρτα άνοιξε κι ένας μικροκαμωμένος ανθρωπάκος με σουβλερή μύτη βγήκε στο κατώφλι σκιάζοντας τα μάτια με την παλάμη του.

Τι του λένε τώρα; αναρωτήθηκε ο Ρότζερ με ξαφνικό τρακ. *Έχω ακούσει για καθυστερημένα παιδάκια που χώνουν πράγματα στη μύτη, τ' αφτιά ή κι εγώ δεν ξέρω πού αλλού... αλλά άντε να του εξηγήσω τώρα πώς βρέθηκε εκείνο το πράγμα στο αφτί μου».*

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο ανθρωπάκος με στριγκή φωνή. «Περάστε μέσα και ξαπλώστε στον καναπέ. Θα σας πω τι έχετε σε τρία λεπτά το πολύ».

Δε γίνεται να του πω ότι το έβαλα έτσι τυχαία, σκεφτόταν ο Ρότζερ. *Και αν του πω την αλήθεια...*

«Μην πάει το μυαλό σας στον καρκίνο», τον ενθάρρυνε ο ανθρωπάκος με τη σουβλερή μύτη κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια του. «Καθίστε δυο λεπτά να ηρεμήσετε».

Και τι γίνεται αν μου φορέσει ζουρλομανδύα και καλέσει τους νταγλαράδες με τις απόχες και τις άσπρες μπλούζες να με μαζέψουν; αναρωτήθηκε ανήσυχα ο Ρότζερ. *Λένε ότι έτσι και σε κλείσουν στο τρελάδικο δύσκολα ξαναβγαίνεις.*

«Πάντως, αν είναι καμιά φυματιωσούλα, έχω το ιδανικό φάρμακο για την περίπτωση». Ο γιατρός ερχόταν προς την αυλόπορτα. «Όχι από κείνα τα δήθεν θαυματουργά αντιβιωτικά που κοστίζουν ένα τσουβάλι λεφτά. Η δική μου πατενταρισμένη συνταγή βασίζεται σε ξυνισμένο τυρόγαλο φοράδας. Ξεπαστρεύει τα

μικρόβια στο πι και φι και σε κάνει άλλον άνθρωπο!»

Στο κάτω κάτω, δεν είναι δα και τόσο φοβερό, παρηγόρησε ο Ρότζερ τον εαυτό του. *Ο θείος μου ο γέρο-Λαφκάντιο χρόνια ολόκληρα άκουγε κάτι ασημένια ανθρωπάκια που του έδιναν συμβουλές κρυμμένα πίσω από το χαρτί της ταπετσαρίας.*

«Θα σου προτείνω κάτι», συνέχισε ο γιατρός βγάζοντας ένα πλακέ μπουκάλι κάτω από το σακκάκι του καθώς διέσχιζε το ξερό γρασίδι. «Θα σου δώσω μια δοκιμαστική δόση για ένα δολάριο κι είκοσι εννιά σεντς, μαζί με το φόρο. Αποκλείεται να βρεις πουθενά φτηνότερα».

«Α... όχι, ευχαριστώ», απάντησε ντροπαλά ο Ρότζερ, μαρσάροντας τη μηχανή του. «Ξέρετε, δεν είμαι ασθενής. Είμαι εφοριακός και κάνω έλεγχο για φοροφυγάδες».

«Με συγχωρείς αγόρι», είπε ο ανθρωπάκος. «Εγώ απλώς βγήκα να πετάξω κάτι στα σκουπίδια». Άνοιξε τον κοντινότερο ντενεκέ και πέταξε μέσα το πλακέ μπουκάλι του. Ο Ρότζερ ένιωθε το βλέμμα του να τον ακολουθεί καχύποπτο, καθώς άφηνε το αμπραγιάζ και συνέχιζε το δρόμο του.

«Πήρες τη σωστή απόφαση», είπε η μικρή φωνή στο αφτί του.

«Είμαι φοβιτσιάρης», στέναξε θλιβερά ο Ρότζερ. «Και τι με νοιάζει τι θα σκεφτεί τελικά. Ίσως καλύτερα να γυρίσω πίσω και...»

«Μια δυνατή σουβλιά στο αφτί του τον έκανε να σκούξει από τον πόνο.

«Δυστυχώς δεν μπορώ να επιτρέψω κάτι τέτοιο», δήλωσε αποφασιστικά η αόρατη συντρόφισσά του. *«Στρίψε αριστερά στην επόμενη διασταύρωση και θα φτάσουμε στην Πότσβιλ σε λιγότερο από δυο ώρες».*

4

Μια ώρα και πενήντα πέντε λεπτά αργότερα ο Ρότζερ ρολάριζε αργά σε μια έντονα φωτισμένη λεωφόρο γεμάτη με ενεχυροδανειστήρια, αναψυκτήρια, αυτόματους λούστρους, μπιλιάρδα και καμπαρέ στολισμένα με μεγάλες φωτογραφίες κοριτσιών σε απίστευτα αποκαλυπτικές πόζες. Όλα έσφυζαν από κίνηση, μόλο που η ώρα ήταν προχωρημένη.

«Πιο αργά», τον συμβούλεψε η φωνή της σκοτωμένης κοπέλας. *«Στρίψε πιο κάτω και μπες σ' εκείνο το μεγάλο οίκημα που μοιάζει με γκαράζ»*.

«Αυτός είναι ο σταθμός των λεωφορείων», είπε ο Ρότζερ. «Αν σκοπεύεις να με βάλεις να κόψω εισιτήριο, ξέχασέ το. Είμαι απένταρος».

«Μην ανησυχείς. Απέχουμε μονάχα λίγα μέτρα από τον αντικειμενικό μας σκοπό».

Ο Ρότζερ παρά τρίχα κατάφερε να γλιτώσει και να μη γίνει πίτα στον πλακόστρωτο τοίχο από το υπεραστικό λεωφορείο της γραμμής του Σικάγου που έβγαινε αγκομαχώντας. Σύμφωνα με τις οδηγίες στο αφτί του, παράτησε τη μοτοσικλέτα και πέρασε από την περιστρεφόμενη πόρτα στη θολή ατμόσφαιρα της αίθουσας αναμονής. Μέσα αντίκρισε το συνηθισμένο ντεκόρ από κοιμισμένους φαντάρους και ανύπαντρες μαμάδες.

«Διάσχισε την αίθουσα», τον καθοδήγησε η φωνή. Ο Ρότζερ υπάκουσε και σταμάτησε, ύστερα από εντολή, μπροστά σε μια κλειστή πόρτα.

«Μπες μέσα».

Ο Ρότζερ έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. Μια παχιά κυρία με το στόμα γεμάτο τσιμπιδάκια γύρισε απότομα προς το μέρος του αφήνοντας μια διαπεραστική

στριγκλιά. Ο Ρότζερ πετάχτηκε έξω άρον άρον.

«Ήταν οι γυναικείες τουαλέτες!» σφύριξε ταραγμένα μεσ' απ' τα δόντια του.

«Ακριβώς φιλαράκο», έκανε μια μπάσα φωνή πίσω του. Ένας πελώριος αστυφύλακας τον κοιτούσε καχύποπτα από το ύψος του ένα κι ενενήντα. «Σας ξέρω καλά κάτι τύπους σαν ελόγου σου. Στη βάρδια του Νταμπρόφσκι δεν επιτρέπονται τέτοια πράγματα... Μην το ξεχνάς αυτό!» Ζύγωσε πιο κοντά και χαμήλωσε τη φωνή του. «Αμμμ... αλήθεια, πώς είναι εκεί μέσα;»

«Όπως και στις αντρικές τουαλέτες», τραύλισε ο Ρότζερ. «Καμιά διαφορά».

«Σοβαρά; Τέλος πάντων, πρόσεχε πάντως, ξηγηθήκαμε;»

«Μάλιστα, κύριε αστυφύλακα». Ο Ρότζερ προχώρησε προς τη διπλανή πόρτα και μπήκε, ακολουθώντας πάντα τις οδηγίες της φωνής. Ένας ηλικιωμένος μαύρος σήκωσε το κεφάλι από το πόστο του δίπλα στον τοίχο.

«Μάλιστα, κύριε», έκανε πρόθυμα. «Γυάλισμα; Ξύρισμα; Μασάζ; Κανένα γρήγορο καθάρισμα και σιδέρωμα;»

«Όχι, ευχαριστώ. Απλώς...»

«Κάνα ποτηράκι για να καθαρίσουν τα πνευμόνι
από την ομίχλη;» Από την τσέπη του έβγαλε ένα πλα
κέ μπουκάλι.

«Κοίτα, αν έχεις φυματίωση, θα 'πρεπε να πας στη
Αριζόνα», τον συμβούλεψε ο Ρότζερ.

Ο νέγρος τον κοίταξε σκεφτικά, άνοιξε το μπουκ
λι, τράβηξε μια γερή γουλιά, σούφρωσε τα φρύδια τ
και άδειασε το υπόλοιπο περιεχόμενο στον κοντινό
ρο νεροχύτη.

«Φίλε, σαν να 'χεις δίκιο» είπε. «Μόλις και προ

βαίνω το λεωφορείο των 2.08 για το Φοίνιξ». Κι έφυγε βιαστικά.

«Τουλάχιστον δεν είμαι ο μόνος ανισόρροπος», μουρμούρισε ο Ρότζερ, κουνώντας το κεφάλι του.

«Στο τελευταίο χώρισμα», τον καθοδήγησε η φωνή της κοπέλας. *«Λυπάμαι για το μπέρδεμα, αλλά έφυγα από δω κάπως βιαστικά».*

«Δεν αμφιβάλλω», απάντησε ο Ρότζερ. «Και τι γύρευες στις αντρικές τουαλέτες;»

«Δεν προλαβαίνω να σου εξηγήσω τώρα. Για άνοιξε εκείνη την πόρτα».

Ο Ρότζερ την άνοιξε. Το θαλαμάκι είχε τα συνηθισμένα υδραυλικά του χώρου και τίποτε άλλο.

«Λίγο προς τ' αριστερά... Εκεί!»

Μια φωτεινή γραμμή είχε εμφανιστεί στον αέρα, ακριβώς πάνω από τη λεκάνη, λάμποντας ζωηρά στο μισοσκόταδο με πρασινωπό φως. Όταν ο Ρότζερ μετακίνησε το κεφάλι του κατά λίγους πόντους, η γραμμή χάθηκε.

«Οφθαλμαπάτη», μουρμούρισε δύσπιστα.

«Κάθε άλλο. Είναι ένα Άνοιγμα. Λοιπόν, άκου τι θέλω να κάνεις. Θα γράψεις ένα μήνυμα — θα σ' το υπαγορεύσω εγώ — και απλώς θα το πετάξεις μέσα. Αυτό είν' όλο. Ας ελπίσουμε ότι με λίγη καλή τύχη να βγει εκεί που θέλω».

«Θα βγει στις τοπικές εγκαταστάσεις επεξεργασίας λυμάτων», παρατήρησε ο Ρότζερ. «Είναι η πιο τρελή μέθοδος επικοινωνίας που άκουσα ποτέ!»

«Ζύγωσε λίγο πιο κοντά στο Άνοιγμα. Θα δεις ότι δεν είναι τόσο απλό όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως».

Ο Ρότζερ έσκυψε πιο κοντά. Η γραμμή πλάτυνε σε μια κορδέλα που λαμπύριζε με όλα τα χρώματα της ίριδας, σαν λάδι πάνω σε νερό. Από πιο κοντά ακόμη, φαινόταν σαν ένα φωτεινό επίπεδο που εκτεινόταν

μέσα στους τοίχους ώς το άπειρο. Έκανε πίσω, νιώθοντας ίλιγγο.

«Ήταν σαν να κοίταζα κάτω από το χείλος του κόσμου», ψιθύρισε.

«Δεν έπεσες και πολύ έξω», απάντησε η φωνή.

«Τώρα, γρήγορα, το μήνυμα».

«Πρέπει να δανειστώ κάνα μολύβι». Ο Ρότζερ βγήκε στην αίθουσα του σταθμού και δανείστηκε ένα δαγκωμένο απομεινάρι από έναν υπάλληλο στο γκισέ. Ξαναγυρίζοντας μέσα, έβγαλε από την τσέπη του έναν τσαλακωμένο φάκελο και τον ίσιωσε.

«Λέγε», είπε. «Άντε, για να τελειώνουμε».

«Πολύ καλά, άρχισε έτσι: 'Αγαπητέ μου, Σ' λαντ'. Ή μάλλον όχι· καν' το καλύτερα 'Τέχνορα Δεύτερου Επιπέδου Σ' λαντ'... ή, ίσως, το 'Αγαπητέ Τέχνορα' θα ταίριαζε καλύτερα...»

«Δεν ξέρω πώς γράφεται το 'Τέχνορα', αλλά ούτε και το 'Σ' λαντ' είμαι σίγουρος», την έκοψε ο Ρότζερ.

«Δεν έχει σημασία. Ας μπούμε κατευθείαν στο θέμα: 'Η προσπάθεια να διασχίσω τον Αξονικό Δίαυλο υπήρξε εν μέρει επιτυχής. Προφανώς το Μουσείο και το σχετικό σύστημα ανάκτησης αποτελούν έργο εξελιγμένων όντων, ικανών για χειρισμούς σε δύο τουλάχιστον ανώτερα επίπεδα διαστατικότητας. Συνιστάται προσπάθεια αποστολής μηδενομηχανής στις τερματικές συντεταγμένες προς διακοπή χρονικής στάσης. Υπογραφή: Κ' νελ, Επιτόπια Ερευνήτρια'».

«Τι σημαίνουν όλα αυτά;» ρώτησε ο Ρότζερ.

«Μη σε απασχολεί. Τα έγραψες όλα;»

«Δεν τα πρόλαβα από το 'Η προσπάθεια'... και κάτω».

Η φωνή επανέλαβε το μήνυμα. Ο Ρότζερ το έγραψε με κεφαλαία.

«Τώρα πέτα το μέσα από το Άνοιγμα, και τέλειωσ

ταίος με τη σειρά του τού θύμισε κάτι άλλο...

Δοκιμαστικά, ο Ρότζερ Τάυσον έφερε το χέρι στο αφτί του κι ένιωσε το ακουστικό που βρισκόταν εκεί.

«Τι... τι συνέβη;» ψιθύρισε.

Δεν πήρε καμία απάντηση.

«Ψιτ, φωνή;» ρώτησε. «Ερευνήτρια Κ'νελ ή όπως αλλιώς σε λένε;»

Σιωπή.

«Λοιπόν... τουλάχιστον γλίτωσα απ' αυτό το βάσανο», μονολόγησε. «Τώρα, αν κατάφερνα ν' ανακαλύψω πού βρίσκομαι...» Μάλλον θα πρέπει να είχε κάνει το μεθύσι της ζωής του και μόλις τώρα συνερχόταν από τις συνέπειες, συμπέρανε.

«Όμως εγώ δεν ήμουνα ποτέ γερό ποτήρι», θυμήθηκε. «Αλλά, πάλι, ίσως γι' αυτό ακριβώς με βάρεσε κατακούτελα».

Στάθηκε παραπαίοντας στα πόδια του κι αγνάντεψε ολόγυρα στην απέραντη αμμουδιά. Τελικά δεν ήταν πλαζ, αυτό ήταν ολοφάνερο. Ήταν απλώς μια έρημος με σκόρπιους βράχους που εκτεινόταν ατέλειωτη ώς τον ορίζοντα. «Μάλλον θα 'μαι κάπου στην Αριζόνα», σκέφτηκε. «Μπορεί ο δρόμος να είναι σε μικρή απόσταση, αλλά προς ποια κατεύθυνση;»

Ένας πελώριος νεροφαγωμένος βράχος ορθωνόταν βαρύς καμιά δεκαπενταριά μέτρα μακριά. Ο Ρότζερ πήγε προς τα κει και σκαρφάλωσε πάνω του. Από την κορφή του, τρία μέτρα πάνω από το έδαφος, μπορούσε να δει χιλιόμετρα μακριά σε τούτη την επίπεδη γη. Πέρα μακριά στ' ανατολικά μια αχνή γραμμή από γκρεμούς οριοθετούσε την άκρη του κόσμου. Στο βορρά απλωνόταν μονάχα άδειος ορίζοντας. Στα δυτικά το ίδιο. Αλλά στα νότια μια ρεματιά έκοβε το επίπεδο έδαφος... και μια ρεματιά γινόταν από το πέρασμα νερού.

«Κάτι να πιω», μουρμούρισε ο Ρότζερ. «Αυτό χρειάζομαι». Κατέβηκε από το βράχο και ξεκίνησε προς τη σκοτεινή γραμμή της ρεματιάς.

Τα δέκα πρώτα λεπτά βάδιζε σταθερά μπροστά παρακάμπτοντας τους συχνούς ογκόλιθους και κρατώντας τον ήλιο στ' αριστερά του. Συναντώντας πιο δύσβατο έδαφος άρχισε να προχωρεί πιο αργά, με περισσότερη προσοχή.

Φτάνοντας στο φρύδι μιας χαμηλής ανηφοριάς, σκίασε τα μάτια του αγναντεύοντας το έδαφος μπροστά. Η ρεματιά, που θα 'πρεπε να είναι πολύ κοντά τώρα, δε φαινόταν πουθενά. Μα...

Ο Ρότζερ έκλεισε τα μάτια του να ξεθαμπώσουν και μετά κοίταξε πάλι. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία. Ο βράχος από την κορυφή του οποίου είχε δει τη ρεματιά βρισκόταν εκατό μέτρα μπροστά του, ίσια πάνω στο δρόμο του!

2

Τέσσερις φορές ο Τάυσον πήρε στίγμα με τη ράχη του στο βράχο και βαδίζοντας σε ευθεία μπροστά: δύο φορές προς το νότο, μία προς το βορρά και μία προς την ανατολή. Κάθε φορά, μέσα σε δεκαπέντε λεπτά, ξαναβρισκόταν πίσω στο σημείο εκκίνησης. Δεν είχε κάνει την παραμικρή αλλαγή κατεύθυνσης, γι' αυτό ήταν σίγουρος. Βαδίζοντας προς τ' ανατολικά είχε πάντοτε τον ήλιο κατάματα... κι έπειτα από ένα τέταρτο της ώρας συνάντησε πάλι τον πανταχού παρόντα βράχο.

Καθισμένος τώρα στη σκιά του μεγάλου βράχου με τα μάτια κλειστά και νιώθοντας το λιοπύρι να το ψήνει από ψηλά, ν' αντανακλάται από χαμηλά και ακτινοβολεί από το βράχο στη ράχη του. Ήδη ένιωθ

αδύναμος κι εξαντλημένος από την αφυδάτωση. Κάτω από τέτοιες συνθήκες δε θα κρατούσε ώς το ηλιοβασίλεμα, τη μόνη ελπίδα ανακούφισης. Όχι ότι έτσι θ' άλλαζε τίποτα. Θα εξακολουθούσε να 'ναι χαμένος σε τούτη τη χώρα των παραισθήσεων...

Αυτό ήταν! Αυτή η γη ήταν ανύπαρκτη· ήταν μονάχα δημιούργημα του ψημένου από τον πυρετό μυαλού του. Συμπέρανε ότι, τώρα που είχε διαλευκάνει την αιτία της οφθαλμαπάτης, θα μπορούσε και να την αγνοήσει. Έτσι ο Ρότζερ συγκέντρωσε τις σκέψεις του στη χειροπιαστή πραγματικότητα του φυσιολογικού κόσμου: τις τηλεοπτικές διαφημίσεις, τις τουριστικές ατραξιόν, τα πλαστικά λουλούδια, τους χρωμέ προφυλακτήρες, τις τεχνητές βλεφαρίδες...

Άνοιξε τα μάτια του. Η νεκρή έρημος απλωνόταν ατέλειωτη ολόγυρα. Παραίσθηση ξεπαραίσθηση, δεν μπορούσε ν' απαλλαγεί από δαύτη.

Μα, που να πάρει, ήταν αδύνατο! Σαν υγιής αντίδραση, ένα κύμα θυμού τον πλημμύρισε κάνοντάς τον να τιναχτεί στα πόδια του. Έπρεπε να υπάρχει κάποιο κλειδί στο μυστήριο, κάποια ατέλεια που θα μπορούσε να εντοπιστεί με προσεκτική παρατήρηση. Λοιπόν... Θα διάλεγε ένα συγκεκριμένο σημείο γι' αφετηρία και, βήμα με βήμα, θ' ανέλυε το φαινόμενο που αντιμετώπιζε! Τούτη τη φορά, βάζοντας σαν ορόσημο μια πέτρινη στήλη τουλάχιστον δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά, ο Ρότζερ ξεκίνησε αργά κοντοστέκοντας κάθε τόσο να περιεργαστεί το έδαφος γύρω του. Δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς περίμενε να δει, αλλά ήταν φανερό ότι η παγίδα όπου είχε πιαστεί — έτσι την έβλεπε τώρα — έμοιαζε κάπως με μια γυάλα για χρυσόψαρα. Εκεί μέσα τ' απορημένα ψάρια κολυμπούσαν ασταμάτητα, χτυπώντας κάθε τόσο τη μύτη τους στο αόρατο φράγμα κι αυτό αδυσώπητα τα οδηγούσε πάλι

πίσω στο αρχικό σημείο απ' όπου ξεκίνησαν. Το φράγμα εδώ ήταν άυλο, ένας τετραδιάστατος τοίχος· αλλά, όπως το γυαλί του μπολ, θα 'πρεπε να μπορεί κανείς να το αντιμετωπίσει κινούμενος κάθετα προς αυτό αντί κατά μήκος του, σαν ψαράκι που κολυμπά παράλληλα στον τοίχο της φυλακής του.

Κάτι στο τοπίο μπροστά τράβηξε την προσοχή του Ρότζερ, κάποια απόκλιση από τη συνηθισμένη όψη του υλικού κόσμου. Χρειάστηκαν κάμποσα λεπτά προσεκτικής παρατήρησης για να το εντοπίσει: τα αντικείμενα που βρίσκονταν σε απόσταση μπροστά του φαίνονταν να γλιστρούν προς τ' αριστερά και τα δεξιά καθώς προχωρούσε. Αυτή η φαινομενική κίνηση από μόνη της ήταν φυσιολογικό αποτέλεσμα της προοπτικής, αλλά ο ρυθμός της κίνησης ήταν αφύσικος. Οι βράχοι μπροστά του φαίνονταν να ξανοίγονται υπερβολικά γρήγορα... και ακριβώς στο κέντρο του οπτικού του πεδίου φαινόταν να υπάρχει μια σχεδόν αόρατη κάθετη τρεμουλιαστή γραμμή. Μόλις σταματούσε, η γραμμή εξαφανιζόταν και ξαναπαρουσιαζόταν πάλι όταν έκανε μπροστά, πάντοτε στο ακριβές σημείο προς το οποίο βάδιζε. Κατάλαβε ότι δεν ήταν κάτι το χειροπιαστό· ήταν απλώς το επίπεδο στο οποίο λάβαινε χώρα η παραμόρφωση του χώρου. Καθώς το κοιτούσε, ένα μικροσκοπικό αντικείμενο εμφανίστηκε εκεί. Μεγάλωνε με το κάθε βήμα του, ώσπου έγινε ο γνώριμος βράχος που του έκοβε το δρόμο καμιά εκατοστή μέτρα μπροστά. Κοίταξε πίσω. Ο βράχος δε φαινόταν πια· μονάχα η μακρινή γραμμή των γκρεμών έλαμπε πορτοκαλιά στο φως του ηλιοβασιλέματος.

«Εντάξει», είπε μεγαλόφωνα, με τη φωνή του ν' αντηχεί πολύ μοναχική στην απεραντοσύνη που τον τύλιγε. «Είναι κάποιο φαινόμενο εστίασης, ίσως κάτ σαν τετραδιάστατος φακός. Με το να του δώσω όνομ

δε βγαίνει τίποτα, αλλά πάντως εξακρίβωσα μια όψη του φαινομένου». Σκάλισε ένα σημάδι στο χώμα, και μετά βάδισε ώς το βράχο μετρώντας τα βήματα. Ήταν τριακόσια είκοσι ένα. Επέστρεψε πάλι στο σημάδι και συνέχισε προς την αντίθετη κατεύθυνση ώσπου ο βράχος φάνηκε πάλι μπροστά του· και προχώρησε εξακολουθώντας να μετρά τα βήματα. Τετρακόσια τέσσερα προς εκείνη την κατεύθυνση.

«Καλά τα πάμε ώς εδώ», μουρμούρισε ο Ρότζερ βαδίζοντας προς το βράχο. «Το φαινόμενο έχει σταθερό κέντρο. Η γυάλα των ψαριών μπορεί να είναι τέλεια σφαίρα, αλλά έχει συγκεκριμένα όρια». Κοντοστάθηκε καθώς μια ιδέα γεννιόταν στο μυαλό του: ήταν ένας τρισδιάστατος χώρος, με τις γωνίες του μαζεμένες έτσι ώστε να σχηματίζει ένα κλειστό χώρο, όπως μια γυναίκα μαζεύει ένα σεντόνι και δένει τις άκρες του κόμπο για να το φτιάξει σάκκο για τ' άπλυτα...

«Και το μόνο που έχω να κάνω», συμπέρανε, «είναι να βρω τον κόμπο στο σεντόνι!» Καθώς ολοκλήρωνε τη σκέψη του, πρόσεξε μια μικρή κίνηση μπροστά. Αμέσως βούτηξε μπρούμυτα πίσω από ένα βολικό βράχο. Δίπλα από τον ογκόλιθο όπου είχε ξυπνήσει είδε κάτι να λαμπυρίζει στον αέρα. Μισή ντουζίνα μεταλλικά αρθρωτά πλοκάμια ξεφύτρωσαν εκεί, ακολουθούμενα αμέσως από ένα φουσκωτό, σκουροκόκκινο σώμα, ακέφαλο και με ένα μάτι, εντελώς εξωανθρώπινο.

«Το μεγάλο κοκκινογούλι!» ψέλλισε πνιχτά ο Ρότζερ. «Ζει ακόμη... και με κυνηγά!»

3

Ο Ρότζερ έμεινε κολλητός στο χώμα ενώ η τερατώδης μορφή ξεφύτρωνε ολόκληρη από τον αέρα, σαν ηθοποιός που ξεπρόβαλλε πίσω από ένα αόρατο σκηνικό. Έμεινε για μια στιγμή ακίνητη στηριγμένη στα πολλαπλά κάτω πλοκάμια της, τα οποία ήταν πανομοιότυπα με τα πάνω που εκτελούσαν χρέη χεριών. Μετά απομακρύνθηκε από το βράχο εξετάζοντας το έδαφος μπροστά.

«Ακολουθεί τα χνάρια μου!» ξεροκατάπιε ο Ρότζερ. «Και σε πέντε λεπτά θα μου πεταχτεί ύπουλα από πίσω!» Σηκώθηκε αμέσως στα τέσσερα κι έτρεξε μπουσουλώντας λίγα μέτρα μπροστά, παρακολουθώντας το απόκοσμο πλάσμα να κινείται γοργά στα ευλύγιστα πλοκάμια του. Τρέχοντας από βράχο σε βράχο, το ακολούθησε· ήξερε ότι ήταν ο μόνος τρόπος να διατηρήσει την απόσταση που τους χώριζε. Πλησιάζοντας το μεγάλο βράχο είδε να λαμπυρίζει μια κάθετη γραμμή, σαν φωτεινό νήμα αράχνης που εκτεινόταν από το έδαφος προς τον ουρανό.

«Είναι το Άνοιγμα!» ψιθύρισε με ανακούφιση. «Δεν κάνω διόλου κέφι να ξανανοίξω συζήτηση μ' εκείνο το λάτρη της τέχνης, αλλά είναι προτιμότερο από το να κάτσω να εξηγήσω σε τούτο το ζαρζαβατικό πώς και γιατί του έκλεψα τη μοτοσικλέτα».

Ο Ρότζερ ζύγωσε προσεκτικά το φωτεινό νήμα και το είδε να πλαταίνει και να κλείνει γύρω του γοργά σαν σαπουνόφουσκα που έσκαζε. Ύστερα, το ίδιο γοργά, άνοιξε πάλι και χάθηκε πίσω του.

Στεκόταν στο σκοτάδι κάτω από έναν ουρανό που τον έσκιζαν φωτεινές τροχιές σαν πυροτεχνήματα. Από παντού αντηχούσαν βροντές, κρότοι και εκκωφαντικές εκρήξεις.

«Θα 'ναι καμιά γιορτή», μάντεψε ο Ρότζερ. «Αναρωτιέμαι τι να γιορτάζουν». Ψηλάφησε στα τυφλά ολόγυρα και ανακάλυψε ότι βρισκόταν σ' ένα βαθύ λασπωμένο χαντάκι με κάθετα τοιχώματα πιο ψηλά από

το κεφάλι του. Μια αχτίδα φωτός αντανακλούσε μουντά από το υγρό τοίχωμα λίγο πιο πέρα. Τσαλαβουτώντας στη λασπουριά προχώρησε προς τα κει, έστριψε σε ορθή γωνία και βρέθηκε μπροστά σε μια πόρτα με πρόχειρα ξύλινα στηρίγματα και σάκκους άμμου από πάνω. Πιο μέσα, τρεις άντρες κάθονταν γύρω από ένα πρόχειρο τραπέζι από κιβώτια, παίζοντας χαρτιά. Το φως που είχε δει προερχόταν από ένα κερί στερεωμένο στα σανίδια.

«Ει! Καλύτερα να μπεις μέσα, φίλε!» του φώναξε με αμερικάνικη προφορά ένας από τους άντρες. Ήταν ένας κιτρινιάρης λιγνός νεαρός με μουσταρδί χιτώνιο ξεκούμπωτο στο λαιμό. «Περιμένουμε ν' αρχίσει το σφυροκόπημα από στιγμή σε στιγμή».

«Έλα, ρε συνάδερφε», είπε ο δεύτερος άντρας, που φορούσε τιράντες πάνω από μάλλινα εσώρουχα, χτυπώντας ένα χαρτί στο τραπέζι. «Δεν έμαθες ακόμη το αναθεματισμένο πρόγραμμα;» Αυτός πρέπει να ήταν Εγγλέζος.

Ο τρίτος, ένας γεροδεμένος άντρας με γκριζοπράσινη στολή, ακούμπησε ένα χαρτί στο τραπέζι και ρούφηξε από το πελώριο τσιμπούκι του.

«Αχ, ένας νέος *γκεζίχτ!*» φώναξε εγκάρδια. «*Μπιστ ντου φιλάιχτ άιν παίχτης του πόκερ;*» Καμιά αμφιβολία ότι ήταν Γερμανός.

«Α... δεν κάνω κέφι για την ώρα», απάντησε ο Ρότζερ μπαίνοντας διστακτικά στο μισοσκότεινο εσωτερικό. «Λοιπόν, παιδιά, μήπως μπορείτε να μου πείτε πού βρίσκομαι; Το... α... αμάξι μου έμεινε, ξέρετε, και πήγαινα ν' αναλάβω κάποια νέα δουλειά...»

Ανοιχτόκαρδα γέλια διέκοψαν την εξήγηση του Ρότζερ.

«Άκου, νέα δουλειά!» έκανε ο άντρας με τις τιράντες. «Ωραίο το καλαμπούρι σου, φίλε!»

«Το φχαριστιέσαι να συναντάς παλικάρια με χιούμορ», συμφώνησε ο άλλος με τα μουσταρδί. «Ποια είναι η μονάδα σου, αγόρι;»

«Ντείχνεις να ξέρεις από αστεία», δήλωσε σοβαρά ο γεροδεμένος της παρέας. «Να σου πω ένα ανέκδοτο; Λοιπόν, *βαρούμ άιν*, Γκερμαναράς τέλει να περάσει *τη στράσσε;*»

«Μονάδα;» ψέλλισε ο Ρότζερ απορημένα. «Φοβάμαι ότι δεν ανήκω σε καμία».

«Σκοτώθηκαν όλοι, ε; Κρίμα. Πάντως, αν θες, μπορείς να βολευτείς εδώ...» Η φωνή του άλλου πνίγηκε από ένα φοβερό, διαπεραστικό σφύριγμα και αμέσως μετά από μια έκρηξη που συγκλόνισε το υπόγειο αμπρί. Ο τύπος με το ανέκδοτο άπλωσε το χέρι του για να πετάξει ένα αχνιστό θραύσμα οβίδας από το τραπέζι.

«Γκια να βγκει στο απέναντι πεζοντρόμιο», συνέχισε θριαμβευτικά, τελειώνοντας το παμπάλαιο ανέκδοτο. «Που λες, ξέρεις, λέει ένας σε κάποιον άλλο: 'Ποια *βαρ ντι κυρία που σε είντα μαζί χτες νάχτεν;*'»

«Μα τι γίνεται;» τραύλισε ο Ρότζερ, καθαρίζοντας τις λάσπες που είχαν πεταχτεί στο πρόσωπό του απ την έκρηξη.

«Τι άλλο; Οι συνηθισμένοι βομβαρδισμοί των Τζέρ ρηδων, φιλαράκο».

«Βομβαρδισμοί των Τζέρρηδων; Εννοείς... τ Γερμανών; Ω, Θεέ μου, κηρύχτηκε πόλεμος;»

«Ω, χο! Την ψώνισε ο φουκαράς», έκανε ο λιγν νεαρός. «Κρίμα. Αλλά ίσως είναι καλύτερα έτσι. πράγμα αποκτά κάποια ποικιλία».

«Πού βρίσκομαι;» επέμεινε ο Ρότζερ. «Ποιος εί τούτος ο τόπος;»

«Είσαι σε καλά χέρια, φίλε. Είμαστε στη Σφηνα Σαν Μιχέλ· αλλά μην ανησυχείς. Το σφυροκόπημ

σταματήσει σε κάνα δυο λεπτά και θα μπορούμε να κουβεντιάσουμε με περισσότερη άνεση».

«Στη Σφήνα του Σαν Μιχέλ; Μα... μα αυτή ήταν στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο!»

«Σε ποιον Παγκόσμιο Πόλεμο;»

«Στον πρώτο. Το χίλια εννιακόσια δέκα οχτώ».

«Ακριβώς, φιλαράκο. Στις δώδεκα του Σεπτέμβρη. Με χάλια καιρό μάλιστα. Θα μπορούσα να διαλέξω και καλύτερη μέρα για να μας καθηλώσουν».

«Μα... μα είναι αδύνατο! Είμαστε στα χίλια εννιακόσια εβδομήντα! Είστε δύο πολέμους πίσω!»

«Πάει, αυτός την ψώνισε για τα καλά», σχολίασε ο άντρας με τις τιράντες.

«Σας παρακαλώ, δεν τέλειωσα με το ανέκντοτό μου!» γκρίνιαξε ο γεροδεμένος της τριάδας.

«Λες... λες... το Άνοιγμα να είναι κάποιο είδος χρονομηχανής;» τραύλισε σιγανά ο Ρότζερ.

«Κοίτα, φίλε, καλύτερα ν' απομακρυνθείς από την πόρτα», του συνέστησε ο λιγνός. «Περιμένουμε από στιγμή σε στιγμή τη μεγάλη μπόμπα πριν σταματήσουν για σήμερα, και...»

«Εκείνη η έρημος!» φώναξε ο Ρότζερ. «Δεν ήταν στην Αριζόνα! Πρέπει να ήταν στην αρχαία Αραβία ή κάτι τέτοιο!»

«Έπαθε κρίση και παραλογίζεται!». Ο τύπος με τις τιράντες σηκώθηκε από το κιβώτιο πυρομαχικών όπου καθόταν. «Προσέχετέ τον, παιδιά. Μπορεί ν' αγριέψει ξαφνικά».

«Εκπληκτικό!» ψιθύρισε ο Ρότζερ, κοιτάζοντας ολόγυρα στο αμπρί. «Για σκέψου! Βρίσκομαι πίσω στο παρελθόν και ανασαίνω τον αέρα που υπήρχε πριν πενήντα τόσα χρόνια! Απέξω μαίνεται ο πόλεμος, ο Γουίλσον είναι πρόεδρος στο Λευκό Οίκο και κανένας δεν έχει ακούσει ακόμη για το Ελ-Ες-Ντι, την τηλεόραση, τις φούστες μίνι ή τους ιπτάμενους δίσκους...»

«Κοίτα, φιλαράκο, σε καμιά δεκαριά δευτερόλεπτα...»

«Το τι συναρπαστικές μέρες σας περιμένουν, παιδιά, δε λέγεται!» τους διαβεβαίωσε ο Ρότζερ με κάποια ζήλεια. «Ο πόλεμος θα τελειώσει το Νοέμβρη· προσπαθήστε ώς τότε να μην πολυσηκώνετε κεφάλι. Και μετά θα ιδρυθεί η Κοινωνία των Εθνών — μεγάλο φιάσκο αυτή η δουλειά — ύστερα η Ποτοαπαγόρευση — ούτε κι αυτή πήγε πολύ καλά — και μετά θα έρθει το μεγάλο κραχ του είκοσι εννιά... φροντίστε να πουλήσετε νωρίς τις μετοχές σας εκείνη τη χρονιά. Κατόπιν θα πέσει η Μεγάλη Ύφεση· στη συνέχεια θα ξεσπάσει ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος και —»

«Αρπάξτε τον! Για το δικό του καλό».

Καθώς οι τρεις άντρες σηκώνονταν και τον ζύγωναν, ο Ρότζερ πισωπάτησε φοβισμένα. «Ε, για σταθείτε μια στιγμή, παιδιά!» διαμαρτυρήθηκε. «Δεν είμαι τρελός! Απλώς τα έχω λίγο χαμένα ύστερα απ' όσα συνέβησαν. Λέω να πηγαίνω τώρα...»

«Ντεν άκουσες το τέλος του ανέκντοτου!» διαμαρτυρήθηκε ο γεροδεμένος τύπος.

«Θα φας το κεφάλι σου έξω!»

«Φυλάξου, φίλε!»

Καθώς ο Ρότζερ τους ξέφευγε και ορμούσε έξω στο λασπωμένο χαράκωμα, ένα δυνατό σφύριγμα ακούστηκε στον ουρανό. Ενώ ο ήχος της οβίδας ζύγωνε απειλητικά, κοίταξε δεξιά κι αριστερά για κανένα μέρος να φυλαχτεί, και μετά βούτηξε προς το Άνοιγμα. Είδε τα χρώματα της ίριδας να τον τυλίγουν και...

Βρέθηκε ξαπλωμένος μπρούμυτα στη χορταριασμένη όχθη ενός μικρού ρυακιού, κάτω από το φ
του ήλιου, και το πρώτο που αντίκρισε ήταν μια θηρι

δης καρικατούρα ανθρώπου που τον κοίταζε σκυφτή από την αντικρινή όχθη.

4

Ο πιθηκάνθρωπος είχε μπόι κοντά δυόμισι μέτρα, παρά την καμπουριαστή στάση του, και τα χέρια του φαίνονταν μεγάλα σαν φτυάρια. Το πυκνό καστανοκόκκινο τρίχωμά του ήταν κολλημένο από βρομιές, ενώ ροδαλές ουλές σημάδευαν το φαρδύ πρόσωπο και το λιγότερο τριχωτό μπρούντζινο στέρνο του. Τα φαρδιά χείλη του τραβήχτηκαν πίσω αφήνοντας να φανούν τα σπασμένα και μαυρισμένα δόντια του. Τα μικρά μάτια του έπαιζαν καχύποπτα από τον Ρότζερ στα γύρω δέντρα και μετά πάλι στον Ρότζερ.

«Ουπς!» μουρμούρισε ο Ρότζερ. «Πάλι λάθος εποχή. Καλύτερα να βουτήξω πίσω και να δοκιμάσω πάλι...»

Καθώς έκανε πίσω, ο πιθηκάνθρωπος προχώρησε προς το μέρος του τσαλαβουτώντας στο ρυάκι. Ο Ρότζερ οπισθοχώρησε μέσα από τα μπερδεμένα βάτα αναζητώντας ξέφρενα τη φωτεινή γραμμή που σήμαινε την έξοδο.

«Ίσως να ήταν λίγο πιο αριστερά», μουρμούρισε τραβώντας προς τα κει. Ο γίγαντας ήταν στη μέση του ρυακιού τώρα, γρυλίζοντας από αγανάκτηση στην επαφή του με το νερό. «Ή μπορεί και πιο δεξιά...» Ο Ρότζερ πάλευε να παραμερίσει τις αγκαθωτές κληματσίδες που τον γράπωναν σαν να 'ταν χέρια. Ο τεράτάνθρωπος βγήκε από το νερό, κοντοστάθηκε να τινάξει το ένα πόδι και μετά το άλλο, και συνέχισε να ζυγώνει γρυλίζοντας άγρια. Ο Ρότζερ ξέμπλεξε από τα βάτα, έτρεξε λίγα μέτρα και μετά σταμάτησε κι έμεινε να κοιτάζει τον ηλίθιο γίγαντα που είχε μπλέξει με τ'

αγκαθωτά αναρριχητικά.

«Ψυχραιμία τώρα, Τάυσον», συμβούλεψε τον εαυτό του. «Δεν πρέπει να χάσεις από τα μάτια σου το Άνοιγμα της σωτηρίας. Μην πολυαπομακρύνεσαι μέχρι να κουραστεί εκείνο το τέρας, και μετά όρμησε γραμμή και...»

Με ένα δυνατό μουγκρητό, ο πιθηκάνθρωπος ξεπετάχτηκε από τα βάτα και με την κίνησή του αυτή βρέθηκε ανάμεσα στον Ρότζερ και τη σωτηρία.

«Μπο... μπορεί και να κοντεύει να τα κάνει πάνω του από το φόβο», υπέθεσε αισιόδοξα ο Ρότζερ. «Το μόνο που χρειάζεται είναι να δείξω ότι δε τον σκιάζομαι, και τότε θα κάνει μεταβολή και θα το βάλει στα πόδια». Ξεροκατάπιε, σούφρωσε τα μάτια του σε μια αγριωπή γκριμάτσα και έκανε ένα διστακτικό βήμα μπροστά. Η αντίδραση του γίγαντα ήταν άμεση. Χύμηξε ίσια πάνω του, τον άρπαξε και με τα δυο του χέρια και τον σήκωσε ψηλά. Η τελευταία εντύπωση του Ρότζερ ήταν ένα κομμάτι γαλανού ουρανού πίσω από φυλλώματα που στροβιλίζονταν γοργά. Ύστερα ο κόσμος γέμισε από πολύχρωμα αστράκια που έσβησαν γοργά σε απόλυτο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

1

Όταν συνήλθε γύρω του επικρατούσε μισοσκόταδο. Ένα μουντό φως περνούσε μέσα από τις πυκνές ψάθες μιας χαμηλής στέγης που στηριζόταν σ' ένα φυσικό τοίχο από νεροφαγωμένο βράχο. Ένα αξύριστο και ρυτιδωμένο πρόσωπο τον κοιτούσε από ψηλά. Έκανε ν' ανακαθίσει, αλλά η σουβλιά του πόνου στο

κεφάλι του τον ανάγκασε να ξαπλώσει πάλι αμέσως. Τούτο το καινούριο πρόσωπο δε φαινόταν εχθρικό... αλλά πού ήταν αλήθεια εκείνος ο σημαδεμένος Γαργαντούας;

«Καλύτερα να μην κουνιέσαι πολύ» τον συμβούλεψε ο γέρος, με σπασμένη και ψιθυριστή φωνή. *«Έφαγες το ξύλο της ζωής σου».*

«Μιλάς αγγλικά!» τραύλισε ο Ρότζερ.

«Όπως βλέπεις», αποκρίθηκε ο γέρος. *«Σε βούτηξε ο Μπίμπο, ξέρεις, για να παίξει λίγο μαζί σου. Ήσουν τυχερός που έτυχε να είναι στις καλές του όταν σε βρήκε. Σ' έσυρα ώς εδώ όταν βαρέθηκε το παιχνίδι του».*

«Σ' ευχαριστώ πολύ», του είπε ο Ρότζερ. Ανακάλυπτε όλο και καινούριους πόνους με την κάθε κίνηση. *«Πώς απόκτησα αυτή τη μελανιά στα παΐδια μου;»*

«Την κονόμησες όταν ο Μπίμπο σε πέταξε κάτω και άρχισε να χοροπηδά πάνω σου».

«Τι έπαθε ο αγκώνας μου;... Ή μάλλον κι οι δυο αγκώνες μου;»

«Θα πρέπει να χτύπησαν όταν ο Μπίμπο σε τραβολογούσε σαν καροτσάκι από τις φτέρνες».

«Φαντάζομαι ότι έτσι θα έχασα και την πέτσα από τα πισινά μου», αναστέναξε ο Ρότζερ.

«Α, όχι. Αυτό το 'παθες όταν σ' έσερνα εγώ ώς εδώ· ήσουν πολύ βαρύς για να σε σηκώσω. Αλλά μη βιάζεσαι. Και αύριο μέρα είναι».

«Χαίρομαι που το δέχεσαι φιλοσοφικά». Τα μάτια του Ρότζερ είχαν αρχίσει να συνηθίζουν στο μισοσκόταδο. Μπορούσε να διακρίνει τώρα ότι ο γέρος φορούσε σκούρα μπλε ρούχα ναυτικού.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Ρότζερ. «Και πώς βρέθηκες εδώ, στον ίδιο τόπο μ' αυτό τον Μπίμπο;»

«Λέγομαι Λιουκ Χάργουντ. Όσο για το πώς βρέθη-

κα εδώ, μακάρι να 'ξερα. Είχαμε πιάσει πόρτο και βγήκα να ξεμουδιάσω λίγο στη στεριά. Πρέπει να με πότισαν πολύ σκάρτο ρούμι. Το τελευταίο που θυμάμαι είναι ότι έβγαινα να πάρω λίγο καθαρό αέρα... και μετά ξύπνησα εδώ». Αναστέναξε. «Μπορεί έτσι να θέλησε να με τιμωρήσει ο Θεός για κείνη τη βρομοδουλειά στο Μακάο, παλιά το εννιά».

«Εννοείς... το χίλια εννιακόσια εννιά;»

«Ακριβώς φίλε».

«Τι μου λες! Δε φαίνεσαι και τόσο γέρος· φαντάζομαι θα ήσουν παιδαρέλι τότε».

«Δε λέω... πίνω κάνα ποτηράκι όταν έχω καλή συντροφιά, αλλά δε μέθυσα ούτε μία φορά στη ζωή μου. Φαντάζομαι ότι κάποιος θα με κοπάνησε στο κεφάλι. Δεν ξέρω αν τίναξα τα πέταλα αμέσως ή έκανα κάμποση ώρα πριν τα τεζάρω».

«Πού βρισκόσουν όταν... εμμμ... ζούσες;»

«Σ' ένα μικρό πόρτο, το Πότσβιλ».

«Στην ίδια πόλη! Όμως... εκείνα τα χρόνια δεν υπήρχε σταθμός λεωφορείων».

«Δε σε πιάνω, φίλε».

«Μάλλον θα ήταν στο σημείο που αργότερα έχτισαν ένα σταθμό! Αυτό σημαίνει ότι το Άνοιγμα υπήρχε εκεί κι εγώ δεν ξέρω από πότε! Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να εξηγήσει τις εξαφανίσεις που ακούγονται κατά καιρούς, για ανθρώπους που στρίβουν τη γωνιά και κανένας δεν τους ξαναβλέπει».

«Σίγουρα θ' αναρωτιώνται τι μου συνέβη», συνέχισε μελαγχολικά ο Λιουκ. «Σκληρομύτη Χάργουντ, έτσι συνήθιζαν να με φωνάζουν. Και ήμουν πάντοτε ρολόι στη δουλειά μου. Ποτέ δε φανταζόμουν ότι θα τέλειωνα σαν σκαστός από το πλοίο μου».

«Άκου, κύριε Χάργουντ, πρέπει να ξεφύγουμε από δω».

«Δε γίνεται» δήλωσε ο Χάργουντ με σιγουριά. «Προσπάθησα, παλικάρι μου... κάμποσες φορές. Αλλά δεν υπάρχει τρόπος».

«Υπάρχει και παραϋπάρχει! Ο ίδιος που ήρθες! Είναι κάτω στην ακροποταμιά. Αν μπορέσεις να μου δείξεις το δρόμο ώς το σημείο που αντάμωσα τον Μπίμπο...»

«Λες παλαβομάρες. Έτσι και πεθάνεις και σε στείλουν εδώ στο Καθαρτήριο δεν ξεφεύγεις που να 'χεις το Θεό μπάρμπα!»

«Καταλαβαίνω ότι θα 'ναι δύσκολο να το πιστέψεις ύστερα από εξήντα χρόνια ψάξιμο για την έξοδο», παραδέχτηκε ο Ρότζερ, «αλλά...»

«Τι εννοείς, εξήντα χρόνια;» ρώτησε ο Χάργουντ ζαρώνοντας φρύδια του.

«Λέω για τα εξήντα χρόνια που είσαι εδώ, από τότε που έφτασες παιδαρέλι ακόμη».

«Σαλαμούρα έχεις για μυαλό, αγόρι; Εδώ βρίσκομαι είκοσι μία μέρες με την αυριανή!»

«Καλά... Τέλος πάντων, αυτό μπορούμε να το κουβεντιάσουμε αργότερα» απάντησε ο Ρότζερ, αφήνοντας κατά μέρος τις χρονολογίες. «Για πες μου, πού είναι τώρα ο Μπίμπο;»

«Μάλλον θα κοιμάται στη σπηλιά του για να χωνέψει. Ο Μπίμπο είναι σαν τον καιρό: ίδιος και απαράλλαχτος κάθε μέρα».

«Ωραία! Τότε θα μπορέσουμε να το στρίψουμε με τρόπο, και...»

«Ξέχασέ το, φίλε. Στον Μπίμπο αρέσει να βρίσκει τα πράγματά του εκεί που τ' άφησε».

«Σκασίλα μου τι του αρέσει! Εγώ θα φύγω πριν με ξεκάνει εντελώς. Θα έρθεις, ναι ή όχι;»

«Κοίτα δω, αγόρι. Σε μάζεψα για να σε κατατοπίσω σχετικά με το σύστημα που επικρατεί εδώ και να σε

γλιτώσω έτσι από κάμποσο ξύλο! Αν θέλεις το καλό σου, θα—»

«Το καλό μου είναι να φύγω... τώρα», τον έκοψε ο Ρότζερ. «Γεια και χαρά σου, κύριε Χάργουντ. Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία».

«Αγύριστο κεφάλι, ε;» γρύλισε ο ναυτικός. «Ε, αφού είσαι τόσο αποφασισμένος, λέω να έρθω παρέα να σπάσω πλάκα με το θέαμα. Μονάχα να θυμάσαι: όταν σε γραπώσει ο Μπίμπο μη χτυπιέσαι να ξεφύγεις. Έτσι τσαντίζεται περισσότερο».

Οι δυο άντρες παραμέρισαν αθόρυβα την καλαμένια ψάθα και κοίταξαν επιφυλακτικά έξω στη μουντή λιακάδα. Ο Ρότζερ πρόσεξε ότι η σπηλιά που βρίσκονταν άνοιγε σε ένα στενό πλάτωμα γεμάτο πέτρες. Από κει το έδαφος κατηφόριζε απότομα προς το δάσος. Ήταν μεγάλη κατηφοριά· οι κορφές των δέντρων μόλις κι έφταναν ώς το επίπεδο της σπηλιάς.

Ο Χάργουντ πήγαινε μπροστά βαδίζοντας προσεκτικά στο χείλος της πλαγιάς. Περνώντας μπροστά από μια δεύτερη και μεγαλύτερη σπηλιά, κοντοστάθηκε και κι έριξε μέσα μια γοργή ματιά.

«Περίεργο», μουρμούρισε. «Δεν είναι εδώ. Αναρωτιέμαι τι να μαγειρεύει».

Ο Ρότζερ τον προσπέρασε, έφτασε σε μια απότομη στροφή του μονοπατιού, έστριψε... και βρέθηκε φάτσα με φάτσα με τον Μπίμπο.

«Ω», έκανε ο Χάργουντ βλέποντας τον Ρότζερ να ξεπροβάλλει πάλι από τη γωνιά κάτω από την τριχωτή μασχάλη του Μπίμπο. «Βλέπω τον βρήκες».

«Τι κάθεσαι και χάσκεις σαν βλάκας!» έσκουξε ο Ρότζερ. «Κάνε κάτι».

«Σ' ευχαριστώ που μου το θύμισες», απάντησε ο Χάργουντ. Έκανε μεταβολή και το 'βαλε στα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Στη στιγμή ο Μπίμπο ά-

φησε τον Ρότζερ να πέσει και όρμησε στο κατόπι του Χάργουντ. Ήταν μια σύντομη καταδίωξη, γιατί το πλάτωμα τέλειωνε μετά από καμιά δεκαπενταριά μέτρα σε κάτι σωρούς γκρεμισμένων βράχων.

«Έλα τώρα, Μπίμπο!» Ο Χάργουντ σταμάτησε να σκαρφαλώνει και άρπαξε ένα μεγάλο κομμάτι πέτρας. «Ηρέμησε! Θυμίσου την τελευταία φορά. Σε πόνεσε λιγάκι όταν σε κοπάνισα στα χείλη, έτσι;»

Ο Μπίμπο συνέχισε να ζυγώνει απτόητος, αφήνοντας μονάχα ένα γρύλισμα όταν η πέτρα τον πέτυχε στο πλατύ μούτρο του. Ύστερα άρπαξε τον Χάργουντ και άρχισε να τον χτυπάει κάτω σαν χταπόδι. Στο μεταξύ ο Ρότζερ είχε σηκωθεί τρικλίζοντας. Δίχως να χάσει καιρό, άρπαξε ένα χοντρό κλαρί από κάτω, όρμησε πίσω από τον πιθηκάνθρωπο και το κατέβασε με όλη του τη δύναμη στο σφαιρικό κεφάλι του. Ο Μπίμπο αγνόησε το πρώτο χτύπημα, καθώς και τα τρία που ακολούθησαν. Το τέταρτο φάνηκε μάλλον να τον ενοχλεί. Παράτησε τον Χάργουντ και στριφογύρισε αργά. Ο Ρότζερ σάλταρε πλάι, βρήκε κάπου να πιαστεί και σκαρφάλωσε σβέλτα στα βράχια. Γυρίζοντας πρόλαβε να δει το χέρι του Μπίμπο να γαντζώνεται στο βράχο λίγο κάτω από τη φτέρνα του. Κλότσησε τα τριχωτά δάχτυλα και σκαρφάλωσε τρία μέτρα πιο πάνω βγαίνοντας έτσι σε επίπεδο έδαφος. Ήδη η λαχανιαστή ανάσα και ο θόρυβος από το σκαρφάλωμα του Μπίμπο ακούγονταν λίγο πιο κάτω. Ο Ρότζερ κοίταξε ολόγυρα για κάτι βαρύ να πετάξει, αλλά δε βρήκε τίποτα που να κάνει για όπλο. Έτσι έκανε μεταβολή και το 'βαλε στα πόδια τη στιγμή που το αγριεμένο μούτρο του κτήνους ξεπρόβαλλε από χαμηλά.

2

Στα πρώτα διακόσια βήματα ο Ρότζερ έτρεχε μέσα από τ' αραιά δέντρα βγάζοντας φτερά στα πόδια, ακολουθώντας διαμετρικά αντίθετη κατεύθυνση από το σημείο εκκίνησης. Δεν τον ένοιαζε αν έκανε θόρυβο, γιατί στ' αφτιά του έφτανε καθαρά το βαρύ ποδοβολητό του Μπίμπο που τον καταδίωκε. Φτάνοντας σ' ένα γούβωμα του εδάφους που τον έκρυβε προσωρινά από τα μάτια του διώκτη του, έκανε στροφή ενενήντα μοιρών και συνέχισε να τρέχει, τώρα όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Ύστερα από καμιά εκατοστή μέτρα βγήκε σ' ένα ανοιχτό πλάτωμα, αντικρίζοντας βουνοκορφές ν' απλώνονται ώς εκεί που έφτανε το μάτι του. Για μια στιγμή η καρδιά του πάγωσε... αλλά και στην έρημο το τοπίο εκτεινόταν φαινομενικά ώς τον ορίζοντα. Δεν είχε χάσει ακόμη το παιχνίδι. Συνέχισε να τρέχει, καταλαβαίνοντας πολύ καλά πόσο δυσάρεστη θα ήταν η θέση του έτσι κι ο Μπίμπο μυριζόταν νωρίτερα απ' όσο έπρεπε ότι είχε αλλάξει κατεύθυνση.

Ήταν στα πρόθυρα της εξάντλησης όταν κάλυψε τα τελευταία λίγα μέτρα ενός, όπως έλπιζε, κλειστού κύκλου. Εκεί μπροστά του υπήρχε το γούβωμα όπου είχε αλλάξει κατεύθυνση. Έπεσε μπρούμυτα πίσω από ένα θάμνο για να ξαναβρεί την ανάσα του, ακούγοντας κλαδιά να σπάζουν, καθώς και τα βραχνά μουγκρητά του απογοητευμένου Μπίμπο που έψαχνε στα χαμόκλαδα πολύ πιο δεξιά του. Όταν ξαναβρήκε τις δυνάμεις του, ο Ρότζερ ακολούθησε αντίστροφα τη διαδρομή του ώς την απόκρυμνη πλαγιά πάνω από τη σπηλιά. Στο βάθος χαμηλά, κάπου μια ντουζίνα πελώριοι τριχωτοί πιθηκάνθρωποι είχαν ξεφυτρώσει από κάποιες κρυψώνες. Στέκονταν σε κύκλο γύρω

από τον Λιουκ Χάργουντ, που ήταν καθισμένος καταγής κρατώντας τα πλευρά του.

Ο Ρότζερ κατέβηκε γοργά την πλαγιά ώς το πλάτωμα μπροστά στη σπηλιά. Στη θέα του, οι πιθηκάνθρωποι σκορπίστηκαν και χάθηκαν στις αναρίθμητες τρύπες των βράχων. Με μόνη εξαίρεση τον Μπίμπο, το θηριώδες παρουσιαστικό των πλασμάτων έκρυβε δειλό χαρακτήρα. Ο Χάργουντ σηκώθηκε τρικλίζοντας, σκονισμένος και καταχτυπημένος, πασχίζοντας μάταια να σταματήσει την αιμορραγία της μύτης του.

«Δεν έπρεπε να το κάνεις, αγόρι!» παραπονέθηκε. «Δεν του αρέσει καθόλου να τον ενοχλούν όταν παίζει!»

«Έχασα μια καλή ευκαιρία να τον ξεπαστρέψω», απάντησε ο Ρότζερ λαχανιασμένος. «Θα έπρεπε να σκαρφαλώσω εκεί πάνω και να γκρεμίσω ένα βράχο στην κεφάλα του».

«Αχχχ!» αναστέναξε ο Χάργουντ χαμηλώνοντας τα μάτια του. «Όταν τον σκοτώνουν είναι που γίνεται μπαρούτι. Τον έχω ξεπαστρέψει τρεις φορές πριν καταλάβω πόσο μάταιο ήταν και τα παρατήσω. Έτσι και του είχες κάνει το κεφάλι λιώμα, όπως λες, ούτε που τολμώ να φανταστώ τις συνέπειες. Έλα, παράτα τα, φίλε μου! Περίμενε εδώ και δέξου το σαν άντρας! Δε θα κρατήσει αιώνια... αν και ο άθλιος έμαθε να το παρατείνει πολύ, να το τραβάει ώς το ηλιοβασίλεμα. Αλλά αύριο θα ξημερώσει άλλη μέρα και, αν δεν τον έχεις εξαγριώσει υπερβολικά, θα το 'χει ξεχάσει ώς τότε!»

«Άσε τι θα γίνει αύριο. Έλα μαζί μου· για την ώρα έχασε τα χνάρια μου».

Ένα βραχνό μουγκρητό ακούστηκε από την κορφή του γκρεμού ψηλά. «Τα βρήκε τα χνάρια σου, μην ανησυχείς», σφύριξε ο Χάργουντ. «Τώρα ούτε ψύλλος

στον κόρφο σου, εκτός κι αν...» Κοίταξε τον Ρότζερ σκεφτικά. «Κάτω στο ρυάκι είπες;»

«Πώς πηγαίνουμε εκεί;» γρύλισε κοφτά ο Ρότζερ.

«Ακολούθα με», του είπε ο Χάργουντ. «Σου χρωστάω μια χάρη».

3

Πέντε λεπτά αργότερα ο Ρότζερ και ο Χάργουντ στέκονταν δίπλα στο ρυάκι που διέτρεχε τη δασωμένη περιοχή κάτω από τον γκρεμό. Ήταν ό,τι είχε απομείνει από το μεγάλο ποτάμι που, αιώνες πριν, είχε σκάψει τούτο το φαράγγι.

«Υπήρχε μια καλή συστάδα δέντρων στο σημείο που γυρεύω», εξήγησε ο Ρότζερ. «Μια μεγάλη φτελιά, ένα μέτρο χοντρή, περίπου δέκα βήματα από την όχθη».

«Με άσπρα βότσαλα στην κοίτη;» τον έκοψε ο Χάργουντ.

«Νομίζω... ναι».

«Από δω».

Οι θόρυβοι από το πλησίασμα του Μπίμπο έφταναν καθαρά στ' αφτιά τους καθώς έτρεχαν παράλληλα στην όχθη. Δεν πέρασε πάνω από ένα λεπτό κι ο Ρότ ζερ κοντοστάθηκε για να κοιτάξει ολόγυρα.

«Αυτό είναι το σημείο», δήλωσε με σιγουριά. «Βρ σκόμουν ακριβώς στην άκρη του νερού, μ' ένα μεγάλ πεύκο πίσω μου». Πλησίασε στο δέντρο, παραμέρι μερικά χαμηλά κλαδιά και κοίταξε στη βαθιά σκιά

«Δε βλέπω τίποτα», μουρμούρισε ο Χάργουντ. « κου, αν γυρίσουμε τώρα και παραδοθούμε ήσυχ μπορεί να μετριάσουμε κάπως το θυμό του».

«Εδώ είναι», επέμεινε ο Ρότζερ. «Πρέπει να εί εδώ!»

«Δεν ξέρω τι πρέπει να είναι εδώ», παρατήρησε ο Χάργκουντ, «αλλά ο Μπίμπο σίγουρα είναι κιόλας εδώ!»

«Απασχόλησέ τον!» του φώναξε ο Ρότζερ καθώς ο γίγαντας ξεπρόβαλλε μαινόμενος, ξεφυσώντας σαν ατμομηχανή.

«Κανένα πρόβλημα». Ο Χάργκουντ δεν έκρυβε το σαρκασμό από τη φωνή του. «Θα του τη σκάσω αφήνοντάς τον να μου ξεριζώνει τα πόδια ένα ένα με το πάσο του· αυτό σίγουρα θα τον απασχολήσει κάνα δυο λεπτά».

Ξαφνικά ένας θόρυβος από κλαδιά που έσπαζαν και φυλλώματα που παραμέριζαν ακούστηκε στ' αριστερά του Ρότζερ. Δυο μετάλλινα αρθρωτά πλοκάμια ξεπρόβαλλαν ανασαλεύοντας, σαν να ψαχούλευαν τον αέρα. Ύστερα κάτι ογκώδες και σκουροκόκκινο έκανε την εμφάνισή του, ακολουθούμενο από το υπόλοιπο ακέφαλο κορμί. Ήταν το τέρας που ο Ρότζερ είχε δει για τελευταία φορά στην έρημο.

«Πιαστήκαμε στη φάκα», έκανε πνιχτά ο Ρότζερ. «Και ότι κόντευα να...»

Το εξωγήινο πλάσμα γύριζε τον άξονα του μοναδικού του ματιού, αλλά δεν πρόσεξε τον Ρότζερ που ήταν κρυμμένος στα σκοτεινά φυλλώματα. Προχώρησε και βγήκε στην όχθη, λίγα βήματα πίσω από τον Λιουκ Χάργκουντ. Ο ναυτικός χειρονομούσε προσπαθώντας ν' αποθαρρύνει τον Μπίμπο που ζύγωνε απειλητικά. Ο τελευταίος κοντοστάθηκε, με τα μικρά κόκκινα μάτια του να παίζουν από τον άνθρωπο στο τέρας, που λικνιζόταν στ' αραχνοειδή πόδια του, αναδεύοντας αναποφάσιστα τα πάνω πλοκάμια του. Η κίνησή τους φάνηκε να ερεθίζει τον Μπίμπο. Ο πιθηκάνθρωπος, αδιαφορώντας για τον έκπληκτο Χάργκουντ, άφησε ένα μουγκρητό και χύμηξε ακάθεκτος προς τον εξωγήινο

που σάλταρε πλάι να τον αποφύγει.

«Λιουκ! Από δω!» φώναξε ο Ρότζερ καθώς βουτούσε προς το Άνοιγμα. Ο Χάργκουντ, με την εντύπωση ότι ο πιθηκάνθρωπος τον κυνηγούσε ακόμη, όρμησε προς το προσφερόμενο καταφύγιο. Ο Ρότζερ τον άρπαξε από το μπράτσο παρασύροντάς τον μαζί του προς τη φωτεινή γραμμή. Το φως της πλάτυνε, τύλιξε τους δυο άντρες και χάθηκε ενώ βυθίζονταν στο σκοτάδι.

4

«Θεοί και δαίμονες!» μουρμούρισε ο Λιουκ. «Πού στο διάολο είμαστε;»

«Δεν ξέρω... αλλά τουλάχιστον δε βλέπω πουθενά καζάνια της κόλασης», αποκρίθηκε ο Ρότζερ. Ψηλάφησε στα τυφλά γύρω του, οσμίστηκε τον αέρα και σηκώθηκε στα πόδια του. Στεκόταν στη σκληρή επιφάνεια ενός δρόμου, κάτω από τη νυχτερινή αστροφεγγιά. Ο άνεμος θρόιζε απαλά στις δεντροκορφές· κάποιο τριζόνι τραγουδούσε. Από πέρα μακριά ακούστηκε η θλιβερή σειρήνα ενός τρένου.

«Κοίτα... ένα φως!» φώναξε ο Λιουκ δείχνοντας.

«Ίσως να 'ναι σπίτι», είπε ο Ρότζερ. «Μπορεί... μπορεί και να βγήκαμε τελικά έξω!»

«Γιούπι!» χοροπήδησε ο Λιουκ. «Περίμενε ν' ακούσουν τα παιδιά στο πλοίο τούτη την ιστορία! Λες να με πιστέψουν;»

«Φοβάμαι ότι σε περιμένει μεγάλο σοκ», απάντησε ο Ρότζερ. «Ειλικρινά, έχουν αλλάξει πολλά από...»

«Το κακό είναι ότι δεν έχω αποδείξεις», συνέχισε ο Λιουκ. «Μέσα στις τρεις τελευταίες βδομάδες είχα δυο σπασμένα χέρια, ένα τσακισμένο πόδι, έξι σκισμένα χείλη, κι ένας Θεός ξέρει πόσα σπασμένα πλευρά

και μώλωπες. Εξάλλου, έχασα έξι δόντια και τέσσερις φορές με ξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου... και δεν έχω ούτε μια μελανιά να το αποδείξω!»

«Πρέπει να συγκρατήσεις λίγο αυτή την τάση σου να υπερβάλλεις», τον συμβούλεψε ο Ρότζερ. «Ίσως καταφέρουμε να πουλήσουμε την ιστορία μας στις εφημερίδες για κανένα γερό ποσό, αλλά όχι αν παρατραβήξεις το παραμύθι».

«Το περίεργο είναι», συνέχισε ο Λιουκ, «ότι δεν είναι δα και καμιά σπουδαία υπόθεση... το να σε σκοτώνουν, δηλαδή. Ένα μπλαπ και τελείωσε! Και το άλλο πρωί ξυπνάς, και άντε από την αρχή».

«Φαντάζομαι ότι η συντροφιά του Μπίμπο ήταν αρκετή για να τρελάνει τον καθένα», μουρμούρισε συμπονετικά ο Ρότζερ. «Αλλ' ας τα ξεχάσουμε τώρα αυτά, κύριε Χάργουντ. Πάμε να βρούμε κανένα τηλέφωνο και μετά ν' αρχίσουμε να ψάχνουμε για εκδότη».

Ύστερα από πορεία πέντε λεπτών έφτασαν στην πηγή της λάμψης που είχαν δει. Ήταν ένα φωτισμένο παράθυρο σε υποστατικό παλιάς φάρμας, ένα οίκημα που ορθωνόταν ψηλό και άσπρο στην κορφή μιας μικρής σκοτεινής πλαγιάς με γκαζόν. Οι δυο άντρες ακολούθησαν το δρομάκι ανάμεσα από τα παρτέρια των λουλουδιών — δυο λουρίδες τσιμέντου, κάπως σπασμένου αλλά ακόμη λειτουργικού — και έφτασαν σε μια σειρά από πλιθόχτιστα σκαλοπάτια που οδηγούσαν σε μια φαρδιά βεράντα. Ο Ρότζερ χτύπησε την πόρτα. Δεν πήρε καμιά απάντηση. Χτύπησε πάλι, πιο δυνατά τώρα. Τούτη τη φορά του φάνηκε σαν ν' άκουσε διστακτικά βήματα από μέσα.

«Ποιος... ποιος είναι;» ακούστηκε μια φοβισμένη γυναικεία φωνή από το εσωτερικό.

«Λέγομαι Τάυσον, κυρία μου», φώναξε ο Ρότζερ προς την κλειστή πόρτα. «Θα σας παρακαλούσα να

μου επιτρέψετε να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σας».

Ένας σύρτης τραβήχτηκε, και η πόρτα άνοιξε μια χαραματιά. Ένα γυναικείο πρόσωπο φάνηκε εκεί... ή μάλλον, ένα μεγάλο σκοτεινό μάτι και η κορυφή της μύτης της. Τον κοίταξε για μια στιγμή και μετά η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Η γυναίκα — λεπτή, μεσόκοπη, ακόμη όμορφη — κλονίστηκε σαν να ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Ο Ρότζερ έκανε γρήγορα μπροστά και την άρπαξε από τον αγκώνα για να τη στηρίξει.

«Νιώθετε καλά;»

«Ναι... α... εγώ... ε... ξέρετε... νόμιζα... ότι ήμουν ο μόνος άνθρωπος που είχε απομείνει στον κόσμο!» Και σωριάστηκε στα χέρια του κλαίγοντας υστερικά.

5

Μισή ώρα αργότερα η γυναίκα είχε ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία της, και κάθονταν όλοι στο τραπέζι της κουζίνας, πίνοντας ζεστό καφέ και ανταλλάσσοντας εμπειρίες.

«Έτσι... τα παράτησα και προσπάθησα να προσαρμοστώ όσο γινόταν στην κατάσταση», τέλειωσε η κυρία Γουίδερς. «Πρέπει να ήταν οι τρεις πιο μοναχικοί μήνες της ζωής μου».

«Πώς τα βολεύατε;» τη ρώτησε ο Ρότζερ. «Εννοώ από θέμα φαγητού».

Η κυρία Γουίδερς πλησίασε στο ξύλινο ψυγείο πάγου και το άνοιξε.

«Κάθε πρωί το ξαναβρίσκω γεμάτο», εξήγησε. «Τα ίδια πράγματα: τις τρεις φέτες από χοιρομέρι, τα έξι αβγά, το μπουκάλι με το γάλα, λίγο μαρούλι, κάτι περισσεύματα. Μετά υπήρχαν και οι κονσέρβες. Έχω φάει την ίδια κονσέρβα με πουρέ καλαμποκιού τουλάχιστον σαράντα φορές». Ένα χαμόγελο έπαιξε στο

πρόσωπό της. «Ευτυχώς που μ' αρέσει ο πουρές καλαμποκιού».

«Και ο πάγος;» Ο Ρότζερ έδειξε προς το μισολιωμένο κομμάτι πάγου στο κάτω διαμέρισμα του ψυγείου.

«Λιώνει κάθε μέρα και το πρωί τον ξαναβρίσκω ανέπαφο. Το ίδιο και τα λουλούδια: τα κόβω κάθε μέρα για το βάζο και το πρωί είναι πάλι απέξω, φυτρώνοντας στα ίδια κοτσάνια. Κάποτε κόπηκα με μια κονσέρβα. Ήταν βαθύ κόψιμο, αλλά το άλλο πρωί είχε χαθεί, δίχως ν' αφήσει καν σημάδι. Ποτέ δεν αλλάζει τίποτα, βλέπετε. Ο ουρανός παραμένει ο ίδιος, με τον ίδιο καιρό, ακόμη και με τα ίδια σύννεφα. Είναι πάντοτε η ίδια μέρα: δεκαεφτά Αυγούστου του 1931».

«Ξέρετε...», έκανε να πει ο Ρότζερ.

«Ασ' το γιόκα μου», του ψιθύρισε με τρόπο ο Λιουκ. «Αν την παρηγορεί η ψευδαίσθηση ότι ζει είκοσι δυο χρόνια στο μέλλον, ασ' τη να το πιστεύει».

«Τι θα 'λεγες αν σου 'λεγα ότι είμαστε στο 1970;»

«Θα 'λεγα ότι μπάζουν νερό τ' αμπάρια σου, γιόκα μου».

«Θα μπορούσα να διαφωνήσω μαζί σου», αποκρίθηκε ο Ρότζερ. «Αλλά δεν το κάνω γιατί φοβάμαι μήπως έτσι επιβεβαιωθούν οι υποψίες μου στο συγκεκριμένο θέμα».

«Τι συνέβη, κύριε Τάυσον;» ρώτησε η κυρία Γουίδερς. «Τι σημαίνουν όλ' αυτά;»

«Έχουμε πέσει σε κάποια παγίδα», εξήγησε ο Ρότζερ. «Μπορεί να πρόκειται για φυσικό φαινόμενο ή και για τεχνητό· γεγονός είναι ότι έχει τους δικούς του κανόνες και περιορισμούς. Ξέρουμε ήδη μερικούς».

«Μάλιστα», έγνεψε η κυρία Γουίδερς. «Ήρθατε εδώ... και επομένως πρέπει να ήρθατε από *κάπου*. Το ερώτημα είναι, μπορούμε να ξαναπάμε εκεί;»

«Δε θα σας άρεσε ο τόπος», απάντησε ο Ρότζερ.

«Όπως και να 'χει, δε νομίζω ότι θα ξαναβγαίναμε στο ίδιο μέρος. Μέχρι στιγμής κάθε φορά βγαίνω και κάπου αλλού. Φαίνεται να υπάρχει μια σειρά από κλουβιά... κάτι σαν τετραδιάστατο σύμπλεγμα κελιών. Όταν θα φύγουμε από δω, θα βγούμε μάλλον σε κάποιο άλλο κελί. Αλλά ελπίζω ότι τελικά θα ξεμπλέξουμε από αυτό το λαβύρινθο».

«Κύριε Τάυσον... μπορώ... μπορώ να έρθω μαζί σας;»

«Μπορείτε να μας ακολουθήσετε αν θέλετε», συμφώνησε ο Ρότζερ.

«Το θέλω», δήλωσε αποφασιστικά η κυρία Γουίδερς. «Αλλά δεν περιμένετε να ξημερώσει πρώτα;»

«Πολύ θα μου άρεσε ένας καλός ύπνος», αναστέναξε ο Ρότζερ. «Κι εγώ δεν ξέρω από πότε έχω να κοιμηθώ σαν άνθρωπος».

Μισή ώρα αργότερα, ξαπλωμένος σε καθαρό κρεβάτι και σε συμπαθητικό περιβάλλον, ο Ρότζερ κοίταξε το ρολόι του. Έδειχνε 12:20. Δεν είχε, βέβαια, λόγους να πιστεύει ότι ένα αυθαίρετα καθορισμένο μεσονύχτιο θα είχε καμιά ιδιαίτερη σημασία στα πλαίσια των φυσικών νόμων που ρύθμιζαν τώρα τα πράγματα, αλλά πάλι...

Ο χρόνος τρεμόπαιξε.

Δεν ένιωσε κανένα σωματικό σοκ, δεν άκουσε κανέναν ήχο ούτε παρατήρησε καμία αλλαγή στο φως. Αλλά *κάτι* είχε συμβεί. Στις 12:21 ακριβώς. Ο Ρότζερ σημείωσε τη στιγμή. Κοίταξε ολόγυρα στο δωμάτιο· στο σχεδόν απόλυτο σκοτάδι δεν πρόσεξε την παραμικρή διαφορά. Πλησίασε στο κρεβάτι όπου κοιμόταν ο Λιουκ Χάργκουντ και έσκυψε να περιεργαστεί το πρόσωπο του άλλου.

Οι γρατζουνιές του Λιουκ είχαν εξαφανιστεί. Ο Ρότζερ άγγιξε το δικό του πλευρό... και έκανε μια

γκριμάτσα πόνου.

«Είναι κλειστός κύκλος, τόσο στο χρόνο όσο και στο χώρο», μουρμούρισε. «Το καθετί επιστρέφει στην κατάσταση που ήταν είκοσι τέσσερις ώρες πριν· το καθετί εκτός από μένα. Εγώ αποτελώ εξαίρεση· οι δικοί μου μώλωπες αθροίζονται και δε λένε να φύγουν. Αν έτσι έχει το πράγμα, ας ελπίσουμε ότι η αυριανή μέρα θα είναι καλύτερη από τη σημερινή».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

1

Νωρίς την αυγή με τη δροσιά, οι τρεις τους άφησαν το σπίτι παίρνοντας μαζί μια χαρτοσακκούλα με φαγώσιμα κι ένα εικοσοδυάρι ντουφέκι με τρία φυσίγγια, που έτυχε να έχει η κυρία Γουίδερς. Ύστερα από σύντομη αναζήτηση ο Ρότζερ εντόπισε το Άνοιγμα.

«Καλύτερα να μείνουμε κοντά ο ένας στον άλλο», συμβούλεψε. «Προτείνω να κρατιόμαστε χέρι με χέρι, έτσι για να είμαστε σίγουροι ότι δε θα χωριστούμε καταλήγοντας σε διαφορετικούς τόπους».

Η κυρία Γουίδερς προσφέρθηκε να κρατήσει από ένα χέρι του κάθε συνοδού της. Με τον Ρότζερ μπροστά, προχώρησαν στο Άνοιγμα...

...για να βγουν σε προχωρημένο σούρουπο, με το τελευταίο φως του δειλινού να λάμπει σε γιγάντια κωνοφόρα δέντρα ντυμένα στον πάγο. Τα πόδια του Ρότζερ βυθίστηκαν ώς τα γόνατα σε μαλακό χιόνι. Έκανε φοβερό κρύο.

«Πολύ σύντομη μέρα», γρύλισε ο Λιουκ. «Ας γυρί-

σουμε πίσω να δοκιμάσουμε πάλι».

«Θα 'πρεπε να 'χω προβλέψει ένα τέτοιο ενδεχόμενο», μουρμούρισε ο Ρότζερ. «Η θερμοκρασία πρέπει να 'ναι κάτω από το μηδέν».

«Μπορώ να πεταχτώ πίσω να φέρω παλτά», πρότεινε η κυρία Γουίδερς.

«Το σύστημα δε δουλεύει έτσι», αποκρίθηκε ο Ρότζερ. «Μπορεί να καταλήξουμε σε κάποιο μέρος χειρότερο από δαύτο. Και μια και βρεθήκαμε εδώ, ας ρίξουμε μια ματιά στα πέριξ. Απ' όσο ξέρουμε, μπορεί να ξεφύγαμε από την παγίδα. Μπορεί να υπάρχει δρόμος λίγα μέτρα πιο πέρα ή κάποιο σπίτι πίσω από το ύψωμα! Δεν πρέπει να φύγουμε πριν καν ελέγξουμε. Λιουκ, εσύ πήγαινε από κει» — έδειξε προς την ανηφοριά — «κι εγώ θα ρίξω μια ματιά προς τα κάτω. Εσείς, κυρία Γουίδερς, περιμένετε εδώ. Θα γυρίσουμε αμέσως».

Ο Λιουκ έγνεψε καταφατικά και ξεκίνησε προς την κατεύθυνση που του είχαν υποδείξει. Ο Ρότζερ χτύπησε ενθαρρυντικά το μπράτσο της γυναίκας και ξεκίνησε προς τα δέντρα. Ήδη τα χέρια, τα δάχτυλα των ποδιών και τ' αφτιά του πονούσαν από την παγωνιά σαν να τα έσφιγγαν με τανάλιες. Η ανάσα του σχημάτιζε συννεφάκια μπροστά στο στόμα του. Δεν είχε κάνει πάνω από εκατό βήματα, όταν είδε το κομμένο δέντρο.

Ήταν ένα μικρό πεύκο, καμιά τριανταριά πόντους χοντρό στη βάση, μονάχα ελαφρά πασπαλισμένο από το χιόνι. Τα περισσότερα κλαδιά του ήταν κομμένα με τσεκούρι και ήταν κανονικά στοιβαγμένα στο πλάι. Το δέντρο ήταν κομμένο με τέχνη, προφανώς με ακονισμένο τσεκούρι. Ο Ρότζερ περιεργάστηκε το έδαφος για τυχόν πατημασιές και δεν άργησε να τις βρει μισοσκεπασμένες από το χιόνι.

«Είναι μόλις λίγω ωρών», μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια του. Οι πατημασιές ανηφόριζαν μια πλαγιά. Ξεκίνησε προς τα κει, ακολουθώντας τα χνάρια, κάτι διόλου εύκολο στο φως που λιγόστευε γοργά. Είχε σχεδόν φτάσει στο φρύδι της πλαγιάς, όταν ένα υπόκωφο μπουμ ντουφεκιού έσπασε την πολική σιγαλιά.

Για μια στιγμή ο Ρότζερ κοκάλωσε, στήνοντας αφτί καθώς οι απόηχοι της ντουφεκιάς αντηχούσαν ακόμη στον αέρα. Είχε έρθει από τα δεξιά, την κατεύθυνση που είχε ακολουθήσει ο Λιουκ Χάργουντ. Ο Ρότζερ άρχισε να τρέχει προς τα κει. Το μαλακό χιόνι τον εμπόδιζε στο τρέξιμο, και ο παγερός αέρας του έκαιγε τα πνευμόνια σαν φωτιά. Αναγκάστηκε να κόψει ταχύτητα και να συνεχίσει με πιο αργό ρυθμό, ενώ τα μάτια του να σάρωναν το σκοτεινό δάσος ολόγυρα για τυχόν σημάδια ζωής. Ένα γιγάντιο πεσμένο δέντρο του έκοβε το δρόμο, αναγκάστηκε να το παρακάμψει κι έπεσε έτσι σε πιο βαθύ χιόνι. Από μπροστά άκουγε αμυδρά θροΐσματα, σαν κάποιος να έτρεχε στο χιόνι.

«Περίμενε!» φώναξε ο Ρότζερ, αλλά η φωνή του ακούστηκε σαν αδύναμο κρώξιμο. Ο πανικός τον τύλιξε για μια στιγμή, αλλά κατάφερε να κυριαρχήσει στον εαυτό του.

«Πρέπει να ξεφύγω από δω», ψιθύρισε. «Κάνει πιο παγωνιά απ' όσο υπολόγιζα. Κοντεύω να ξεπαγιάσω. Πρέπει να βρω τον Λιούκ και να γυρίσουμε πίσω στην κυρία Γουίδερς...»

Συνέχισε το δρόμο του τρικλίζοντας, με τα πόδια πολύ ξυλιασμένα τώρα, παραμερίζοντας με δυσκολία κάτι ξερούς, χιονοσκέπαστους θάμνους. Τότε αντίκρισε μπροστά του μια ανθρώπινη μορφή πεσμένη στο χιόνι. Ήταν ο Λιουκ Χάργουντ, σωριασμένος ανάσκελα, με μια τρύπα από σφαίρα στο στήθος. Τα μάτια του

κοιτούσαν απλανή ψηλά, μισοσκεπασμένα κιόλας από πάγο.

2

Ο Ρότζερ κατάλαβε με την πρώτη ματιά ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε πια για τον Λιούκ. Γύρισε και άρχισε να τρέχει τρικλίζοντας προς το σημείο όπου είχε αφήσει την κυρία Γουίδερς. Δέκα λεπτά αργότερα συνειδητοποιούσε ότι είχε χαθεί. Σταμάτησε στο λυκόφωτο που βάθαινε, κοιτάζοντας τις ατέλειωτες σειρές των δέντρων που έμοιαζαν απαράλλαχτα μεταξύ τους. Φώναξε, αλλά δεν πήρε καμία απάντηση.

«Η δύστυχη κυρία Γουίδερς», σκέφτηκε, ενώ τα δόντια του κροτάλιζαν ασυγκράτητα. «Ελπίζω να γυρίσει πίσω πριν πεθάνει από το κρύο». Προχώρησε λίγο ακόμη, σκοντάφτοντας. Ύστερα, δίχως να θυμάται ότι έπεσε, βρέθηκε ξαπλωμένος στο μαλακό χιόνι. Στο ζεστό, χουζουρλίδικο χιόνι. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να κουρνιάσει εκεί και να πάρει έναν υπνάκο, και μετά... πιο ξεκούραστος θα... δοκίμαζε... πάλι...

3

Ξύπνησε ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, δίπλα σ' ένα παράθυρο σκεπασμένο με προβιές που έλαμπαν στο κρύο φως της αυγής. Ένας ψηλός κοκαλιάρης άντρας με γενειάδα στεκόταν από πάνω του, δαγκώνοντας το κάτω χείλος του.

«Α, ξύπνησες», έκανε ο Τζο Αρκράιτ. «Αλήθεια, για πού το 'χες βάλει, ξένε;»

«Εγώ... εγώ... εγώ...» ψέλλισε ο Ρότζερ. Τα χέρια, τα πόδια και η μύτη του πονούσαν, αλλά κατά τ' άλλα φαινόταν εντάξει στο μυαλό και το σώμα. «Τι συνέβη;

Ποιος είσαι του λόγου σου; Πώς βρέθηκα εδώ;» Μια ξαφνική σκέψη του πέρασε από το μυαλό. «Πού είναι η κυρία Γουίδερς;»

«Η κυρά σου είναι καλά. Τώρα κοιμάται». Ο κοκαλιάρης άντρας έγνεψε προς μια κουκέτα πάνω από κείνη που ήταν ξαπλωμένος ο Ρότζερ.

«Αλήθεια!» φώναξε ο Ρότζερ, ανακαθίζοντας απότομα. «Εσύ είσαι κείνος που σκότωσε τον Λιουκ;»

«Μάλλον. Λυπάμαι για ό,τι έγινε. Φιλαράκος σου, φαντάζομαι. Τον πέρασα για κάποιον άλλο».

«Γιατί;» ψέλλισε ο Ρότζερ.

«Θα 'φταιγε το λιγοστό φως».

«Θέλω να πω... γιατί ήθελες να σκοτώσεις κάποιον άλλο;»

«Γιατί, διάολε, δεν ήξερα καν το φίλο σου, πόσο μάλλον να θέλω να σκοτώσω αυτόν συγκεκριμένα».

«Ήθελα να πω... α, παράτα το! Βρε το φουκαρά τον Λιουκ! Αναρωτιέμαι ποιες να 'ταν οι τελευταίες σκέψεις του την ώρα που ξεψυχούσε ολομόναχος εκεί στο χιόνι».

«Πού θες να ξέρω; Γιατί δεν τον ρωτάς ο ίδιος;» ο άγνωστος έκανε πίσω, και ο Λιουκ Χάργκουντ στεκόταν εκεί μορφάζοντας κεφάτα στον Ρότζερ.

«Μα... μα εσύ ήσουν νεκρός!» έσκουξε ο Ρότζερ. «Σε είδα με τα μάτια μου. Είχες μια τρύπα στο στήθος σου μεγάλη σαν πηγάδι!»

«Η δαγκωνιά της γριάς Μπέτσυ μου είναι κακιά σαν το γάβγισμά της», δήλωσε με καμάρι ο Αρκράιτ, εννοώντας προφανώς το ντουφέκι του. «Θα 'πρεπε να δεις τον Φλάου Μπήμποντου, όταν τον γκρέμισα από ένα πεύκο στα εκατό μέτρα. Μια από τις καλύτερες βολές μου. Πρέπει να περάσει από δω όπου να 'ναι τώρα· ζήτα του να σ' το διηγηθεί».

«Σου εξήγησα ότι το να σε σκοτώνουν δεν είναι

σπουδαία υπόθεση», είπε ο Λιουκ. «Ο Τζο από δω έκανε καθαρή δουλειά· ούτε που με πόνεσε καθόλου».

Ο Ρότζερ έπεσε πίσω στο μαξιλάρι του μ' ένα βογκητό απόγνωσης. «Φαντάζομαι πως αυτό σημαίνει ότι είμασε ακόμη μέσα στην παγίδα».

«Ναι, αλλά θα μπορούσε να 'ναι και χειρότερα. Τουλάχιστον ο Τζο από δω μας έσυρε μέσα γλιτώνοντάς μας από το πολύ κρύο. Υποθέτω, ότι στη δική σου περίπτωση, σου έσωσε τη ζωή».

Ένα χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. Μια λεπτόκορμη γυναίκα, που ο Ρότζερ έβλεπε για πρώτη φορά, άνοιξε για να μπει ένας παχουλός νεαρός με βαρύ παλτό και κατσούφικο ύφος.

«Το λιγότερο που θα μπορούσες να κάνεις, αδελφέ Αρκράιτ», είπε μόλις η γυναίκα του πήρε το παλτό και τίναξε το χιόνι από πάνω του, «θα ήταν να με κηδεύεις με το χριστιανικό τρόπο όταν με σκοτώνεις».

«Δε γουστάρω να έχω το λείψανό σου να μου μαγαρίζει τον τόπο», απάντησε αδιάφορα ο Αρκράιτ. «Θα 'πρεπε να λες κι ευχαριστώ που σ' αφήνω να μπαίνεις εδώ το άλλο πρωί».

«Θες να πεις ότι... στ' αλήθεια σκότωσες αυτό τον άνθρωπο;» τραύλισε βραχνά ο Ρότζερ. «Εκ προθέσεως, που λένε;»

«Αμ πώς, στην τύχη; Τον έπιασα να κάνει τα γλυκά μάτια στην Τσάριτυ», πρόσθεσε με πιο σιγανή φωνή. «Η Τσάριτυ είναι η γυναίκα μου. Καλή μαγείρισσα, αλλά ελαφρόμυαλη. Και στον Φλάου αρέσουν οι κοκαλιάρες. Κρατιέται για λίγες μέρες, αλλά μετά του τη δίνει και την αρχίζει πάλι στα σορόπια, και τότε καταλαβαίνω ότι είναι καιρός να του δώσω άλλο ένα μαθηματάκι».

«Πόσο καιρό συνεχίζεται αυτή η ιστορία;»

«Όλο το χειμώνα. Κι αν θες να ξέρεις, ξένε, ήταν

διαολεμένα μακρύς τούτος ο χειμώνας».

«Α, το δύστυχο! Πρέπει να είναι φοβερό γι' αυτόν!»

«Πού να ξέρω; Μερικές φορές με προλαβαίνει και μου τη φυτεύει του λόγου του. Από σημάδι δεν τα πάει καλά. Μια φορά, τη φύτεψε κατά λάθος στην Τσάριτυ, όπως την έπαθα κι εγώ με το φίλο σου».

«Ανατριχιαστικό!»

«Α, έχει και η Τσάριτυ τις μέρες της. Κάποια φορά μας τη φύτεψε και των δυονών. Δεν της πολυάρεσε πάντως, όπως μας είπε αργότερα. Ένιωθε πολλή μοναξιά. Τώρα το κάνει εκ περιτροπής, που λένε».

«Θες να πεις... ότι μπορεί να σ' την μπουμπουνίσει δίχως προειδοποίηση... έτσι, στα καλά καθούμενα;»

«Μά'στα. Τι να κάνουμε; Ένας άντρας πρέπει ν' ανέχεται και μερικές μικροπαραξενιές της κυράς του».

«Τι λέει αυτός, Θεέ μου!»

«Βέβαια, δεν πολυγουστάρω να σκέφτομαι τι τάτσι-μίτσι-κότσι γίνεται πάνω από το κουφάρι μου... αλλά, υποθέτω, για όσο είναι χήρα, το πράμα δε μετράει».

Η Τσάριτυ Αρκράιτ πλησίασε με ένα αχνιστό μπολ σ' ένα δίσκο.

«Τζομπ, άντε να φροντίσεις το προσάναμμα όσο εγώ θα ταΐζω τούτο το συμπαθητικό νεαρό με λίγο χυλό», είπε, χαρίζοντας στον Ρότζερ ένα θερμό χαμόγελο.

«Ευχαριστώ, αλλά δε χρειάζεται», βιάστηκε να πει ο Ρότζερ. «Έχω αλλεργία στους χυλούς».

«Άκου να σου πω, ξένε», γρύλισε ο Τζομπ. «Η Τσάριτυ είναι καλή μαγείρισσα. Θα πρέπει να δοκιμάσεις λίγο».

«Δεν αμφιβάλλω ότι σαν μαγείρισσα είναι απίθανη», ξεροκατάπιε ο Ρότζερ. «Απλώς δε θέλω να φάω».

«Αυτό μοιάζει πολύ με προσβολή, ξένε!»

«Δεν είχα τέτοια πρόθεση! Απλώς έπαθα μια άσκημη νίλα με χυλό όταν ήμουν μικρός, και από τότε φοβάμαι να ξαναδοκιμάσω!»

«Σίγουρα θα μπορούσα να σε βοηθήσω να ξεπεράσεις το πρόβλημα», προσφέρθηκε η Τσάριτυ όλο ενδιαφέρον. «Έτσι που τον φτιάχνω εγώ, σου λιώνει στο στόμα».

«Κοιτάξτε, κυρία Τσάριτυ», παρενέβη ο Λιουκ Χάργκουντ. «Μπορώ να φάω εγώ διπλή μερίδα... έτσι για να σας δείξω πόσο εκτιμάμε τη μαγειρική σας».

«Μη με τσιγκλάς, φίλε!» έκανε άγρια η Τσάριτυ. «Θα 'ρθει κι η δική σου σειρά!»

«Ε, ξένε», μπήκε στη μέση ο Τζομπ. «Η κυρά σου ξύπνησε· λες να κάνει κέφι κάνα πιάτο;»

«Όχι! Δε θέλει να βλέπει χυλό ούτε από μακριά!» τον διαβεβαίωσε ο Ρότζερ πηδώντας βιαστικά από το κρεβάτι του, για να δει ότι φορούσε μονάχα ένα ολόσωμο εσώρουχο που δεν ήταν καν στα μέτρα του. «Δώστε μου τα ρούχα μου! Λιουκ, κυρία Γουίδερς, καιρός να του δίνουμε από δω!»

«Μη βιάζεσαι έτσι, καλόπαιδο! Είστε η πρώτη ποικιλία της ζωής μας σε τούτα τα μέρη, εδώ κι εγώ δεν ξέρω από πότε! Δε χρειάζεται ν' αφηνιάζεις έτσι για ένα απλό πιάτο φαΐ!»

«Δεν είναι το φαΐ... είναι η προοπτική να γνωρίσω τις περιποιήσεις της γριάς Μπέτσυ. Εξάλλου, ξεκινήσαμε να βρούμε μια διέξοδο από τούτο το λαβύρινθο, όχι να μείνουμε αποκλεισμένοι από τα χιόνια!»

«Δες πράματα!» έκανε η Τσάριτυ. «Και να σκεφτείς ότι φτιάχνω τον καλύτερο χυλό δυτικά του Μιζούρι! Ούτε που θα το φανταζόμουνα πως θα ξημέρωνε η μέρα που κάποιος θα 'λεγε όχι στο χυλό μου!»

«Αγόρι, νομίζω ότι πρέπει να μάθεις μερικά πραματάκια για τη φιλοξενία της Δύσης», δήλωσε ο Τζομπ

βλοσυρά, κατεβάζοντας ένα πελώριο εμπροσθογεμές ντουφέκι από το κρεμαστάρι πάνω από την πόρτα και γυρίζοντάς το κατά το σαγόνι του Ρότζερ. «Κανένας δεν το κουνάει ρούπι από δω αν δε δοκιμάσει πρώτα το φαγητό μας».

«Εντάξει, μ' έπεισες», βιάστηκε να τον διαβεβαιώσει ο Ρότζερ.

«Πώς τον θέλεις το χυλό σου;» ρώτησε η Τσάριτυ. «Σκέτο ή με ζάχαρη και κρέμα;»

«Θεέ μου, τι αηδίες ακούω για χυλούς και τέτοια;» ρώτησε ξαφνικά η κυρία Γουίδερς ανακαθίζοντας στην κουκέτα της. «Αφήστε να σας δείξω πώς φτιάχνουν κάτι κρεπ σουζέτ όνειρο!»

«Δεν ξέρω γω απ' αυτά τα γαλλικά φαγητά», είπε ο Τζομπ αβέβαια. «Αλλά θα μπορούσα να μάθω».

«Εμένα μου αρέσει ο χυλός!» γρύλισε ξερά η Τσάριτυ. «Φαίνεται ότι άρχισες να βρίσκεις το χωριάτικο χυλό των παππούδων μας πολύ παρακατιανό!»

«Δε λέω», έκανε η κυρία Γουίδερς. «Καλός είναι κι ο χυλός, αν δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο...»

«Τι λες μωρή πρωτευουσιάνα, που 'σαι πετσί και κόκαλο!» τσίριξε η Τσάριτι σαλτάροντας να βγάλει τα μάτια της αντίζηλης θηλυκιάς. Ο Ρότζερ φώναξε αλαφιασμένα κι όρμησε να μπει ανάμεσά τους. Την ίδια στιγμή το ντουφέκι του Τζομπ Αρκράιτ βρόντησε σαν κανόνι. Το μολύβι του πέτυχε την Τσάριτι κάτω από τα πλευρά και την τίναξε στην άλλη άκρη της καλύβας.

«Ει! Δεν ήθελα να—» Ο Αρκράιτ δεν πρόλαβε να πει περισσότερα. Τον έκοψε απότομα το ξερό βήξιμο από το μικρό δίκανο πιστόλι ντέριντζερ που είχε φανεί στο χέρι του Φλάυ Μπήμποντυ. Το μολύβι τίναξε το γενειοφόρο άντρα πάνω στην πόρτα, που άνοιξε από το βάρος του, με αποτέλεσμα να σωριαστεί ανάσκελα στα χιόνια. Καθώς ο Ρότζερ σηκωνόταν στα πόδια του, μια αλλόκοτη μορφή φάνηκε στο πλαίσιο της πόρτας. Κινούμενο πάνω σε μετάλλινα πλοκάμια, το κεραμιδί αχλαδόσχημο πλάσμα, μονόφθαλμο και πολύχειρο, μπήκε μέσα στην καλύβα.

«Βοήθεια!» έσκουξε έντρομος ο Ρότζερ.

«Βαλ' το χέρι σου, Αι Νικόλα!» φώναξε ο Λιουκ.

«Ο Βελζεβούλ!» τσίριξε ο Φλάυ Μπήμοντυ, και άδειασε τη δεύτερη κάννη του στον εξωγήινο σχεδόν εξ επαφής. Η σφαίρα χτύπησε το στόχο της μ' ένα χορταστικό *σμακ*, σκορπίζοντας γύρω καροτόχρωμα ζουμιά και άλλα υλικά. Αλλά το πλάσμα δε φάνηκε να κλονίζεται· γυρίζοντας κάρφωσε το πελώριο μάτι του στον ιεροκήρυκα. Ύστερα γλίστρησε μπροστά με τα πλοκάμια του απλωμένα απειλητικά.

Ο Ρότζερ άρπαξε μια βαριά χειροποίητη καρέκλα, τη σήκωσε ψηλά και την κατέβασε με φοβερή δύναμη πάνω στη στρογγυλεμένη κορφή του τέρατος. Το πλάσμα έπεσε από το χτύπημα, τσούλησε λίγο σαν μπουκάλα από γάλα, τα πλοκάμια του σφάδασαν για μερικές στιγμές και μετά έμεινε ασάλευτο.

«Τι λέτε, θα φύγετε τώρα;» ρώτησε ο Ρότζερ στη σιωπή που ακολούθησε.

«Έρχομαι μαζί σου!» έσκουξε ο Μπήμποντυ. «Ο Σατανάς κυρίεψε τούτο το σπίτι παρ' όλες τις προσευχές μου!».

«Δεν πρέπει ν' αφήσουμε δω τούτο το πράγμα», παρατήρησε ο Ρότζερ. «Θα πρέπει να το πάρουμε μαζί, αλλιώς θα είναι το πρώτο που θα τους καλημερίσει αύριο το πρωί!» Πήρε μια κουβέρτα από το κρεβάτι και τύλιξε μ' αυτή το τέρας».

«Καλύτερα εσύ να μείνεις εδώ, κυρά μου», συμβούλεψε την Οντήλια Γουίδερς ο Λιουκ. «Ένας Θεός ξέρει τι θα συναντήσουμε στη συνέχεια».

«Να μείνω εδώ... με αυτούς τους δυο παλαβούς;»

«Θα ξαναζωντανέψουν αύριο».

«Αυτό είναι που φοβάμαι!»

«Αφού το θέτεις έτσι, εντάξει. Καλύτερα να φορέσεις την κάπα της Τσάριτυ».

«Θ' αφήσουμε τα παλτά στο Άνοιγμα», είπε ο Ρότζερ. «Το πρωί θα ξαναείναι πίσω εδώ».

«Θα τους αφήσω και την κονσέρβα με τον πουρέ από καλαμπόκι», είπε η κυρία Γουίδερς καθώς ετοιμάζονταν να βγουν στην πολική νύχτα. «Νομίζω ότι ο κύριος Αρκράιτ είχε αρχίσει να βαριέται τον ίδιο χυλό κάθε μέρα».

Ο άνεμος απέξω χτύπησε το πληγιασμένο από τα κρυοπαγήματα πρόσωπο του Ρότζερ σαν να 'ταν σανίδα με καρφιά. Τράβηξε το δανεικό κασκόλ πιο ψηλά στ' αφτιά του, σήκωσε τη μια άκρη της κουβέρτας με τον εξωγήινο, και προχώρησε πρώτος προς το σκοτεινό δάσος ακολουθώντας τα χνάρια που είχε αφήσει ο Λιουκ εκείνο το πρωί.

Περπατούσαν για κάνα τέταρτο, με το χιόνι να μαστιγώνει τα πρόσωπά τους, πριν φτάσουν στο σημείο όπου βρισκόταν το Άνοιγμα. Όλοι τους, εκτός από τον Μπήμποντυ, έβγαλαν τα βαριά ξένα ρούχα και τα παράτησαν εκεί. Ο Ρότζερ έριξε στον ώμο του τον μπόγο με το τέρας, κράτησε το ένα χέρι της κυρίας Γουίδερς, ενώ το άλλο το πήρε ο Λιουκ, που συνέχισε την αλυσίδα με τον Μπήμοντυ. Στάθηκαν στη γραμμή, χέρι χέρι, σαν παιδιά που έπαιζαν κάποιο μακάβριο παιχνίδι.

«Κρίμα που δε σκεφτήκαμε να τους αφήσουμε έστω ένα σημείωμα», παρατήρησε ο Ρότζερ πλησιάζοντας τη φωτεινή γραμμή. Εκείνη άνοιξε, έκλεισε γύρω τους και, όταν άνοιξε πάλι, βρίσκονταν κάτω από έναν εκτυφλωτικό ήλιο, σε μια κόκκινη αμμουδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

1

Ο Φλάυ Μπήμποντυ έπεσε στα γόνατα, έπλεξε τα δάχτυλά του, και άρχισε να ψελλίζει προσευχές με στριγκή, διαπεραστική φωνή. Ο Λιουκ στάθηκε κοιτάζοντας γύρω του με περιέργεια. Η κυρία Γουίδερς στεκόταν δίπλα του, τουρτουρίζοντας ακόμη, με τα χέρια σφιγμένα γύρω από το κορμί της. Ο Ρότζερ πέταξε το φορτίο του στην άμμο, απολαμβάνοντας την καλοδεχούμενη ζεστασιά. Ο ήλιος, στα μισά του ύψους του ώς το μεσουράνημα, έλουζε με το εκτυφλωτικό φως του τα αφρισμένα γαλανά νερά, την άμμο και τα βράχια.

«Κανένα σημάδι ζωής», παρατήρησε ο Λιουκ. «Πού λες να είμαστε, Ρότζερ;»

«Μακάρι να 'ξερα. Μάλλον κάπου στους τροπικούς. Αλλά σε ποιο σημείο των τροπικών υπάρχει τόση ξεραΐλα;»

Γονάτισε και περιεργάστηκε το αμμώδες έδαφος. «Ούτε αγριόχορτα, ούτε έντομα», μουρμούρισε. Κατηφόρισε τη μαλακιά άμμο ώς την ακροθαλασσιά και, σκύβοντας, πήρε λίγο νερό στη χούφτα του και το δοκίμασε. Ήταν περίεργα ανούσιο και άγευστο. Κανένα ψάρι δεν κολυμπούσε στα ρηχά, βρύα δε φύτρωναν στα βράχια ούτε και φύκια επέπλεαν στα κύματα.

«Δεν υπάρχουν όστρακα», τους φώναξε. «Μονάχα ένας πρασινωπός αφρός πάνω στο νερό». Καθώς έκανε μεταβολή για να επιστρέψει, συνειδητοποίησε ξαφνικά τον ήλιο που τους χτυπούσε κατακέφαλα και την έλξη της βαρύτητας. Ρούφηξε αέρα στα πνευμόνια του, πασχίζοντας να διώξει την αίσθηση ασφυξίας

που τον έπνιγε. Πιο πέρα, ο Φλάου Μπήμποντυ είχε σταματήσει τις προσευχές του. Ήταν μισοσηκωμένος, κουκουλωμένος ακόμη με το βαρύ παλτό του, και το στόμα του ανοιγόκλεινε σαν ψαριού έξω από το νερό. Ο Λιουκ προσπαθούσε να συγκρατήσει στα πόδια της τη χήρα που είχε γείρει πάνω του. Ο Ρότζερ άρχισε να τρέχει προς το μέρος τους τρικλίζοντας σαν μεθυσμένος.

«Πίσω!» φώναξε ξέπνοα. «Περάστε από το Άνοιγμα! Ο αέρας δεν είναι καλός!» Έφτασε στην ομάδα τους και άρπαξε το παράλυτο χέρι της γυναίκας. «Πιάσε το χέρι του Μπήμποντυ!» πρόσταξε πνιχτά τον Χάργουντ. Ο ίδιος άρπαξε τον μπόγο με τον εξωγήινο. Ενώ μπροστά στα μάτια του άρχιζαν να στροβιλίζονται ομίχλες και φωτάκια, τρίκλισε μπροστά, βρήκε το Άνοιγμα και βούτηξε μέσα, σχεδόν σωρό κουβάρι.

2

Ήταν ξαπλωμένος σε ζεστό, δύσοσμο νερό, με τα χέρια βυθισμένα ώς τους αγκώνες σε μαλακιά λάσπη, ρουφώντας με βαθιές ανάσες τον υγρό, αχνιστό αέρα. Μια λιβελούλλη, με αραχνοΰφαντα φτερά κάπου τριάντα πόντους μακριά, αιωρείτο ένα μέτρο πιο πέρα στην κορφή μιας χοντρής ράπας, βουίζοντας σαν ηλεκτρικός ανεμιστήρας. Μόλις ο Ρότζερ ανακάθισε στο βούρκο, το έντομο πέταξε μακριά, με το παράξενο μπρουντζόχρωμο φως του ήλιου να λάμπει στο γυαλιστερό πράσινο σώμα του. Δίπλα του, ο Λιουκ μόλις είχε σταθεί στα πόδια του, μαύρος από τη δύσοσμη λάσπη, βοηθώντας και την κυρία Γουίδερς να σηκωθεί. Ο Μπήμποντυ πλατσούριζε πιο πέρα, ξερνώντας βρομόνερα.

Στέκοντας ανάμεσα σε καλάμια ψηλότερα από το κεφάλι του, ο Ρότζερ δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα παρά μόνο κι άλλα καλάμια, που εκτείνονταν ατέλειωτα προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Πρέπει να βρισκόμαστε σε γαιολογική εποχή πριν δημιουργηθούν τα βουνά», υπέθεσε. «Ο πλανήτης είχε τότε ελάχιστα στεγνά εδάφη. Φαντάζομαι ότι είμαστε τυχεροί που δεν πέσαμε σε άπατα νερά».

Ένα ξαφνικό πλατάγισμα ακούστηκε από κάπου κοντά, σαν κάτι να μαστίγωνε βίαια τα βαλτόνερα. Η αιτία του θορύβου ήταν αθέατη πίσω από τα καλάμια, αλλά νερά τινάχτηκαν ψηλά κάπου έξι μέτρα πιο πέρα, σχηματίζοντας ολόγυρα ομόκεντρα κυκλικά κυματάκια. Ένας βαθύς μυκηθμός ακούστηκε στον αέρα, που έμοιαζε κάπως με βραχνή σειρήνα ομίχλης. Οι θόρυβοι της μάχης φαίνονταν να δυναμώνουν και να ζυγώνουν. Ήδη ο Ρότζερ ορμούσε τσαλαβουτώντας προς το Άνοιγμα όταν ένα πτερυγωτό φίδι χοντρό σαν το μηρό του ξεπετάχτηκε λίγο πιο πέρα. Ήταν κουλουριασμένο γύρω από έναν κουτσομούρη κροκόδειλο που τα σαγόνια του ήταν σφιγμένα στο κορμί του φιδιού. Οι δυο αντίπαλοι χτυπιόνταν μανιασμένα μέσα στα καλάμια, σηκώνοντας ολόγυρα κόκκινους αφρούς. Δίχως να χάσει καιρό, ο Ρότζερ βούτηξε προς το φωτεινό νήμα, τραβώντας πίσω του την κυρία Γουίδερς. Επακολούθησε μια λάμψη από πρισματικά χρώματα —

— κι ένιωσε μια παγερή βροχή να τον μαστιγώνει, χτυπώντας τον στο πρόσωπο μαζί με σφοδρές σπιλάδες ανέμου. Πίσω από τους στροβιλιζόμενους καταρράχτες του ουρανού διέκρινε κάμποσα μουλιασμένα αντίσκηνα με ακανόνιστα σχήματα. Τα βρεγμένα πέτσινα σκέπαστρά τους, ζωγραφισμένα με πρωτόγονα

σύμβολα, πλατάγιζαν στον άνεμο.

«Δεν τα βλέπω πολύ ενθαρρυντικά», γκάριξε ο Λιουκ για ν' ακουστεί πάνω από την αντάρα της καταιγίδας. «Θα 'λεγα καλύτερα να του δίνουμε από δω πριν κάνουμε τη γνωριμία των ντόπιων».

«Γιατί να βιαστούμε;» αντέτεινε ο Ρότζερ. «Απ' όσο ξέρουμε, μπορεί και να βγήκαμε Έξω —» Η φωνή του κόπηκε απότομα βλέποντας ένα γενειοφόρο, μαυριδερό άντρα να βγάζει το κεφάλι του από το άνοιγμα της κοντινότερης σκηνής. Για μια στιγμή τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν· ύστερα ο άλλος σάλταρε έξω, τραβώντας ένα κοντό γιαταγάνι από τη μέση του και τους ρίχτηκε με άγριους αλαλαγμούς.

Δίχως να θέσουν το θέμα σε ψηφοφορία, ένωσαν όλοι τα χέρια τους και βούτηξαν πίσω, μέσ' από το φωτεινό φράγμα.

3

Βρίσκονταν σ' ένα απέραντο λιβάδι, όπου αμέτρητες αγέλες ζώων έβοσκαν στο γρασίδι, ενώ όρνια έκοβαν βόλτες στον ουρανό. Ο Λιουκ και η κυρία Γουίδερς παρέμειναν δίπλα στο Άνοιγμα για να μαρκάρουν τη θέση του, ενώ ο Ρότζερ και ο Μπήμποντυ — ο τελευταίος έβγαζε ακόμη την μπέμπελη κουκουλωμένος με το παλτό του — άρχισαν να διασχίζουν τη θάλασσα της χλόης που έφτανε ως το στήθος τους.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, επέστρεψαν πάλι στο ίδιο σημείο από την αντίθετη κατεύθυνση.

«Ακόμη είμαστε στην παγίδα», δήλωσε ο Ρότζερ. «Συνεχίζουμε».

Πέρασαν από το Άνοιγμα —

— και βρέθηκαν σε μια βουνοπλαγιά. Κάτω χαμηλά

απλωνόταν μια φαρδιά κοιλάδα με μια λίμνη στη μέση... Στην επόμενη προσπάθεια βγήκαν σε μια απέραντη τούντρα, όπου στο βάθος δυο πελώρια μαλλιαρά πλάσματα βάδιζαν με το κεφάλι σκυφτό κόντρα στον τσουχτερό αγέρα... Στη μεθεπόμενη, βρέθηκαν να τσαλαβουτάνε ώς τα γόνατα σε κρύο νερό, κοντά σ' ένα ακρωτήρι ασπρισμένο από τις κουτσουλιές των χιλιάδων πουλιών που έκοβαν βόλτες από πάνω κρώζοντας ασταμάτητα... Η νέα προσπάθεια τους έβγαλε σε ένα ξερό, πνιγμένο στα θάμνα φαράγγι που κατέληγε πάλι στο ίδιο σημείο, όπως απέδειξε η σύντομη εξερεύνηση του Ρότζερ... Στη συνέχεια βγήκαν σε μια συστάδα από μπαμπού, δίπλα σ' ένα πλατύ, λασπερό ποτάμι κάτω από έναν γκρίζο, βαρύ ουρανό.

«Είναι ν' απορεί κανείς πού στο διάολο βρέθηκαν τόσα θλιβερά τοπία στον κόσμο», παρατήρησε λαχανιασμένος ο Λιουκ όταν, ύστερα από τσαλαβούτημα δεκαπέντε λεπτών στα ρηχά, κατέληξαν πάλι στο αρχικό σημείο εκκίνησης.

«Θα πρέπει να συνεχίσουμε», αποκρίθηκε ο Ρότζερ. «Δε γίνεται να μείνουμε δω». Με το χέρι του έλιωσε ένα από τα πελώρια επιθετικά κουνούπια που τριγύριζαν μιλιούνια πάνω από τα κεφάλια τους. Για μια ακόμη φορά πέρασαν το Άνοιγμα—

— και βρέθηκαν.. σ' έναν αγρό γεμάτο αγριολούλουδα κάτω από ένα γαλήνιο ουρανό. Ολόγυρά τους δασωμένοι λόφοι υψώνονταν κλιμακωτά για να σχηματίσουν ένα φυσικό αμφιθέατρο από χιονισμένες βουνοκορφές. Ένας μικρός καταρράχτης έπεφτε από έναν ψηλό βράχο πιο πέρα, πλουτίζοντας με τα νερά του ένα γάργαρο ποτάμι που φιδογύριζε κάτω στην πεδιάδα.

«Τι όμορφα!» φώναξε γοητευμένη κυρία Γουίδερς.

«Ρότζερ... Λιουκ... δε γίνεται να μείνουμε για λίγο;»

«Προσωπικά μ' έχει κουράσει αυτό το αδιάκοπο τρεχαλητό από κλίμα σε κλίμα κι από τόπο σε τόπο», συμφώνησε ο Λιουκ. «Και δε βλέπω να πλησιάσαμε καθόλου σε καμιά έξοδο».

«Δεν έχω αντίρρηση», απάντησε ο Ρότζερ. «Και πεθαίνω της πείνας. Ας ανάψουμε φωτιά να ετοιμάσουμε κάτι να φάμε».

Μετά το φαγητό τους, η κυρία Γουίδερς απομακρύνθηκε, κόβοντας κόκκινες παπαρούνες και κίτρινες νεραγκούλες που αφθονούσαν στην περιοχή. Παρέα της είχε τον Λιουκ, που γκρίνιαζε μέσ' απ' τα δόντια του. Ο Ρότζερ ξάπλωσε στη χλόη δίπλα στο Άνοιγμα, ενώ ο Μπήμποντυ κάθισε νευρικά δίπλα του.

«Αφέντη Ρότζερ», άρχισε αμήχανα ο ιεροκήρυκας μόλις οι άλλοι απομακρύνθηκαν αρκετά. «Προ... προτείνω να έρθουμε σε μια συμφωνία οι δυο μας».

«Σχετικά με τι;»

Ο Μπήμποντυ έσκυψε πιο κοντά. «Όπως βλέπεις, η δύναμή σου δεν μπορεί να κάμψει τη δική μου. Όσο κι αν πασχίζεις, δε θα μπορέσεις να παρασύρεις την ψυχή μου στην Κόλαση. Αντισκέκομαι σθεναρά, αντλώντας δύναμη από την προσευχή και τον ενάρετο βίο μου».

«Κοίτα να δεις, Μπήμποντυ», του είπε ο Ρότζερ. «Όσο μου πέφτει λόγος, την ψυχή σου καν' την ό,τι θες. Εμένα το μόνο που μ' ενδιαφέρει είναι να ξεφύγουμε από δω».

«Α, χα! Αναζητείς την ατραπό για να επιστρέψεις στον Άδη που σε ξέβρασε!» σφύριξε απειλητικά ο Μπήμποντυ. «Νομίζεις ότι δεν μπορώ να μυρίσω το θειάφι της κόλασης πάνω σου... και πάνω σ' εκείνο τον καλικάντζαρο με τη μορφή του Λιουκ; Λες να μην πρόσεξα το ενδιαφέρον σας για τον τερατόμορφο δαίμονα που σίγουρα στείλατε για να σκοτώσει τον Τζομπ Αρκράιτ και την κυρά του;» Τα μάτια του έπεσαν στον μπόγο δίπλα. «Και νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω γιατί επέμενες να πάρουμε μαζί μας τούτο το ρυπαρό λείψανο του συμμάχου σας».

«Άντε να κοιμηθείς, Φλάυ», τον συμβούλεψε ο Ρότζερ. «Θα σου χρειαστεί για να πάρεις δυνάμεις».

«Προσευχήθηκα κι έκανα περισυλλογή, και με τη δύναμη της αρετής μου σε κράτησα μακριά από την ατραπό που αναζητείς. Τώρα συλλογίζομαι ότι, για να προστατέψω το γήινο σαρκίο μου και να μπορέσω να συνεχίσω τον αγώνα μου κατά της αμαρτίας, πρέπει να έρθω σε κάποια συμφωνία μαζί σου. Διαφορετικά, θα εξαντληθούμε και οι δύο».

«Έλα στο θέμα», γρύλισε ο Ρότζερ τραχιά. «Τι θες;»

«Πάρε τη γυναίκα και άσε με εμένα!» ψιθύρισε ο Μπήμποντυ. «Γύρισέ με στον αληθινό κόσμο και θα σε παραλείψω από τ' αναθέματά μου!»

«Είσαι απίθανος τύπος, Φλάυ», παρατήρησε εύθυμα ο Ρότζερ, κοιτάζοντας το αγγελικά μωρουδίστικο πρόσωπο και τ' ανήσυχα μάτια του άλλου. «Και γιατί να μην πάρω εσένα αφήνοντας την Οντήλια;»

«Όχι, δαίμονα! Δεν τέλειωσε ακόμη το έργο μου στον αμαρτωλό κόσμο των ανθρώπων! Δεν μπορώ να επιτρέψω μια τέτοια νίκη στον Πρίγκιπα του Σκότους!»

«Το ενδιαφέρον σου για τις μάζες είναι συγκινητικό», απάντησε ο Ρότζερ, «αλλά—». Διέκοψε απότομα βλέποντας τα μάτια του Φλάυ να κοιτάζουν πίσω του και να γουρλώνουν από φόβο. Ο παχουλός άντρας τινάχτηκε πάνω δείχνοντας. Ο Ρότζερ γύρισε να κοιτάξει. Μια τριχωτή καφετιά αρκούδα είχε εμφανιστεί

στην άκρη του δάσους, καμιά τριανταριά μέτρα μακριά. Γεμάτη σιγουριά, άρχισε να ζυγώνει γραμμή προς τους δυο άντρες.

«Παραδίνομαι!» ψέλλισε έντρομος ο Μπήμποντυ. «Μη μου στέλνεις αυτό το νέο δαίμονα να με πάρει! Δέχομαι να σε ακολουθήσω... να σε βοηθήσω σε όλα τα καταχθόνια σχέδιά σου! Πάρε μονάχα τη γυναίκα! Θα σε βοηθήσω στο καθετί! Δε θα σου αντιταχθώ άλλη φορά!»

«Σκάσε, ζωντόβολο!» γρύλισε ο Ρότζερ. «Λιουκ!» φώναξε. «Γρήγορα! Πέρασε την κυρία Γουίδερς από το Άνοιγμα!»

Ο Λιουκ και η Οντήλια γύρισαν τρέχοντας. Η αρκούδα, περίεργη από τη φασαρια, άρχισε κι αυτή να τρέχει βαριά. «Μπήμποντυ!» βρυχήθηκε ο Ρότζερ. «Βόηθα με να την απασχολήσουμε μέχρι να ξεφύγουν οι άλλοι!» Με την άκρη του ματιού του είδε τον ιεροκήρυκα να κινείται... αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Γύρισε μόλις και προλαβαίνοντας να τον δει να σηκώνει τον μπόγο με τον εξωγήινο και να κάνει να τον πετάξει προς το Άνοιγμα.

«Φλάυ! Μη! Μπορεί να στέλνεις αυτό το τέρας ανάμεσα σε απροστάτευτους ανθρώπους!» Ο Ρότζερ άρπαξε τη μια άκρη της κουβέρτας, αλλά ο Μπήμποντυ αντιστάθηκε με απρόσμενη δύναμη. Για μια στιγμή πάλευαν τραβώντας τον μπόγο μπρος πίσω, με τον Μπήμποντυ κόκκινο σαν παντζάρι να ξεφωνίζει συνέχεια εκκλήσεις προς το Θεό, και τον Ρότζερ να κοιτάζει συνέχεια πίσω προς το θηρίο που ζύγωνε επικίνδυνα. Ο Λιουκ με την Οντήλια Γουίδερς πλησίαζαν γοργά από τα δεξιά.

Ξαφνικά το πόδι του γλίστρησε. Ένιωσε να τρικλίζει εδώ κι εκεί, έχοντας χάσει την ισορροπία του. Πισωπατώντας, είδε τη λάμψη του Ανοίγματος ν' απλώνεται γύρω του. Η τελευταία εικόνα του ήταν το αναψοκοκκινισμένο πρόσωπο του Μπήμποντυ, με τον Λιουκ και τη γυναίκα πιο πίσω και, τελευταία, τα ορθάνοιχτα σαγόνια της αρκούδας.

Το φως έγινε σκοτάδι—

— για ν' αντικατασταθεί από μια γενική γκρίζα θολούρα. Για μια στιγμή ο Ρότζερ τρίκλισε στο ένα πόδι, προσπαθώντας να ξαναβρεί την ισορροπία του. Τότε κάτι σαν γιγάντιο χέρι τον άρπαξε, τον έφερε βόλτα και τον πέταξε στο δυνατό φως μιας απέραντης αίθουσας με λευκό δάπεδο.

4

Στάθηκε στα πόδια του μισοζαλισμένος, κοιτάζοντας ολόγυρα τις λαμπερές σειρές των επιβλητικών μηχανημάτων κάτω από μια φωτεινή οροφή που σχημάτιζε ψηλά ένα θόλο, σαν αδιάφανο ουρανό. Ο σιγανός βόμβος των μηχανών γέμιζε τον αέρα. Πιο πέρα στέκονταν πέντε έξι άντρες με διαπεραστικά μάτια και κομψή κορμοστασιά που υπογραμμιζόταν από τις εφαρμοστές στολές τους σε διάφορους καλαίσθητους χρωματισμούς.

Ένας από τους άντρες έκανε μπροστά και έβγαλε έναν κοφτό ήχο σαν ρέψιμο, κοιτάζοντας τον Ρότζερ προειδοποιητικά.

«Έχω ακούσει ότι οι Ασιάτες θεωρούν ευγενικό το ρέψιμο μετά το δείπνο, αλλά πρώτη φορά βλέπω να το χρησιμοποιούν σαν χαιρετισμό», είπε ο Ρότζερ με φωνή που λίγο απείχε από την υστερία.

«Χμμμ! Σημειωθείσα αντίδραση: Το υποκείμενο είτε αδυνατεί είτε προσποιείται ότι αδυνατεί να καταλάβει την Ταχυγλώσσα. Ως εκ τούτου θα χρησιμοποιήσω

την Παλαιά Παραδοσιακή». Κοίταξε τον Ρότζερ αυστηρά. «Απλώς σε προειδοποίησα ότι ακτίνες αποδιοργάνωσης είναι στραμμένες εναντίον σου. Μην αποπειραθείς να χρησιμοποιήσεις νοητικές δυνάμεις υψηλής τάξεως γιατί θ' αναγκαστούμε να σου διεγείρουμε τα κέντρα του πόνου στο ένατο επίπεδο ή και παραπάνω».

«Μπ... μπ... μπ...» τραύλισε άναρθρα ο Ρότζερ.

«Η συμπεριφορά σου μας προβληματίζει», συνέχισε ο άλλος με ευχάριστη, μελωδική φωνή. «Παρακολουθήσαμε τη διαδρομή σου διά μέσου του Μουσείου. Μας φάνηκε εντελώς άσκοπη. Εφόσον αυτό είναι ασυμβίβαστο με την ταυτότητά σου, υποθέτουμε ότι τα κίνητρά σου ανάγονται σε επίπεδο πολυπλοκότητας που δεν επιδέχεται ανάλυση με μεθόδους κυβερνητικής. Ως εκ τούτου κρίθηκε απαραίτητο να σε ανακρίνουμε. Για το λόγο αυτό διακινδυνεύσαμε να σε αποσπάσουμε από το Δίαυλο».

«Τα... κι... κίνητρά μου;» ξεροκατάπιε ο Ρότζερ. «Κοιτάξτε, παιδιά, νομίζω ότι με παρεξηγήσατε».

«Συνεχίζεις να εκπέμπεις ασυνάρτητες εικόνες φυγής και πρωτόγονου φόβου», παρατήρησε ο ανακριτής του. «Δε σκοπεύουμε ν' ανεχτούμε τέτοιες τακτικές υπεκφυγής». Μια φευγαλέα σουβλιά πόνου διαπέρασε τα κόκαλα του Ρότζερ.

«Βάση ποίου σχεδίου επέλεξες τη συγκεκριμένη διαδρομή;» ρώτησε αυστηρά ο ανακριτής του.

«Δεν είχε κανένα σχέδιο!» τσίριξε ο Ρότζερ νιώθοντας πάλι τον πόνο να τον διαπερνά.

«Χμμμ. Οι κινήσεις του *όντως* ταιριάζουν με συντελεστή τυχαίου δωδέκατης τάξης», παρενέβη ένας δεύτερος άντρας. «Φαίνεται ότι η κατάσταση είναι ακόμη πιο περίπλοκη απ' όσο νομίζαμε».

«Η παρουσία του εδώ στο συγκεκριμένο κόμβο α-

ποτελεί πολύ ενδιαφέρον στοιχείο», υπογράμμισε ένας άλλος. «Υποδηλοί την ύπαρξη ενός είδους επιτήρησης που δεν είχαμε συμπεριλάβει στους ώς τώρα υπολογισμούς μας».

«Είναι προφανώς απίστευτα ισχυρό άτομο, ικανό να αντέξει οποιοδήποτε απλό ψυχολογικό ερέθισμα δίχως να σπάσει», ήταν η γνώμη ενός γαλαζοντυμένου άντρα. «Διαφορετικά ποτέ δε θα του είχε ανατεθεί η συγκεκριμένη αποστολή... όποια και αν είναι αυτή».

«Στην περίπτωση αυτή, μπορούμε να προχωρήσουμε αμέσως στις μηχανικές τεχνικές εγκεφαλικής αποφλοίωσης», πρότεινε ένας Άδωνις ντυμένος στα κίτρινα λεμονί. Ακούστηκε ένα σιγανό *κλικ* κι ένα μεγάλο άσπρο εμαγιέ μηχάνημα με ρύγχος, κάτι σαν γιγάντιο τρυπάνι οδοντογιατρού, κατέβηκε και στάθηκε ακριβώς πάνω από τον Ρότζερ.

«Για μια στιγμή!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Προσπάθησε να κάνει πίσω, αλλ' ανακάλυψε ότι ήταν παράλυτος, σαν να τον είχαν καρφώσει στο πάτωμα. «Τι καμώματα είναι αυτά;» τραύλισε. «Αφήστε με να φύγω από δω! Πού ξέρετε αν δεν έχω κανένα σοβαρό επαγγελματικό ραντεβού εκεί απ' όπου ήρθα; Μπορεί να πήγαινα να κλείσω κάποια δουλειά με πολλά λεφτά και μεγάλο αραλίκι! Μπορεί να έτρεχα να παντρευτώ την πλουσιότερη και ομορφότερη γυναίκα στις Μεσοδυτικές Πολιτείες! Μπορεί ακόμη να πήγαινα και στην Ουάσιγκτον να παραδώσω πληροφορίες ζωτικές για την εθνική μας ασφάλεια!»

«Τι εκπληκτική νοητική θωράκιση!» έκανε με θαυμασμό ένας άντρας ντυμένος στα φραουλί, κοιτάζοντας τα ρολόγια των οργάνων του. «Αν δεν ήξερα την περίπτωση, θα έκοβα το κεφάλι μου ότι δεν είναι παρά ένας ηλίθιος κάποιας περιωπής με δείκτη ευφυΐας όχι παραπάνω από 140».

«Αυτό είναι!» συμφώνησε ο Ρότζερ. «Τώρα καταλήγουμε κάπου! Δεν ξέρω, κύριοι, ποιος νομίζετε πως είμαι, αλλά πάντως δεν είμαι αυτός που νομίζετε. Είμαι ο Ρότζερ Τάυσον, ένας ευπατρίδης κυνηγός της περιπέτειας...»

«Έλα τώρα», του είπε ατάραχα ο άντρας με τα μπλε. «Περιμένεις στ' αλήθεια να πιστέψουμε ότι η εμφάνισή σου στο Μουσείο σήμερα — αν μας επιτρέπεις τη λέξη — τη στιγμή ακριβώς που ετοιμαζόμαστε να ξεκινήσουμε την από πολλού σχεδιαζόμενη διερευνητική αποστολή μας στο μηδενοχρονικό Άξονα είναι καθαρή σύμπτωση;»

«Ακριβώς!» βιάστηκε να τον διαβεβαιώσει ο Ρότζερ. «Για να πούμε την αλήθεια, δεν έχω την παραμικρή ιδέα πού βρίσκομαι». Κοντοστάθηκε, με μια έκφραση δέους σαν μόλις να το είχε σκεφτεί. «Ή μάλλον *πότε* βρίσκομαι!»

«Η εποχή μας είναι η εικοστή τρίτη δεκαετία μετά τη Βίαιη Ενοποίηση. Περίπου το 2249 με το Παλαιό Ημερολόγιο — σαν να μην το 'ξερες, δηλαδή».

«Μετά τριακόσια χρόνια στο μέλλον;» Η φωνή του Ρότζερ σχεδόν πνίγηκε στο λαρύγγι του. Ξεροκατάπιε έναν κόμπο μεγάλο σαν μπαλάκι του γκολφ που είχε λες καθίσει στο λαιμό του. «Αλλά, πάλι, επόμενο είναι. Έπρεπε να το 'χω φανταστεί...»

«Καθυστερούμε Σ'λαντ», διέκοψε ένας άντρας ντυμένος στα σκουροπόρφυρα. «Η ώρα εκκίνησης πλησιάζει». Ύστερα γύρισε προς τον Ρότζερ. «Έλα, πες μας γρήγορα, άνθρωπέ μου! Ποια είναι η αποστολή σου;»

Παρατηρήθηκε κάποια μικρή αναταραχή στην άκρη του κύκλου των αντρών, αλλά ο Ρότζερ ούτε που την πρόσεξε, εξαιτίας μιας δυσάρεστης αίσθησης που έμοιαζε με πονόδοντο κάπου στη μέση της ράχης του.

«Εξήγησέ μας τη φύση των δυνάμεων σύνδεσης που εντάσσονται στο πλέγμα Ρο!»

Ο Ρότζερ ένιωσε την αίσθηση μιας βαριάς μπότας να πατά την άκρη μιας ουράς που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν υποψιαζόταν καν πως είχε.

«Προσδιόρισε τη φύση και δομική διάταξη των παλμών ελέγχου!»

Ένα στομωμένο πριόνι έκοψε τα κέρατα του Ρότζερ. Κοιτάζοντας προς τα πάνω, συνειδητοποίησε ότι τα κέρατα ήταν φανταστικά, όπως και η ουρά, αλλά ο πόνος της αίσθησης ήταν πραγματικός όσο τίποτε άλλο.

«Απαρίθμησε τα συστήματα συντεταγμένων που θεωρούνται ως αυταπόδεικτα στους συλλογιστικούς χειρισμούς, και καθόρισε τις υπό χρήση αξονικές περιστροφές!»

Μια βαριά μπάλα κατεδάφισης έπεσε από κάπου ψηλά και τον έκανε λιώμα.

«Χμμμ. Έχω την εντύπωση ότι αυτή η διαδικασία είναι παράνομη, σύμφωνα με τη διάταξη της Μπομπίνας Ενιακόσια Ογδόντα Εφτά του Κώδικα Κοινωνικής Συμπεριφοράς!» ψιθύρισε μια φωνή στο αφτί του Ρότζερ.

«Απαιτώ δικηγόρο!» βρυχήθηκε ο Ρότζερ.

«Πώς;» έκανε απορημένα ο άντρας με τα μπλε. Γύρισε προς τον πρασινοντυμένο σύντροφό του. «Ρ'ητ, κάνε στα γρήγορα μια σημειωτική ανάλυση των λέξεων, στην τέταρτη και δωδέκατη κλίμακα, με ιδιαίτερη προσοχή στη συνεκδοχική συνήχηση της δεύτερης κατηγορίας».

«Η όλη διαδικασία είναι παράνομη!» ξεφώνισε ο Ρότζερ. «Σύμφωνα με τη διάταξη... α... ενιακόσια ογδόντα εφτά του... α... Κώδικα Κοινωνικής Συμπεριφοράς!»

«Τι έκανε λέει;» Ο άντρας που λεγόταν Σ'λαντ κοίταξε διαπεραστικά τον Ρότζερ. «Πώς ξέρεις για τον Κώδικα;»

«Τι σημασία έχει;» έκανε σιγανά η φωνή. *«Το παράνομο είναι παράνομο!»*

«Τι σημασία έχει;» παπαγάλισε ο Ρότζερ. «Το παράνομο είναι παράνομο!»

«Τώρα, ως προς αυτό...»

«Μόνο και μόνο επειδή αντιμετωπίζουμε μια έκτακτη ανάγκη, δεν είναι λόγος να καταφεύγουμε σε μεθόδους ολοκληρωτισμού!»

«Σωστά». Ο Ρότζερ κούνησε το κεφάλι του με θέρμη. «Μόνο και μόνο επειδή υπάρχει μια έκτακτη ανάγκη, δεν είναι λόγος να συμπεριφέρεστε σαν γκεσταπίτες!»

«Δεν ξέρω, Σ'λαντ», παρατήρησε ο άντρας που παρακολουθούσε τα ρολόγια. «Όλες οι ενδείξεις μου παραμένουν σταθερά στο επίπεδο νοητικής καθυστέρησης. Έχω μια έντονη υποψία ότι μπορεί να κάναμε λάθος».

«Θέλεις να πεις ότι... *δεν* είναι πράκτορας της Οντότητας;»

«Ασφαλώς και δεν είμαι!» φώναξε ο Ρότζερ. «Είμαι ένας φτωχός και μόνος ταξιδιώτης ονόματι Ρότζερ Τάυσον!»

«Στην περίπτωση αυτή, γιατί είχε τόσο έντονες ενδείξεις στους γαμιτρονικούς ανιχνευτές μας;»

«Μπορεί τα βαρπιλατέρ να χρειάζονται ρύθμιση».

«Για κάντε έναν έλεγχο στα βαρπιλατέρ σας», βιάστηκε να ξεφουρνίσει ο Ρότζερ.

«Μμμ... Καλή ιδέα, αλλά...»

«Και με την ευκαιρία, καλό είναι να επανευθυγραμμιστούν και οι ράβδοι διαφρικισμού».

«Και ρίξτε και καμιά ματιά στις ράβδους διαφρικισμού!»

«Για στάσου, σαν πολλά να ξέρεις για τα τεχνικά συστήματα του Πολιτισμού Ένα», παρατήρησε ο Σ'λαντ καχύποπτα.

«Μπορεί να είσαι από το μέλλον και να σ' ενδιαφέρει η αρχαία Ιστορία».

«Σωστά... Πού ξέρεις αν δεν είμαι από το μέλλον, ε;»

«Μα... Τότε θα μπορούσε να μας πει τι μέλλει να γίνει στον κόσμο μας!» πετάχτηκε κάποιος.

«Α! Ξανοίγονται απίθανες προοπτικές!» έκανε ο Σ'λαντ με ζωηρό ενδιαφέρον. «Μπορείτε να μας πείτε, φίλτατε, πώς πήγαν οι μετοχές των Γενικών Μεταλλείων το πενήντα;»

«Αποδείχτηκαν ζωντανοί οι νοήμονες γλοιομύκητες της Αφροδίτης;» ρώτησε κάποιος άλλος.

«Ρυμούλκησαν τελικά τον αστεροειδή Λ.Μ. Τζόνσον μακριά από τη διαστημική ρότα Άρη-Γης;» ρώτησε ένας τρίτος.

«Είναι δύσκολο να θυμηθώ τόσα πράγματα έτσι παράλυτος και με το σβέρκο μου σ' αυτή τη γωνία», παρατήρησε ο Ρότζερ.

«Ω, χίλια συγγνώμη, κύριέ μου!» Ο Σ'λαντ πάτησε ένα κουμπί και ο Ρότζερ ένιωσε τα μέλη του να ζωντανεύουν ξανά.

«Ρ'ητ, φέρε στον καλεσμένο μας ένα κάθισμα. Τι θα λέγατε για μια γουλιά πόσιμης αλκοόλης, αγαπητέ κύριε;»

«Ευχαριστώ, δε θα 'λεγα όχι». Ο Ρότζερ δέχτηκε το ποτό και βούλιαξε σε μια πολυθρόνα, που αμέσως προσαρμόστηκε αισθησιακά στις καμπύλες του κορμιού του.

«Λοιπόν, για πέστε μας, πώς πήγαν οι εκλογές του πενήντα δύο;»

«Κέρδισε... α... η άλλη παράταξη», αυτοσχεδίασε ο Ρότζερ. «Αλήθεια, δε μ' αφήνετε τώρα να πηγαίνω;»

«Πέρασε το νομοσχέδιο περί αθανασίας;»

«Με απόλυτη πλειοψηφία. Αν δε σας πειράζει, θα ήθελα κάποιος να με πετάξει ώς τα σύνορα της πόλης.. οποιασδήποτε πόλης».

«Τι ανέφερε η αποστολή Άλφα Τρία;»

«Πολλή ομίχλη», απάντησε ο Ρότζερ ξερά. «Και τώρα, αν δεν έχετε αντίρρηση, λέω να πηγαίνω πριν—»

«Εκπληκτικό! Το άκουσες, Ρ'ητ; Πυκνή ομίχλη!»

«Απίστευτο!»

«Αμμ... Τι αναφέρει η Ιστορία για τα επιτεύγματα του Τέχνορα Τέταρτης Τάξης Σ'λαντ;»

«Είχες συγκλονιστική εξέλιξη. Λοιπόν, μια και το 'φερε η κουβέντα, δε με αφήνετε κατά Σικάγο μεριά; Έχω έναν κουνιάδο εκεί. Δηλαδή, όχι ακριβώς κουνιάδο· είναι απλώς ο αδερφός της κοπέλας που αρραβωνιάστηκε τον τύπο ο οποίος παντρεύτηκε αργότερα την αδερφή του συζύγου της αδερφής μου... Αλλά θα καταλάβατε τι εννοώ».

«Αναρωτιέμαι αν εκείνες οι φούστες ξαναχαμήλωσαν ποτέ; Δε λέω, για μερικά κορίτσια ήταν εντάξει, αλλά για όσες δεν είχαν νόστιμο αφαλό...» ψιθύρισε η μυστηριώδης φωνή.

«Τι έγινε με τις μετοχές των Γενικών Μεταλλείων;» ρώτησε παρακλητικά ο Σ'λαντ.

«Έπεσαν πιο κάτω κι απ' τον αστράγαλο», απάντησε ο Ρότζερ.

«Ω Θεέ μου! Αλλά υποθέτω ότι θα σταθεροποιήθηκε η αγορά και ανέβηκαν πάλι; Ίσως και πιο ψηλά από κάθε άλλη φορά, ε;»

«Στην πραγματικότητα, έπεσαν ακόμη περισσότερο», συνέχισε ν' αυτοσχεδιάζει ο Ρότζερ. «Βέβαια έγιναν ανάλογες ρυθμίσεις από πάνω».

«Ε, επόμενο ήταν! Μεγάλη ανοησία να εκλέξουν για Πρόεδρο Συμβουλίου εκείνον τον παλιάνθρωπο, τον Φ'χουτ!»

«Από πάνω; Μα δεν ήταν πολύ αποκαλυπτικό;»

«Στο τέλος βγήκαν όλα στη φόρα», εξήγησε απελπισμένα ο Ρότζερ. «Τώρα, για κείνη την αναχώρησή μου...»

«Α, χαίρομαι που ακούω ότι ξεσκεπάστηκαν οι λοβιτούρες του Φ'χουτ», έκανε ο Σ'λαντ.

«Κανονικά δε θα 'πρεπε να με απασχολεί η μόδα τέτοιες στιγμές, αλλά με τρώει η περιέργεια για το πώς εξελίχτηκαν τελικά τα φορέματα των γυναικών».

«Και τα υπόλοιπα μέλη του Συμβουλίου;» ρώτησε ο Σ'λαντ.

«Τα πέταξαν όλα και ησύχασαν», απάντησε ο Ρότζερ, «αλλά—»

«Σοβαρά!» «Μη μου πείτε ότι... κατάργησαν τελικά ολόκληρο το καπιταλιστικό σύστημα!» έκανε εμβρόντητος ο Σ'λαντ.

«Και καλά έκαναν» αποκρίθηκε ο Ρότζερ, και προσπάθησε να το δικαιολογήσει. «Έτσι ήξερε κανείς εξαρχής με τι είχε να κάνει».

«Μη χειρότερα! Ευτυχώς που δε θα ζω τότε να το δω!»

«Χμμμ! Τέλος πάντων, ελπίζω να μη συμβεί στην εποχή μου!» έκανε ο άντρας με τα μπλε.

«Η αλήθεια είναι ότι δε θ' αργήσει να γίνει· γι' αυτό, δε μ' αφήνετε να πηγαίνω και να τρέξετε να φροντίσετε τις επενδύσεις σας;»

«Όπως φαίνεται θα χάσω ό,τι έχω και δεν έχω!» πρόβλεψε θλιβερά ο Σ'λαντ.

«Η Ιστορία αναφέρει ότι σε όλους θα επιτραπεί να κρατήσουν μόνο τα απολύτως απαραίτητα».

«Και τι θα κάνουν όταν έχει παγωνιά;»

«Αυτό είναι απαράδεκτο! Δε θα γίνω ζητιάνος στην ηλικία μου», φώναξε αγανακτισμένα ο Σ'λαντ.

«Με τη φήμη που έχεις, σίγουρα θα βρεις κάποιον με λεφτά», απάντησε ο Ρότζερ. «Κάποιον με απίθανες νέες ιδέες να δοκιμάσετε μαζί».

«Πολύ πρόστυχη ιδέα!»

«Είμαι πολύ μεγάλος», έκανε μελαγχολικά ο Σ'λαντ. «Δεν είμαι πια σε ηλικία για να ξαναρχίσω από το μηδέν».

«Θα προτιμούσες να κάθεσαι στα περιθώρια βλέποντας τους άλλους να γλεντούν τη ζωή τους;»

«Όχι... όχι βέβαια», αναστέναξε ο Σ'λαντ. «Αλλά οπωσδήποτε είναι μάλλον δυσάρεστα μαντάτα».

«Μα αυτό είναι σκέτο όργιο!»

«Δεν είναι δα και κάτι τόσο τραγικό», απάντησε ο Ρότζερ. «Είναι λίγο δυσάρεστο στην αρχή, αλλά μετά, έτσι κι αρχίσουν να φουντώνουν τα αίματα...»

«Είναι φριχτό! Να κυκλοφορούν όλοι τσίτσιδοι!»

«Ποιος μίλησε για τσίτσιδους;» ρώτησε ο Ρότζερ.

Ακούστηκε μια απότομη πνιχτή ανάσα από το πίσω μέρος των απορροφημένων ακροατών του Ρότζερ. Μια λεπτόκορμη κοπέλα με μαύρα μαλλιά, εξαιρετικά θηλυκιά με την εφαρμοστή άσπρη φόρμα της, βγήκε μπροστά από τους άλλους και σήκωσε αυστηρά το δάχτυλό της προς τον Ρότζερ.

«Γρήγορα, ανοίξτε πάλι πάνω του τον αποδιοργανωτή!» φώναξε. «Αυτός ο άνθρωπος είναι σπιούνος! Όλη αυτή την ώρα διάβαζε τη σκέψη μου!»

Ο Ρότζερ τινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο, κοιτάζοντας εμβρόντητος τη νεοφερμένη. «Ε... ε... ε... εσύ!» τραύλισε τελικά.

Ήταν η κοπέλα που την είχε αφήσει νεκρή δίπλα στην τσακισμένη μοτοσικλέτα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

1

«Δεν είμαι κατάσκοπος!» φώναξε ο Ρότζερ προσπαθώντας ν' ακουστεί πάνω από το οχλαγωγία που ξέσπασε μετά την εντυπωσιακή κατηγορία της κοπέλας. «Ήμουν απλώς ένας συνηθισμένος πολίτης που πήγαινα στη δουλειά μου, μέχρι που ξεφύτρωσε αυτή μπροστά μου!»

«Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω αυτό το άτομο», δήλωσε ψυχρά η κατήγορός του.

«Εσύ μου έδωσε το μήνυμα!» την αντέκρουσε ο Ρότζερ. «Είπες ότι ήταν ζωτικής σημασίας, και πως—»

«Ποιο μήνυμα;» τον έκοψε εκείνη.

«Εκείνο που μου έδωσε λίγο μετά αφότου πέθανες! Με ανάγκασες να κλέψω τη μοτοσικλέτα εκείνου του ζαρζαβατικού και να μπω στις αντρικές τουαλέτες!»

«Ο άνθρωπος παραληρεί», παρατήρησε η Κ'νελ. «Σ'λαντ, καλύτερα να τον αποδιοργανώσεις αμέσως! Είμαι σίγουρη ότι αποτελεί μέρος κάποιου σχεδίου να μας σαμποτάρουν την αποστολή!»

«Για μια στιγμή!» έκανε ο Σ'λαντ. «Κάτι είπες για κάποιο μήνυμα...»

«Είσαι ο Σ'λαντ; Ο Τέχνορας Σ'λαντ; Το μήνυμα απευθυνόταν σ' εσένα!» αποκρίθηκε ο Ρότζερ. «Τώρα θυμάμαι!»

«Ποιο ήταν το περιεχόμενο του μηνύματος;»

«Μου είπε ότι η προσπάθειά της ήταν... α... εν μέρει επιτυχής. Ναι, αυτό μου είπε!»

«Ωραία... για συνέχισε».

«Δε θυμάμαι επακριβώς τα υπόλοιπα, αλλά...»

«Δυσάρεστο αυτό», έκανε σκυθρωπά ο Σ'λαντ.

«Πού ακριβώς ισχυρίζεσαι ότι συνάντησες την Κ’νελ;»

«Λίγα χλιόμετρα έξω από την πόλη Μονγκούζ του Οχάιο». Στη διάρκεια καταιγίδας! Στη μία μετά τα μεσάνυχτα!»

«Εξαιρετικά σαφής απάντηση», παραδέχτηκε η Κ’νελ. «Ωστόσο, επειδή ποτέ μου δεν έχω πλησιάσει στο Μονγκούζ του Οχάιο, η ιστορία σου δεν αποδεικνύεται».

«Έγινε κάποιο ατύχημα!» επέμεινε ο Ρότζερ. «Να... έπεσες από τη μηχανή σου, κι εγώ έτρεξα να σου προσφέρω βοήθεια!»

«Πολύ αλτρουιστικό από μέρους σου», απάντησε η κοπέλα με ψυχρή ειρωνεία. «Παρ’ όλα αυτά—»

«Ήταν τότε που μου είπες να πάρω εκείνο το χρυσαφένιο ακουστικό και να το βάλω στο αφτί μου», τη διέκοψε ο Ρότζερ.

Η δήλωση αυτή έγινε δεκτή με απότομη σιωπή. Η Κ’νερλ άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το αφτί της.

«Μα... εννοεί τον Επενισχυτή!» μουρμούρισε ο Σ’λαντ.

«Κοιτάξτε!» έδειξε ο Ρ’ητ. Τα βλέμματα όλων καρφώθηκαν στο αφτί του Ρότζερ. Εκείνος γύρισε λοξά το κεφάλι του για να μπορούν να δουν καλύτερα.

«Βλέπετε;» τους είπε θριαμβευτικά. «Εκεί είναι, όπως σας τα ’λεγα!»

«Μα αυτό είναι αδύνατο!» ψέλλισε ένας άντρας ντυμένος στα μοβ. «Υπάρχει μονάχα ένας Επενισχυτής, αυτό το ξέρουμε πολύ καλά!»

«Και τον φοράω εγώ!» δήλωσε η Κ’νελ κατηγορηματικά.

«Αμ δε που τον φοράς!» την αντέκρουσε ο Ρότζερ. «Τον έβγαλα όπως μου είπες και—»

«Κοίτα!» τον διέκοψε γυρίζοντας το κεφάλι της. Το χρυσαφένιο ακουστικό γυάλιζε μουντά στο αφτί της.

«Μου ήρθε μια ιδέα!» φώναξε ξαφνικά ο Σ’λαντ. «Κ’νελ... είπες προηγουμένως ότι σου διάβαζε τη σκέψη;»

Η Κ’νελ έγνεψε καταφατικά.

«Μονάχα μία πιθανή εξήγηση υπάρχει...» Ο Σ’λαντ κοίταξε σκεφτικά τον Ρότζερ. «Τι σκέφτεται η Κ’νελ τούτη τη στιγμή;»

«Α... σκέφτεται ότι θα ήμουν νοστιμούλης αν η μύτη μου δεν ήταν τόσο μεγάλη...» Σταμάτησε και άγγιξε με το δάχτυλο τη μύτη του, ρίχνοντας μια φαρμακερή ματιά προς την κοπέλα.

«Κ’νελ, εσύ μπορείς να διαβάσεις τις σκέψεις του;»

«Μμμ... δεν ξέρω...» Γύρισε το κεφάλι της σαν ν’ αφουγκραζόταν. «Ε, αυτό είναι για να ’ναι θράσος!»

«Τον ακούς που σκέφτεται;»

«Άκουσα *κάποιον!*»

«Εγώ ήμουν», τη διαβεβαίωσε φιλάρεσκα ο Ρότζερ.

«Σ’λαντ, είχες αρχίσει να μας λες για κάποια εξήγηση», υπενθύμισε ο Ρ’ητ.

«Σωστά. Ακούγεται λίγο φανταστική, αλλά και τι δεν είναι φανταστικό στις μέρες μας; Ετοιμαζόμαστε να θέσουμε σ’ εφαρμογή το σχέδιο ακριβώς σε τριάντα τρία λεπτά. Ας υποθέσουμε ότι το κάναμε... και ότι η προσπάθεια υπήρξε εν μέρει επιτυχής, όπως ισχυρίζεται αυτός ο άνθρωπος ότι ανέφερε η Κ’νελ. Αυτό θα σήμαινε ότι αντί ν’ ακολουθήσει το Δίαυλο ώς την πηγή του, η αποστολή ναυάγησε σε κάποιο σημείο πριν από τον προορισμό της... ίσως κοντά στο Μονγκούζ του Οχάιο. Αν η Κ’νελ συνάντησε εκεί αυτό τον άνθρωπο—»

«Λέγομαι Τάυσον, Ρότζερ Τάυσον», τον διέκοψε ο Ρότζερ.

«Θες να πεις... ότι ήδη η Κ’νελ αναχώρησε!» ρώτησε απορημένα ο Ρ’ητ.

«Όχι ακόμη. Στο μέλλον, όμως, θα έχει αναχωρήσει, και αν έτσι μας έστελνε ένα μήνυμα σχετικά με την αποστολή της χρησιμοποιώντας τούτο τον μάλλον απίθανο αγγελιαφόρο—»

«Με λένε Τάυσον, Ρότζερ—»

«Όμως... η Κ'νελ ήταν ν' αποσταλεί σε ανάδρομη κατεύθυνση! Συνεπώς, αν έπεφτε έξω από το Δίαυλο σε κάποιο σημείο της διαδρομής, αυτό θα ήταν στο παρελθόν. Όμως τούτος ο άνθρωπος προέρχεται από το μέλλον, όπως το απέδειξε με τις εγκυκλοπαιδικές γνώσεις του για τα μέλλοντα να συμβούν!»

«Ίσως τα όσα πιστεύαμε για τον προσανατολισμό του χρονικού πολύπτυχου ήταν λάθος· αλλ' αυτή είναι μια λεπτομέρεια που μπορούμε να τη συζητήσουμε αργότερα. Αυτό που μας ενδιαφέρει τώρα είναι: Τι έλεγε το μήνυμα που θα μας στείλει η Κ'νελ;»

«Κοίτα δω, άνθρωπέ μου—» άρχισε να λέει ο Ρ'ητ.

«Τάυσον», τον διόρθωσε ο Ρότζερ. «Λυπάμαι που ξέχασα το μήνυμα. Έλεγε για ένα ροκ, κάτι τέτοιο θυμάμαι».

«Τότε, υποθέτω ότι θα χρειαστεί να καταφύγουμε πάλι στον εγκεφαλικό αποφλοιωτή», παρατήρησε απειλητικά ο Ρ'ητ.

«Σιγά, μη βιάζεστε! Μόλις θυμήθηκα κάτι άλλο. Κάτι περί αποστολής.. α... μιας μηδενομηχανής στο.. στο τέρμα για... μμμ... να διακόψει κάτι, κάπως έτσι!»

«Μηδενομηχανής; Μα αυτό θα ήταν λύση απελπισίας!» ψιθύρισε ο Ρ'ητ.

«Πάντως φαίνεται λογικό», παρατήρησε ο Σ'λαντ. «Η αποστολή σου, Κ'νελ, ήταν να προσδιορίσεις τη φύση της Οντότητας και να προσπαθήσεις να έρθεις σε κάποια συνεννόηση μαζί της. Αν αποτύχαινε αυτό, έπρεπε να εξεταστούν οι όποιες άλλες εναλλακτικές λύσεις».

«Και όπως φαίνεται», συνέχισε η Κ'νελ, «η πρώτη προσέγγιση απέτυχε, μην αφήνοντάς μας άλλη εκλογή από το να στραφούμε προς τις τερματικές συντεταγμένες, καταστρέφοντας εντελώς το χρονοφράχτη!»

«Μμμμ... Αν έτσι έχει η περίπτωση, θ' αποσπάσουμε όσο περισσότερες πληροφορίες μπορούμε από τούτο τον άνθρωπο—»

«Τάυσον, Ρότζερ Τάυσον».

«—και θα προχωρήσουμε τη δουλειά»

«Περιμένετε!» είπε η Κ'νελ απότομα. «Αν αυτό που λες είναι σωστό... τότε και η ιστορία του είναι αληθινή! Πρέπει να έτρεξε να με βοηθήσει και μετά να ανέλαβε να παραδώσει το μήνυμά μου από καθαρό αλτρουισμό! Και τώρα θα τον ανταμείψουμε καταστρέφοντας το μυαλό του και αφήνοντάς τον σκέτο φυτό;»

«Χμμμ... Φαίνεται σαν αχαριστία από μέρους μας», παραδέχτηκε ο Σ'λαντ. «Ωστόσο... πρέπει να μάθουμε όσα περισσότερα μπορούμε πριν ξεκινήσεις».

«Θέλεις να πεις ότι σκοπεύεις να τη στείλεις σ' αυτή την αποστολή... ξέροντας ότι θα σκοτωθεί;» ρώτησε οργισμένα ο Ρότζερ. «Γιατί δεν απελευθερώνετε εμένα και όλα τ' άλλα θύματα από τα κλουβιά τους ματαιώνοντας την όλη επιχείρηση;»

«Φοβάμαι ότι έχει εντελώς λανθασμένη εντύπωση για την κατάσταση», απάντησε ο Σ'λαντ στην αμήχανη σιωπή που ακολούθησε αυτή την πρόταση. «Είμαστε κι εμείς αιχμάλωτοι του Μουσείου όπως εσείς. Και αν δεν μπορέσουμε να λύσουμε το μυστήριο της κατασκευής του —και σύντομα μάλιστα— θα παραμείνουμε παγιδευμένοι εδώ για όλη την αιωνιότητα!»

2

«Όταν πρωτανακαλύψαμε πως ήμαστε πιασμένοι σε παγίδα», εξήγησε ο Σ'λαντ, οδηγώντας τους έξω προς μια ταράτσα δίχως παραπέτο, που έβλεπε σ' ένα γαλήνιο τοπίο οχτακόσια μέτρα πιο κάτω, «εμείς του Πολιτισμού Ένα δεν πανικοβληθήκαμε. Ευτυχώς ο χρονικός θύλακας στον οποίο εγκλωβιστήκαμε συμπεριλάμβανε το εργαστηριακό συγκρότημα που βλέπεις γύρω σου. Έτσι ριχτήκαμε αμέσως στη δουλειά, προκειμένου να εξακριβώσουμε τις παραμέτρους της κατάστασης».

Ο Ρότζερ έμεινε πίσω, ενώ οι άλλοι άρχισαν να διασχίζουν μια ράμπα μόλις ένα μέτρο πλατιά που εκτεινόταν αψιδωτά στο κενό μέχρι το αντικρινό κτίριο. Ο Σ'λαντ τον κοίταξε ερωτηματικά. «Γιατί στέκεσαι έτσι μαζεμένος, φίλτατε;»

«Έχω ένα πρόβλημα, και στα ψηλά με πιάνει ίλιγγος», ομολόγησε ο Ρότζερ. «Λέω να περιμένω εδώ».

«Ανοησίες! Επιμένω να έρθεις μαζί μας στο πυργίσκο για ένα τσάι».

«Τότε, εσείς προχωρήστε. Θα σας ακολουθήσω με τον τρόπο μου».

«Οι μελέτες μας», εξήγησε ο Σ'λαντ, βαδίζοντας αργά για να τον προλαβαίνει ο Ρότζερ που σερνόταν με τα τέσσερα πλάι του, «δεν ήταν εντελώς άκαρπες. Καταλήξαμε σε ορισμένα συμπεράσματα σχετικά με τη φύση της χωρο-χρονικής παραμόρφωσης. Χρησιμοποιώντας μια ειδική συσκευή για να παρακολουθούμε τους εξερευνητές μας πέραν του σημείου επαφής από το οποίο μπορούν να περάσουν από το ένα έκθεμα στο άλλο, ανακαλύψαμε ότι παρατηρείται ένας προοδευτικός εκφυλισμός των χρονικών συνδετι-

κών δυνάμεων. Αυτό επιτρέπει σε αντικείμενα και πλάσματα της μιας εποχής να μπαίνουν στο περιβάλλον μιας άλλης, προκαλώντας έτσι τεράστιες ενεργειακές ανισορροπίες που τελικά θα έχουν καταστροφική κατάληξη! Με βάση αυτά τα στοιχεία σχεδιάσαμε και κατασκευάσαμε τον Επενισχυτή. Με τη βοήθεια αυτής της συσκευής, ο επιλεγμένος μας άνθρωπος ελπίζαμε ότι θα μπορούσε να διασχίσει όχι μόνο εγκάρσια το Μουσείο, αλλά και κατά μήκος τον Αξονικό Δίαυλο, φτάνοντας έτσι στο αίτιο του φαινομένου. Με τον τρόπο αυτό ελπίζαμε να καταφέρει ν' ανακαλύψει τον κατασκευαστή του Μουσείου».

«Πώς ξέρετε ότι πρόκειται για μουσείο;» ρώτησε ο Ρότζερ. Άνοιξε το ένα του μάτι, ανατρίχιασε βλέποντας το χάος κάτω από τα πόδια του, και το έκλεισε πάλι αμέσως.

«Είναι ένα λογικό συμπέρασμα. Τα εκθέματα παρουσιάζουν ένα πανόραμα της γήινης ιστορίας από την αυγή της ζωής ώς την τελική της αποθέωση».

«Τότε... γιατί να μην ψάξετε απλώς για, αμμ..., κάποιο έκθεμα από το μακρινό μέλλον στον οποίο θα διαθέτουν ακόμη πιο εξελιγμένη επιστήμη από τη δική σας του Πολιτισμού Ένα και...»

«Αδύνατο. Κατά πρώτο λόγο, τα εκθέματα φτάνουν τα δέκα δισεκατομμύρια, τετρακόσια τέσσερα εκατομμύρια, ενιακόσιες σαράντα μία χιλιάδες, εξακόσια δύο. Έτσι, ερευνώντας με ρυθμό ένα ανά λεπτό, ο απαιτούμενος χρόνος φτάνει τα—»

«Εντάξει, κατάλαβα», τον διέκοψε ο Ρότζερ. «Πες μου τώρα το δεύτερο λόγο».

«Ακόμη και αν εντοπίζαμε το κατάλληλο πολιτιστικό επίπεδο, οι πιθανότητες να βρούμε κάποιο αστικό κέντρο ή επιστημονική εγκατάσταση με τ' απαραίτητα μέσα είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες. Έτσι αφιερώσαμε

το διαθέσιμο χρόνο και τα τεχνικά μέσα μας στο σχέδιο μιας διερευνητικής αποστολής».

«Λοιπόν, τώρα που το θυμήθηκα...» έκανε ο Ρότζερ μόλις στάθηκε όρθιος στην αντικρινή πλευρά, όπου τους περίμεναν μερικά τραπεζάκια κάτω από πολύχρωμες ομπρέλες. «Άφησα κάτι φίλους μου σχεδόν στα δόντια μιας αρκούδας. Δεν τους φέρνετε κι αυτούς εδώ όπως κάνατε και μ' εμένα;»

«Αδύνατο. Στην περίπτωσή σου μπορέσαμε ν' ακολουθήσουμε τις κινήσεις σου χάρη στα σήματα του Επενισχυτή... αν και δεν καταλαβαίναμε την αιτία τους τότε. Φοβάμαι ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για τους άλλους. Όμως μην ανησυχείς. Θα είναι σώοι και αβλαβείς μετά το πέρας της χρονικής Ανακύκλωσης».

«Και κάτι άλλο που θυμήθηκα: είχα μαζί μου και... α... κάτι μπαγκάζια...»

«Φοβάμαι ότι, δυστυχώς, χάθηκαν. Θα πρέπει να σου έπεσαν όταν σε αποσπάσαμε από το έκθεμα που βρισκόσουν. Αλλά μη σ' απασχολεί, μπορώ να σου δανείσω ό,τι χρειάζεσαι».

«Κοίτα να δεις, Τάυσον», τους διέκοψε ο Ρ'ητ, ξαναγυρίζοντας τη συζήτηση στο βασικό πρόβλημα. «Μπορεί να μας φανείς ιδιαίτερα χρήσιμος έχοντας ήδη επισκεφθεί κάμποσα από τα εκθέματα. Γιατί δε μας αφήνεις ν' αποφλοιώσουμε λίγο το μυαλό σου; Θα σου αφήσουμε αρκετό για να μπορείς να τρως, ίσως ακόμη και για να δένεις μόνος τα κορδόνια σου—»

«Αποκλείεται!» τον έκοψε αμέσως η Κ'νελ.

«Κ'νελ, οι ηθικές αναστολές σου εμποδίζουν τη σωστή διερεύνιση των γεγονότων», διαμαρτυρήθηκε ο Ρ'ητ. «Αν ήξερα ότι ήσουν τόσο συναισθηματική, ποτέ δε θα σου πρότεινα να υπογράψουμε συμφωνητικό συμβίωσης!»

«Μη χαλάς τη ζαχαρένια σου», του αποκρίθηκε ψυχρά η Κ'νελ. «Το πράγμα δεν έχει καμία σχέση με συναισθηματισμούς. Αλλά σκέφτηκες καθόλου ότι το μυαλό του είναι συνδεμένο με το δικό μου μέσω ενός δίδυμου Επενισχυτή; Φαντάζομαι να καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό».

«Χμμμ... Ναι, αν του ξεφλουδίσουμε τον εγκέφαλο, η αρμονική συνήχηση θα καταστρέψει και τον δικό σου».

«Λυπάμαι που έτσι έχει το πράγμα, παιδιά», δήλωσε ο Ρότζερ. «Όσο και να θέλω να σας βοηθήσω, δεν μπορώ να επιτρέψω να κάνετε τέτοια ζημιά στην κοπέλα».

«Υποθέτω ότι δε γίνεται ν' αφαιρέσουμε τον Επενισχυτή, ε;» ρώτησε διστακτικά ένας άντρας ντυμένος στα καστανοκόκκινα.

«Θα 'πρεπε να 'σαι καλύτερα ενημερωμένος Ντ'ολτ. Τα νημάτια επαφής της συσκευής είναι αναπόσπαστα συνδεμένα με το νευρικό σύστημα του Τ'σον από δω. Έτσι και τα πειράξουμε από τη θέση τους, το αποτέλεσμα θα είναι άμεσα θανατηφόρο, όπως συνέβη όταν ο Τ'σον έβγαλε τη συσκευή από το αφτί της Κ'νελ».

«Θες να πεις ότι... εγώ τη σκότωσα;» τραύλισε ο Τάυσον. «Ω, λυπάμαι, δεσποινίς Κ'νελ... με συγχωρείς!»

«Μη σε απασχολεί. Αν σου ζήτησα να το κάνεις, θα είχα σίγουρα τους λόγους μου».

«Βλέπω δεν το παίρνεις διόλου κατάκαρδα», έκανε ο Ρότζερ με θαυμασμό.

«Εμείς οι πολίτες του Πολιτισμού Ένα σπάνια ξεπέφτουμε στο επίπεδο των συναισθηματικών αντιδράσεων», δήλωσε ατάραχα η κοπέλα.

«Σοβαρά;» Ο Ρότζερ ανασήκωσε το ένα φρύδι του.

«Αν θυμάμαι καλά σε είδα να κοκκινίζεις μόλις πριν λίγα λεπτά».

«Το σύστημα των οργανικών μου αντιδράσεων δεν έχει καμιά σχέση με τη διανοητικά προκαθορισμένη πορεία των ενεργειών μου», του δήλωσε ξερά η Κ'νελ.

«Α, χα! Νευράκια, νευράκια», έκανε ο Ρότζερ πειραχτικά. «Εδώ που τα λέμε, δεν είσαι καθόλου άσχημο κοριτσάκι, ξέρεις. Γιατί οι δυο μας να μη—»

«Μπορώ να σου θυμίσω, Τ'σον», τον έκοψε ο Ρ'ητ, «ότι ήδη πρότεινα στην Κ'νελ να υπογράψουμε συμφωνητικό συμβίωσης; Συνεπώς οι φιλοφρονήσεις σου είναι μάλλον ανεπιθύμητες».

«Έτσι λες; Καλύτερα να δούμε τι έχει να πει η ίδια...»

«Έχω να πω ότι μας μένουν μονάχα δώδεκα λεπτά ώς τη στιγμή αναχώρησης», απάντησε ξερά η Κ'νελ. «Καλύτερα να ετοιμάζομαι».

«Μην την αφήσετε να το κάνει! Θα σκοτωθεί!» διαμαρτυρήθηκε ο Ρότζερ.

«Μπορεί και όχι», απάντησε ήρεμα ο Ρ'ητ. «Η αλλαγή στο χαρακτήρα της αποστολής της, από διευρενητική σε βομβαρδιστική, εισάγει ένα νέο παράγοντα στην εξίσωση».

«Είσαι αναίσθητος!» τον κατηγόρησε ο Ρότζερ. «Τουλάχιστον καθυστερήστε την αναχώρηση! Δώστε μου το χρόνο να προσπαθήσω να θυμηθώ και τα υπόλοιπα των όσων μου είπε!»

«Καμία καθυστέρηση δεν είναι δυνατή», παρενέβη ο Σ'λαντ. «Ο κυκλικός χαρακτήρας του φαινομένου απαιτεί η προσπάθεια να γίνει εντός έξι ωρών, ή ποτέ... τουλάχιστον όχι για τα επόμενα εκατόν δώδεκα χρόνια. Ώς τότε, όμως, η διάβρωση του χρονικού πλέγματος θα έχει χειροτερέψει σε σημείο που ολόκληρο το χωρο-χρονικό συνεχές θα καταρρεύσει με καταστρο-

φικά αποτελέσματα!»

«Τότε περιμένετε έξι ώρες! Δεν υπάρχει λόγος να φύγει πριν εξαντληθεί και το τελευταίο δευτερόλεπτο!»

«Η στιγμή της Ανακύκλωσης είναι σε δεκαπέντε λεπτά. Τη στιγμή εκείνη ο Επενισχυτής, αν βρίσκεται ακόμη σε τούτο το χρονικό πλέγμα, θ' αποσυντεθεί στα εξ ων συνετέθη. Γι' αυτό πρέπει να βιαστούμε».

«Μα... μα δεν μπορείτε να στείλετε μια κοπέλα μόνη σε μια μπόμπα!»

Ο Σ'λαντ άφησε κάτι σαν ρέψιμο προς τον Ρ'ητ, που κι αυτός του ρεύτηκε σε απάντηση. Ο Σ'λαντ γύρισε προς τον Ρότζερ απλώνοντάς του το χέρι.

«Εντάξει», του είπε. «Ο Ρ'ητ κι εγώ συζητήσαμε το θέμα σε βάθος και συμφωνήσαμε ότι δεν έχουμε λόγους ν' αρνηθούμε τη θαρραλέα σου προσφορά».

«Ποια προσφορά;»

«Να συνοδέψεις την Κ'νελ, βέβαια! Και τώρα, ας μη χάνουμε καιρό. Μόλις και προλαβαίνουμε να σε περάσουμε από την υπνοενημέρωση προτού αναχωρήσεις!»

3

«Μείνε ήσυχος, Τ'σον», τον καθησύχασε ο Σ'λαντ με ήρεμα ενθαρρυντικό τόνο, καθώς ο ίδιος και πέντε έξι άλλοι τεχνικοί της ομάδας μελετούσαν τις ενδείξεις των οργάνων τους. «Τα αισθητήρια κυκλώματα δείχνουν ότι απορρόφησες σωστά την ενημέρωση και τώρα γνωρίζεις επαρκώς τις παραμέτρους στα πλαίσια των οποίων πρέπει να κινηθείς. Τα πάντα είναι έτοιμα για την αναχώρησή σας. Η Κ'νελ έχει τη μηδενομηχανή στην τσέπη της, οπλισμένη και έτοιμη. Δε χρειάζεται να περιμένουμε άλλο».

Σκυθρωπά ο Ρότζερ άφησε να τον συνοδέψουν διασχίζοντας το σαν οπαλίνα δάπεδο της μεγάλης αίθουσας ώς το σημείο που περίμενε η Κ’νελ δίπλα σε ένα τεράστιο πηνίο από λευκό σωλήνα. Ο Ρ’ητ άφησε ένα κοφτό *ουρπ* καθώς πλησίαζε.

«Δεν κάνω κέφι αυτή την Ταχυγλώσσα σας», δήλωσε ο Ρότζερ, προσέχοντας τα αυθάδικα χαρακτηριστικά της κοπέλας, τα κοντοκομμένα κορακίσια μαλλιά και τα ελκυστικά μισάνοιχτα κόκκινα χείλη που άφηναν να φανούν τα τέλεια δόντια από μέσα. «Τι τρέχει πάλι;»

Η Κ’νελ του έριξε μια ματιά που είχε ψυχρανθεί κάμποσους βαθμούς προς το απρόσωπο. «Ανέφερε ότι ο δείκτης του φόβου σου ανεβαίνει σταθερά. Αν ξεπεράσει ένα δύο βαθμούς ακόμη, θα έχεις κυριολεκτικά κοκαλώσει από τρόμο».

«Α, ώστε έτσι, ε;» γρύλισε ο Ρότζερ επιθετικά. «Λοιπόν, άντε να τσεκάρεις πάλι τα ρολόγια σου, ξύπνιε! Εντάξει, είμαι λίγο νευρικός! Και ποιος δε θα ’ταν; Απ’ όσο ξέρω, έτσι και κάνω ένα βήμα σ’ εκείνο το μαραφέτι μπορεί να καταλήξω σε κάνα παγόβουνο παρέα με μια πολική αρκούδα... ή στη μέση του κολατσιού ενός δεινόσαυρου... ή στ’ ανοιχτά του Ινδικού Ωκεανού... ή...» Η φωνή του γινόταν ολοένα και πιο υστερική με την κάθε πιθανότητα που περνούσε απ’ το μυαλό του, καθώς καμία από αυτές δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστη.

«Α, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος», τον διαβεβαίωσε ενθαρρυντικά ο Σ’λαντ. «Από τη στιγμή που θα εκτοξευτείτε στο Δίαυλο, θα είστε εντελώς έξω από το Μουσείο, κινούμενοι σε ένα χώρο που για τη συγκεκριμένη φύση του μόνο αόριστες εικασίες μπορούμε να κάνουμε».

«Θυμάμαι που ανέφερες κάτι τέτοιο, αλλά δεν ήξερα τι εννοούσες», απάντησε ο Ρότζερ. «Αλήθεια, τι

θες να πεις;»

«Θέλει να πει», παρενέβη η κοπέλα, «ότι έτσι και δε λειτουργήσει το σύστημα ελέγχου, θα εκτιναχτούμε από το Δίαυλο σε ένα αχωρικό πλαίσιο ύπαρξης».

«Λοιπόν, το σκέφτηκα καλά», βιάστηκε να πει ο Ρότζερ, «και αποφάσισα ότι το πράγμα είναι πολύ επικίνδυνο για μια κοπέλα. Κρίμα, μπορεί να πετυχαίναμε απόλυτα — και, βέβαια, λυπάμαι που χάνω ένα τέτοιο ταξίδι — αλλά αν είναι να βάλουμε σε κίνδυνο τη ζωή ενός τόσο ντελικάτου πλάσματος σαν κι εσένα...»

«Έχεις δίκιο, Ρ’ητ», έγνεψε καταφατικά η Κ’νελ. «Η μπόχα του τρόμου που με πήρε ώς εδώ».

«Άκου τρόμου», διαμαρτυρήθηκε οργισμένα ο Ρότζερ. «Απλώς...» Κοντοστάθηκε και ξεροκατάπιε. «Φοβάμαι», αποτέλειωσε. «Αλλά έχω φοβηθεί και άλλοτε, και ποτέ δε μου βγήκε σε καλό». Φούσκωσε αποφασιστικά το στήθος του. «Άντε να ξεκινάμε πριν σκεφτώ καλύτερα τι είπα τώρα». Πήρε το χέρι της κοπέλας στο δικό του και προχώρησε προς το άνοιγμα του πηνίου. Μόλις πέρασε μέσα, τον τύλιξε η γνώριμη γκρίζα ομίχλη.

«Τώρα... στεκόμαστε εδώ!» του είπε η Κ’νελ. «Θυμάσαι τις οδηγίες του Σ’λαντ;»

Ο Ρότζερ έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να περιστρέψει την αντίληψη του εαυτού του κατά ενενήντα μοίρες. Το να φαντάζεται τα μάτια του εκεί περίπου που βρισκόταν το δεξί του αφτί αποδείχτηκε αρκετά δύσκολο. Μια ζωή προσανατολισμένη προς κάποιο αυθαίρετα καθορισμένο «μπροστά» δεν ήταν εύκολο να ξεπεραστεί. Αλλά τελικά, υπενθύμισε στον εαυτό του, ο νους ήταν απλώς ένα άυλο πεδίο που το δημιουργούσε η ροή του ρεύματος στο κύκλωμα των

νεύρων. Δεν υπήρχε κανένας λόγος γιατί θα 'πρεπε να δεσμεύεται από τέτοιους πεζούς περιορισμούς...

Ξαφνικά το πέτυχε! Ένιωσε τη μύτη του στο πλάι του κεφαλιού του, με τη φαβορίτα ανάμεσα στα νοερά μάτια του, και τα χέρια του να φυτρώνουν ένα στο στήθος και ένα στην πλάτη του...

Την άλλη στιγμή ένιωσε να πέφτει σε κάτι που δεν ήταν χώρος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

1

Για ένα διάστημα ο Ρότζερ έπεφτε με τα μάτια κλεισμένα σφιχτά, σφίγγοντας το ζεστό χέρι της συντρόφου του — το μόνο υλικό αντικείμενο στο σύμπαν. Η Κ'νελ του φαινόταν πελώρια σαν υπερωκεάνιο, να πλέει μεγαλόπρεπα χιλιόμετρα μακριά, ενωμένη μαζί του μ' ένα φανταστικό μακρύ μπράτσο, που μίκραινε πλησιάζοντας, για να καταλήξει σε κανονικό χέρι. Ύστερα σκέφτηκε ότι είχε κάνει λάθος, γιατί τώρα η κοπέλα φαινόταν σαν μικροσκοπική σκνίπα που πετούσε στην επιφάνεια του ματιού του...

«Καλά πάμε ώς εδώ», του είπε. Τις λέξεις δεν τις άκουσαν τ' αφτιά του· πήραν μορφή κατευθείαν στο μυαλό του με κρυστάλλινη καθαρότητα. Ήταν με τη φωνή της κοπέλας, αλλά είχαν και αποχρώσεις που μαρτυρούσαν ένα θερμό χαρακτήρα κρυμμένο πίσω από το ψυχρό προσωπείο της.

«Πώς το 'κανες αυτό;» ρώτησε ο Ρότζερ, και πρόσεξε με έκπληξη ότι τα χείλη του δεν είχαν σαλέψει. Ούτε και ανάσαινε. Με ξαφνικό φόβο, προσπάθησε να

ρουφήξει αέρα στα πνευμόνια του, αλλά δε γινόταν τίποτα.

«Μην πασχίζεις άδικα», άκουσε καθαρά τη σιωπηλή φωνή της Κ'νελ. «Είμαστε σε αχρονική κατάσταση, όπου πράγματα σαν τους σφυγμούς της καρδιάς ή τις ανάσες δεν έχουν θέση. Μην αφήσεις να σε πανικοβάλει αυτό, γιατί μπορεί να βρεθούμε έξω από το Δίαυλο».

«Πόση ώρα θα κρατήσει αυτό;» ρώτησε ο Ρότζερ νευρικά. Δεν ένιωσε καμία ενόχληση από την έλλειψη αέρα, αλλά κάτι σαν ψυχολογική ασφυξία άρχιζε να τον πνίγει.

«Καθόλου ώρα... άλλη από την υποκειμενική διάρκεια», αποκρίθηκε η Κ'νελ.

«Και πώς είμαστε σίγουροι ότι πηγαίνουμε κάπου; Μπορεί απλώς να μένουμε μετέωροι εδώ στο χάος για μια αιωνιότητα, μεγαλώνοντας και μικραίνοντας σε μέγεθος».

«Πρόκειται για οπτική απάτη. Οφείλεται στις παραμέτρους σου που προσπαθούν να προσαρμοστούν στην απουσία σωματικών ερεθισμάτων», εξήγησε η Κ'νελ. «Μη σε απασχολεί. Και σταμάτα να κάνεις ερωτήσεις. Αν ξέραμε τις απαντήσεις δε θα βρισκόμαστε εδώ».

«Έι!» έκανε ξαφνικά ο Ρότζερ. «Τα μάτια μου είναι ακόμη κλειστά, τα νιώθω! Πώς γίνεται και σε βλέπω;»

«Δε με βλέπεις, με συλλαμβάνεις άμεσα».

«Αυτό το γκρίζο πράγμα», είπε ο Ρότζερ. «Είναι όπως εκείνο που βλέπεις όταν κλείνεις τα μάτια. Ξέρεις, αρχίζω ν' αναρωτιέμαι...»

«Μη!» πρόσταξε η Κ'νελ ανήσυχα. «Ό,τι κι αν κάνεις, σταμάτα ν' αναρωτιέσαι!»

«Μα δεν μπορώ να σταματήσω!» διαμαρτυρήθηκε ο Ρότζερ. «Το πράγμα παραείναι παράλογο για να 'ναι

αληθινό! Από στιγμή σε στιγμή πρέπει να ξυπνήσω... στο κρεβάτι μου πίσω στο Ελμ Μπλαφς, με τη μητέρα μου να μου φωνάζει να σηκωθώ», πρόσθεσε νιώθοντας μια ξαφνική έντονη νοσταλγία.

Η γκρίζα καταχνιά άρχισε ν' αλλάζει, παίρνοντας τη μορφή τοίχων που, ταυτόχρονα, απομακρύνθηκαν κι έκλεισαν γύρω του. Εμφανίστηκαν κηλίδες που έπηξαν σε μεγάλα σταμπωτά λουλούδια με παστέλ χρώματα. Υπήρχε ένα σκίσιμο στο χαρτί ταπετσαρίας και από πίσω φαινόταν ο άσπρος σοβάς. Ο Ρότζερ ανακάθισε κοιτάζοντας χαζά γύρω του. Βρισκόταν σ' ένα μεγάλο άνετο δωμάτιο με ανοιχτά παράθυρα και ταβάνι που κατηφόριζε προς τη μια μεριά. Υπήρχε ακόμη ένα ράφι γεμάτο ταλαιπωρημένα βιβλία με περιπέτειες του Τομ Σουίφτ και κάμποσα αξάκριστα περιοδικά με φανταχτερά εξώφυλλα. Μερικά στραβοκολλημένα μοντελάκια αεροπλάνων κρέμονταν με κλωστές από το ταβάνι, ενώ στον τοίχο υπήρχε ένα τσόχινο σημαιάκι που έγραφε ΛΥΚΕΙΟ ΕΛΜ ΜΠΛΑΦΣ.

«Ρότζερ», φώναξε μια φωνή με ολοφάνερα μητρικό τόνο. «Αν με αναγκάσεις να σε φωνάξω άλλη μια φορά...» Ο απειλητικός υπαινιγμός δεν ολοκληρώθηκε.

Ο Ρότζερ έσκουξε σιγανά, κοιτάζοντας κάτω στο σώμα του. Είδε ένα στενό, κοκαλιάρικο στήθος και το τσαλακωμένο παντελόνι μιας πιτζάμας που σκέπαζε τα τονισμένα γόνατα και τα αδύνατα κανιά ενός δεκατριάχρονου αγοριού. «Μα... μα...» ψέλλισε σαν χαμένος. «Είμαι τριάντα ενός χρονών, μια ενήλικη αποτυχία! Βρισκόμουν στο Δίαυλο με την Κ'νελ, με προορισμό μας τις τερματικές συντεταγμένες...» Κοντοστάθηκε συνοφρυωμένος. «Τις τερματικές;» αναρωτήθηκε μεγαλόφωνα. «Πω πω, κάτι δύσκολες λέξεις που ονειρεύτηκα!»

Ξαφνικά το δωμάτιο ξεθώριασε και οι τοίχοι του

διαλύθηκαν σε μια άμορφη ομίχλη. Το πρόσωπο της Κ'νελ φάνηκε να πετά προς το μέρος του.

«Πού πήγες;» τον ρώτησε άγρια. «Εξαφανίστηκες!»

«Ξανάγινα πάλι παιδί», τραύλισε ο Ρότζερ. «Ξαναβρέθηκα σπίτι, στο κρεβάτι μου. Ήταν το ίδιο πραγματικό με τώρα — ακόμη πιο πραγματικό! Μπορούσα να αισθανθώ το κρεβάτι κάτω από το σώμα μου, να μυρίσω το μπέικον που τηγανιζόταν και να νιώσω την αύρα που έμπαινε από το παράθυρο! Και νόμιζα ότι τα τωρινά ήταν το όνειρο!»

«Μα... δεν μπορεί! Είναι αδύνατο! Εγώ είμαι το κυρίαρχο μέλος αυτής της σύνδεσης! Κανονικά δε θα μπορούσες να κάνεις τίποτα δίχως τη δική μου εντολή! Τουλάχιστον έτσι πρόβλεπε η θεωρία...»

«Χαζομάρες», απάντησε ο Ρότζερ. «Δεν είσαι παρά ένα κοριτσόπουλο· το ξέχασες;»

«Άκου δω, Τ'σον! Μη μου χαλάσεις όλη την αποστολή μου με τις ανεύθυνες φαλλοκρατικές προκαταλήψεις σου! Για κάποιο λόγο — ίσως εξαιτίας της χρονικής μετάπτωσης που πρόκυψε από τον αναδιπλασιασμό του Επενισχυτή — φαίνεται ότι απόκτησες τον έλεγχο των ενιαίων διαντιληπτικών ικανοτήτων μας. Πρέπει να ασκήσεις κάθε αυτοέλεγχο για να μην κάνεις τίποτα που απλώς σου κατέβηκε στο μυαλό. Εκτός κι αν διατηρήσουμε τις ικανότητές μας συντονισμένες στην αποστολή μας, εσύ, εγώ και κάμποσα άλλα εκατομμύρια αιχμαλώτων του χρόνου, θα περάσουμε όλη την υπόλοιπη Αινιώτητα ζώντας και ξαναζώντας την ίδια μέρα... αν όχι και τίποτα χειρότερο!»

Κάτι σαν αχνή θολούρα είχε εμφανιστεί κοντά, στα όρια του οπτικού πεδίου του Ρότζερ. Μεγάλωνε και αποκτούσε σχήμα και χρώμα.

«Κ'νελ!» ξεφώνισε σιωπηλά ο Ρότζερ. «Κοίτα!»

«Άκου να σου πω, Τ'σον, αν είναι να πανικοβάλλεσαι κάθε είκοσι ένα υποκειμενικά δευτερόλεπτα, η αποστολή μας θα πάει κατά διαόλου. Προσπάθησε να ηρεμήσεις».

«Πίσω σου!» Ο Ρότζερ κοίταζε με γουρλωμένα μάτια τη δεμένη κουβέρτα του να εμφανίζεται αργά αργά. Κάτω από τις καφετιές πτυχές της κάτι σάλευε, σαν γάτα κλεισμένη σε σακκί.

«Ξαναζωντάνεψε!» τραύλισε ο Ρότζερ. «Το τέρας!»

«Κοίτα, Τ'σον, ξέρεις ότι μελετήσαμε τις δηλώσεις σου πίσω στον Πολιτισμό Ένα και αποφασίσαμε ότι το τέρας που λες ήταν απλώς μια προβολή του υποσυνειδήτου σου»

«Προβολή ξεπροβολή, πρέπει να του δίνουμε από δω!» τη διέκοψε ο Τάυσον, τρίζοντας τα νοερά δόντια του. Η σκέψη του συγκεντρώθηκε στην εικόνα μιας φιλόξενης κρεβατοκάμαρας με λουλουδάτη ταπετσαρία στους τοίχους...

Ένα θολό μονοπάτι άρχισε να ξανοίγεται στην γκρίζα θολούρα. Ο Ρότζερ έστρεψε τη λαχτάρα του προς τα κει, ένιωσε να γλιστρά στο μονοπάτι...

«Τ'σον! Τι πας να κάνεις πάλι;» Η νοερή φωνή της Κ'νελ είχε πάρει μια παράξενη απόχρωση, κάπως σαν αντίλαλος. Το τούνελ έκλεινε γύρω του, πήζοντας σ' ένα βαθύ σκοτάδι που τον τύλιξε. Κάτι μυτερά αντικείμενα τον τσιμπούσαν στην πλάτη και η μυρωδιά του σανού ήταν διάχυτη ολόγυρα. Κατάλαβε πως ήταν ξαπλωμένος σ' ένα δεμάτι άχυρα που του προκαλούσαν φοβερή φαγούρα. Πάνω από το κεφάλι του διέκρινε την ψηλή οροφή ενός αχυρώνα.

«Είχες δεν είχες, τα κατάφερες!» άκουσε τη γνώριμη φωνή κάπου πίσω από το αριστερό μάτι του. *«Σε προειδοποίησα για το τι μπορεί να συνέβαινε!»*

«Πού βρισκόμαστε;» Ο Ρότζερ ανακάθισε, έξυσε κάτι που τον έτρωγε στο δεξί αγκώνα του, ύστερα στην αριστερή πλευρά του λαιμού του, και μετά προσπάθησε να φτάσει κάπου πίσω στον ώμο του.

«Ξύσε και στο αριστερό μας γόνατο», τον καθοδήγησε η Κ'νελ. *«Και μετά άντε να φεύγουμε από δω!»*

«Χριστέ μου!» ψέλλισε ο Ρότζερ. «Είσαι μέσα στο ίδιο μου το κορμί!»

«Πού αλλού ήθελες να 'μαι, ζωντόβολο!» γρύλισε η Κ'νελ. *«Είμαστε ενωμένοι· δυστυχώς για μένα, όπου πας πηγαίνω κι εγώ. Ο Σ'λαντ ήταν τρελός που σου εμπιστεύτηκε την αποστολή! Έπρεπε να το προβλέψω ότι θα σ' έπιανε πανικός και θα τα χάλαγες όλα!»*

«Ποιον έπιασε πανικός! Και να ξύσεις εσύ το γόνατό σου!» Αμέσως το αριστερό του χέρι, σαν να είχε το δικό του μυαλό, έξυσε το αριστερό του γόνατο. Ο Ρότζερ τινάχτηκε πάνω ξαφνιασμένος... με αποτέλεσμα να σωριαστεί αμέσως με τα μούτρα, επειδή το αριστερό του πόδι δεν είχε συμμετάσχει στην όλη προσπάθεια.

«Αναλαμβάνω εγώ το αριστερό μισό», δήλωσε αποφασιστικά η φωνή της Κ'νελ. *«Εσύ ανάλαβε το δεξί. Τώρα συντονίσου να ξαναγυρίσουμε στο Δίαυλο!»*

Ο Ρότζερ προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί, αλλά το αριστερό μισό του προσώπου του ήταν σαν ξύλινο. «Είμαι παράλυτος!» έσκουξε ψευδίζοντας με το μισό στόμα. Σφαδάζοντας ανήμπορα, κουτρουβάλησε από το σανό στο χωμάτινο δάπεδο. Στην άλλη άκρη μια πόρτα άνοιξε ξαφνικά. Ένας ψηλός, λιγνός άντρας με φόρμα της δουλειάς και με δικράνι στο χέρι, φάνηκε στο κατώφλι φωτισμένος από το χλωμό φως της αυγής πίσω του.

«Αχά, εσύ μου είσαι πάλι, Άντυ Μπατς!» έκανε τραχιά μια οργισμένη φωνή. «Σου είπα για τελευταία φο-

ρά να πάψεις να κοιμάσαι στον αχυρώνα μου ανησυχώντας τον Τζώρτζι και την Έλσι! Μα το Θεό, θα μου το ξεπληρώσεις με δουλειά! Κάνε από τώρα αρχή καθαρίζοντας εκείνα τα παχνιά! Άντε, πάρε τα πόδια σου από κει κι ανασκουμπώσου!»

Ο Ρότζερ προσπάθησε να ισορροπήσει στα τέσσερα, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να πέσει μπρούμυτα.

«Είσαι και σκνίπα βλέπω!» γάβγισε ο άντρας, πλησιάζοντας με το δικράνι μπροστά σαν όπλο. «Καλά θα κάνεις να ξεμεθύσεις αμέσως· αλλιώς, μα το δαίμονα θα σου δώσω μια ιδέα για το τι σε περιμένει στον άλλο κόσμο! Σήκω πάνω!» Κούνησε απειλητικά προς το μέρος του τα μυτερά δόντια του εργαλείου. Ο Ρότζερ έβγαζε άναρθρους ήχους, στριφογυρίζοντας σαν σακάτης κάβουρας και διαγράφοντας κύκλους μ' ένα πόδι κι ένα χέρι. Ο ιδιοκτήτης του αχυρώνα τον κοίταξε σαστισμένος.

«Τι στην ευχή, Άντυ!» φώναξε. «Είσαι καλά;»

«Βοήθεια!» έσκουξε ο Ρότζερ. Η φωνή του ακούστηκε σαν γαργάρα. Σωριάστηκε πάλι στα μούτρα του.

«Άντυ! Έπαθες συμφόρηση!» φώναξε ο άντρας, πετώντας πέρα το δικράνι. «Μην ανησυχείς, Άντυ! Τρέχω να φωνάξω το γιατρό Γουάκερμπυ!»

Με μια απεγνωσμένη προσπάθεια, ο Ρότζερ κατάφερε ν' αποκτήσει τον έλεγχο του κορμιού του Άντυ Μπατς αρκετά για να τιναχτεί στα πόδια του σαν ελατήριο. Με χέρια που ανέμιζαν τρελά σαν φτερά ανεμόμυλου, έχασε πάλι την ισορροπία του και γκρεμίστηκε πάνω στον άλλο, στέλνοντας τον να σκάσει με το σαγόνι του στο χώμα.

«Ο Άντυ έχασε τα λογικά του!» τσίριξε ο ιδιοκτήτης του αχυρώνα καθώς σηκωνόταν τρικλίζοντας στα

πόδια του. Κι αμέσως μετά το έβαλε στα πόδια ξεφωνίζοντας.

«Τι προσπαθείς να κάνεις;» ρώτησε έξαλλη η Κ'νελ μέσα του. *«Αυτός ο μανιακός κόντεψε να μας σκοτώσει!»*

«Δώσε μου πίσω το πόδι μου!» γρύλισε ο Ρότζερ. «Πρέπει να του δίνουμε από δω!»

«Πήγαινε μας πίσω στο Δίαυλο!» πρόσταξε η Κ'νελ. *«Δε σου δίνω τον έλεγχο πριν το κάνεις!»*

«Παλαβή είσαι; Εκείνο το δικράνι θα σε πονέσει όσο κι εμένα!»

«Α, όχι, όσο γι' αυτό μην το ελπίζεις! Άφησα όλα τα αισθητήρια νεύρα σε σένα, να τα 'χεις να τα χαίρεσαι!»

«Μα δεν ξέρω τι να κάνω!» βόγκηξε ο Ρότζερ.

«Να προσπαθήσεις!»

«Εντάξει...» Ξαπλώνοντας στο πάτωμα ο Ρότζερ έκλεισε τα μάτια του. Κοίταξε στην άμορφη γκρίζα θολούρα όπου τρεμόσβηναν σημεία και γραμμές από αχνό φως, ψάχνοντας για κάποιο κλειδί, κάτι που θα τους βοηθούσε να ξεφύγουν. Αντί γι' αυτό, συνειδητοποίησε το βάρος του λίπους στο σώμα που κατείχε τώρα, τον ερεθισμό από τα αξύριστα μάγουλά του, την ανακατωσούρα στο άδειο στομάχι του και μια δυσάρεστη αναγούλα από το χτεσινοβραδινό μεθύσι.

«Γιεχ!» έκανε η Κ'νελ με αηδία. *«Πολύ αποκρουστικό!»*

«Σκασμός! Πώς να συγκεντρωθώ έτσι;»

«Βιάσου! Εκείνος ο βάρβαρος ξαναγυρίζει!»

«Προσπαθώ!» Ο Ρότζερ έσφιξε τα δόντια του, καταλαβαίνοντας με έκπληξη ότι τελικά έσφιγγε φαφούτικα ούλα. Σχεδόν ταυτόχρονα συνειδητοποίησε την τραχιά, κολλώδη επιφάνεια της γλώσσας του, μια τσιμπλιάρικη αίσθηση στα μάτια του, το γεγονός ότι

μικροσκοπικά ζωύφια εξερευνούσαν το άπλυτο τριχωτό του κεφαλιού του... καθώς και μια παράλογη φοβία για το γιατρό Γουάκερμπυ.

«Προσπαθεί ν' ανακτήσει τον έλεγχο!» φώναξε από μέσα του. «Ο ιδιοκτήτης τούτου του τρισάθλιου κορμιού!» Με μεγάλη προσπάθεια, έστρεψε την προσοχή του μακριά από τις αντιδράσεις του Άντυ Μπατς, αδρανοποιώντας το μυαλό του για να μπορέσει να δράσει η υπνωτική του εκπαίδευση. Η γκριζάδα αραίωσε και απομακρύνθηκε στο βάθος. Δυο εστίες σχετικής φωτεινότητας φάνηκαν στη θέα του, ακτινοβολώντας ηρεμία.

«Νομίζω ότι εντόπισα τα σώματά μας», δήλωσε. «Θα προσπαθήσω να τα πλησιάσω...» Ζόρισε τη θέλησή του προς τους αντικειμενικούς στόχους, που αιωρούνταν αχνοί και άμορφοι στο απόμακρο χάος... ή μπορεί και λίγα χιλιοστά πιο πέρα. Άκουγε αμυδρά φωνές να πλησιάζουν, ποδοβολητά, κι ένιωσε ένα ανανεωμένο ξέσπασμα φόβου από τη μεριά του Μπατς. Με μια τελική απεγνωσμένη προσπάθεια, βούτηξε νοερά προς την κοντινότερη εστία φωτός κι ένιωσε ένα τράνταγμα καθώς η Κ'νελ ξεκολλούσε βίαια από μέσα του... Βρισκόταν σ' ένα μικροσκοπικό χώρο που τον έσφιγγε σαν ζουρλομανδύας. Ήχοι τριζοβολούσαν και βροντούσαν ολόγυρα, και διαπεραστικές μυρωδιές χτυπούσαν τα ρουθούνια του. Θολές γκρίζες και άσπρες μορφές κινούνταν αόριστα γύρω του. Προσπάθησε να σαλέψει, να φωνάξει, κι ένιωσε να μετακινούνται βαριά μέλη, ν' αναδεύονται απόμακροι, ακαθόριστοι μυώνες κάτω από ένα χοντρόπετσο τομάρι. Το οπτικό του πεδίο μετακινήθηκε και ήρθε να σταματήσει σε έναν πελώριο όγκο δίπλα του. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και διέκρινε το μεγάλο κορμί ενός αλόγου ζεύξης στο πλαϊνό χώρισμα.

«Κ'νελ!» προσπάθησε να φωνάξει, αλλά αντί γι' αυτό έβγαλε κάτι σαν χλιμίντρισμα. Πισωπάτησε κι ένιωσε να χτυπά σε κάποιο εμπόδιο. Αμέσως, αντιδρώντας από ένστικτο, τα πίσω πόδια του τινάχτηκαν σε μια άγρια κλοτσιά. Σανίδες ακούστηκαν να ξεχαρβαλώνονται και να σπάζουν. Ένα κύμα αλογίσιου πανικού τον έκανε να ορμήσει αφηνιασμένος έξω από το σπασμένο χώρισμα.

Μικροκαμωμένες μορφές λάκισαν τρομαγμένες από μπροστά του. Λαχταρούσε τον ανοιχτό κάμπο, όρμησε προς τα κει, τινάχτηκε έξω από το στάβλο... και ορθώθηκε αλαφιασμένος στα πίσω του πόδια βλέποντας να ορθώνεται μπροστά ένα σκούρο εμπόδιο. Ύστερα πήδησε πάνω από το φράχτη και άρχισε να καλπάζει στον κάμπο...

Η αόριστη εικόνα της ελκυστικής φοράδας ξεπήδησε στο μυαλό του. Έκοψε τη φόρα του, γύρισε κόντρα στον άνεμο και οσμίστηκε ψάχνοντας για τη χαρακτηριστική μυρωδιά της. Ένιωθε την καρδιά του να χτυπά αργά, δυνατά, και τον αέρα να περνά από τα πλατιά ρουθούνια του. Αισθάνθηκε να τρεμουλιάζει από ένα φόβο, που ωστόσο έσβηνε καθώς οι μνήμες της προέλευσής του ξεθώριαζαν από το μυαλό του.

Τίναξε το κεφάλι του ψηλά και άρχισε να επιστρέφει με ζωηρό τροχασμό στο στάβλο. Η φοράδα εμφανίστηκε και κάλπασε προς το μέρος του. Τον ζύγωσε και τον οσμίστηκε με το μουσούδι της...

«Τ'σον! Τι έκανες πάλι;»

Οι λέξεις φαίνονταν να σημαίνουν κάτι... Αλλά η προσπάθεια να ξεδιαλύνει το νόημά τους ήταν πολύ εξαντλητική...

«Τ'σον! Χρησιμοποίησε την εκπαίδευσή σου! Συγκεντρώσου! Θυμήσου την αποστολή!»

Πήδησε παιχνιδιάρικα προς τη φοράδα και την α-

κολούθησε όταν εκείνη άρχισε ν' απομακρύνεται. Ξαφνικά τον είχε κυριέψει μια αόριστη αλλά ισχυρή παρόρμηση να σηκωθεί στα πίσω του πόδια, να χλιμιντρίσει και να ριχτεί στο κατόπι της θηλυκιάς.

«Σταμάτα, ηλίθιε!» Πρόσταξε η Κ'ναλ ενώ εκείνος έφτανε στο πλευρό της φοράδας. Η θηλυκιά τον απογοήτεψε κάνοντας πέρα. Όρμησε πάλι πίσω της.

«Προσπάθησε, Τ'σον! Μπορείς να τα καταφέρεις. Ευθυγράμμισε τις παραμέτρους σου!»

«Έλσι... είσαι πανέμορφη!» Ο Ρότζερ κατάφερε να διαμορφώσει τη σκέψη του σε λέξεις. «Τόσο λαχταριστή! Τόσο... αλογίσια!»

«Θα σε κάνω εγώ άλογο στις κλοτσιές αν ξεμπλέξουμε ποτέ από δω, κρετίνε!» Η σιωπηλή φωνή της Κ'νελ διαπέρασε τις ομίχλες της ευφορίας του. *«Θυμήσου το Δίαυλο! Ξέχασες το Μουσείο και όλους εκείνους τους ανθρώπους που είναι κλεισμένοι εκεί, σαν μαϊμούδες στα κλουβιά τους; Ξέχασες ότι ήταν να ταξιδέψεις πίσω στην πηγή του προβλήματος και να γίνεις ο σωτήρας όλων μας;»*

«Ναι... θυμάμαι... κάτι θυμάμαι... Όμως όλα μου φαίνονται τόσο ασήμαντα μπροστά σε τούτη τη λαχταριστή, πανέμορφη, προκλητική...»

«Αργότερα, Τ'σον!» φώναξε η Κ'νελ με απόγνωση. *«Πρώτα θα μας γυρίσεις εκεί που ανήκουμε και μετά θα κουβεντιάσουμε για τη λαχταριστή καλλονή σου!»*

«Δε θέλω να κουβεντιάσω τίποτα», χοροπήδησε ο Ρότζερ, σκαλίζοντας νευρικά το χώμα.

«Το Δίαυλο, Τ'σον! Να, έρχεται κιόλας ο αγρότης. Θα σε δέσει σ' ένα αλέτρι και θα σε βάλει να δουλεύεις σαν άλογο όλη μέρα, και ύστερα το βράδυ θα είσαι πολύ κουρασμένος για να κάνεις τίποτα!»

«Δε θέλω να οργώσω· θέλω να—»

«Το ξέρω!» τον έκοψε η Κ'νελ με απελπισία. *«Αλλά πίσω στο Δίαυλο θα μπορούμε να είμαστε μαζί!»*

«Μαζί; Στο Δίαυλο;» Ο Ρότζερ αγωνιζόταν να συλλάβει την εικόνα με το μικρό, μισοσκοτεινιασμένο μυαλό του. Θυμόταν την γκριζάδα και την παρουσία που πετούσε δίπλα του. Και η ίδια παρουσία ήταν τώρα κάπου εκεί γύρω, γυροφέρνοντάς τον σαν αόριστη θολούρα. Και υπήρχε άλλη μια πιο πέρα...

«Όχι, Τ'σον! Αυτός είναι ο αγρότης και κάποιος άλλος μαζί του! Συνέχισε να ψάχνεις! Στένεψε τις παρορμήσεις σου!»

Ο Ρότζερ ψαχούλευε κάπου προς τα έξω, κολυμπώντας προς τα πάνω. Ή μήπως προς το πλάι; Μάλλον όχι... έπεφτε... έπεφτε ατέλειωτα σε κάτι που δεν ήταν χώρος. Και εκεί, κρατώντας το χέρι του, ήταν... ήταν...

«Φτου σου, ανίκανο βλακόμουτρο!» Η φωνή της Κ'νελ ακούστηκε τώρα δυνατή και καθαρή. «Είχες δεν είχες, πάλι σε λάθος σώματα μας έβγαλες!»

2

«Μα πώς μπόρεσες να κάνεις ένα τέτοιο ηλίθιο λάθος;» ζήτησε να μάθει η Κ'νελ για τριακοστή πέμπτη φορά μέσα σε τέσσερα λεπτά. «Να με παγιδέψεις στο άγαρμπο, απείθαρχο κι αρσενικό σαρκίο σου!»

«Τι γκρινιάζεις, εγώ καλύτερα είμαι;» αποκρίθηκε ο Ρότζερ. «Σ' εμένα έλαχε τούτο το γελοίο, αδύνο θηλυκό κορμί σου!» Του ήρθε μια ασυνήθιστη διάθεση να βάλει τα κλάματα... αν και δεν ένιωθε καμιά ιδιαίτερα δυσάρεστη συγκίνηση· απλώς του φάνηκε σαν κάτι φυσικό για την περίπτωση. «Εγώ απλώς προσπαθούσα να εφαρμόσω τις οδηγίες σου!»

«Χα! Τι ήθελα και σε λυπήθηκα ζητώντας να μη σου κάνουμε κακό; Δεν υποστήριζα καλύτερα την άποψη

του Ρ'ητ να σου ξεριζώσουμε με το ζόρι τον Επενισχυτή από το κρανίο σου!»

«Τι έκανε λέει; Θες να πεις ότι εκείνο το διπρόσωπο μουλωχτό αντράκι πρότεινε κάτι τέτοιο; Θα τον ξεμαλλιάσω. Α... ήθελα να πω, θα του σπάσω τα μούτρα», διόρθωσε ο Ρότζερ.

«Μη μου αρχίσεις πάλι τις περιπλανήσεις!» τον προειδοποίησε άγρια η Κ'νελ. «Μόλις και κρατιόμαστε στο Δίαυλο τώρα! Θα την έχουμε άσχημα έτσι και ξαναπέσουμε έξω!»

«Θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα», απάντησε ο Ρότζερ αγέρωχα. «Τώρα σταμάτα, σε παρακαλώ, να με ζαλίζεις με την γκρίνια σου, εκτός κι αν έχεις κάτι εποικοδομητικό να μου προτείνεις».

«Εποικοδομητικό! Μα αν δεν ήμουν εγώ, θα κάλπαζες ακόμη πίσω από κείνη τη—»

«Σε παρακαλώ!» Φέρνοντας στη θύμησή του εκείνο τον πρόσφατο οίστρο που τον είχε κυριέψει, ο Ρότζερ κατάλαβε ότι θα κοκκίνιζε σαν τομάτα αν τώρα κυκλοφορούσε το αίμα του. «Καλύτερα να συζητήσουμε τι θα κάνουμε όταν φτάσουμε στον προορισμό μας», βιάστηκε να προτείνει. «Η άποψή μου, που λες, είναι να πάμε ίσια στον όποιον υπεύθυνο και να του τα πούμε χύμα».

«Άσε, μη σκέφτεσαι, Τ'σον!» γρύλισε η Κ'νελ. «Η δουλειά αυτή είναι δική μου. Η δική σου είναι να μας κρατάς εστιασμένους ενώ εγώ θα κάνω το ουσιαστικό μέρος της. Όσο για το τι θα κάνουμε φτάνοντας εκεί, καλύτερα να το αποφασίσουμε τότε, αφού τώρα δεν ξέρουμε καν τι μπορεί να βρούμε. Εσύ κανόνισε απλώς τις κινήσεις σου ανάλογα με τις δικές μου.

«Μπράβο τουπές! Και γιατί νομίζεις ότι είσαι τόσο καλύτερη από μένα;»

«Ωχ!» Έκανε η Κ'νελ. «Μόλις τώρα το θυμήθηκα!

Όχι μονάχα έχω το σώμ[illegible]υ, αλλά και το καθυστερημένο μυαλό σου!»

«Μην τολμήσεις να χρησιμοποιήσεις το μυαλό μου!» την προειδοποίησε ο Ρότζερ αυστηρά.

«Σκάσε, ελέγχω το κύκλωμα!» τον πρόσταξε κοφτά η Κ'νελ. «Μια και δε διαθέτω τίποτα καλύτερο, ας ξέρω τουλάχιστον με τι έχω να κάνω...» Επακολούθησε μια σύντομη σιωπή. «Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Διαθέτεις ανεκμετάλλευτες δυνατότητες! Ίσως μπορέσω να τις χρησιμοποιήσω!»

«Φρόντισε ν' ακολουθήσεις τις διαταγές που έχουμε», επέμεινε ο Ρότζερ. «Τώρα που μας γύρισα εκεί που ανήκουμε — τέλος πάντων, σχεδόν εκεί που ανήκουμε — μην τα χαλάσεις όλα με πειραματισμούς!»

«Οι διαταγές δίνονται για να παραβαίνονται», απάντησε η Κ'νελλ ασυγκίνητη. «Νομίζω ότι αν τσιγκλήσω λίγο τούτη τη παράμετρο *εδώ* και μετά στρίψω κατά μια ιδέα εκείνη *εκεί*...»

Ο Ρότζερ ένιωσε ξαφνικά το ψυχολογικό πλαίσιο αναφοράς του να κάνει μια τούμπα και να έρχεται το πάνω κάτω. «Σταμάτα!» της φώναξε. «Δεν το κάνεις σωστά!»

«Ουπς! Για κρατήσου! Νομίζω ότι θα 'πρεπε να 'χω στρίψει *εκείνη* την παράμετρο αντί της άλλης!»

Ο Ρότζερλ ένιωσε μια έντονη αναγούλα καθώς το διάστημα γύριζε το μέσα έξω. Αισθάνθηκε τον εαυτό του να μεγαλώνει ακαριαία σε άπειρο μέγεθος, και το ίδιο ξαφνικά να μικραίνει σε απειροστικές διαστάσεις, να εξαφανίζεται και να επανεμφανίζεται από την άλλη μεριά του χώρου. Φως έλουσε το πρόσωπό του, ήχοι μούγκριζαν. Στροβιλιζόταν κι έπεφτε, βουλιάζοντας σ' ένα παγωμένο σιρόπι...

Χτύπησε με γδούπο, κουτρουβάλησε δυο φορές και άνοιξε τα μάτια του. Ήταν ξαπλωμένος σε μια έ-

κταση με κυματιστό γρασίδι που λαμπύριζε απόκοσμα σαν ενυδρείο που φωτίζεται από κάτω. Ο ουρανός ήταν ένα βαθύ μαύρο βελούδο. Πρόσεξε ότι το γυναικείο σώμα του φωσφώριζε στο σκοτάδι με μια απαλή πράσινη απόχρωση πυγολαμπίδας. Κοίταξε στο φωσφωρικό άντρα αντίκρυ του, με την τρομαγμένη έκφραση και τ' ανάκατα μαλλιά. Ανακάθιζε εκεί απέναντί του, τρίβοντας το αξύριστο σαγόνι του.

Ω, Θεέ μου, έχω στ' αλήθεια αυτό το εμβρόντητο ύφος; αναρωτήθηκε, παρακολουθώντας τον εαυτό του που κοίταζε σαστισμένα ολόγυρα.

«Άντε, σταμάτα να με κοιτάζεις έτσι σαν χάνος!» του είπε η Κ'νελ, με τη φωνή της ν' ακούγεται πάνω στα μουγκρητά και τα τριζοβολήματα του ουρανού. «Και άρχισε να κατεβάζεις ιδέες!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

1

«Πού λες να είμαστε;» ρώτησε ο Ρότζερ, τινάζοντας φωτεινές σκόνες από τις ασυνήθιστες καμπύλες του κορμιού του.

«Πού θες να ξέρω;» γρύλισε η Κ'νελ. Άρχισε να βηματίζει αδέξια πάνω κάτω σαν ηθοποιός στη σκηνή, κουνώντας τα χέρια του Ρότζερ και αγναντεύοντας πέρα στο φωτερό τοπίο προς μια σειρά από φωσφορικούς λόφους. «Πώς στο διάολο ισορροπείς αυτό το αναθεματισμένο σώμα; Τούτα τα πόδια ζυγίζουν έναν τόνο... και οι αρθρώσεις των γοφών είναι πολύ κοντά μεταξύ τους!»

«Δεν ξέρω τι λες εσύ, πάντως εγώ θα το 'παιρνα

ευχαρίστως πίσω! Νιώθω τα καπούλια μου ένα μίλι πλατιά... Αλήθεια, πως τα καταφέρνεις με το βάρος συγκεντρωμένο έτσι ψηλά;»

Η Κ'νελ τον κοίταξε... και μετά τον ξανακοίταξε καλύτερα, με το βλέμμα της πιο εξεταστικό. «Ξέρεις, δεν είναι και τόσο άσχημο το σωματάκι σου, έστω κι αν είναι δικό μου». Ζύγωσε πιο κοντά. «Έχει κάτι το ελκυστικό έτσι που φουσκώνει εδώ κι εδώ... και όταν κινείται—» Η φωνή της κόπηκε απότομα και κοίταξε έκπληκτη τον Ρότζερ. «Θεέ και Κύριε!» τραύλισε. «Ώστε *έτσι* νιώθει κανείς όταν είναι άντρας;»

«Μη με πλησιάζεις, αυνανίστρια!» τσίριξε ο Ρότζερ πισωπατώντας. Πρόσεξε φευγαλέα ότι η αίσθηση του κινδύνου που τον είχε πλημμυρίσει είχε περίεργα ευχάριστες αποχρώσεις.

«Α, τον δύστυχο!» έκανε η Κ'νελ. «Φαντάσου να κυκλοφορεί κανείς έχοντας τέτοιες αντιδράσεις απλώς και μόνο στη θέα ενός θηλυκού!»

«Δεν είμαι θηλυκό! Είμαι ο Ρότζερ Τάυσον, εκατό τοις εκατό φανατικός άντρας. Και μακριά τα βρομόχερά σου! Θέλω να πω, μακριά τα βρομόχερά *μου*!»

«Είσαι σίγουρος ότι το θες αυτό που λες;» ρώτησε η Κ'νελ ζυγώνοντας ύπουλα.

«Μην πλησιάζεις!» στρίγκλισε ο Ρότζερ. «Πάλι με τρως με τα μάτια!»

«Τότε γιατί δε σκεπάζεσαι και λίγο... παλιοεπιδειξία! Πώς θέλεις να συγκεντρωθώ στο πρόβλημα όταν μου κουνιέσαι και λυγιέσαι ολόγυρα; Επίτηδες το κάνεις! Φαντάζομαι ότι σου δίνει μια αίσθηση δύναμης ή κάτι τέτοιο!»

«Για πρώτη φορά καταλαβαίνω τις ρίζες του πουριτανισμού», μουρμούρισε ο Ρότζερ. «Είναι οι πρόστυχοι ηδονοβλεψίες σαν ελόγου σου που ευθύνονται για όλη τη σεμνοτυφία του κόσμου μας! Δε φταίω εγώ

αν η θέα μου σε ανάβει!» Ένιωσε το δεξί του γοφό — ή μάλλον το γοφό της Κ'νελ — να εκτελεί έναν άψογο ελιγμό που έκανε τα στήθη του να τρεμουλιάσουν προκλητικά.

«Έι!» διαμαρτυρήθηκε. «Δεν το 'κανα εγώ αυτό! Φταίει αυτή η προβληματική κατασκευή του κορμιού σου! Λοιπόν, αρχίζω κάτι να καταλαβαίνω για τη λεγόμενη μάχη των φύλων!»

«Γιατί μάχη;» ρώτησε γλυκερά η Κ'νελ. Στο πρόσωπο του Ρότζερ ήταν ζωγραφισμένο ένα πολύ πονηρό χαμόγελο. Μα σίγουρα αναρωτήθηκε εκείνος παρατηρώντας το, *εγώ* ποτέ δεν μπορεί να κοίταξα *έτσι* μια ανυπεράσπιστη κοπέλα!

«Ω, χο!» Η Κ'νελ έδειξε κάπου πίσω του. «Έχουμε επισκέψεις!» Αμέσως σάλταρε μπροστά για να σταθεί ανάμεσα στον Ρότζερ και το αλλόκοτο θέαμα που είχε μια δραματικά εντυπωσιακή εμφάνιση στο φρύδι μιας κοντινής ανηφοριάς. Ήταν ένα φωτεινό άλογο που έλαμπε με μια αχνή τυρκουάζ ανταύγεια, ντυμένο με κατάμαυρη εξάρτυση από την οποία κρέμονταν αστραφτερά μπιχλιμπίδια σαν φωτάκια χριστουγεννιάτικου δέντρου. Καβάλα στο άλογο ήταν ένα ανθρωπόμορφο πλάσμα φωσφωρικά γαλάζιο. Το ντύσιμό του ήταν λιγοστό, ενώ στο κεφάλι του υπήρχε ένα κράνος με λοφίο που έμοιαζε με πίδακα από χρωματιστές φλόγες. Αυτή η φαντασμαγορική οπτασία πλησίασε με τροχασμό, για να σταματήσει κάπου τρία μέτρα από τους δυο ανθρώπους. Όταν ο καβαλάρης μίλησε, η φωνή του ακούστηκε σαν τόνοι υψηλής συχνότητας από ραδιοφωνικά παράσιτα.

«Μην ανησυχείς, κούκλα μου», είπε η Κ'νελ βλοσυρά. «Θα τον αναλάβω εγώ». Έκανε μπροστά και ρεύτηκε κάτι στην Ταχυγλώσσα του Πολιτισμού Ένα. Αντί γι' απάντηση, ο καβαλάρης έσκυψε στη σέλα του

και της κατέβασε ένα γερό χτύπημα στο πλάι του κεφαλιού μ'ένα μακρύ ροζιασμένο ραβδί.

«Α, το κτήνος!» στρίγκλισε ο Ρότζερ, χυμώντας μπροστά για να σταθεί πάνω από το πεσμένο κορμί του.

«Μα... μα...» ψέλλισε η Κ'νελ, ανασαλεύοντας ζαλισμένα στα πόδια του Ρότζερ. Ύστερα τινάχτηκε απότομα πάνω, παραμέρισε βίαια τον Ρότζερ, άρπαξε το ραβδί καθώς κατέβαινε πάλι και πέταξε τον καβαλάρη από τη σέλα του. Το άλογο τινάχτηκε αλαφιασμένο μπροστά και άρχισε να καλπάζει μακριά ενώ οι δυο τους κυλιόνταν στο χώμα. Μπλε και άσπρα χέρια ανεβοκατέβαιναν ανταλλάσσοντας χτυπήματα. Ο Ρότζερ ένιωσε μια περίεργα γλυκιά συγκίνηση βλέποντας την Κ'νελ να πηδά τελικά στα πόδια της και να ξεσκονίζει αγριωπά τα δανεικά χέρια της.

«Εντάξει, ποιος άλλος έχει τώρα σειρά;» γρύλισε, κουνώντας απειλητικά τις γροθιές του Ρότζερ. Ο μπλε άνθρωπος βόγκηξε σιγανά.

«Ώστε δεν υπάρχουν άλλοι υποψήφιοι», συμπέρανε η Κ'νελ χαμογελώντας πλατιά. Ο Ρότζερ για πρώτη του φορά συνειδητοποιούσε πόσο χαζοχαρούμενο ήταν το χαμόγελό του... Αλλά, από την άλλη μεριά, ήταν μάλλον γλυκούλι με τον τρόπο του· σχεδόν αγορίστικο, σαν πιτσιρίκου που χρειαζόταν ντάντεμα.

«Ποτέ στο παρελθόν δεν καταλάβαινα τι το ευχάριστο βρίσκατε εσείς οι άντρες σε όλα εκείνα τα βίαια σπορ», δήλωσε κοφτά η Κ'νελ. «Τελικά αυτό το ντουπ της γροθιάς σου σε ξένο σαγόνι είναι σκέτη απόλαυση για τ' απωθημένα σου!» Ακούμπησε θαρραλέα το χέρι της στον ώμο του Ρότζερ. Με φρίκη του, ο Ρότζερ ένιωσε τα δανεικά του γόνατα να τρεμουλιάζουν.

«Μάζεψε τα κουλά σου... βάρβαρε!» τσίριξε, και έσπρωξε βίαια το ενοχλητικό χέρι από πάνω του. «Για

δες τι έκανες στο δύστυχο τον άνθρωπο! Τον σακάτεψες!» Γονάτισε στο πλευρό του πεσμένου πολεμιστή και άρχισε να σκουπίζει αδέξια τα χώματα από το πρόσωπό του. Ο τραυματίας άνοιξε τα μάτια του — είχαν ένα εντυπωσιακό ζωηρό κίτρινο, σαν φωτεινά πετράδια — και χαμογέλασε αφήνοντας να φανεί μια σειρά από θαυμάσια δόντια. Την άλλη στιγμή το μπλε χέρι του άρχισε να πασπατεύει το δανεικό μηρό του Ρότζερ. Με ακαριαία αντανακλαστικά ο Ρότζερ του έριξε μια σφαλιάρα που τον ξάπλωσε πάλι νοκ-άουτ να περιμένει για το δεύτερο μέτρημα του ρέφερη.

«Δε μου λες, μπας κι αυτός ο λεχρίτης πήγε να σου βάλει χέρι;» ρώτησε η Κ'νελ, ζυγώνοντας απειλητικά.

«Ξέχασέ το», της είπε ο Ρότζερ. «Κοίταξε μόνο να δεις πώς θα ξεφύγουμε από δω!»

«Έτσι μου 'ρχεται να συνεφέρω αυτό τον έκφυλο και να τον—»

«Κ'νελ! Δεν ήταν τίποτα! Έλα τώρα να συγκεντρωθούμε σ' εκείνες τις παραμέτρους που τόσο σε απασχολούσαν πριν λίγα λεπτά!»

«Πάντως να ξέρεις, κάτι τέτοιους σάτυρους ένα μονάχα τους απασχολεί».

«Κι εμένα το ίδιο: το πώς θα φύγουμε από δω! Βρισκόμαστε σε εντελώς απόκοσμο περιβάλλον, αν δεν το πρόσεξες! Είμαστε τυχεροί που μπορούμε ν' αναπνέουμε τον αέρα του! Απ' όσο ξέρουμε, μπορεί ήδη να έχουμε απορροφήσει καμιά θανατηφόρα δόση ακτινοβολίας!»

«Αναρωτιέμαι...» Η Κ'νελ κοίταξε τον ιθαγενή με αμείωτη επιθετικότητα. «Πώς κι αποτόλμησε αυτός ο ρεζίλης να...»

«Θα 'πρεπε να ξέρεις πολύ καλά», απάντησε ο Ρότζερ. «Όλοι οι άντρες είναι ίδιοι! Θέλω να πω, το γεγονός ότι είναι αρσενικός... δηλαδή σε τελευταία ανάλυση, είναι εντελώς φυσιολογικό, δε νομίζεις; Εννοώ...»

«Ώστε εσύ τον ενθάρρυνες, πουλάκι μου!» βρυχήθηκε η Κ'νελ. «Α, το νυμφομανές γύναιο!»

«Κ'νελ! Έλα στα συγκαλά σου! Η ζωή μας κινδυνεύει! Και χιλιάδες άλλες ζωές μαζί μας! Τώρα, σκέψου τι έκανες πριν και ξανακάν' το ανάποδα».

«Ξέρεις, έχω την εντύπωση ότι βγήκαμε σ' ένα σύμπαν αντίστροφης πολικότητας», παρατήρησε η Κ'νελλ ανέμελα. «Αλλ' ας το ξεχάσουμε για την ώρα. Ξέρεις, Τ'σον», συνέχισε με τόσο γλυκερή φωνή που το δέρμα του Ρότζερ μυρμήγκιασε, «εσύ κι εγώ ποτέ δεν προλάβαμε να γνωριστούμε καλύτερα». Τον ζύγωσε περισσότερο. «Πίσω στον Πολιτισμό Ένα μου είχαν φορτώσει τόσες δουλειές που ποτέ δεν πρόσεξα πόσο ελκυστική... α... προσωπικότητα έχεις».

«Άσε την προσωπικότητά μου κατά μέρος», την έκοψε ο Ρότζερ. «Άντε, βάλε μπροστά και ξαναδοκίμασε πάλι μ' εκείνες τις παραμέτρους σου!»

«Πώς θες να συγκεντρωθώ σε τεχνικές λεπτομέρειες όταν αισθάνομαι έτσι περίεργα κάθε φορά που κοιτάζω αυτό το λαχταριστό κορμάκι σου, με τη λεπτή μεσούλα κι εκείνα τα ωραία—»

«Άκου να σου πω, Κ'νελ!» γρύλισε ο Ρότζερ, κάνοντας πέρα τα χέρια της. «Συγκράτησε και λιγάκι τον εαυτό *μου*, κορίτσι μου! Άσε τη νοημοσύνη σου ν' αναλάβει τον έλεγχο! Θυμάσαι τι είπε ο Σ'λαντ; Αν αυτή η παγίδα δεν εξουδετερωθεί, ολόκληρη η δομή του χωροχρόνου θα καταρρεύσει! Φαντάσου το χάος που θα επακολουθήσει· ο Τζενγκίς Χαν να μπλέκεται με τις ορδές του στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Λουδοβίκος ο 15ος να συναντιέται φάτσα φάτσα με τον Ντε Γκωλ, ο πρόεδρος Θεόδωρος Ρούσβελτ να τρακάρει με τον Λύντον Τζόνσον και—»

«Εντάξει, εντάξει, κατάλαβα τι εννοείς». Η Κ'νελ

ξάπλωσε πίσω βαριανασαίνοντας, αλλά ξαφνικά ανακάθισε πάλι. «Όμως είσαι απόλυτα σίγουρος ότι δεν κάνεις κέφι να...»

«Όχι! Μην παρασύρεσαι σε άλλα θέματα! Γύρνα μας πίσω στο Δίαυλο! Δεν είναι δύσκολο, Κ'νελ· δεν έχεις παρά να κλείσεις τα μάτια σου και να προσπαθήσεις να πήξεις εκείνη την γκριζάδα σε μια ωραία παχιά κρέμα».

«Προσπαθώ», αναστέναξε η Κ'νελ, κλείνοντας τα μάτια του Ρότζερ. «Αλλά αντί για γκριζάδα βλέπω μονάχα ένα ανάκατο σκουπιδαριό».

Ο Ρότζερ έκλεισε τα μάτια του κορμιού που κατείχε. «Δεν είναι τόσο δύσκολο», διαβεβαίωσε με ήρεμο, λογικό τόνο. «*Εμένα* δε με δυσκόλεψε διόλου. Αρκεί μονάχα να διώξεις όλες τις άσχετες σκέψεις από το μυαλό σου».

«Το ξέρεις ότι όταν τρέχεις κάνεις το πιο νόστιμο σκαμπανεύασμα;» έκανε η Κ'νελ.

«Σε διαβεβαιώνω, δεν το κάνω σκόπιμα», αποκρίθηκε ξερά ο Ρότζερ. «Συγκεντρώσου, τώρα! Σκέψου το!»

«Αυτό κάνω! Δε σκέφτομαι και τίποτε άλλο! Μα τους παλαβούς γαλαξίες, Τ'σον, ειλικρινά θαυμάζω εσάς τους άντρες για την έστω και λίγη αυτοσυγκράτηση που δείχνετε! Είναι σαν... σαν...»

«Δε μοιάζει με τίποτε στον κόσμο», είπε ο Ρότζερ. «Το θυμάμαι πολύ καλά... μολονότι τώρα μου φαίνεται πολύ γελοίο, πράγμα που δείχνει πόσο σημαντικό ρόλο παίζουν οι αδένες στη φιλοσοφία».

«Μάλλον έχεις δίκιο», παραδέχτηκε υποταγμένα η Κ'νελ. «Αλλά αφού είναι δικό σου το φταίξιμο που μπλέξαμε έτσι οι δυο μας, θα 'πρεπε να είσαι πρόθυμος να—»

«Α, μη μου μπαίνεις γυναικίστικα τώρα!» την έκοψε

ο Ρότζερ. «Θα συγκεντρωθούμε *και οι δύο*. Ίσως μαζί το καταφέρουμε πιο εύκολα!» Πάσχιζε νοερά να φτάσει στην άυλη ουσία που απλωνόταν μπροστά στα κλειστά μάτια του, αλλά εκείνη συνέχισε ν' αναδεύεται ανεπίδεκτη, αρνούμενη πεισματικά να πήξει στη χαρακτηριστική γκριζάδα του Δίαυλου.

«Πώς τα πας, Κ'νελ;» ρώτησε.

«Δεν είμαι σίγουρη... αλλά νομίζω...»

«Συνέχισε την προσπάθεια! Θα τα καταφέρεις!»

«Αλλά νομίζω», επανέλαβε η Κ'νελ, «ότι καλύτερα ν' ανοίξεις τα μάτια σου».

Ο Ρότζερ υπάκουσε αμέσως.. για ν' αντικρίσει μπροστά του ένα δάσος από απειλητικά δόρατα στα χέρια μιας ομάδας από φωσφωρικούς μπλε καβαλάρηδες που τους κύκλωναν από παντού.

2

«Ακούς εκεί!», έλεγε ο Ρότζερ μια ώρα αργότερα, ύστερα από μια κοπιαστική διαδρομή δεμένος πίσω από έναν ιδρωμένο μπλε καβαλάρη και μια περίεργη ανάκριση από τους ντόπιους σε θεοσκότεινο δωμάτιο. «Να μας κλείσουν μαζί στο ίδιο μπουντρούμι!»

«Έτσι τουλάχιστον θα έχουμε μονάχα μια πόρτα να σπάσουμε», αποκρίθηκε η Κ'νελ. «Τι περίμενες; Ξεχωριστές σουίτες με προσωπιό δοχείο νυκτός;»

«Μη γίνεσαι πρόστυχη!» Ο Ρότζερ δίπλωσε τα χέρια του στο στήθος, αλλά τα ξεδίπλωσε αμέσως, κάπως ταραγμένος από την εμπειρία.

«Είμαι απλώς ρεαλίστρια», αντιγύρισε η Κ'νελ. «Ας δούμε τα γεγονότα όπως έχουν: είμαι παγιδευμένη σ' έναν κατώτερο εγκέφαλο. Όλα τώρα εξαρτώνται από σένα, Τ'σον. Εγώ έκαναν ό,τι μπορούσα».

«Τι συμπέρασμα έβγαλες από την ανάκριση;»

«Τι συμπέρασμα να βγάλω; Απόλυτο σκοτάδι, σιωπηλές φωνές... Δεν είμαι καν σίγουρη πως ήταν ανάκριση».

«Ασφαλώς και ήταν», τη διαβεβαίωσε αγέρωχα ο Ρότζερ. «Και δεν τέλειωσαν μαζί μας ακόμη. Θα τους ξαναδούμε σύντομα».

«Πώς το ξέρεις;»

«Από γυναικεία διαίσθηση».

«Α, αυτό!» έκανε η Κ’νελ περιφρονητικά. «Δεν είναι παρά ένα συνονθύλευμα από άσχετες εικασίες και ευσεβείς πόθους».

«Θα το δεις», αποκρίθηκε αυτάρεσκα ο Ρότζερ. «Κάνε ησυχία τώρα. Αφού εσύ φαίνεσαι ανίκανη να τα καταφέρεις, θα κάνω μια προσπάθεια εγώ». Ξάπλωσε στο πάτωμα και συγκέντρωσε την προσοχή του στην γκριζάδα που στροβιλιζόταν μπροστά στα κλειστά μάτια του...

...για να τον ξυπνήσει ένα πόδι που τον σκούνταγε στο πλευρό. Άνοιξε τα μάτια και είδε την Κ’νελ να παλεύει στα χέρια δυο γεροδεμένων φωσφορικών φρουρών.

Τούτη τη φορά τους οδήγησαν με σπρωξιές μέσα από μισοσκότεινους διαδρόμους σ’ έναν κλειστό περίβολο κάτω από τον ανοιχτό ουρανό, που μόλις άρχιζε να γκριζάρει στο ζενίθ του. Μερικές σκοτεινές κηλίδες υπήρχαν σκόρπιες ψηλά, σαν άστρα σε αρνητικό φιλμ.

«Νομίζω ότι αρχίζω να καταλαβαίνω τι κάνει το φως τόσο παράξενο», είπε ο Ρότζερ στην Κ’νελ καθώς τους έστηναν με την πλάτη στον τοίχο, που ήταν γεμάτος τρύπες, σαν βλογιοκομμένος. «Υπάρχει μια μετατόπιση ολόκληρου του φάσματος. Βλέπουμε τη θερμότητα —γι’ αυτό τα ζωντανά πλάσματα φωτάνε— ενώ το ορατό φως βρίσκεται κάπου στην κλίμακα των

ραδιοκυμάτων».

«Εγώ αρχίζω να καταλαβαίνω κάτι ακόμη πιο συναρπαστικό», απάντησε ξερά η Κ’νελ. «Εκείνοι οι δέκα τύποι με τα ντουφέκια στο χέρι είναι εκτελεστικό απόσπασμα!»

«Σπουδαία διαπραγματευτής είσαι», την κατηγόρησε πικρόχολα ο Ρότζερ. «Αν αυτή είναι η συμβιβαστική λύση τους, γιατί περίμεναν τόση ώρα;»

«Τουλάχιστον δε θα μας βασανίσουν», του αντιγύρισε ξερά η Κ’νελ. «Σκάσε τώρα και ας αρχίσουμε την αυτοσυγκέντρωση! Ίσως η άμεση απειλή για τη ζωή μας θα με βοηθήσει να χρησιμοποιήσω το ενενήντα δύο τοις εκατό του εγκεφάλου σου που, όπως έδειξαν τα όργανά μας, παραμένει ανεκμετάλλευτο!»

«Εγώ δεν ξέρω πώς να χρησιμοποιήσω το δικό σου εγκέφαλο!»

«Όπως και να ’χει, προσπάθησε! Είναι ένα θαυμάσιο όργανο ακριβείας, εκπαιδευμένο σε όλες τις εξελιγμένες μορφές της νοητικής επιστήμης του Πολιτισμού Ένα. Βαλ’ το να δουλέψει!»

Αντίκρυ τους στον απόκοσμα φωτισμένο περίβολο, οι οπλισμένοι άντρες έμπαιναν στη γραμμή κοιτάζοντας τους υποψήφιους στόχους τους με λαμπερά κίτρινα μάτια. Ο Ρότζερ ανατρίχιασε.

«Δεν μπορώ», δήλωσε. «Το μόνο που σκέφτομαι είναι το πώς νιώθει κανείς όταν τον βρουν οι σφαίρες!»

«Στην περίπτωση αυτή, έχε γειά καημένε κόσμε», αποκρίθηκε η Κ’νελ. «Δυστυχώς, οι αντιδράσεις πανικού του σώματός σου παρεμποδίζουν και τη δική μου αυτοσυγκέντρωση».

«Σχετικά μ’ εκείνες τις προτάσεις σου», είπε ο Ρότζερ, νιώθοντας ξαφνικά ένα αίσθημα τρυφερότητας για την κοπέλα. «Δεν ήθελα να το παίξω σεμνότυφος ή κάτι τέτοιο».

«Η αλήθεια είναι ότι σε θαυμάζω για τη στάση σου», αποκρίθηκε η Κ'νελ. «Μονάχα ένα τσουλί θα υπέκυπτε έτσι».

«Πώς! Μα, εσύ μόνο που δεν έπεσες στα τέσσερα με τη γλώσσα έξω για να με πείσεις! Και αν, δηλαδή, σε λυπόμουνα και υποχωρούσα, θα ήμουν τσουλί;»

«Ηρέμησε. Για κομπλιμέντο σ' το είπα!»

«Ακούς εκεί, θράσος! Κι εγώ που νόμιζα ότι με συμπαθούσες! Όλο αυτό το διάστημα εσύ διασκέδαζες, μελετώντας απλώς τις αντιδράσεις μου!»

«Για στάσου, αυτό δεν είναι αλήθεια! Είσαι πολύ σέξυ! Απλώς ήθελα να... Αλλά τι σημασία έχει τώρα; Ώς εδώ ήταν ο δρόμος μας. Αντίο, Τ'σον. Ήταν πολύ ενδιαφέρουσα η γνωριμία σου».

Ο Ρότζερ δεν απάντησε. Παρακολουθούσε σαν υπνωτισμένος τους μπλε άντρες που γέμιζαν τα όπλα τους...

Μια κάθετη φωτεινή γραμμή εμφανίστηκε ξαφνικά ανάμεσα στον Ρότζερ και τα προτεταμένα ντουφέκια. Τρεμούλιασε, ξεθώριασε, δυνάμωσε πάλι, κυμάτισε...

«Τ'σον!» έκανε η Κ'νελ ξέπνοα. «Είναι ένα Άνοιγμα χρονοπύλης! Πρέπει να έρχεται ο καλός μας ο Σ'λαντ!»

«Καλά θα κάνει να βιαστεί να το εστιάσει», απάντησε ο Ρότζερ, σφίγγοντας τα δόντια του. «Γιατί σε δύο δευτερόλεπτα θα—»

«Με το τρία κάνε βουτιά στο χώμα!» σφύριξε βιαστικά η Κ'νελ. «Ένα!» Το εκτελεστικό απόσπασμα άρχισε να σκοπεύει.

«Δύο!»

Η χρονοπύλη σταθεροποιήθηκε ξαφνικά. Μια μορφή άρχισε να ξεπροβάλλει... ένα βολβόσχημο σκουροκόκκινο πλάσμα με κάμποσα πλοκάμια.

«Τρία!» φώναξε η Κ'νελ. Ο Ρότζερ βούτηξε στο χώμα, ακούγοντας τα ομαδικά πυρά σαν στίγματα σιωπής μέσα στο γενικό ορυμαγδό του αρνητικού σύμπαντος. Πρόλαβε να δει το τέρας να κομματιάζεται από τις σφαίρες που προορίζονταν για τους ίδιους. Οι άντρες του αποσπάσματος, σαστισμένοι από το αναπάντεχο εμπόδιο που είχε ξεφυτρώσει μπροστά από το στόχο τους, στέκονταν χάσκοντας ηλίθια, ενώ ο Ρότζερ και η Κ'νελ πηδούσαν πάνω.

«Έλα!» φώναξε η Κ'νελ, αρπάζοντας τον Ρότζερ από το χέρι.

«Μα... μα είναι χρονοπύλη των *άλλων*!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος, κοντοστέκοντας.

«Στη φουρτούνα, κάθε λιμάνι είναι καλό!» του φώναξε η Κ'νελ.

«Μάλλον έχεις δίκιο», ξεροκατάπιε ο Ρότζερ, και όρμησαν μαζί μπροστά, για να βουτήξουν με το κεφάλι στη χρονοπύλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

1

Τινάχτηκαν στριφογυρίζοντας προς τα έξω, μέσα σ' ένα στρόβιλο από σιωπή και λάμψη. Φώτα άφριζαν γύρω τους, αστραποβολώντας, σπινθηρίζοντας, παλλόμενα κόκκινα, πράσινα, μπλε και χρυσαφιά, σαν ένα πελώριο κύμα από πετράδια που έσπαζε στην ακρογιαλιά.

«Είναι υπέροχο!» ακούστηκε η φωνή της Κ'νελ στο κεφάλι του. «Αλλά τι είναι; Δεν είμαστε στο Δίαυλο. Το υποθετικό μας μοντέλο του σύμπαντος δεν πρόβλεπε τίποτα τέτοιο!»

«Ό,τι κι αν είναι, είναι», απάντησε ο Ρότζερ. «Και είμαστε ακόμη ζωντανοί να το απολαύσουμε».

«Πρέπει επειγόντως να βρούμε πού βρισκόμαστε και πού πηγαίνουμε! Μπορεί να ταξιδεύουμε γραμμή για τον κόσμο τους!»

«Ναι, και ταξιδεύουμε μάλλον γοργά», συμφώνησε ο Ρότζερ. Όπως και στο Δίαυλο, δεν είχαν αίσθηση της κίνησης στο χώρο αλλά σε κάποια άλλη ασύλληπτη κατάσταση.

«Θα κάνω άλλη μια προσπάθεια με τις παραμέτρους», είπε η Κ'νελ. «Κατά κάποιο τρόπο, φαίνονται να είναι πιο προσιτές όταν βρισκόμαστε σε αχωρικό περιβάλλον».

«Μην αρχίσεις να τις στρίβεις πάλι!» την προειδοποίησε ο Ρότζερ.

«Αυτό ακριβώς σκοπεύω να κάνω!» ανταπάντησε η Κ'νελ. «Αλλά φοβάμαι ότι θα χρειαστεί κάτι παραπάνω από ένα στριψιματάκι για να ξαναγυρίσουμε εκεί που ανήκουμε».

Οι φωτεινές καταχνιές άλλαζαν, απομακρύνονταν και συσσωρεύονταν φτιάχνοντας επιβλητικά βουνά από σύννεφα που έλαμπαν με παστέλ αποχρώσεις. Τώρα ήταν σαν να κολυμπούσαν σ' έναν ουρανό καταιγίδας, ανάμεσα σε πυκνούς, πολύχρωμους σωρείτες, δίχως να φαίνεται πουθενά γη ή να ξεχωρίζει το πάνω από το κάτω. Γλιστρούσαν άνετα σαν γλάροι ανάμεσα σε πύργους και μέσ' από φαράγγια, περνώντας δίπλα από γιγάντιους μπαμπακένιους θόλους, βουτώντας κάτω σε αέρινα τούνελ και πετώντας ξυστά πάνω από πεδιάδες από σύννεφα.

«Δε βγαίνει τίποτα· απλώς με κάνει να ζαλίζομαι», δήλωσε τελικά η Κ'νελ. Πετούσε σε μέτρια απόσταση, ανάποδα. «Δεν υπάρχει κανένα πλαίσιο αναφοράς πουθενά!»

«Αν είχαμε μόνο κάτι σταθερό κάτω από τα πόδια μας!» μουρμούρισε ο Ρότζερ. «Φοβάμαι ότι θα με πιάσει ναυτία!» Καθώς μιλούσε, ένιωσε κάτι σκληρό στα πέλματά του. Κοίταξε κάτω και είδε μια επιφάνεια στρωμένη με γαλάζια πλακάκια.

«Κ'νελ, κοίτα!» Της έδειξε με το χέρι του, καθώς περνούσε από πάνω του.

«Από πού ξεφύτρωσε αυτό;» του φώναξε από ψηλά.

«Απλώς το σκέφτηκα... και έγινε!»

Η Κ'νελ έστριψε βουτώντας, και τα πόδια της πάτησαν ανάλαφρα στο πάτωμα. «Λοιπόν, Τ'σον, σαν κάτι να πέτυχες εδώ!» Άγγιξε το δάπεδο με το δάχτυλό της και το χτύπησε με τη γροθιά της. «Το βλέπω αρκετά συμπαγές. Είναι εκπληκτικό! Φαίνεται ότι βρισκόμαστε σε κάποιο εύπλαστο σύμπαν που μπορεί να πάρει συγκεκριμένη μορφή με τη σκέψη!»

Ο Ρότζερ έπεσε στα τέσσερα, μπουσούλησε ώς το χείλος του πατώματος και ψαχούλεψε από κάτω.

«Είναι δυο τρεις πόντους παχύ», εξήγησε. «Με τραχιά επιφάνεια στην κάτω μεριά».

«Πρόσεχε τώρα, Τ'σον», τον προειδοποίησε η Κ'νελ. «Μην κάνεις τίποτα που μπορεί ν' αλλάξει τις παραμέτρους μας, αλλά... νομίζεις ότι μπορείς να επεκτείνεις την επιφάνειά του;»

«Θα προσπαθήσω...» Ο Ρότζερ έκλεισε τα μάτια του και φαντάστηκε το πάτωμα να επεκτείνεται έξι μέτρα ολόγυρα, τελειώνοντας σε λείες άκρες.

«Το πέτυχες!» φώναξε ενθουσιασμένη η Κ'νελ. Ανοίγοντας τα μάτια του ο Ρότζερ είδε με χαρά ότι το πάτωμα ήταν όπως ακριβώς το είχε θελήσει. Προχώρησαν ώς την άκρη του.

«Ξέρεις, σου προκαλεί κάποιο ίλιγγο κοιτάζοντας κάτω, σε όλο αυτό το χάος», είπε ο Ρότζερ πισωπατώντας. «Τι θα 'λεγες να το γεμίζαμε λίγο;»

Ο Ρότζερ έφερε στη σκέψη του μια εικόνα πράσινης χλόης κάτω από πλατιά σκιερά δέντρα.

«Εντυπωσιακό!» φώναξε η Κ'νελ, κοιτάζοντας το παρκοειδές αποτέλεσμα. «Να κάνω κι εγώ μια προσπάθεια;»

«Πρόσεχε», της είπε ο Ρότζερ. «Μπορεί να μη διαθέτουν όλοι το μυαλό για κάτι τέτοιο».

«Κάνε πίσω», του είπε η Κ'νελ. Ενώ ο Ρότζερ κοιτούσε, είδε έναν τοίχο να υλοποιείται ξαφνικά μπροστά στα μάτια του. Για ένα δυο δευτερόλεπτα ήταν σκέτος άσπρος σοβάς, ύστερα ένα λίγο στραβό παράθυρο με ροδοπόρφυρη κουρτίνα εμφανίστηκε απότομα, με τις αχτίδες του ήλιου να χύνονται από μέσα. Ο Ρότζερ γύρισε. Βρισκόταν κιόλας σ' ένα δωμάτιο με πάτωμα και στέγη. Λίγα λεπτά αργότερα το δωμάτιο απόκτησε και χαλί με ροζ και κίτρινα λουλούδια.

«Πολύ απλή δουλειά», δήλωσε η Κ'νελ. «Να προσθέσουμε τώρα και δυο καρέκλες...» Δυο πελώριες, αταίριαστες κουνιστές πολυθρόνες έκαναν την εμφάνισή τους. Ήταν πλήρεις, με μαξιλαράκια από λαμπερό μαυρο σατέν που έγραφαν πάνω τους με μπλε γράμματα, το ένα ΕΝΘΥΜΙΟ ΤΟΚΙΟ και το άλλο ΜΗΤΕΡΑ.

«Φρικαλέες!» μουρμούρισε ο Ρότζερ. «Μα δεν έχεις διόλου γούστο;» Έφερε στη σκέψη του δυο ντελικάτες καρέκλες Τσίππεντεϊλ, πρόσθεσε ένα ασορτί τραπεζάκι με έναν ασημένιο δίσκο όπου άχνιζε μια τσαγιέρα με δυο κομψά φλιτζάνια δίπλα της. Κάθισε.

«Σερβίρω εγώ», προσφέρθηκε.

«Προτιμώ κάτι πιο δυναμωτικό!» ρουθούνισε περιφρονητικά η Κ'νελ, και μια μπουκάλα με φανταχτερή ετικέτα υλοποιήθηκε στο τραπέζι. Ύστερα εμφανίστηκε ένα τιρμπουσόν, και σε λίγο γέμιζε το φλιτζάνι της με το ποτό της μπουκάλας.

«Α, ωραίο πράμα!» δήλωσε, πλαταγίζοντας τα δα-

νεικά χείλη της. «Θες μια γουλιά;»

Στα ρουθούνια του Ρότζερ χτύπησε η δυνατή μυρωδιά του οινοπνεύματος, και ανατρίχιασε. «Να μου λείπει».

Η Κ'νελ γέμισε πάλι το φλιτζάνι της και άρχισε να κόβει βόλτες ολόγυρα, προσθέτοντας στους τοίχους σέξυ φωτογραφίες κοριτσιών και λάμπες με παλαβά αμπαζούρ εδώ κι εκεί. Ο Ρότζερ έκανε μια στρυφνή γκριμάτσα.

«Δεν είναι κι άσχημα», παρατήρησε η Κ'νελ. «Αλλά κάτι του λείπει...» Κοίταξε έντονα έναν τοίχο, και μια πόρτα σχηματίστηκε εκεί. Την άνοιξε και φάνηκε μια κρεβατοκάμαρα μ' ένα πελώριο κρεβάτι.

«Τι λες, Τ'σον;» τον λοξοκοίταξε πονηρά. «Αισθάνεσαι κουρασμένος;»

«Τώρα μην ξαναρχίζεις πάλι τα ίδια», διαμαρτυρήθηκε ο Ρότζερ. «Ο μόνος λόγος που φτιάξαμε τούτο το σπίτι ήταν να μας βοηθήσει στον προσανατολισμό μας, το ξέχασες;»

«Η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη», είπε η Κ'νελ. «Το κορίτσι θέλει και παιχνίδι».

«Μου έχεις δηλώσει ήδη ποια είναι η γνώμη σου για τις παιχνιδιάρες!» φώναξε αγανακτισμένος ο Ρότζερ. «Εξάλλου είμαι άντρας! Σταμάτα λοιπόν τα παιχνίδια, και απασχολήσου αποκλειστικά με το άμεσο πρόβλημα!»

«Αυτό κάνω, Τ'σον, αυτό κάνω!» Η Κ'νελ γέμισε άλλη μια κούπα, την άδειασε, την ακούμπησε κάτω κι έκανε ν' αγκαλιάσει τον Ρότζερ. Εκείνος τινάχτηκε πάνω και κρύφτηκε πίσω από μια πολυθρόνα.

«Άντε, σταμάτα, γιατί θα φανταστώ να εμφανίζεται ο πιο άγριος αστυφύλακας που έχεις δει ποτέ σου!» την απείλησε.

«Μη μου το λες!» Η Κ'νελ έκανε να τον αρπάξει,

αλλά παραπάτησε και λίγο έλειψε να πέσει. «Λοιπόν, αυτό το ποτό άρχισε να με χτυπάει στο κεφάλι», μουρμούρισε. «Τέλος πάντων... βοηθάει στην ατμόσφαιρα του πάρτι». Πέταξε πέρα το φλιτζάνι, βούτηξε μπροστά, αλλά το πόδι της μπλέχτηκε στην πολυθρόνα κι έφαγε τα μούτρα της.

«Σε προειδοποίησα!» Ο Ρότζερ έκλεισε τα μάτια του και φαντάστηκε έναν αστυνομικό των ΜΑΤ με δυο μέτρα μπόι και πλήρη εξάρτυση, μπότες, κράνος κι ένα πελώριο γκλομπ. Ακούστηκε ένας μαλακός γδούπος κι ένα μεταλλικό κροτάλισμα. Ανοίγοντας τα μάτια του ο Ρότζερ πρόλαβε να δει μια άδεια στολή να σωριάζεται στο πάτωμα.

Η Κ'νελ πήδησε πάνω. «Δε φανταζόμουν ότι θα το 'λεγε η καρδιά σου να το κάνεις!» φώναξε κάπως ψευδά, ζυγώνοντας από το πλάι της πολυθρόνας.

Ο Ρότζερ φαντάστηκε ένα κλιμακοστάσιο και μετά όρμησε προς τα κει. Άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά δυο δυο, για να βρεθεί σ' ένα κεφαλόσκαλο που τέλειωνε στο κενό. Ποδοβολητά ακούγονταν να πλησιάζουν από πίσω. «Κι άλλες σκάλες!» πρόσταξε, και συνέχισε το δρόμο του. Ήταν ένα κατασκεύασμα από γυαλί και χρωμέ κιγκλίδωμα που ανέβαινε σαν ανοιχτή έλικα προς τον ουρανό. Μετάνιωσε που δεν είχε ζητήσει έναν ανελκυστήρα· είχε αρχίσει να λαχανιάζει.

«Στέγη!» φώναξε η Κ'νελ από πίσω του. Ο ουρανός κρύφτηκε από μια συμπαγή οροφή που εμφανίστηκε από πάνω του, στηριγμένη σε γερούς τοίχους.

«Πόρτα!» φώναξε ο Ρότζερ με τη σειρά του, ανοίγοντας το πορτόφυλλο που εμφανίστηκε στη στιγμή μπροστά του. Βγήκε σε μια πλατιά, επίπεδη ταράτσα και, γυρίζοντας γοργά, έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Κλειδαριά ασφαλείας!» πρόσταξε με κομμένη την

ανάσα από την προσπάθεια. Γύρισε το γυαλιστερό μπρούντζινο κλειδί στην τρύπα και ακούμπησε με τη ράχη στην πόρτα βαριανασαίνοντας.

«Σ' την έσκασα!» φώναξε η Κ'νελ, πηδώντας πάνω από το παραπέτο. «Έφτιαξα σκάλα κινδύνου!»

«Ανεμόσκαλα!» αντέδρασε ο Ρότζερ, και πηδώντας στην κρεμαστή σκάλα άρχισε ν' ανεβαίνει γοργά. Από πάνω λικνιζόταν ο πελώριος ημιδιάφανος όγκος ενός αερόστατου, με τις λέξεις ΟΜΑΧΑ, ΝΕΜΠΡΑΣΚΑ γραμμένες με τεράστια γράμματα στην επιφάνειά του.

«Τόξο και βέλος!» ακούστηκε από κάτω η φωνή της Κ'νελ. Μια στιγμή αργότερα ακουγόταν το κοφτό *τόινγκ* της χορδής, το θρόισμα ενός βέλους, ο ήχος σκισίματος και ένα δυνατό σφύριγμα από διαρροή αέρα. Το αερόστατο άρχισε να χάνει ύψος γοργά. Λίγες στιγμές αργότερα ο Ρότζερ έπεφτε πίσω στη στέγη κι αμέσως τον σκέπαζαν οι δίπλες του ξεφούσκωτου αερόστατου. Σπρώχνοντας κατάφερε να ξεμπλέξει και να σηκωθεί. Ύστερα κοίταξε αλαφιασμένος ολόγυρα να δει πού ήταν η Κ'νελ.

Η συντρόφισσά του ήταν πεσμένη αναίσθητη δίπλα στο παραπέτο. Πλάι της στεκόταν ένα απειλητικό τέρας, σκουροκόκκινο, μονόφθαλμο, με κάμποσα πλοκαμοειδή πόδια.

«Πολυβόλο!» φώναξε ο Ρότζερ, και απότομα ένιωσε το βάρος του όπλου στα χέρια του. Οπλίζοντας βιαστικά έστρεψε την κάννη του προς τον εξωγήινο...

Μια εκτυφλωτική λάμψη του θάμπωσε αναπάντεχα τα μάτια. Ένιωσε το όπλο να πέφτει από τα χέρια του, και τα γόνατά του να λυγίζουν. Ύστερα κάτι έσκασε σαν πυροτέχνημα στο κεφάλι του και σκόρπισε τη συνείδησή του σε λαμπερά θραύσματα. Αλλά κι αυτά ξεθώριασαν κι έσβησαν στο σκοτάδι.

2

Όταν ο Ρότζερ συνήλθε κατάλαβε ότι ήταν ξαπλωμένος σε σκληρό δάπεδο. Άνοιξε τα μάτια του και ανακάθισε... για να ψάξει αμέσως να βρει μέρος να κρατηθεί. Ήταν κουρνιασμένος σε μια μικροσκοπική πλατφόρμα που κρεμόταν από ένα λεπτό σύρμα. Μυριάδες ραβδιά διαφόρων μεγεθών διασταυρώνονταν προς όλες τις κατευθύνσεις κι έφτιαχναν έναν απίστευτα μπερδεμένο σκελετό πάνω από ένα απέραντο κι απύθμενο σπήλαιο φωτισμένο με βαθυγάλαζο φως. Η πλατφόρμα του κρεμόταν από ένα τέτοιο ραβδί. Ένα βαθύ ρυθμικό βουητό γέμιζε την ατμόσφαιρα η οποία μύριζε ελαφρά κόλλα βιβλιοδεσίας. Κοίταξε κάτω από το χείλος της κούρνιας του, αλλα αμέσως τραβήχτηκε πίσω βιαστικά, τρομαγμένος από τα ιλιγγιώδη βάθη.

«Α, χαίρομαι που βλέπω ότι αποφασίσατε να ενεργοποιήσετε τη δεύτερη μονάδα σας», είπε μια γλοιώδης φωνή δίπλα του. «Ελπιδοφόρο σημάδι, ενδεικτικό, πιστεύω, της επερχόμενης συνάντησης των πνευμάτων μας».

Ο Ρότζερ αναπήδησε αλαφιασμένα στο άκουσμα της φωνής. Σχεδόν έχασε την ισορροπία του κι αρπάχτηκε έντρομος από την πλατφόρμα για να μην πέσει. Κοιτάζοντας είδε μια καμπυλωτή κονσόλα να αιωρείται κάνα δυο μέτρα πιο πέρα. Μπροστά της, σ' ένα δισκοειδές σκαμνάκι, καθόταν το φουσκωτό και ακέφαλο σκουροκόκκινο τέρας.

«Γλουπ», ξεροκατάπιε ο Ρότζερ.

«Γλουπ; Α, θα είναι σίγουρα κανένας φιλικός χαιρετισμός στη γραφική γλώσσα σας. Λοιπόν... γλουπ και σε σας, αγαπητέ μου κύριε ή κυρία. Πολλά και θερμά

γλουπ! Οφείλω να σας ομολογήσω ότι ανατριχιάζω βλέποντάς σας εδώ σώο και αβλαβή, έχοντας δει το κορμί σας να κείται νεκρό σ' ένα χαντάκι τρίτης τάξεως... αλλά όσο ζει κανείς μαθαίνει! Τώρα που κατανοούμε τη σύνθετη φύση της ύπαρξής σας, είμαι σίγουρος ότι θα τα πάμε περίφημα!» Μια σκούρα μανταρινί απόχρωση κυμάτιζε τώρα στο κορμί του πλάσματος, σίγουρα ένδειξη διαχυτικής φιλικής διάθεσης.

«Τι... τι πράγμα είσαι;»

«Εγώ, αγαπητέ μου κύριε, είμαι μια μορφή ζωής γνωστή στους καλούς χωροχρονικούς κύκλους ως Ροξ. Να σας συστηθώ: λέγομαι Ουμπ. Καλωσορίσατε στο κέντρο ελέγχου μας. Ελπίζω να μας συγχωρήσετε την κάπως αγενή μέθοδο που σας φέραμε εδώ αλλά, λαμβάνοντας υπόψη τις προηγούμενες αποτυχημένες προσπάθειες να συνομιλήσουμε, την κρίναμε ως τη μόνη αποτελεσματική».

«Να συνομιλήσουμε;» τραύλισε ο Ρότζερ.

«Ακριβώς», τον διαβεβαίωσε ο εξωγήινος, μιλώντας μ' ένα στόμα δίχως χείλη, ένα μέτρο πλατύ, που βρισκόταν κάτω από ένα μοναδικό, κυκλώπειο μάτι. «Και τώρα επί του συγκεκριμένου θέματος. Αν θέλατε να μου εξηγήσετε τους λόγους που σας ώθησαν να με καταδιώκετε με τόση επιμονή...»

«Εγώ σε καταδίωκα;» ξέσπασε ο Ρότζερ.

«Ξέρω, ξέρω... και αναγνωρίζω ότι είστε αληθινά πανέξυπνος ανταγωνιστής. Αναγκαστήκαμε να χρησιμοποιήσουμε όλη την ισχύ των κομπιούτερ μας για ν' αναλύσουμε την τακτική και τη σκοπιμότητα των κινήσεών σας, και κατέληξα σε δύο μονο πιθανά συμπεράσματα: πρώτο, είστε εντελώς ηλίθιος ή, δεύτερο, είστε ένα δαιμονικά έξυπνο μυαλό με ευφυΐα που ξεπερνά τις δυνατότητες ανάλυσης των κομπιούτερ

μας. Προφανώς, η πρώτη πιθανότητα αποκλείεται, όπως αποδεικνύει το ίδιο το γεγονός ότι είστε ακόμη ζωντανός». Ο Ουμπ είχε ξεθωριάσει σε μια πιο αυτάρεσκη απόχρωση του αντοιχτού πορτοκαλί.

«Εγώ είμαι ζωντανός... αλλά η Κ'νελ;» ρώτησε με αγωνία ο Ρότζερ.

«Συγνώμη, δε μου λέει τίποτα το όνομα», αποκρίθηκε ο Ουμπ. «Όλα τα πλάσματα της ράτσας σας μας φαίνονται ίδια, ξέρετε».

«Εννοώ το πιο όμορφο», διευκρίνισε ο Ρότζερ. «Εκείνο με τις φαρδιές πλάτες και τα σγουρά μαλλιά».

«Α, καταλαβαίνουμε ποιο εννοείτε... Εκείνο με τη μακριά μύτη και τα χαντρένια ματάκια».

«Χαντρένια ματάκια;» έκανε ο Ρότζερ, κοιτάζοντας με κακεντρέχεια το πελώριο μάτι του άλλου.

«Μα, βέβαια, εννοείτε την άλλη μονάδα σας! Είναι πολύ καλά, φυσικά. Εφόσον αποδείξατε την ικανότητά σας να επενεργοποιείτε τις μονάδες σας μετά το θάνατό τους, δεν ήμουν τόσο ανόητος για να συνεχίσω τις άκαρπες προσπάθειες εξόντωσής σας με κοινές μεθόδους. Απεναντίας, επιδιώκω να πετύχω κάποιο είδος... αμμμ... αμοιβαίας κατανόησης». Ο Ρότζερ είχε ξαφνικά μια ζωηρή, νοερή εικόνα της Κ'νελ στα νύχια των τερατόμορφων πλασμάτων.

«Μπορεί να τη βασανίζουν», μουρμούρισε. «Να την κάνουν μαύρη στο ξύλο». Κοντοστάθηκε. «Τώρα που το σκέφτομαι, το *δικό μου* κορμί θα κάνουν μαύρο στο ξύλο! Και—» Ξαφνικά κατάλαβε.

«Νομίζεις ότι εγώ είμαι εκείνη!» φώναξε. «Και ότι εκείνη είμαι εγώ!»

«Ασφαλώς. Μπορεί να αργούμε κάπως να ξεπεράσουμε τις πρώτες ιδέες μας για το πώς έχουν τα πράγματα, αλλά τελικά μπήκα στο νόημα. Για ποιο λόγο ένα πολυσύνθετο πλάσμα σαν εσάς θέλησε να μασκαρευτεί σαν δυο ιθαγενείς ενός χωροχρονικού συνεχούς τρίτης τάξεως, δεν το γνωρίζουμε. Αλλά δε θα κάνω αδιάκριτες ερωτήσεις, αγαπητέ κύριε· όχι, δε θα κάνω. Τώρα, ως προς το θέμα κυριότητος της Διαχρονικής Διάβασης: αν και προηγούμαι εις τη διεκδίκηση ιδιοκτησίας, οφείλουμε ν' αναγνωρίσουμε ότι κι εσείς έχετε αποκτήσει δικαιώματα με την ίδια την παρουσία σας εδώ, δικαιώματα τα οποία ουδόλως αρνούμαι. Αλλά για να είμεθα ακριβοδίκαιοι, αγαπητέ κύριε — και λαμβάνοντας υπόψη ότι σχεδόν έφτασε η μέρα που έχει οριστεί το Μεγάλο Μπουμ και ο γενικός βομβαρδισμός μέλλει ν' αρχίσει από στιγμή σε στιγμή — φαντάζομαι ότι θα δεχόσαστε να μας τα παραχωρήσετε για ένα λογικό αντάλλαγμα, σωστά;»

«Άντε πήδα σε καμιά σαλατιέρα, παντζαρομούρη!» φώναξε έξω φρενών ο Ρότζερ. «Αν νομίζεις ότι θα σου δώσω πληροφορίες που θα σας βοηθήσουν να κατακτήσετε τη Γη, είσαι τρελός!»

«Ήρεμα, ήρεμα... μην παραφέρεστε!» του είπε ο Ουμπ. «Τι θα λέγατε αν σας πρόσφερα όλα τα δικαιώματα σ' ένα ωραιότατο μικρό συνεχές μόλις λίγα πλαίσια αναφοράς προς *εκείνη* την κατεύθυνση;» Το Ροξ έκανε μια πολύπλοκη χειρονομία.

«Και πώς φαντάστηκες, αιμοβόρο ζαρζαβατικό, ότι θα σας βοηθούσα σε κάτι τέτοιο;»

«Επιτρέψτε μου μια διόρθωση: δεν πίνουμε κυκλοφοριακά υγρά πλασμάτων τρίτου επιπέδου. Όσον αφορά στο θέμα της συνεργασίας σας, νομίζουμε ότι μπορώ να σας προσφέρω κάμποσα δελεαστικά ανταλλάγματα προκειμένου να πετύχουμε μια συμφωνία μαζί σας».

«Ποτέ!» δήλωσε αποφασιστικά ο Ρότζερ. «Άδικα χάνεις το χρόνο σου».

«Η στάση σας είναι μάλλον αντιδραστική, κύριέ

μου», απάντησε ψυχρά το Ροξ. «Φανταζόμουν ότι θα ήσαστε πρόθυμος να διαπραγματεύουμε κάποιο λογικό καταμερισμό της συμμετοχής εκάστου».

«Για τόλμησε και θα δεις, μπαγιάτικο απομεινάρι μανάβικου!» τον προκάλεσε ο Ρότζερ. «Θα σας πολεμήσουμε στις ακτές. Θα σας πολεμήσουμε στις πόλεις! Θα σας λιανίσουμε και θα σας κάνουμε με τα κρεμμυδάκια!»

«Κοιτάξτε... αν υποθέσουμε ότι σας πρόσφερα μια θέση εταίρου... αφανούς εταίρου, βέβαια;»

«Δεν μπορείς να μου κλείσεις το στόμα!» φώναξε ο Ρότζερ. «Αρνούμαι οποιαδήποτε συμμετοχή στο καταχθόνιο σχέδιό σου!»

«Καταχθόνιο; Όχι δα! Τα παραλέτε, φίλτατε κύριε! Απλώς είναι κάτι που θα προσφέρει κάποια διέξοδο από τη βαρεμάρα και την ανία σ' εκατομμύρια ζωές!»

«Εννοείς ότι θα το 'κανες για λόγους διασκέδασης;» έσκουξε ο Ρότζερ με φρίκη.

«Ασφαλώς. Για τι άλλο; Τουλάχιστον είναι κάτι που θα διασκεδάσει τις μάζες. Όσο για μένα, προσωπικά, δεν είναι η πρώτη μας φορά για να μας κάνει εντύπωση. Αλλά η συγκεκριμένη περίπτωση, χάρη στον ίδιο τον πρωτογονισμό της, προσφέρει μερικές μοναδικές ευκαιρίες κωμικών καταστάσεων, ιδίως για τα παιδιά».

«Είσαι ένα τέρας με ανθρώπινη μορφή!» φώναξε αγανακτισμένα ο Ρότζερ. «Θέλω να πω, είσαι ένας άνθρωπος με τερατώδη μορφή... Δεν έχεις καθόλου συνείδηση τελοσπάντων;»

«Τι σχέση έχει η συνείδηση με την υπόθεση; Εδώ μιλάμε για δουλειά, καθαρή δουλειά!»

«Η διαβολική δουλειά σου ποτέ δε θ' απλώσει τα πλοκάμια της στη Γη! Τουλάχιστον όχι όσο μου περνάει από το χέρι!»

«Α... νομίζω ότι αρχίζω να καταλαβαίνω!» έκανε ο Ουμπ. «Τα θέλετε όλα για λογαριασμό σας!» Παίρνοντας ένα μουντό μαύρο χρώμα, το Ροξ κατέβασε ένα μεγάλο μοχλό μ' ένα πλοκάμι του.

«Δε μου αφήνετε άλλα περιθώρια, κύριε! Ήλπιζα ότι θα ήσαστε λογικός. Αλλά εφόσον δε συμβαίνει αυτό, νομίζω ότι η συζήτησή μας τελείωσε!»

«Τι... τι σκοπεύεις να κάνεις;» ρώτησε ανήσυχα ο Ρότζερ.

«Να σας ξαποστείλω στο τέρμα της γραμμής όπου, φαντάζομαι, θα εκτιναχτείτε μαζί με τ' άλλα απορρίμματα έξω από κάθε χωροχρονικό συνεχές. Αμέσως μετά θα θέσω σ' εφαρμογή τα σχέδιά μου!»

Δίχως άλλη προειδοποίηση, ο Ρότζερ ένιωσε την κούρνια να χάνεται κάτω από τα πόδια του. Η γκριζάδα στροβιλίστηκε γύρω του, και για μια ακόμη φορά βρέθηκε να πέφτει στο απύθμενο χάος. Συνέχισε να πέφτει για μια άχρονη αιωνιότητα και μετά, εντελώς απότομα, ακινητοποιήθηκε. Κατάλαβε ότι είχε φτάσει... κάπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

1

Βρισκόταν σε αδιαπέραστο σκοτάδι, ενώ παντού επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Φώναξε αλλά ο ήχος της φωνής του έσβησε δίχως απάντηση, δίχως καν ηχώ. Ένιωσε στέρεο πάτωμα κάτω από τα πόδια του και σύρθηκε με τα γόνατα μπροστά, ψηλαφώντας το δρόμο με τα χέρια του. Δε συνάντησε το παραμικρό, ούτε καν έναν τοίχο.

« Ίσως», μονολόγησε, πασχίζοντας να δώσει κου-

ράγιο στον εαυτό του, «μπορώ, να εφαρμόσω το ίδιο κόλπο όπως και πριν». Πήρε μια βαθιά, τρεμουλιαστή ανάσα και έφερε στη σκέψη του ένα λαμπατέρ με παλιομοδίτικο αμπαζούρ.

«Γεννηθήτω φως!» μουρμούρισε...

Φως άστραψε ολόγυρα. Μισοκλείνοντας τα μάτια του για την εκτυφλωτική λάμψη, ο Ρότζερ στάθηκε στα πόδια του. Βρισκόταν στο κέντρο μιας απέραντης πεδιάδας από λείο γυαλί που εκτεινόταν, γυμνή και άδεια, προς κάθε σημείο του ορίζοντα μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι του.

«Λοιπόν, όπως και να 'χει, είναι καλύτερα από το να γίνω κομμάτια», είπε στον εαυτό του. «Υποθέτω ότι η επόμενη κίνησή μου τώρα πρέπει να είναι η εξερεύνηση του μέρους που βρίσκομαι. Εδώ που τα λέμε, αυτή ήταν η μόνη μου κίνηση από τη μέρα που άρχισα να μπουσουλάω. Εκτός βέβαια...» Δυνάμωσε τη φωνή του. «Ποδήλατο!» φώναξε.

Τα στραπατσαρισμένα συντρίμμια ενός ποδηλάτου τριάντα μέτρων μήκους εμφανίστηκαν καμιά πεντακοσαριά μέτρα μακριά. Ο ένας δεκάμετρος τροχός, γύριζε ακόμη αργά.

«Πιο μικρό», φώναξε. «Και πιο κοντά στο έδαφος».

«ΠΛΑΣΜΑΤΑΚΙ, ΕΣΥ ΤΟ 'ΚΑΝΕΣ ΑΥΤΟ;» μια φοβερή φωνή αντιλάλησε σ' όλο τον ουρανό.

Ο Ρότζερ τινάχτηκε έντρομος. «Π...ποιος μίλησε;»

«ΕΓΩ, ΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ»

Ο Ρότζερ σκέπασε τ' αφτιά του με τα χέρια του. «Είναι ανάγκη να μιλάς τόσο δυνατά; Θα σπάσεις τα τύμπανα της Κ'νελ!»

«Είναι καλύτερα έτσι;» η φωνή ακούστηκε κάπως τραχιά από ένα σημείο λίγο πιο ψηλά από το κεφάλι του Ρότζερ.

«Αρκετά. Α... με ποιον μιλάω, αλήθεια;»

«Μπορείς να με λες ΥΚΡ».

«Α... και που είστε, κύριε Υκρ;»

«Προς το παρόν κατέχω μια θέση ένατης τάξης στον Τόπο 3.432.768.954, Παράρτημα Ένα του Γενικού Ευρετήριου Τομέων. Γιατί ρωτάς;»

«Να... είναι κάπως ενοχλητικό το να μην μπορώ να σας βλέπω».

«Α, αυτό διορθώνεται αν επεκτείνω ένα ψευδοσώμα τρίτης τάξης στο σύστημα των συντεταγμένων σου».

Ένα πελώριο στραβοχυμένο πλάσμα εμφανίστηκε απότομα μπροστά στον Ρότζερ. Ήταν τέσσερα μέτρα ψηλό, με άμορφο κεφάλι και πλατύ στόμα γεμάτο στραβά σκυλόδοντα από το οποίο έτρεχαν σάλια. Το σύνολο συμπληρωνόταν με αλλήθωρα κόκκινα μάτια, δυο τρύπες για ρουθούνια και ανισομήκη χέρια με παλάμες σαν φτιάρια και δάχτυλα με άγρια νύχια.

«Θεούλη μου!» τσίριξε ο Ρότζερ πηδώντας πίσω.

«Δεν είναι πετυχημένο το αποτέλεσμα;» Ρώτησε με βροντερή φωνή το τέρας. «Διάλεξα όλες τις λεπτομέρειες της μορφής που σου προβάλλω από στοιχεία καταχωρημένα βαθιά στο υποσυνείδητό σου».

«Θα τα πήρατε από λάθος επίπεδο» ψέλλισε ο Ρότζερ. «Για προσπαθήστε πάλι».

«Πώς σου φαίνομαι τώρα;» Η μορφή φάνηκε να ρέει σαν αναλυτό κερί και να μικραίνει, καταλήγοντας σ' έναν αγριάνθρωπο δυόμισι μέτρα ψηλό, με σφαιρικό κεφάλι, πεταχτή κοιλιά, αξύριστα μάγουλα γεμάτα ελιές, και λαγόχειλο.

«Κάπως καλύτερα, αλλά ακόμη απέχετε από το τέλειο», αποκρίθηκε δειλά ο Ρότζερ.

Η μορφή μίκρυνε κι άλλο. Το πρόσωπο συστράφηκε σαν λαστιχένια μάσκα και καλουπώθηκε στα καλόβολα χαρακτηριστικά ενός ηλικιωμένου άντρα με δα-

σκαλίστικο ύφος. Τ' αξύριστα γένια μεγάλωσαν, για να σχηματίσουν μια σεβάσμια λευκή γενειάδα. Τα κόκκινα μάτια χάθηκαν πίσω από χοντρά ματογυάλια, ενώ το παρουσιαστικό του πήρε το σουλούπι ενός συνταξιούχου βιβλιοθηκάριου.

«Α, βλέπω από την έκφρασή σου ότι το πέτυχα τελικά», είπε η τώρα αδύναμη γεροντίστικη φωνή με ευχαριστημένο τόνο. «Α... ακόμη λείπει κάτι;»

«Αν φορούσατε και ρούχα θα βελτιωνόταν το πράγμα», παραδέχτηκε ο Ρότζερ.

Μια μεξικάνικη κουβέρτα εμφανίστηκε στον ώμο της λιπόσαρκης μορφής. «Πώς σου φαίνεται;»

«Κάπως αταίριαστο, κύριε Υκρ», παρατήρησε ο Ρότζερ.

Η καινούργια γνωριμία του Ρότζερ άλλαξε διαδοχικά διάφορες γκαρνταρόμπες, μεταξύ των οποίων μια στολή ποδοσφαιριστή της δεκαετίας του 1890, μια καουμπόικη φορεσιά με δίδυμα εξάσφαιρα και μια ροζ φόρμα του μπαλέτου, πριν καταλήξει οριστικά σε φράκο, ριγέ παντελόνι και κολλαριστό πουκάμισο με σκληρό γιακά.

«Πολύ καλύτερα», αποφάνθηκε ο Ρότζερ ξεροκαταπίνοντας. «Αλλά μη νομίζετε ότι μ' εντυπωσιάσατε. Μπορώ κι εγώ να κάνω τέτοια κόλπα».

«Μη, σε παρακαλώ!» Ο γέρος σήκωσε το χέρι του. «Δεν ξέρεις τι ζημιά κάνεις όταν επεμβαίνεις έτσι σ' αυτό το συνεχές. Ήδη κατέστρεψες εντελώς ένα προϋλικό ρευστό με το οποίο ήμουν έτοιμος να εκτελέσω ένα οικολογικό πείραμα τρίτης τάξης σε τούτη την υποτίθεται αποστειρωμένη αντικειμενοφόρο πλάκα».

«Αποστειρωμένη αντικειμενοφόρο πλάκα;» Ο Ρότζερ γύρισε έξαλλος. «Δε βλέπω καμιά τέτοια πλάκα. Ούτε και τίποτε άλο».

«Ω, συγνώμη», έκανε ο ΥΚΡ. «Καταλαβαίνω ότι θα προτιμούσες ένα πιο βολικό πλαίσιο αναφοράς τρίτης τάξης». Την άλλη στιγμή, το απέραντο γυαλιστερό δάπεδο έγινε μια απύθμενη άβυσσος που έπεφτε κάθετα από την κορφή της λεπτής στήλης βράχου πάνω στην οποία βρίσκονταν.

Ο Ρότζερ άνοιξε τα μάτια του επιφυλακτικά. Το βραχώδες έδαφος είχε μεταβληθεί σε κλειστό δωμάτιο, εφοδιασμένο με μαρμάρινους πάγκους φορτωμένους με λυχνίες Μπούνσεν, αποστακτήρες, πάμπολλους πειραματικούς σωλήνες και διάφορα πολύπλοκα όργανα.

«Μοιάζει σαν εργαστήριο», είπε.

«Πολύ σωστά. Κι έτσι ερχόμαστε στο πρόβλημα της μόλυνσης της πλάκας. Πριν την αποστειρώσω, θα ήθελα να μου εξηγήσετε πώς καταφέρνετε να μπείτε σ' ένα σφραγισμένο περιβαλλοντικό ομοίωμα».

«Δεν μπήκα από μόνος μου. Με ξαπόστειλε εδώ ένα Ροξ».

«Ωχ τι έπαθα! Η κατάσταση γίνεται ολοένα και πιο περίπλοκη», αναστέναξε ο ΥΚΡ σμίγοντας τα φρύδια του. «Θέλετε να πείτε ότι και άλλα ξένα σώματα έχουν παρεισφρήσει στο σύστημα;»

«Πιο ξένα δε γίνεται», διαβεβαίωσε ο Ρότζερ τον ηλικιωμένο κύριο. «Βλέπετε, τα Ροξ σχεδιάζουν να εισβάλουν στη Γη και έστησαν αυτή την παγίδα για να κατασκοπεύουν τις εκεί συνθήκες. Και υπόψη ότι δεν πρόκειται για καμιά συνηθισμένη εισβολή· θα επιτεθούν από το χρόνο. Σκοπεύουν να καταλάβουν όλες τις εποχές ταυτόχρονα, και—»

«Γη; Γη, είπατε;» τον διέκοψε ο γέρος σουφρώνοντας σκεφτικά τα χείλη του. «Δε μου λέει τίποτα το όνομα. Μια στιγμή παρακαλώ». Άπλωσε το χέρι του και τράβηξε έναν ογκώδη τόμο από ένα ράφι δίπλα του.

Τον ξεφύλλισε γοργά, σαρώνοντας μ' ένα κοκαλιάρικο δάχτυλο τις στήλες.

«Α, μάλιστα, εδώ είμαστε! Χμμ. Επιφάνεια σε κατάσταση τήξης, συνεχής βομβαρδισμός από μετεωρίτες, βίαιες ηλεκτρικές εκκενώσεις σε ταραγμένη ατμόσφαιρα από διοξείδιο του άνθρακα... Γι' αυτή μιλούσατε;»

«Αυτά συνέβαιναν πριν πολλά χρόνια. Σήμερα—»

«Α, ναι, τι ανόητος που είμαι!» τον διέκοψε πάλι ο γέρος. «Έχουμε και λέμε: γιγάντια σαυροειδή που αλληλοκατασπαράζονται σε τροπικούς βάλτους...»

«Πάλι πέσατε λίγο νωρίς. Σήμερα—»

«Ναι, βέβαια! Το βρήκα αυτή τη φορά: θηλαστικά, ανθοφόρα φυτά, παγετώνες και τα σχετικά».

«Πέσατε κάπως πιο κοντά», παραδέχτηκε ο Ρότζερ. «Και όλα αυτά σκοπεύουν να τα κάνουν δικά τους τα Ροξ, εκτός κι αν η Κ'νελ καταφέρει να τοποθετήσει τη μηδενομηχανή—» Κοντοστάθηκε απότομα. «Για μια στιγμή! Έχω το σώμα της και συνεπώς *εγώ* πρέπει να έχω τη μηδενομηχανή!» Έψαξε στις τσέπες της Κ'νελ, έβγαλε ένα μικρό κύλινδρο και τον έδειξε στον άλλο. «Ορίστε, αυτή είναι!»

Ο γέρος την άρπαξε από το χέρι του.

«Προσέξτε! Μη στρίψετε το καπάκι!» φώναξε ο Ρότζερ, αλλά ο γέρος το είχε ήδη στρίψει. Ακούστηκε ένα δυνατό *ποπ* κι από μέσα πετάχτηκε ένα συννεφάκι καπνού. Ο ΥΚΡ έχωσε τα δάχτυλά του στο στόμα σαν να τον έτσουξαν.

«Εκπληκτικό! Τούτο το πραγματάκι απελευθέρωσε αρκετή χρονική ενέργεια για να κάνει σκόνη ένα μέτριο συνεχές τέταρτης τάξης», μουρμούρισε. «Μάλλον θα πρέπει να ρίξω μια ματιά στον υποτυπώδη εγκέφαλό σου για να δω τι άλλες εκπλήξεις που επιφυλάσσεις». Κοντοστάθηκε για μια στιγμή. «Α, μάλιστα.

Πολύ διασκεδαστικό». Ο γέρος έγνεψε καταφατικά. «Ωστόσο, κύριε Τάυσον, φοβούμαι ότι έπεσες θύμα αρκετών παρεξηγήσεων».

«Κοιτάξτε...» έκανε ο Ρότζερ με ξαφνική ελπίδα. «Φαίνεστε πολύ έξυπνος άνθρωπος. Ίσως θα μπορούσατε να με βοηθήσετε να ξεμπλέξω από τούτη τη δύσκολη θέση».

«Μη σε απασχολεί αυτό, νεαρέ μου. Θα φροντίσω για όλα».

«Σοβαρά; Αυτό είναι απίθανο! Θα σας πρότεινα ν' αρχίσετε εφιστώντας την προσοχή σας στο—»

«Η μόλυνση είναι προφανώς πολύ πιο εκτεταμένη απ' όσο νόμιζα», συνέχισε ο γέρος σχεδόν μονολογώντας. Σύμφωνα με τα δεδομένα στο μυαλό σου, αυτά τα Ροξ έχουν εισάγει ξένες προσμείξεις σε μεγάλο ποσοστό στα δείγματα μικροκαλλιέργειας—»

«Ξεχάστε για λίγο τις μικροκαλλιέργειές σας», τον διέκοψε ο Ρότζερ. «Εδώ σας μιλώ για ολόκληρο το μέλλον της ανθρωπότητας!»

«—και μάλλον θα χρειαστεί να τις πετάξω όλες. Είναι κρίμα, αλλά δε γίνεται αλλιώς. Αλήθεια, τι σημασία έχει; Δεν είναι παρά μια μικρή σειρά, μονάχα δέκα δισεκατομμύρια τετρακόσια τέσσερα εκατομμύρια, εννιακόσιες σαράντα μία χιλιάδες και εξακόσιες δύο πλάκες».

«Είπατε δέκα δισεκατομμύρια, τετρακόσια τέσσερα εκατομμύρια, εννιακόσιες σαράντα μία χιλιάδες, εξακόσιες δύο;» ρώτησε ο Ρότζερ.

«Ακριβώς. Και—»

«Περίεργη σύμπτωση!» έκανε ο Ρότζερ. «Είναι ο ίδιος ακριβώς αριθμός με τα εκθέματα του Μουσείου».

«Πλάκες με μικροκαλλιέργειες», τον διόρθωσε αφηρημένα ο γέρος. «Όχι εκθέματα. Και δεν πρόκειται βέβαια για μουσείο». Γέλασε φιλικά. «Αλλά, όπως εί-

πα, θα τα ξεκαθαρίσω όλα στη στιγμή με την απλή μέθοδο της μεταλλαγής τους σε προϋλική κατάσταση. Όσο για σένα, απλώς περίμενε λίγο· δε θα πάρει πάνω από μια στιγμή και θα είναι εντελώς ανώδυνο».

«Για σταθείτε! Εννοείτε ότι... όλοι εκείνοι οι τόποι που επισκέφτηκα ήταν μονάχα εντυπωσιακές μικροβιακές καλλιέργειες;»

«Δε θα 'λεγα εντυπωσιακές· απλώς δείγματα της σειράς. Με τόσα άλλα στα αρχεία, δε θα λείψουν σε κανέναν». Ο γέρος αναστέναξε. «Είναι κάποτε πολύ βαρετό να διατηρείς ένα εργαστήριο για μια ράτσα Δημιουργών που δεν το χρησιμοποιούν ποτέ».

«Εννοείτε τα Ροξ;»

«Αγαπητό μου παιδί, τα Ροξ είναι μια ασήμαντη ξένη πρόσμειξη, τίποτα περισσότερο. Σύμφωνα με τις δικές τους δηλώσεις, όπως καταγράφονται στα μάλλον περιορισμένα μνημονικά σου κύτταρα, κατοικούν σ' ένα απλό συνεχές πέμπτης τάξης. Έχοντας ανακαλύψει τυχαία το Σύστημα Αρχειοθέτησης, φαίνεται ότι κατάφεραν να τρυπώσουν σε διάφορα σημεία του, μάλλον με σκοπό να φτιάξουν φωλιές».

«Μ... μα... αν δεν έφτιαξαν αυτοί τη χρονοπαγίδα... ποιος την έφτιαξε;

«Εγώ».

«Εσείς;»

«Φυσικά. Κατ' εντολή, βέβαια».

«Τίνος εντολή;»

«Των Δημιουργών. Δε σας εξήγησα—»

«Ποιοι είναι πάλι αυτοί;»

«Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχουν ακόμη... ή, ίσως, δεν υπάρχουν πια. Δεν είμαι σίγουρος ποια από τις δυο εκφράσεις είναι η σωστή για το δικό σου πλαίσιο αναφοράς. Αλλά υπήρξαν κάποτε... ή θα υπάρξουν».

«Αυτό είναι απάνθρωπο! Όλοι εκείνοι οι άνθρωποι

απήχθηκαν και κρατήθηκαν αιχμάλωτοι για πάντα, μόνο και μόνο για να τους ρίξει κάποτε μια ματιά ένας απών ιδιοκτήτης... κι αυτό αν ποτέ βρει καιρό;»

«Όσο για τους κατοίκους, η παρουσία τους υπήρξε τυχαία. Φαίνεται ότι κάποιο είδος νοημοσύνης γεννήθηκε από μόνο του στα τελευταία λίγα γιγαχρόνια. Πάντως, η ζημιά έγινε. Και πρέπει βέβαια ν' ακολουθησω τις οδηγίες μου».

«Γιατί; Δεν αντιλαμβάνεστε—»

«Γιατί έτσι κατασκευάστηκα».

«—ότι χιλιάδες, ίσως εκατομμύρια αθώοι... μπορεί και μερικοί όχι και τόσο αθώοι, το παραδέχομαι...» Ο Ρότζερ κοντοστάθηκε. «Κατασκευαστήκατε, είπατε;»

«Μμμ, ναι. Είμαι μηχανή, ξέρεις, κύριε Τάυσον».

«Για περιμένετε, γιατί δεν προλαβαίνω να τα χωνέψω όλα», βόγκηξε με απόγνωση ο Ρότζερ. «Το Μουσείο δεν είναι μουσείο, αλλά μια σειρά από αντικειμενοφόρες πλάκες μικροσκοπίου...»

«Η μικροσκοπική ζωή είναι ένα χόμπυ των Δημιουργών», εξήγησε ο ΥΚΡ.

«Και τα Ροξ δεν είναι τ' αφεντικά, αλλ' απλώς κάτι σαν τερμίτες στους τοίχους...»

«Και τώρα πρέπει να φροντίσω για την απολύμανση», διέκοψε ο γέρος το μονόλογο του Ρότζερ. «Ήταν αρκετά διασκεδαστικό, να επεκτείνω ένα τμήμα της συνείδησής μου σε μια μικρή τετραδιάστατη προβολή σαν αυτή, καταγράφοντας συγκινήσεις, βιώνοντας το χρόνο, νιώθοντας αισθητικά ερεθίσματα, πασχίζοντας να επικοινωνήσω με λεκτικά σύμβολα και, γενικά, ερχόμενος σ' επαφή, έστω και για λίγες υποκειμενικές στιγμές, με μια κατώτερη μορφή ζωής».

«Δεν έχετε καν επίγνωση τι σημαίνουν ολ' αυτά που λέτε!» φώναξε ο Ρότζερ καθώς η μορφή του γέρου άρχισε να ξεθωριάζει στις άκρες. «Μιλάτε για α-

πολύμανση και σβήσιμο από την ύπαρξη όλων αυτών των ανθρώπων σαν να ήταν σκέτα κολοβακτηρίδια!»

«Αν δεν το κάνω, η μόλυνση θα επεκταθεί και στις άλλες σειρές. Σιγά σιγά, το κακό θ' απλωθεί σ' ολόκληρο το Σύστημα Αρχειοθέτησης!»

«Τότε γιατί να μην ανοίξετε το χρονικό φράγμα αφήνοντάς τους όλους ελεύθερους;»

«Φοβάμαι ότι αυτό είναι αδύνατο. Βλέπεις, για να σταματήσω τη μόλυνση των Ροξ θα χρειαστεί να εξαφανίσω από την ύπαρξη και το μέρος που ονομάζεις Γη».

«Ολόκληρο τον κόσμο;» έκανε πνιχτά ο Ρότζερ. «Θα καταστρέψετε έναν πλανήτη μόνο και μόνο για να έχετε καθαρό το αρχείο σας;»

«Τι άλλο θα μπορούσα να κάνω;»

«Το μόνο που χρειάζεται είναι να ξεπαστρέψετε λίγα Ροξ! Αυτά ανοίγουν λαγούμια στο σύστημα, όχι εμείς!»

«Δυστυχώς, κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ χρονοβόρο. Θ' απαιτούσε να ψάξω συρτάρι με συρτάρι». Ο γέρος έδειξε με το χέρι του σε μια σειρά από πρασινοβαμμένες αρχειοθήκες. «Είναι πολύ πιο εύκολο να κάνω μια κι έξω εκκαθάριση. Δεν είναι δα και τίποτα το σοβαρό».

«Δε χρειάζεται να τα εξοντώσετε όλα· μονάχα τους αρχηγούς!» διαμαρτυρήθηκε ο Ρότζερ. «Υπάρχει ένα συγκεκριμένα, ονόματι Ουμπ, που φαίνεται να είναι το αρχιγογγύλι του σιναφιού!»

«Πολλή φασαρία για ν' αξίζει τον κόπο».

«Καλά... τότε γιατί να μη μ' αφήσετε να γυρίσω πίσω και να σας κάνω εγώ αυτή τη μικρή αγγαρεία; Στο κάτω κάτω, αν πετύχω θα γλιτώσετε έτσι και τις πλάκες με τις καλλιέργειες, σωστά;»

«Είναι άσκοπο, αγόρι μου. Το υλικό είναι ήδη μολυσμένο και δεν έχει πια καμία επιστημονική αξία».

«Εξακολουθεί να έχει αξία για μας!» απάντησε ο Ρότζερ με πάθος. «Αν ο κόσμος δε σας χρειάζετε πια, τον χρειαζόμαστε εμείς!»

«Να σου πω... αμφιβάλλω αν...»

«Τουλάχιστον αφήστε με να κάνω μια προσπάθεια! Αν αποτύχω, τι είχατε τι χάσατε».

«Σ' αυτό δεν έχεις άδικο. Πολύ καλά, λοιπόν, προσπάθησε και ό,τι βγει βγήκε». Ο γέρος κοίταξε τον Ρότζερ εξεταστικά. «Αν και μου φαίνεσαι πολύ αδύναμος για ν' αναλάβεις προσωπικά το έργο να εξοντώσεις τόσα πολλά πλάσματα. Μπορεί να είναι ασήμαντα, αλλά διαθέτουν ελευθερία κινήσεων σε κάμποσες παραπάνω χωρικές διαστάσεις από σένα».

«Τότε, τι θα λέγατε να μ' εφοδιάσετε με κάμποσα μέσα που να εξουδετερώνουν αυτό το αβαντάζ τους;»

«Τι έχεις να προτείνεις;»

«Μμμ... οι περισσότεροι υπερήρωες διαθέτουν και υπερδύναμη, σαν πρώτη δόση. Ύστερα έχουν άτρωτο κορμί, μάτια με ακτίνες Χ και μπορούν να πετάνε!»

«Α, φοβάμαι ότι για όλ' αυτά θα χρειαζόταν περισσότερη προσπάθεια απ' όσο αξίζει τον κόπο. Τελικά ίσως είναι απλούστερο ν' απολυμάνω εκείνο το τμήμα του χωροχρόνου με ακτινοβολίες Κιου».

«Τότε ας αφήσουμε κατά μέρος τις υπερδυνάμεις», βιάστηκε να προτείνει ο Ρότζερ. «Τι θα λέγατε να μου δίνατε έναν απλό μανδύα που να με κάνει αόρατο, ιπτάμενα παπούτσια και ένα πιστόλι αποσύνθεσης της ύλης;»

Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά. «Όλα αυτά θ' απαιτούσαν αναστολή των τοπικών φυσικών νόμων... μια αρκετά κουραστική δουλειά».

«Τότε δώστε μου ένα αλεξίσφαιρο γιλέκο κι ένα σαρανταπεντάρι αυτόματο».

«Τα αντικείμενα που μου λες δε θα σε βοηθούσαν σε τίποτα, αγαπητέ μου φίλε», του εξήγησε ο γέρος. «Πρέπει να βασιστείς μόνάχα στη διπλωματία και την πανουργία σου, και όχι στη χρήση τρισδιάστατης υλικής βίας».

«Ε, τότε δώστε μου τουλάχιστον ένα σάντουιτς με χοιρομέρι. Έχω λυσσάξει της πείνας».

«Ω... με συγχωρείς! Παραμέλησα τα καθήκοντα ενός καλού οικοδεσπότη. Έχω αρχίσει να σκουριάζω, ξέρεις. Είσαι ο πρώτος επισκέπτης μου εδώ και... τέλος πάντων· οι σχετικές συντεταγμένες δε θα είχαν νόημα για το μυαλό σου». Σηκώθηκε και οδήγησε τον Ρότζερ μέσα από μια πόρτα και προχώρησαν σ' ένα μονοπάτι ανάμεσα σε ανθισμένους θάμνους. Βγήκαν σ' ένα μικρό ανοιχτό χώρο όπου τους περίμενε ένα τραπέζι με λευκό τραπεζομάντιλο φωτωμένο με ασημικά, κρύσταλλα και πορσελάνες. Κάθισαν, και ο Ρότζερ σήκωσε το ασημένιο καπάκι μιας πιατέλας με αχνιστές γαρίδες.

«Το αγαπημένο μου πιάτο!» αναφώνησε. «Α... εσείς τρώτε, κύριε Υκρ, αν λάβουμε υπόψη ότι είστε ρομπότ ή κάτι τέτοιο;»

«Ασφαλώς, κύριε Τάυσον. Οι τρισδιάστατες προεκτάσεις μου περπατούν, μιλούν, σκέφτονται και γενικά κάνουν τα πάντα εκτός από το να ζουν».

Ο Ρότζερ σερβίρισε τον ΥΚΡ και μετά τον εαυτό του. Ενώ έτρωγαν, κάποια αόρατη ορχήστρα εγχόρδων έπαιζε διακριτικά νοσταλγικές μελωδίες.

«Είναι πολύ όμορφα», δήλωσε ο Ρότζερ, γέρνοντας πίσω στην καρέκλα του και χαϊδεύοντας το σφριγηλό στομάχι της Κ'νελ. «Έτσι που καθόμαστε εδώ δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι σε λίγα λεπτά θα ξεκινήσω άοπλος για να σώσω τον κόσμο».

Ο γέρος χαμογέλασε με κατανόηση. «Δε θα ξεκινήσεις εντελώς αβοήθητος. Δεν μπορώ να σου προσφέρω υλικά όπλα, αλλά θα παρακολουθώ την πορεία σου και θα σου δίνω πότε πότε χρήσιμες συμβουλές».

«Συνήθως έτσι γίνεται με μένα», αναστέναξε ο Ρότζερ. «Ζητάω ένα κανόνι, και τι μου δίνουν; Συμβουλές». Σηκώθηκε. «Όπως και να 'χει, ευχαριστώ για το τραπέζι. Καλύτερα να πηγαίνω τώρα. Αν είχατε μόνο την καλοσύνη να μου δείξετε τη σωστή κατεύθυνση...»

«Μάλιστα». Ο γέρος έτριψε τα χέρια του. «Ξέρεις, έχει πολλή γοητεία τελικά το να είσαι άνθρωπος. Αρχίζω να ενδιαφέρομαι ειλικρινά να δω πόσο μακριά μπορούμε να φτάσουμε ενάντια σ' εκείνα τα Ροξ με μόνα όπλα μας το ασύστολο θράσος και το σωστό συγχρονισμό κινήσεων».

«Αυτό ενδιαφέρομαι κι εγώ να το μάθω», τον διαβεβαίωσε ο Ρότζερ νιώθοντας την καρδιά της Κ'νελ να κάνει τούμπες. «Και νομίζω έφτασε η στιγμή να το εξακριβώσουμε».

«Έχεις δίκιο, αγόρι μου», είπε ο ΥΚΡ. Έκανε μια γρήγορη κίνηση μ' ένα δάχτυλο. Ο κήπος χάθηκε και, για μια ακόμη φορά, ο Ρότζερ βρέθηκε στο κέντρο ελέγχου των Ροξ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

1

«Βλέπω ξαναγύρισες», είπε ο Ουμπ, αφήνοντας κυματάκια από αταίριαστα χρώματα να διατρέξουν το κορμί του σε ένδειξη έκπληξης. Μετακίνησε τον όγκο του στην κούρνια ανάμεσα στο δίκτυο των ραβδιών και των επιπέδων από φως. «Το φοβόμουν κάτι τέτοιο», πρόσθεσε, παίρνοντας μια ανοιχτοπράσινη α-

πόχρωση καχυποψίας. «Εδώ που τα λέμε, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι διαθέτεις διασυνδέσεις έκτης τάξης. Όμως ξέρουμε πώς ν' αντιμετωπίζουμε τέτοιες περιπτώσεις». Επιμήκυνε ένα πλοκάμι του και πάτησε ένα από τ' αναρίθμητα κουμπάκια στην κοντινότερη κονσόλα. Δεν υπήρξε κανένα φανερό αποτέλεσμα.

«Ορίστε! Μια μικρή δόση από αρμονικές έβδομης τάξης πρέπει ν' αποδιοργανώνει τις νευρονικές συνάψεις σου, σωστά;» Το ροζ της προσμονής άρχισε να κυματίζει στην επιδερμίδα του Ουμπ.

«Πες του να ενισχύσει τη δόση», ψιθύρισε η φωνή του ΥΡΚ στο μυαλό του Ρότζερ. *«Άφησε να εννοηθεί ότι έτσι φορτίζονται τα κυκλώματα βραμ σου».*

«Ρίξε κι άλλο», έκανε ο Ρότζερ ανέμελα. «Τα κυκλώματα βραμ μου ήταν πολύ εξαντλημένα».

Στη στιγμή ο Ουμπ πάτησε ένα άλλο κουμπί. Το χρώμα του είχε αλλάξει στο λιλά της απογοήτευσης.

«Ορίστε», είπε τραχιά. «Τώρα τα βραμιστρατέρ σου δέχονται τη μισή ενέργεια του συμπλέγματος γεννητριών ιλτς του τρίτου τεταρτημόριου. Για να δούμε πόσο άνετα απορροφάς *αυτή* τη δόση!»

«Θαυμάσια», απάντησε ο Ρότζερ δίχως να νιώθει το παραμικρό. «Ιδίως εκείνες οι αρμονικές όγδοης τάξης είναι σκέτη απόλαυση!»

Ο Ουμπ σκοτείνιασε με ένα απειλητικό πρωσικό μπλε και πάτησε ένα άλλο κουμπί. «Νομίζω ότι μπλοφάρεις», γρύλισε. «Αλλά, όπως και να 'χει, δεν μπορώ να το ρισκάρω. Κοίταξε, αγαπητέ μου κύριε, ποιο είναι τελοσπάντων το όνειρο της ζωής σου; Θέλεις ν' αποκτήσεις κάμποσο ουρμπ; Λίγο γκλαρπ; Μήπως σνορτουίνγκερ; Κανένα οπλόζι; Κάποιο αδύνατο σημείο θα υπάρχει στην αντίστασή σου!»

«Τα πας θαυμάσια», ψιθύρισε ο ΥΚΡ. *«Μετακινήσου*

έτσι ώστε να μπορώ να περιεργαστώ καλύτερα αυτή την κονσόλα του».

«Δυστυχώς δεν πρόκειται να το ανακαλύψεις ποτέ, Ουμπ», απάντησε ο Ρότζερ, ζυγώνοντας με τρόπο. «Αλλά μπορείς να συνεχίσεις τις προσπάθειες».

«Αχά... ώστε τελικά *θέλεις* να το παζαρέψουμε!» Ο Ουμπ έγειρε πίσω, παίρνοντας το συνηθισμένο καστανέρυθρο της χαλάρωσης. «Τώρα κάπως αρχίσαμε να συνεννοούμαστε. Τι θα 'λεγες για ένα μικρό χόρνιξ, κατάδικό σου; Πλήρες με όλα του τα μιγκουάπ, κι ένα χασπερατέρ με υψηλό και χαμηλό οπουλασιόν;»

«Ούτε να το συζητάς», έκανε περιφρονητικά ο Ρότζερ.

«Προσφέρω μαζί κι ένα ζρονκιστόν», πρότεινε ο Ουμπ.

«Αιωρήσου κάνα δυο μέτρα ψηλά», ψιθύρισε ο ΥΚΡ. *«Θέλω να δω τη διάταξη αυτής της προοπτικής ένατης τάξης».*

«Δεν ξέρω πώς γίνεται», μουρμούρισε ο Ρότζερ.

«Πώς είπες; Δεν ξέρεις να ζρονκάρεις;» Ο Ουμπ πήρε μια φωτεινή λιλά απόχρωση. «Κοίταξε, φίλτατε, δεν κάνουμε τίποτα αν μας θεωρείς ηλίθιο!»

«Σκαρφάλωσε σε έναν από κείνους τους σωλήνες», τον παρότρυνε ο ΥΚΡ. *«Λίγο ακόμη και συμπληρώνω την ανάλυση».*

«Ποιον απ' όλους;»

«Όλους εμάς!» Βρυχήθηκε ο Ουμπ. «Ήθελα να πω, όλους εμένα!»

«Δεν εννοούσα εσένα», απάντησε ο Ρότζερ μπερδεμένος. «Εννοούσα—»

«Ώστε έτσι!» φώναξε ο Ουμπ, με ασπριδερή απόχρωση αγανάκτησης. «Σκοπεύεις να με αγνοήσεις ερχόμενος σε συνεννόηση με κάποιον άλλο, ε;»

«Εκείνον εκεί», του υπέδειξε ο ΥΚΡ. *«Ακριβώς μπροστά σου»*.

«Α, μάλιστα!» έκανε ο Ρότζερ. «Τώρα κατάλαβα». Ανέβηκε στον σωλήνα που του είχαν δείξει.

«Θέλεις να πεις... ότι κάπου την πάτησα;» ρώτησε με φρίκη ο Ουμπ. «Και να σκεφτείς ότι με θεωρούν τον πιο ξύπνιο διαπραγματευτή σ' ολόκληρο το Ιρντς».

«Εντάξει», είπε ο ΥΡΚ. *«Έμαθα ό,τι χρειαζόμουνα! Πήδα τώρα και πάτησε το εκατοστό τέταρτο κουμπί στην εξηκοστή ένατη σειρά. Θα επακολουθήσει μεγάλο γλέντι»*.

«Πώς φτάνω εκεί;» ρώτησε ο Ρότζερ.

«Όχι δα και να σου πω πώς φτάνεις εκεί!» ξεφώνισε ο Ουμπ. «Μπορεί να είμαι καλός έμπορος μυαλό, αλλά προτιμώ να τα τινάξω όλα στον αέρα πριν σου αποκαλύψω πώς να βρεις το αρχηγείο στο Ιρντς!»

«Δοκίμασε μια αεροπλανική βουτιά», του πρότεινε ο ΥΚΡ.

«Θα φάω τα μούτρα μου», διαμαρτυρήθηκε ο Ρότζερ.

«Θα ήσουν τυχερός αν έτρωγες μονάχα τα μούτρα σου», τον διαβεβαίωσε ο Ουμπ. «Το λιγότερο θα είναι να σου αφαιρεθούν όλα τα ραπαχούκια από την πέμπτη τάξη και κάτω!» Έγειρε πίσω με μια έκφραση αυταρέσκειας. «Χαίρομαι που βλέπω ότι βρήκα και κάτι που σε ταρακούνησε. Λοιπόν, κοίταξε, φίλτατε: εσύ κι εγώ είμαστε νοήμονα πλάσματα. Γιατί να μη συμφωνήσουμε σε μια λογική μοιρασιά—» Σταμάτησε απότομα βλέποντας τον Ρότζερ να σκύβει επικίνδυνα μπροστά και ν' απλώνει το χέρι του προς την κονσόλα. «Έι, τι κάνεις εκεί;» Το Ροξ βούτηξε πάνω στον Ρότζερ, που απόφυγε την πρώτη επίθεση, μέτρησε γοργά ανά πέντε, έσκυψε κάτω από ένα πλοκάμι και πάτησε το συγκεκριμένο κουμπί. Στη στιγμή ολόκληρο το σύ-

στημα των ράβδων που γέμιζαν το απέραντο σπήλαιο άρχισε ν' αλλάζει θέση, ενώ ταυτόχρονα άρχισαν ν' αναβοσβήνουν φώτα, ν' ακούγονται καμπάνες και ουρλιαχτά σειρήνων.

«Λάθος κουμπί», μουρμούρισε ο ΥΚΡ. *«Πάτησες ένα στην εξηκοστή όγδοη σειρά»*.

«Γιατί στο δαίμονα το 'κανες αυτό;» ξεφώνισε ο Ουμπ, πατώντας σαν τρελός κουμπιά και με τα δέκα πλοκάμια του. «Το να χτυπήσεις το Κουμπί Συναγερμού ήταν η μόνη κίνηση που δεν περίμενα να κάνεις! Τώρα τα καταλαβαίνω όλα! Έπρεπε να το 'χα μυριστεί από την αρχή ότι ήσουν μασκαρεμένος σαν δυο πλάσματα τρίτης τάξης και ότι η μεταμφίεση έκρυβε ένα πλάσμα με νοημοσύνη έκτης τάξης!»

«Ασ'τον να μιλάει», τον παρότρυνε ο ΥΚΡ. *«Κάτι έχω κατά νου!»* Ο Ρότζερ, χάνοντας την ισορροπία του στο σωλήνα όπου καθόταν, προσπάθησε ν' αρπαχτεί από κάπου, με αποτέλεσμα να κατεβάσει άθελά του ένα μεγάλο μοχλό. Αμέσως τοιχώματα τινάχτηκαν ολόγυρα, φυλακίζοντας τους δύο αντιπάλους μέσα σ' έναν κύβο τεσσάρων μέτρων. Με μια βραχνή κραυγή ο Ουμπ τινάχτηκε από το κάθισμά του και έσπρωξε το μοχλό πίσω στη θέση του. Δεν άλλαξε τίποτα.

«Τώρα τα κατάφερες!» έσκουξε το Ροξ, ακτινοβολώντας στο υπεριώδες φάσμα και δημιουργώντας έτσι μια απόκοσμη ατμόσφαιρα στον κλειστό θάλαμο. «Αλλά τούτη τη φορά επιτέλους την πάτησες! Παραδέχομαι ότι με απόκοψες από το σύμπλεγμα ελέγχου μου, αλλά το πέμπτης τάξης φράγμα που σήκωσες απομονώνει και σένα από τους υπόλοιπους εαυτούς σου. Έτσι είσαι στο έλεός μου!» Ο Ουμπ χίμηξε πάνω στον Ρότζερ, που μόλις και πρόλαβε να σαλτάρει πίσω.

«Τάυσον!» ψιθύρισε βιαστικά ο ΥΚΡ καθώς ο Ουμπ έκανε γκελ στο τοίχωμα κι ετοιμαζόταν για μια δεύτερη επίθεση. *«Έχω ευθυγραμμίσει ένα Άνοιγμα με τις τωρινές συντεταγμένες σου! Σε συμβουλεύω να το χρησιμοποιήσεις! Δυστυχώς, για την ώρα, έμεινα από ιδέες!»*

Ο Ρότζερ απέφυγε πάλι τα πλοκάμια του Ροξ και πήδησε προς τη φωτεινή γραμμή.

«Περίμενε!» πρόσταξε ο ΥΚΡ, καθώς το τρεμουλιαστό φως τύλιγε τον Ρότζερ. *«Με βρήκες απροετοίμαστο, έτσι που ενέργησες στο καθαρά σωματικό επίπεδο. Πρέπει ν' αυτοσχεδιάσω. Αλλά... σαν να 'χω μια ιδέα! Ριψοκίνδυνο, αλλά το καλύτερο που μπορώ να κάνω στις συγκεκριμένες συνθήκες! Κάνε στροφή προς τ' αριστερά! Όχι τόσο! Κάνε πάλι λίγο δεξιά! Το πέτυχες! Ξεκίνα!»*

Ο Ρότζερ βούτηξε μπροστά...

...και βρέθηκε σε ψηλό ώς τα γόνατα χορτάρι κάτω από έναν απέραντο γαλάζιο ουρανό. Ο Λιουκ Χάργουντ στεκόταν στα δεξιά του, με το χέρι του σφιγμένο προστατευτικά γύρω από τους ώμους της Οντήλια Γουίδερς. Ο Φλάυ Μπήμποντυ ήταν σωριασμένος στα πόδια του. Μια αρκούδα Κόντιακ τριάμισι μέτρα ψηλή βρισκόταν μόλις λίγα βήματα πιο πέρα. Ο Ρότζερ κατάλαβε ότι είχε γυρίσει στην ίδια ακριβώς στιγμή που είχαν χωριστεί την τελευταία φορά.

«Γρήγορα! Από δω!» φώναξε σπρώχνοντάς τους προς το Άνοιγμα. Καθώς ετοιμαζόταν να τους ακολουθήσει, κάτι σκουροκόκκινο και σε σχήμα τεράστιου βολβού ξεπετάχτηκε για να πέσει τσουλιστό ίσια πάνω στην αγκαλιά της αρκούδας. Η αρκούδα, μουγκρίζοντας, τύλιξε τα πελώρια μαλλιαρά μπράτσα της γύρω από τον Ουμπ, ενώ ο Ρότζερ πηδούσε προς

την ασφάλεια του Ανοίγματος.

Κοντοστάθηκε μέσα στο τούνελ της γκρίζας ομίχλης, λαχανιασμένος. «Καλή δουλειά, ΥΚΡ!» μουρμούρισε βαριανασαίνοντας.

«Είναι νωρίς για συγχαρητήρια!» ακούστηκε η φωνή στο κεφάλι του. *«Τούτο το Ροξ είναι πολύ πιο πολυσύνθετο πλάσμα απ' όσο φαντάζεσαι».*

«Η αρκούδα θα το περιποιηθεί θαυμάσια», απάντησε ο Ρότζερ. «Από μια άποψη, λυπάμαι· δεν ήταν και τόσο κακό, με το δικό του ιδιαίτερο τρόπο».

«Ξεφορτώθηκε μονάχα έναν από τους εαυτούς του! Ή, πιο σωστά, μονάχα μια μικρή προέκτασή του σε επίπεδο τρίτης τάξης... και υπάρχουν ακόμη κάμποσες άλλες τέτοιες προεκτάσεις».

Κάτι ανασάλεψε δίπλα στον Ρότζερ... Ο Ουμπ στεκόταν εκεί, σώος και αβλαβής, κοιτάζοντας γύρω στο μισόφωτο.

«Στροφή τρεις μοίρες δεξιά και δρόμο!» συμβούλεψε ο ΥΚΡ. Ο Ρότζερ έκανε τη στροφή και πήδησε...

Στεκόταν βυθισμένος ώς τα γόνατα σε λασπόνερα. Κάτι κατέβαινε με ανατριχιαστικό σφύριγμα από τον ουρανό. Από ψηλά οι φωτοβολίδες έλουζαν με την απόκοσμη λάμψη τους ένα τοπίο γεμάτο λασπωμένους κρατήρες οβίδων και συρματοπλέγματα.

«...αυτή *νιχτ* κυρία», έλεγε μεγαλόφωνα μια βαριά φωνή. «Αυτή ήταν *μάινε φράου!»* Μια φοβερή έκρηξη κάπου κοντά έλουσε τον Ρότζερ με λασπόνερα. Προχώρησε τσαλαβουτώντας και πλατσουρίζοντας προς το άνοιγμα του χαρακώματος.

«Να πάρει ο διάολος, Λούντβιχ», διαμαρτυρόταν μια αδύνατη φωνή. «Δε φτάνει που έχουμε τον ίδιο απαράλλαχτο καιρό και τις ίδιες απαράλλαχτες οβίδες κάθε μέρα, είναι ανάγκη να μας λες συνέχεια και το

ίδιο απαράλλαχτο ανέκδοτο;»

«Ε, παιδιά!» τους διέκοψε ο Ρότζερ βιαστικά. «Θέλω να μου κάνετε μια χάρη... αλλά μη ρωτήσετε περισσότερα. Πάρτε τα ντουφέκια σας και μόλις σας δώσω το σύνθημα ρίξτε κάμποσες σφαίρες σ' εκείνο το σημείο ακριβώς πίσω μου!»

«Βας ιστ;» ρώτησε ο κοντόχοντρος Γερμανός, χάσκοντας.

«Κύριε των Δυνάμεων! Μια γκόμενα!

«Πω πω! Παιδιά, μια γυναίκα!»

«Δεν είμαι στ' αλήθεια γυναίκα... απλώς έτσι δείχνω!» εξήγησε βιαστικά ο Ρότζερ. «Άστε με τώρα εμένα... κάντε μονάχα ό,τι σας είπα! Βιαστείτε!»

«Για σένα, κούκλα μου, τα πάντα!»

«Ό,τι γουστάρει η κοπελιά!»

«Για, ό,τι γκουστάρει!»

Οι τρεις στρατιώτες παράτησαν τα χαρτιά τους, άρπαξαν τα ντουφέκια τους, όπλισαν, σκόπευσαν...

«Τώρα!» φώναξε ο Ρότζερ, σκύβοντας γοργά. Οι τρεις πυροβολισμοί ακούστηκαν βροντεροί πάνω από το κεφάλι του. Ο Ουμπ, που μόλις έβγαινε από το άνοιγμα, προσεκτικά τούτη τη φορά, δέχτηκε τα μολύβια κι έπεσε πίσω κόσκινο.

«Ευχαριστώ», τους αποχαιρέτησε ο Ρότζερ. «Αν ποτέ γυρίσετε πίσω, θυμηθείτε τα όσα σας είπα για το κραχ του 1929!» Πέρασε πάλι από το Άνοιγμα και αμέσως ο ΥΚΡ του είπε να προχωρήσει.

«Για μια στιγμή», κοντοστάθηκε. «Τι έγιναν ο Λιουκ και η Οντήλια; Και πού είναι ο Φλάυ;»

«Τους παρέκαμψα σ' ένα χώρο φύλαξης», εξήγησε η φωνή βιαστικά. *«Καλύτερα να ξεκινήσεις, γιατί έρχεται πάλι!»*

«Δεν καταλαβαίνω! Πώς γίνεται να υπάρχουν τόσοι από δαύτον;»

«Δεν υπάρχουν! Στην πραγματικότητα υπάρχει ένα Ροξ σ' ολόκληρο το σύμπαν. Όπως συμβαίνει με τις οντότητες πάνω από το τέταρτο επίπεδο, είναι μοναδικός. Όταν η μεταβολή που ονομάζεις εξέλιξη ξεπεράσει ένα όριο, ο πολυτεμαχισμός — χαρακτηριστικός σε ράτσες τρίτης τάξης — δίνει τη θέση του σε μια ανώτερη, σύνθετη μορφή ζωής. Ένα τέτοιο συλλογικό πλάσμα μπορεί να επεκτείνει πολλές τρισδιάστατες όψεις του στο παρακείμενο διάστημα».

«Πού καταλήγουν όλα αυτά;» αναστέναξε απελπισμένα ο Ρότζερ, ακολουθώντας τις οδηγίες.

Τούτη τη φορά βγήκε σε μια απότομη βουνοπλαγιά ανάμεσα σε τεράστιους ογκόλιθους.

«Άρχισε να σκαρφαλώνεις, και γρήγορα!»

«Αυτό εννοούσες λέγοντάς μου για διπλωματία και πανουργία;» γρύλισε ο Ρότζερ, σκαρφαλώνοντας όσο πιο σβέλτα του επέτρεπε το κουρασμένο κορμί του.

«Πού 'θελες να ξέρω ότι θα εισήγαγες τυχαίους παράγοντες στην εξίσωση πιθανοτήτων;» απάντησε ήρεμα ο ΥΚΡ. *«Εντάξει, φτάνει ώς εδώ. Εκείνος ο μεγάλος βράχος στ' αριστερά σου είναι ό,τι χρειάζεται. Ένα σπρωξιματάκι τώρα... Περίμενε... Να 'τον, βγαίνει! Σπρώξε!»*

Ο Ρότζερ στήριξε τον ώμο του στον βράχο κι έσπρωξε. Ο βράχος κουνήθηκε, ταλαντεύτηκε για μια στιγμή και μετά άρχισε να κατρακυλάει με πάταγο την πλαγιά.

«Τον πέτυχες!» φώναξε χαρούμενα ο ΥΚΡ. *«Ξέρεις, Τάυσον, νομίζω ότι άρχισε να εξαντλείται».*

«Μπορεί απλώς να έγινε... πιο προσεκτικός», παρατήρησε λαχανιασμένα ο Ρότζερ.

«Όχι, παρουσιάζει σαφή μείωση ενέργειας. Νομίζω ότι τον εξαντλεί να κάνει ανίχνευση απειρικής σειράς κάθε φορά που εξαφανίζεσαι και μετά να σχηματί-

ζει μια καινούρια προέκτασή του με πλήρεις αισθητήριες συνδέσεις... Αλλά, και το σοκ που θα νιώθει από τους αλληλεπάλληλους βίαιους θανάτους τρίτης τάξης δε θα του είναι ιδιαίτερα ευχάριστο! Ξέρω πώς νιώθει! Από τη στιγμή που συντονίστηκα στο πρωτόγονο επίπεδο ύπαρξής σας, δοκιμάζω κι από ένα συγκλονιστικό σοκ την κάθε στιγμή! Μα πώς το αντέχεις;»

«Ποιος είπε ότι το αντέχω», έκανε ο Ρότζερ ξεψυχισμένα και με τη γλώσσα έξω. «Μπορώ να σταθώ να πάρω μια ανάσα;»

«Όχι ακόμη. Εξακολουθεί να διαθέτει κάποια περιθώρια αντοχής... και να τον, μας έρχεται πάλι!

Πριν ο Ρότζερ προλάβει να περάσει το Άνοιγμα, ο Ουμπ έκανε ξανά την εμφάνισή του. Τούτη τη φορά είχε τη μουντή καφετιά απόχρωση της εξάντλησης και ακόμη κι ο όγκος του είχε λιγοστέψει. Τρίκλισε βγαίνοντας από τη χρονοπύλη. Ο Ρότζερ σάλταρε από πίσω του κι έδωσε μια γερή σπρωξιά στο φουσκωτό σώμα του. Ο Ουμπ, μ' ένα θλιβερό σκούξιμο απελπισίας, κατρακύλησε προς το θάνατο.

2

Από κει και μετά ο Ρότζερ εξόντωσε το Ροξ ρίχνοντάς το στα σαγόνια ενός κροκόδειλου μήκους δώδεκα μέτρων, το γκρέμισε με τρικλοποδιά στον πύρινο κρατήρα ενός ηφαιστείου και, τελικά, κράτησε το κεφάλι του φοβερά εξασθενισμένου πια Ουμπ, σκέτη σκιά του παλιού εαυτού του, κάτω από το νερό μέχρι που έπαψε να βγάζει μπουρμπουλήθρες.

«Αυτό ήταν», μουρμούρισε εξαντλημένα, πέφτοντας μπρούμυτα ανάμεσα στα χορτάρια της όχθης. «Δεν αντέχω άλλο! Θα μου ήταν αδύνατο να τον ξανασκοτώσω, έστω και αν εξαρτιόταν η ίδια η ζωή μου απ' αυτό».

Την άλλη στιγμή ένας αποσκελετωμένος Ουμπ ξεπρόβαλε τρικλίζοντας από τη φωτεινή χρονοπύλη. Μόλις αντίκρισε τον Ρότζερ, άφησε ένα ξεψυχισμένο τσίριγμα, έκανε ένα αβέβαιο βήμα προς το μέρος του και μετά σωριάστηκε κάτω σαλεύοντας αδύναμα.

«Δε γίνεται τίποτα», ψιθύρισε ξέπνοα. «Εξαντλήσαμε εντελώς τον εαυτό μου. Κέρδισες, Τάυσον! Τώρα συνειδητοποιώ ότι είσαι μια πολυ-διαστατική μεγαλοφυΐα με ανυπολόγιστες ικανότητες». Το δέρμα του είχε ξεθωριάσει σ' ένα αρρωστημένο λευκό-ασημί. «Ομολογώ ότι σε απασχόλησα πριν λίγο με άσχετες κουβέντες προκειμένου ν' αναλύσω την υπολογιστική σου χωρητικότητα με κάμποσα κρυμμένα όργανα ελέγχου. Για μια στιγμή όταν οι συσκευές κατέγραψαν σχεδόν πλήρες κενό, γελάστηκα με το να φανταστώ ότι ήσουν στο έλεος μου. Αλλά τώρα συνειδητοποιώ τη φοβερή αλήθεια. Η καθεμιά από τις φαινομενικά ηλίθιες κινήσεις σου ήταν μια αριστοτεχνική παραπλανητική ενέργεια σχεδιασμένη για να οδηγήσει αδυσώπητα σ' αυτή την τελική κατάληξη!»

«Σίγουρα» συμφώνησε ο Ρότζερ. «Φαντάζομαι ότι τώρα το πήρες απόφαση να τα παρατήσεις και να γυρίσεις από κει που 'ρθες».

«Εξακολουθείς να ελπίζεις ότι θα προδώσω τη θέση του αρχηγείου μας, ε;» τον έκοψε το Ροξ, με μια αποφασιστική λάμψη στα τσιμπλιασμένα μάτια του. «Υποτιμάς το ηθικό μας σθένος, Τάυσον! Πριν γίνω προδότης, προτιμάμε καλύτερα να θυσιαστώ!»

«Δε χρειάζεται», τον διαβεβαίωσε ο Ρότζερ. «Αρκεί να εγκαταλείψεις τα σχέδιά σου και να φύγεις ήσυχα ήσυχα».

«Και να σου αφήσω το έπαθλο; Ποτέ!»

«Γιατί όχι; Μην είσαι γρουσούζης, μόνο και μόνο επειδή αποδείχτηκα πιο σαΐνι στην αναμέτρηση εγκεφάλων!»

«Όταν ανακάλυψα τυχαία αυτό το γουστόζικο φαινόμενο», είπε ο Ουμπ, με κάποια βιολετιά απόχρωση τώρα, «νόμιζα ότι θα είχαμε τη μεγάλη τιμή να προσφέρουμε στους υπεργαλαξιακούς λαούς μια γεύση από τη ζωή — για πρώτη φορά σε κατάσταση χρονικής στάσης — σε μια απλούστερη, πιο άσκοπη και συνεπώς εξαιρετικά διαφωτιστική όψη της. Έβλεπα με τα μάτια της φαντασίας μου τις περήφανες διάνοιες του Ικάνιον 9, τους αγέρωχους άυλους εγκεφάλους του Γιουπ 2, τη συλλογική συνείδηση του Βρ 199, να επισκέπτονται αυτά τα εκθέματα με εισιτήριο τόσα μεγάεργια ανά εγωσύνθεση, βαθαίνοντας τις γνώσεις τους για τα πρώτα βήματα της εξελικτικής πορείας. Έλπιζα να δω τα βλαστάρια μας, με τα αθώα τσαμπιά οργάνων τους να φωσφορίζουν από ευτυχία και με τις κεραιούλες τους να δονούνται καθώς θα παρακολουθούσαν πρωτόγονους οργανισμούς να διασπούν άτομα με πέτρινα τσεκούρια, να επινοούν τον τροχό και το κυκλοτρόνιο, να ξεκινούν με τα αρχέγονα υπερωκεάνια για να εξερευνήσουν τη δεύτερη διάσταση...»

«Έτσι που τα λες, κάνει τη Γη να μοιάζει με τσίρκο», παρατήρησε ο Ρότζερ. «Επίτρεψέ μου να σου πω—»

«Ακριβώς», τον διέκοψε το Ροξ. «Και πριν επιτρέψω σε κάποιον αντίζηλο επιχειρηματία να το εκμεταλλευτεί, προτιμώ να βγάλω την υποθετική τάπα της βάρκας, και να βουλιάξουμε όλοι μαζί!»

«Τι εννοείς, αντίζηλο; Εγώ δεν—»

«Μη με ειρωνεύεσαι επειδή αποδείχτηκες ανώτερός μου!» φώναξε ο Ουμπ. «Ίσως το αντίζηλος δεν ήταν η κατάλληλη λέξη, αν λάβουμε υπόψη με πόση ά-

νεση κατάφερες να μου φας την πιο όμορφη ατραξιόν που ανακαλύφθηκε εδώ και μισή ντουζίνα Μπιγκ Μπανγκ, αλλά—»

«Για στάσου!» τον διέκοψε ο Ρότζερ. «Θες να πεις ότι είσαι κάτι σαν ιμπρεσάριος τσίρκου; Και ότι θέλεις τη Γη για να στέλνεις τουρίστες μέσα από το Δίαυλο και να χαζεύουν τις διάφορες όψεις της ιστορίας μας;»

«Φυσικά! Για τι άλλο θα μου ήταν χρήσιμη;»

«Μα... μα εγώ νόμιζα ότι ήθελες να κάνεις εισβολή!»

«Μα τα εννιά παλλόμενα σύμπαντα, γιατί να θέλω να κάνω κάτι τέτοιο; Πού ακούστηκε να κάνουν εισβολή στο κλουβί με τις μαϊμούδες ενός θηριοτροφείου;»

«Μα... όλα εκείνα ότι δε θα προδώσεις το αρχηγείο σας, ότι πλησιάζει μέρα του Μεγάλου Μπουμ και ότι θ' αρχίσει ο γενικός βομβαρδισμός;»

«Εννοούσα το βομβαρδισμό των διαφημίσεων στην καμπάνια μας για να τραβήξουμε τους πελάτες», εξήγησε ο Ουμπ αγέρωχα. «Όσο για το αρχηγείο, εννοούσα βέβαια τα κεντρικά γραφεία της εταιρίας επενδύσεων που με χρηματοδοτεί. Το Μεγάλο Μπουμ, εξάλλου, είναι η μέρα της επίσημης πρεμιέρας». Ο Ουμπ ανακάθισε με δυσκολία. «Δυστυχώς πάει πια, ποτέ δε θα γνωρίσω αυτή τη μεγάλη μέρα του θριάμβου», ανακοίνωσε με σπασμένη φωνή. «Αλλά ούτε κι εσύ θ' απολαύσεις τη δική σου!»

«Τι θες να πεις;»

«Εννοώ, Τάυσον, ότι ένας έμπειρος επιχειρηματίας πάντοτε φυλάει κάποιον άσσο στο μανίκι του για σαλταδόρους σαν την αφεντιά σου! Μου άρπαξες τη δουλειά μεσ' από τα χέρια... αλλά κι εγώ μπορώ να μη σ' αφήσω ν' απολαύσεις τους καρπούς της μπαγαποντιάς σου! Το σύστημα χρονικής πρόσβασης που σκό-

πευα να χρησιμοποιήσω για τις τουριστικές περιοδείες στο παρελθόν της Γης βρίσκεται υπό αυτόματο έλεγχο. Αν δεν δώσω την εντολή ακύρωσης μέσα στα επόμενα είκοσι οχτώ δευτερόλεπτα, τα χρονικά φράγματα θ' ανοίξουν διάπλατα! Οι κάτοικοι της κάθε εποχής θα ξεχυθούν έτσι σε όλες τις άλλες! Δεινόσαυροι θα βόσκουν στο γρασίδι του Σέντραλ Παρκ! Άνθρωποι του Πεκίνου να κυκλοφορούν στην Κίνα. Ρωμαϊκές λεγεώνες θα συγκρούονται με τα ειρηνευτικά στρατεύματα του ΟΗΕ στους παγετώνες της Βουρμ. Ο Φαραώ θα συναντηθεί με τον Νάσερ στους δρόμους του Καΐρου! Σκεπαστές άμαξες πρωτοπόρων θα προκαλούν κυκλοφοριακή συμφόρηση στους αυτοκινητόδρομους! Ορδές από μπογιατισμένους Σιου θα καλπάζουν στα προάστια του Ντουλούθ και της Ομάχα! Ερυθροχίτωνες και αντιρατσιστές διαδηλωτές θα έρθουν αντιμέτωποι στις ερημιές της Λιθανθρακοφόρου Περιόδου! Χριστιανοί μάρτυρες θα μπλέκονται με χίπιδες και πανκ στα βάθη της Ιουράσιας—»

«Εντάξει κατάλαβα!» Ο Ρότζερ διέκοψε το λογρίδιο του Ουμπ που όσο πήγαινε φούντωνε και χειρότερα. «ΥΚΡ! Σταμάτα τον!»

«Τς τς! Η απροκάλυπτη παρέμβασή μου αποτελεί παράβαση των κανόνων του παιχνιδιού που συμφωνήσαμε, Τάυσον. Μ' εκπλήττεις έστω που το προτείνεις. Όχι, είναι δική σου δουλειά».

«Είκοσι δευτερόλεπτα», δήλωσε ο Ουμπ. «Τι θλιβερό τέλος για την κάποτε μεγάλη φυλή του Ροξ! Αποκομμένος καθώς είμαι από το κέντρο ελέγχου μου, οι διάφορες επιζούσες τρισδιάστατες προεκτάσεις μου θα περιπλανιώνται άσκοπα μια αιωνιότητα μέσα στο λαβύρινθο του χρόνου. Η οντότητα που υπήρξε το απαύγασμα τριών δισεκατομμυρίων χρόνων εξέλιξης

θα ξεπέσει μονομιάς στην αρχική πρωτόγονη κατάσταση της ατομικής ύπαρξης! Αλλά κι εσύ θα βρεθείς χωρισμένος στα δύο. Ποτέ δε θα ξαναμπορέσεις να επανενωθείς με το άλλο τμήμα σου, το οποίο θα μαραζώνει αιώνια σε κατάσταση στάσης πέμπτης τάξεως, περιμένοντας μια επανένωση που δε θα γίνει ποτέ!»

«Κ'νελ!» αναστέναξε θλιβερά ο Ρότζερ. «Δύστυχο κορίτσι! Κοίτα, Ουμπ· δε γίνεται να καταλήξουμε σε κάποιο συμβιβασμό; Ακύρωσε το άνοιγμα των χρονικών φραγμάτων κι εγώ θα... θα σου διαθέσω ένα κομμάτι της ιστορίας της Γης για το τσίρκο σου!»

«Πολύ αργά», δήλωσε με τραγικό τόνο ο Ουμπ. «Φοβάμαι ότι ο υπερβάλλων ζήλος σου κατέστησε αδύνατη κάθε συνδιαλλαγή. Η καταδίωξή σου με εξάντλησε υπερβολικά για να μπορώ να στείλω τώρα την κωδική εντολή, έστω και αν δεχόσουν να μου παραχωρήσεις, ας πούμε, το πενήντα τοις εκατό στη σφαίρα επιρροής».

«Παλιοκλέφτη!» βρυχήθηκε ο Ρότζερ. «Σου δίνω το πρώτο δισεκατομμύριο χρόνια, ούτε αιώνα παραπάνω!»

«Θα πρέπει να πάρω κι ένα τμήμα του Καινοζωικού, βέβαια», τόνισε ο Ουμπ κοφτά, αναδεύοντας τα πάνω πλοκάμια του. «Τι θα 'λεγες να κρατήσεις για λογαριασμό σου ολόκληρη την Προ-Κάμβριο συν την περίοδο της Ποτοαπαγόρευσης;»

«Ανοησίες!» έκανε περιφρονοντικά ο Ρότζερ. «Αλλά έτσι, για να σου δείξω πόσο καλή καρδιά έχω, σου παραχωρώ τα πρώτα τρία δισεκατομμύρια χρόνια, συν μια μικρή φέτα από τη Δεβόνιο Περίοδο».

«Σίγουρα θ' αστειεύεσαι», απάντησε ατάραχα το Ροξ. «Η περίοδος της ανθρώπινης παρουσίας αποτελεί το πιο διασκεδαστικό θέαμα που παρουσιάστηκε ποτέ εδώ και πάνω από μισή ντουζίνα κύκλους

υδρογόνου-υδρογόνου. Θ' αντιπρότεινα να κρατήσω τη Χριστιανική Περίοδο, αφήνοντάς σου, αν επιμένεις, το Μεσαίωνα. Και σαν χειρονομία καλής θελήσης, σου δίνω και τη Σιλούρια Περίοδο!»

«Ούτε να το συζητάς! Ή κρατώ όλο τον Αιώνα των Θηλαστικών, ή δεν κάνουμε τίποτα!»

«Έλα τώρα, δε φαντάζεσαι ότι θα σε άφηνα να μου φας ολόκληρη την Πλειστόκαινο! Πάντως, για να δεις πόσο συνεννοήσιμος είμαι, συμβιβάζομαι με το Δέκατο Ένατο αιώνα, φτάνει να κρατήσω όλη την περίοδο μέχρι και την Παλαιολιθική».

«Να σου προτείνω κάτι άλλο», προσφέρθηκε ο Ρότζερ. «Κράτα τα πάντα μέχρι το δύο εκατομμύρια π.Χ. Είναι γενναιόδωρη προσφορά, μη μου πεις!»

«Είσαι φαταούλας», παρατήρησε ο Ουμπ. «Δε μου δίνεις τουλάχιστον και τη γλετζέδικη δεκαετία του 1890... και ίσως κάνα δυο σκόρπιες δεκαετίες από την Αναγέννηση;»

«Σου δίνω τον τρίτο αιώνα μ.Χ. φτάνει να περιορίσεις τις δραστηριότητές σου στην περιοχή του Σασκατούν στο Σασκατσεουάν», αντιπρότεινε ο Ρότζερ. «Αυτή είναι και η τελευταία λέξη μου».

«Βάλε και το 1936 κι έγινε».

«Κόλλα το!» Ο Ρότζερ άρπαξε ένα μεταλλικό πλοκάμι και το έσφιξε στην παλάμη του. «Τώρα στείλε εκείνο το κωδικό σήμα».

«Δεν υπάρχει κανένα κωδικό σήμα», αποκρίθηκε ατάραχα ο Ουμπ. «Μπλοφάριζα».

«Το ίδιο κι εγώ», απάντησε ο Ρότζερ. «Δεν είμαι οντότητα έκτου επιπέδου, και είμαι τόσο ψόφιος στην κούραση που μια προσπάθεια αν έκανες ακόμη, θα με είχες στο χέρι».

«Μεταξύ μας», του εξομολογήθηκε ο Ουμπ, «προσπαθούσα να τα παρατήσω εδώ και τρεις δολοφονίες μου».

«Δεν περίμενα ότι είχα καμιά ελπίδα. Εκείνο το κουμπί συναγερμού το πάτησα κατά λάθος».

«Σοβαρά; Ε, λοιπόν, για να ξέρεις από την πρώτη μας συνάντηση ήμουν έτοιμος να δεχτώ τα όσα μόλις τώρα συμφωνήσαμε!»

«Έτσι, ε; Τότε μάθε κι εσύ ότι ήμουν τόσο ταραγμένος όταν με πέταξες στο δίαυλο αποχέτευσης σκουπιδιών, που μάλλον θα τα είχα τινάξει από το φόβο μου αν έμενα ακόμη λίγα λεπτά!»

«Κι εγώ λίγο έλειψε να μείνω, έτσι που ξεφύτρωσες ξαφνικά μπροστά στη μοτοσικλέτα μου εκείνη την πρώτη φορά στο δρόμο!»

«Κάτι μου είπες τώρα! Εγώ...» Η φωνή του Ρότζερ έσβησε στα χείλη του. «Αλήθεια, τώρα που το θυμήθηκα, τι έγινε η Κ'νελ;»

«Κατάφερε να ξεφύγει», απάντησε ατάραχα ο Ουμπ.

«Ω! Τότε, γεια και χαρά σου, Ουμπ. Και μην κάνεις καμιά εξυπνάδα νομίζοντας ότι μπορείς να καταπατήσεις τη συμφωνία μας. Μπορεί να είμαι μονάχα μια νοημοσύνη τρίτης τάξης, αλλά διαθέτω γερά μέσα».

«Αλήθεια;» Το Ροξ είχε πάρει μια κίτρινη απόχρωση πονηριάς. «Κάτι μου λέει ότι μπλοφάρεις πάλι».

«Κοίτα για να πειστείς», απάντησε ο Ρότζερ. «Εντάξει, ΥΚΡ. Πίσω στον Πολιτισμό Ένα, δίχως παρακάμψεις».

«Πολύ καλά. Και τα συγχαρητήριά μου για την επιτυχία σου. Αλλά αυτή θα είναι η τελευταία μας επαφή. Το γλέντησα πολύ πάντως...»

Η λασπερή όχθη του ποταμού εξαφανίστηκε. Ο Ρότζερ βρέθηκε να στέκεται σε μια στενή δίχως κιγκλίδωμα εναέρια γέφυρα που ένωνε δυο ψηλά κτήρια,

τριακόσια μέτρα πάνω από το έδαφος. Αμέσως έπεσε στα τέσσερα κλείνοντας σφιχτά τα μάτια του.

«Σ'λαντ» τσίριξε. «Βοήθα να κατέβω από δω! Έχω πολλά να σου πω!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Ο Ρότζερ καθόταν με τον Σ'λαντ, τον Ρ'ητ και την Κ'νελ — με την τελευταία να κατέχει ακόμη το σώμα του — σε μια μικρή βεράντα, με τη ράχη γυρισμένη προς μια απεραντοσύνη άδειου αέρα.

«Αυτά ήταν όλα που είχα να πω», τέλειωσε την αναφορά για την αποστολή του. «Το Ροξ θα περιορίσει τις τουριστικές του δραστηριότητες στο μακρινό παρελθόν. Υποσχέθηκε ότι δε θα επέμβει ξανά στις ανθρώπινες υποθέσεις και πως θα είναι ιδιαίτερα προσεκτικό στη χρήση των Ανοιγμάτων».

«Δε λέω, κάτι είναι κι αυτό», είπε ο Ρ'ητ δίχως ιδιαίτερο ενθουσιασμό. «Όμως τι γίνεται με μας; Εξακολουθούμε να είμαστε παγιδευμένοι!»

«Τουλάχιστον ξέρουμε ότι όλα πάνε καλά πίσω στον Πολιτισμό Ένα», είπε η Κ'νελ. «Τα πράγματα θα μπορούσε να 'ταν και χειρότερα».

«Δεν μπορώ να συνηθίσω στην ιδέα ότι οι δυο σας ανταλλάξατε σώματα», γρύλισε ο Ρ'ητ, κοιτάζοντας από τον Ρότζερ στην Κ'νελ. «Είναι πολύ εκνευριστικό. Φοβάμαι ότι το συμφωνητικό συμβίωσης πρέπει ν' αναβληθεί επ' αόριστον».

«Κατά κάποιο τρόπο κι εσύ έπαψες να με τραβάς ιδιαίτερα», απάντησε η Κ'νελ. «Ο Τ'σον είναι πιο πολύ του γούστου μου».

«Είναι μάλλον καταθλιπτικό να σκέφτεται κανείς ότι ζει σε μια αντικειμενική πλάκα μικροσκοπίου», μουρμούρισε ο Ρ'ητ σκυθρωπά. «Φαντάσου να μην είσαι τίποτα περισσότερο από μια τυχαία μόλυνση σε καλλιέργεια μικροβίων!»

«Πες μου, Τ'σον», είπε ο Σ'λαντ. «Δε θα μπορούσες να πείσεις εκείνο τον ΥΚΡ επικαλούμενος ανθρωπιστικούς λόγους;»

«Ο ΥΚΡ είναι μηχανή», απάντησε ο Ρότζερ. «Δεν είναι προγραμματισμένος να συγκινείται από συναισθηματικές πιέσεις».

«*Τάυσον*», ακούστηκε ξαφνικά η φωνή του ΥΚΡ στο μυαλό του Ρότζερ. «*Έχω νέα στοιχεία! Ζητώ χίλια συγνώμη, αλλά ειλικρινά δεν είχα ιδέα!*»

«Μα τι γίνεται;» Ο Ρότζερ τινάχτηκε πάνω. «Α... είναι ο ΥΚΡ!» φώναξε στους άλλους. «Ήρθε πάλι σ' επαφή μαζί μου!»

«*Έτσι από περιέργεια — κάτι που έμαθα από σένα — έκανα έλεγχο στη μικρή φυλή που αντιπροσωπεύεις. Ακολούθησα την ανάπτυξή σας μέσα από τις αντιξοότητες τριών δισεκατομμυρίων χρόνων εξέλιξης... και αποκλείεται να μαντέψεις τι ανακάλυψα!*»

«Ότι εξαφανιστήκαμε σαν τους δεινόσαυρους;» ρώτησε ο Ρότζερ.

«*Κάθε άλλο! Εσείς είστε ο Δημιουργός!*»

«Ο Δημιουργός; Θες να πεις ότι... εμείς σε φτιάξαμε;»

«*Ακριβώς! Φανταστικό, έτσι; Όπως όλες οι διασπασμένες οντότητες, μόλις πετύχατε την ενότητα, γυρίσατε πίσω στο χρονικό άξονα και απορροφήσατε την κάθε ατομική συνείδηση που έζησε ποτέ στην προηγούμενη περίοδο της ανάπτυξης. Έτσι εσύ προσωπικά, Ρότζερ Τάυσον, αποτελείς, ή θ' αποτελέσεις μια μέρα, ενεργό τμήμα του Έσχατου Εγώ που είναι ο Δημιουργός!*»

«Ναι; Α...» έκανε ο Ρότζερ.

«Συνεπώς είμαι υπό τις διαταγές σου», συνέχισε ο ΥΚΡ. *«Μεγάλη ανακούφιση να υπηρετώ επιτέλους κάποιον ενεργά»*.

«Θέλεις να πεις», τραύλισε ο Ρότζερ, μόλις έχοντας αρχίσει να συνειδητοποιεί την ασύλληπτη αλήθεια, «πως θα κάνεις ό,τι σου πω;»

«Όσο μου επιτρέπουν τα όρια και οι δυνατότητες μιας χωροχρονικής δομής ένατης τάξης».

«Τότε... μπορείς να λευτερώσεις τους πάντες από τούτη τη χρονοπαγίδα;»

«Υπάρχουν μόνο μερικά προβληματάκια. Για παράδειγμα, οι ατομικές οντότητες Λιουκ Χάργουντ και Οντήλια Γουίδερς φαίνεται να έχουν αναπτύξει κάποια σχέση που επισημοποιήθηκε τελετουργικά από τον Φλάου Μπήμποντυ. Σε ποια εποχή πρέπει να τοποθετηθούν;»

«Στείλε τους καλύτερα στο 1931. Δε νομίζω ν' άρεσε στην Οντήλια το 1909», αποκρίθηκε ο Ρότζερ σκεφτικά.

«Και τον Μπήμποντυ;»

«Φοβάμαι ότι η θρησκεία του έγινε κάπως σούπα ύστερα από τα όσα έζησε. Θα 'λεγα να του πεις την αλήθεια σχετικά με το πεπρωμένο της ανθρώπινης φυλής και μετά να τον πετάξεις κατά τη μεριά του Λος Άντζελες γύρω στο 1925. Φαντάζομαι να έχει μεγάλη επιτυχία εκεί κάνοντας τον γκουρού».

«Έγινε. Τίποτε άλλο;»

«Εκείνους τους φουκαράδες, τον Τσάρλυ και τον Λούντβιχ στα χαρακώματα: θα μπορούσες να τους προσέχεις λιγάκι;»

«Όλοι τους θα ζήσουν και θ' αποκτήσουν κάμποσα κουτσούβελα... ή έχουν ήδη αποκτήσει κάμποσα κουτσούβελα. Να πάρει η ευχή, αυτοί οι αυθαίρετοι χρονικοί προσδιορισμοί εξακολουθούν να με μπερδεύουν».

«Για να σκεφτώ... Μας μένουν οι Αρκράιτ...»

«Τους συνέδεσα πάλι με το γενικό χρονικό ρεύμα. Θα ζήσουν ώς τα ενενήντα ένα κι ενενήντα τρία αντίστοιχα, και θα πεθάνουν τριγυρισμένοι από εκατόν δεκάξι απογόνους. Εξάλλου πήρα την πρωτοβουλία να επιστρέψω και όλα τ' άλλα ξεστρατισμένα πλάσματα στο αντίστοιχο χωροχρονικό περιβάλλον τους».

«Και τους ανθρώπους του Πολιτισμού Ένα;»

«Όπως βλέπεις».

Ο Ρότζερ κοίταξε ολόγυρα. Καθόταν μόνος στη βεράντα. Η σιγαλιά της απόλυτης μοναξιάς γέμιζε την ατμόσφαιρα.

«Διάολε! Δεν πρόλαβα καν να πω αντίο στην Κ'νελ», μουρμούρισε. «Υποθέτω ότι δε μένει παρά να βολευτώ κι εγώ. Ελπίζω να μπορέσεις να με ξαναγυρίσεις στο πετσί μου. Μέχρι στιγμής δε βρήκα το κουράγιο να πάω στην τουαλέτα, και μόλις που βαστιέμαι».

«Αρκετά απλό», τον καθησύχασε ο ΥΚΡ. Το φως της μέρας άλλαξε ξαφνικά σε σκοτάδι, και ο Ρότζερ βρέθηκε καθισμένος στο ξεχαρβαλωμένο κάθισμα ενός αυτοκινήτου. Κοίταξε έξω στη νεροποντή που μαστίγωνε το παρμπρίζ, όταν η μηχανή έβηξε τρεις φορές, έσκασε μια με την εξάτμιση και σταμάτησε.

«Όχι, που να πάρει!» βόγκηξε ρολάροντας προς την άκρη του δρόμου. Από μέσα του βλαστήμησε τον εαυτό του που δεν είχε την πρόνοια να ζητήσει από τον ΥΚΡ πιο βολικές συνθήκες. Ο Ρότζερ ανασήκωσε το γιακά του και βγήκε έξω στην μπόρα. Ο άδειος δρόμος χανόταν πέρα στο σκοτάδι· ο άνεμος και οι σταγόνες του νερού τον μαστίγωναν στο πρόσωπο τσούζοντας σαν σκάγια.

«Τέλος πάντων», μονολόγησε μελαγχολικά. «Τουλάχιστον ξαναβρήκα το κορμί μου. Το αισθάνομαι λίγο βαρύ κι αδέξιο, αλλά φαντάζομαι ότι είναι γιατί το

ξεσυνήθισα. Σίγουρα και η Κ'νελ θα το ευχαριστήθηκε». Στη σκέψη της ντελικάτης, θηλυκιάς σιλουέτας με το εφαρμοστό ρούχο, το πικάντικο μουτράκι και τον καταρράχτη των κατάμαυρων μαλλιών, ο Ρότζερ ένιωσε μια ξαφνική συγκίνηση να τον πλημμυρίζει.

«Κ'νελ!» ψιθύρισε. «Ήμουν ερωτευμένος μαζί σου από την αρχή και ούτε που το φαντάστηκα! Ή μήπως», αναρωτήθηκε, «το κατάλαβα τώρα επειδή ξαναπήρα πίσω τους αδένες μου;»

Ένα αναμμένο φανάρι εμφανίστηκε στο βάθος του δρόμου, σπάζοντας το σκοτάδι. Το μουγκρητό μιας δίχρονης μοτοσικλέτας αντήχησε πάνω από το θόρυβο της βροχής.

«Η Κ'νελ!» φώναξε ο Ρότζερ. «Αυτή πρέπει να 'ναι! Ο ΥΚΡ θα με άφησε πίσω λίγο πριν αρχίσει όλη αυτή η ιστορία! Και σε άλλα δέκα δευτερόλεπτα θα πέσει θύμα θανατηφόρου ατυχήματος, και...»

Όρμησε μπροστά κουνώντας έξαλλα τα χέρια του. «Σταμάτα! Σταμάτα!» φώναξε προς το φως που πλησίαζε γοργά. Ύστερα ο Ρότζερ κοκάλωσε απότομα. «Είμαι ηλίθιος!» γρύλισε πνιχτά. «Ήταν το ξαφνικό μου ξεφύτρωμα στη μέση του δρόμου και τα γκαρίσματά μου που προκάλεσαν το δυστύχημα την πρώτη φορά... αλλά αν δεν τη σταματήσω, δε θα την ξαναδώ... Όμως αυτό είναι αδύνατο, γιατί...» Πήδησε στο χαντάκι στο πλάι του δρόμου και κρύφτηκε πίσω από τους θάμνους καθώς η μοτοσικλέτα ξεπρόβαλλε μουγκρίζοντας μέσα από τη νεροποντή. Πρόλαβε να δει μια λεπτή κοριτσίστικη σιλουέτα πίσω από το τιμόνι· την άλλη στιγμή είχε περάσει, με τον ήχο του μοτέρ να σβήνει στο βάθος του δρόμου.

«Μάλλον *ήταν έρωτας*», αναστέναξε μελαγχολικά ο Ρότζερ. «Την έχασα για να της σώσω τη ζωή· και τώρα θα γυρίσει πίσω να υπογράψει ερωτικό συμβόλαιο

μ' εκείνο το λεχρίτη τον Ρ'ητ, δίχως ποτέ να μάθει...»

Ο ήχος της μοτοσικλέτας ξαναγύρισε. Η μηχανή εμφανίστηκε πάλι, πλησιάζοντας αργά για να σταματήσει δίπλα στο ακινητοποιημένο αμάξι του.

«Τ'σον;» φώναξε μια γνώριμη φωνή. Ο Ρότζερ σκαρφάλωσε πίσω στην άσφαλτο και στάθηκε στο φως του προβολέα. «Κ'νελ!» φώναξε. «Ξαναγύρισες!»

«Ασφαλώς, κουτέ!» αποκρίθηκε η κοπέλα. «Τι φαντάστηκες, ότι θα γύριζα πίσω να υπογράψω ερωτικό συμβόλαιο μ' εκείνο το λεχρίτη τον Ρ'ητ;»

Τα μάτια της έλαμπαν, και τα χείλη της μισάνοιξαν αφήνοντας να φανούν τα λευκά δόντια από μέσα. Γεμάτος λαχτάρα και δίχως άλλη κουβέντα, ο Ρότζερ την έσφιξε πάνω του και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της, ενώ η βροχή έπεφτε ασταμάτητα.

«Με συγχωρείς», της είπε μετά. «Δεν ξέρω τι μ' έπιασε».

«Ξέρω εγώ», του αποκρίθηκε εκείνη, και τον φίλησε πάλι.

«Απέχουμε οχτώ χιλιόμετρα από την επόμενη πόλη», είπε ο Ρότζερ. «Υπάρχει ένας παπάς κι ένα μοτέλ εκεί...»

«Άντε, τι χασομεράς;» έκανε η Κ'νελ, χτυπώντας το κάθισμα πίσω της.

«Όμως... ξέρεις, μόλις το σκέφτηκα» μουρμούρισε ο Ρότζερ. «Δεν έχω δουλειά και αν βρω ποτέ, μάλλον θα την ξαναχάσω. Πώς να συντηρήσω μια γυναίκα που της αξίζει το καλύτερο από το καθετί;»

«Εμένα ρώταγες;» είπε μια φωνή στο αφτί του.

«ΥΚΡ! Είσαι ακόμη μαζί μου;»

«Όταν και κάθε φορά που με θέλεις, αγαπητό μου παιδί».

«Και όταν θέλω να μείνω μόνος;»

«Δεν έχεις παρά να μου το πεις».

«Κοίτα... θα μπορούσες να με βοηθάς πότε πότε... με καμιά πληροφορία για το χρηματιστήριο, και τα σχετικά;»

«Αρκεί να μου πεις ποια μέρα και χρόνο θέλεις, παρελθόν, παρόν ή μέλλον, κι έγινε».

«Τι έλεγες;» του φώναξε η Κ'νελ καθώς έβαζε μπροστά τη μηχανή και πατούσε γκάζι.

«Τίποτα», αποκρίθηκε ο Ρότζερ, δαγκώνοντας τρυφερά το αφτί της. «Νομίζω ότι όλα θα πάνε καλά».

Και πήγαν καλά.

ΑΣ ΠΑΜΕ ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ!

του Γκάρρυ Κίλγουορθ

Διακοπές στη Μύκονο; Μα πού ζείτε; Κρουαζιέρα στις Μπαχάμες; Είναι πολύ μπανάλ. Γιατί όχι ένα ταξιδάκι στο παρελθόν; Σκεφτείτε πόσο ρομαντικό θα ήταν να παρακολουθούσαμε από κοντά τις Μεγάλες Στιγμές της Ιστορίας, με τις μπίρες μας και τα ποπκορν και τα σουβλάκια μας και τα όλα μας! Βέβαια, όπως σ' όλα τα ταξίδια στο χρόνο, μπορεί να συμβούν πολλά απρόοπτα...

Ο Βρετανός Γκάρρυ Κίλγουορθ, που γεννήθηκε το 1941, είναι μηχανικός τηλεπικοινωνιών, αλλ' αυτό δεν τον εμποδίζει να ασχολείται και με κάτι σοβαρό, όπως είναι η επιστημονική φαντασία. Στο βραβευμένο αυτό διήγημά του μας παρουσιάζει μια ακόμη πιθανή συνέπεια ενός χρονοταξιδιού. Και βέβαια με αρκετή δόση εγγλέζικου σαρκαστικού χιούμορ.

Γ.Μ.

Το Τουριστικό Γραφείο Χρονοταξιδιών ήταν η τρίτη πόρτα στη σειρά σε μια από τις πτέρυγες ενός πολυκλαδικού μεγάρου Μπάνυαν. ΄Ηταν αρκετά ψηλά και ο Σάιμον Φοκ χρειάστηκε κάμποση ώρα για να φτάσει στις ροζ κρυστάλλινες πόρτες του. Μια πινακίδα απέξω έγραφε: «ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΤΗΣ ΠΑΝ ΧΡΟΝΟ—ΤΟΥΡ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ! Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙΤΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΔΥΟ ΡΟΔΩΝ, ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ... ΔΙΧΩΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΝΕΝΑΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΚΙΝΔΥΝΟ». Ο Σάιμον έριξε μια ματιά στο εσωτερικό και μπήκε, θα λέγαμε μάλλον απρόθυμα. Μόλις έκανε το πρώτο βήμα μέσα, ένας υπάλληλος τον πλησίασε αθόρυβα και στάθηκε πλάι του, με τα χέρια δεμένα μπροστά σε στάση σεβασμού προ τον επισκέπτη. Λες να προσεύχεται να τον βοηθήσει ο Θεός για να πείσει τον υποψήφιο πελάτη, αναρωτήθηκε ο Σάιμον βλέποντας την πόζα του.

«Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω, κύριέ μου;»

Ο Σάιμον έδεσε τα δικά του χέρια στη ράχη του για να ισορροπήσει τα πράγματα και για να δώσει με τρόπο στον αλλο να καταλάβει ότι δεν ήταν ακόμη έτοιμος για ν' αγοράσει.

«Απλώς θα ήθελα μερικά προσπέκτους, σας παρακαλώ. Μπορώ να τα πάρω μαζί μου... ε... να τα μελετήσω με την ησυχία μου;»

«Ασφαλώς, κύριέ μου». Τα δάχτυλα του άλλου ξεμ-

πλέχτηκαν και άρχισαν σβέλτα να διαλέγουν πολύχρωμα φυλλάδια από τα ράφια με την τέχνη βετεράνου φρουτοσυλλέκτη.

«Όταν εσείς και;...

«Η οικογένειά μου», συμπλήρωσε ο Σάιμον.

«Α, μάλιστα!» Τα λόγια του υπαλλήλου ήταν στρωτά και καλοδιαλεγμένα. Είχαν το ιδανικό μήκος, και η κάθε λέξη χωριζόταν από την άλλη με το κατάλληλο διάστημα ώστε να έχει το επιθυμητό αποτέλεσμα. «Όταν εσείς και η οικογένειά σας καταλήξετε», συνέχισε στο ίδιο στυλ, «μπορείτε να μας τηλεφωνήσετε και θα δούμε τι μπορεί να γίνει. Δεν υπάρχει λόγος να έρθετε αυτοπροσώπως για να κλείσετε θέσεις...»

Ο Σάιμον έκανε μια κίνηση αμηχανίας. «Έτυχε να περνώ γυρίζοντας σπίτι μου.. Ξέρω, θα μπορούσα να ζητήσω τα φυλλάδια ταχυδρομικά, αλλά η γυναίκα μου ήταν πολύ ανυπόμονη».

«Μάλιστα», χαμογέλασε μελιστάλαχτα ο υπάλληλος. «Μμμ, φοβούμαι μόνο ότι είμαστε κλεισμένοι για τη Στέψη της Ελισάβετ της Πρώτης, και οι θέσεις για την Επανάσταση του Άρη είναι δυστυχώς περιορισμένες».

«Δε νομίζω να μας ενδιαφέρουν αυτά τα γεγονότα», αποκρίθηκε ο Σάιμον.

«Θα είναι η πρώτη σας φορά, κύριέ μου;»

«Ναι, για να πούμε την αλήθεια, η πρώτη».

«Τώρα, μου επιτρέπετε να σας συστήσω τη Λεηλασία της Καρχηδόνας; Οι τουρίστες μας ανακατεύονται με τους πολίτες που ακολουθούσαν το στρατό. Βέβαια, οφείλω να προσθέσω ότι το θέαμα δεν είναι για τους πολύ ευαίσθητους».

«Δεν είναι λίγο επικίνδυνο;» τον ρώτησε ο Σάιμον.

«Α, όχι, αρκεί ν' ακολουθήσει κανείς τις στοιχειώδεις οδηγίες μας». Ο υπάλληλος κούνησε τα δάχτυλά

του κάπως πειραχτικά. «Μη σας ανησυχεί, δεν έχουμε χάσει ακόμη κανέναν πελάτη μας».

Ο Σάιμον μουρμούρισε κάτι ευχαριστίες και βγήκε σχεδόν τρέχοντας από το γραφείο. Σιχαινόταν αυτές τις οργανωμένες εκδρομές, αλλά χρωστούσε στη φαμίλια του ένα ταξίδι αναψυχής και δε σκόπευε να της το στερήσει. Δεν είχε αρκετά λεφτά για κάποια διαστημική περιοδεία και, αναγκαστικά, έπρεπε να περιοριστεί σε κάποια από αυτές τις χρονοεκδρομές. Δεν έμενε και τίποτε άλλο. Ολόκληρη η Γη ήταν μια τσιμεντένια μάζα από πολυκλαδικά κτήρια Μπάνυαν, και τα θαλάσσια ταξίδια προκαλούσαν ναυτία στα παιδιά του. Βγήκε από το κτήριο και κάλεσε ένα αεροταξί, αποφεύγοντας το δυνατό ρεύμα των εξόδων κλιματισμού καθώς διέσχιζε την πλακόστρωτη ταράτσα προς το όχημα.

Η Μάντι τον περίμενε στην πόρτα του διαμερίσματός τους με την ίδια ευλαβική στάση που συνήθιζαν και οι τουριστικοί πράκτορες.

«Πήρες τα προσπέκτους;»

Ο Σάιμον αναστέναξε καρτερικά. «Ναι, τα πήρα».

Η Μάντι του τα βούτηξε κυριολεκτικά από τα χέρια. «Θαυμάσια! Για να τα δω. Α, μην παίρνεις τέτοιο κατσούφικο ύφος! Ξέρεις ότι θα σ' αρέσει και σένα έτσι και ξεκινήσουμε. Ένα ταξίδι στο χρόνο!» Έσφιξε εκστατικά τα προσπέκτους στο στήθος της. «Θα είναι υπέροχο, ώς την τελευταία στιγμή!»

«Μμμ, ας ελπίσουμε ότι δε θα σε απογοητεύσει», έκανε ξερά ο Σάιμον. «Θα μας κοστίσει ένα σωρό λεφτά, και οι δουλειές μου δεν πάνε τόσο καλά τελευταία...» Άφησε τα λόγια του να σβήσουν αόριστα καθώς πήγαινε προς το μπαράκι για ένα ποτό.

«Α, ανοησίες», του απάντησε. «Λίγες διακοπές θα σου κάνουν καλό. Θα γυρίσεις γεμάτος φρέσκες ιδέες

και με ξεκούραστο μυαλό». Ξεφύλλισε τα προσπέκτους στα χέρια της. «Δε θέλουμε τίποτα βίαιο... μπορεί να ταράξει τα παιδιά».

Ο Σάιμον ρουθούνισε ειρωνικά. «Μα αυτά ξετρελαίνονται για κάτι τέτοια. Ο Τζέιμς παθιάζεται με το να βλέπει αίματα, και η Τζούλι θα προτιμούσε να δει μια ταινία με διαστημικούς πολέμους παρά μια παράσταση μπαλέτου».

«Μη γίνεσαι κυνικός, αγάπη μου», διαμαρτυρήθηκε η Μάντι. «Όπως και να 'χει, ένας λόγος παραπάνω για να ξεφύγουν απ' αυτά. Στην εποχή μας δεν τους μένει τίποτε άλλο από το να παίζουν στις ταράτσες».

«Δεν τους μένει τίποτε άλλο!» φώναξε ο Σάιμον αγανακτισμένα. «Είχα εγώ υπόγειες παιδικές χαρές όταν ήμουν μικρός; Είχες εσύ;...»

«Α, μην αρχίζεις πάλι τα ίδια. Πότε επιτέλους θα καταλάβεις ότι δεν μπορούν να εκτιμήσουν πράγματα που είχαν ανέκαθεν; Άσε πρώτα να δουν πώς ζούσαν τα παιδιά σε άλλες εποχές και άλλες χώρες». Η Μάντι κοντοστάθηκε. «Θα 'πρεπε να τους το' χαμε δείξει από παλιά. Ίσως θα 'ταν καλή ιδέα να τα πάμε να γνωρίσουν την αρχαία Σπάρτη, τι λες; Το 'ξερες ότι τα παιδιά στη Σπάρτη έμπαιναν σε στρατιωτικές σχολές από τα οχτώ τους και τα μάθαιναν να κλέβουν αν δεν ήθελαν να πεθάνουν της πείνας; Εθεωρείτο έγκλημα μονάχα όταν τα έπιαναν. Αναρωτιέμαι τι θα σκέφτονταν τα δικά μας παιδιά για κείνο το αγόρι που προτίμησε ν' αφήσει μια αλεπού να του ροκανίσει τα σωθικά παρά να προδοθεί στους μεγαλύτερους ότι την είχε κλεμμένη και κρυμμένη κάτω από τα ρούχα του». Τα γαλανά μάτια της περιεργάστηκαν το πρόσωπό του ψάχνοντας για σημάδια ότι συμφωνούσε.

«Μάλλον θα το θεωρούσαν μεγάλη βλακεία, όπως το θεωρώ κι εγώ», αποκρίθηκε ο Σάιμον.

Η γυναίκα του δεν το έβαζε κάτω και προσπάθησε πάλι. «Ίσως θα 'πρεπε να τα πάμε στη Ρώμη...».

«Καλύτερα στην Πομπηία λίγο πριν σκάσει ο Βεζούβιος... και να τα παρατήσουμε εκεί».

«Μη γίνεσαι κακός. Τι θα 'λεγες για τους Άγιους Τόπους..»

«..την εποχή των Σταυροφοριών», συμπλήρωσε ο δωδεκάχρονος Τζέιμς, που μόλις είχε μπει στην κουζίνα μασουλώντας κάτι.

«Όχι πριν από το φαγητό, Τζέιμς», τον μάλωσε η μητέρα του. «Το πού θα πάμε θα το αποφασίσουμε ο πατέρας σου κι εγώ.. και άντε να πλύνεις τα χέρια σου. Πού είναι η Τζούλι;»

«Έρχεται».

Εκείνο το βράδι ο Σάιμον και η Μάντι Φοκ κάθονταν στο τραπέζι μελετώντας τα προσπέκτους και λογομαχώντας για τόπους, χρονολογίες και τιμές, όταν το κουδούνι της πόρτας τραγούδησε μελωδικά αναγγέλοντας ότι είχαν έρθει οι στενότεροι φίλοι τους. Ο Σάιμον πάτησε ένα κουμπί και λίγο αργότερα ο Χάρι και η Σάρα Τόλμπουτ μπήκαν στο δωμάτιο.

«Γεια σας, τι κάνετε; Ήρθε πάλι ο καιρός των διακοπών, ε;» τους χαιρέτησε ο Χάρι, ανοίγοντας το φερμουάρ του μπουφάν του.

Ο Χάρι χαμογέλασε κι έξυσε τη ράχη της μύτης του.

«Ακριβώς. Και δεν μπορούμε ν' αποφασίσουμε πού να πάμε. Ή θα 'πρεπε να πω *πότε* να πάμε; Μπερδεύεται κανείς...»

«Αν μιλάς για χρονοεκδρομές, γιατί δεν έρχεστε μαζί μας; Θα πάμε να δούμε τη Σταύρωση», είπε η Σάρα, μ' ένα μικρό τίναγμα του κεφαλιού της.

«Την ποια!» φώναξαν και οι δυο Φοκ μαζί.

«Τη Σταύρωση του Χριστού», εξήγησε ο Χάρι ατά-

ραχα. «Ξέρετε, σκεφτήκαμε ότι καλό θα ήταν να τη δουν τα παιδιά ακριβώς όπως έγινε, ώστε να κατανοήσουν καλύτερα τη θρησκεία μας και το περιεχόμενό της. Ξέρετε δα πώς είναι τα παιδιά».

«Ξέρουμε», απάντησε μελαγχολικά ο Σάιμον.

«Αν μπορούσαν να δουν επακριβώς», συνέχισε η Σάρα, «πώς πέθανε ο Ιησούς για να σώσει εμάς - ή τις ψυχές μας ή οτιδήποτε τελοσπάντων έσωσε - η εμπειρία θα τα επηρέαζε βαθιά. Τουλάχιστον, έτσι ελπίζουμε».

Ο Σάιμον άρχισε να ετοιμάζει τα ποτά.

«Δεν είναι κατά κάποιο τρόπο ιεροσυλία;» ρώτησε σιγανά. «Θέλω να πω, σε τελευταία ανάλυση...»

Ο Χάρι ξαναπήρε το λόγο. «Να σου πω, αν το δεις επιφανειακά φαίνεται κομματάκι αιμοχαρές και μακάβριο, αλλά αν πάει κανείς με τη σωστή διάθεση, νομίζω είν' εντάξει. Φτάνει να μην ξεχνά για ποιο λόγο πήγε εκεί».

«Ξέρετε;» πετάχτηκε η Μάντι. «Αυτό ακριβώς σκεφτόμουν κι εγώ λίγο πριν μπείτε. Αλήθεια δε λέω, Σάιμον;»

«Ναι, μπορώ και διαβάζω τις σκέψεις των άλλων», απάντησε ο Σάιμον, κλείνοντας το μάτι στον Χάρι. Η Μάντι συνέχισε δίχως να του δώσει σημασία.

«Νομίζω ότι απομακρυνόμαστε πολύ από τα σημαντικά πράγματα της ζωής, όπως είναι η θρησκεία».

«Δέκα χρόνια τώρα, δε θυμάμαι να ζήτησες ποτέ να πάμε στην εκκλησία», την ειρωνεύτηκε ο Σάιμον.

Η Μάντι το αγνόησε κι αυτό με μια κίνηση του χεριού της. «Αυτό είν' άσχετο», του πέταξε. «Το να πάμε να δούμε κάτι γερόντια που διαβάζουν μονότονα κείμενα των γραφών δεν το θεωρώ θρησκεία. Εγώ θέλω να δω το γνήσιο πράγμα... Νομίζω ότι πρέπει να πάμε, Σάιμον».

Έτσι η απόφαση πάρθηκε από τη Μάντι και τη Σάρα: Ο Σάιμον, η φαμίλια του και οι φίλοι τους θα πήγαιναν να δουν τη Σταύρωση. Με οικονομικές τιμές ομαδικού γκρουπ, βέβαια.

Η Παν Χρόνο-Τουρ ΕΠΕ είχε τα γραφεία της στη Σάουθεντ Χάι Σκουαίρ. Για οικονομία στα ναύλα, οι Φοκ και οι Τόλμπουτ πήραν από κοινού ένα αεροταξί για να πάνε στην προκαταρκτική ενημέρωση. Η μέρα ήταν ασυνήθιστα ξάστερη για την εποχή και στο αεροταξί, προφυλαγμένοι από τη νοτερή θαλασσινή αύρα, ένιωθαν ζεστασιά και την ευχάριστη έξαψη της προσμονής. Ο Σάιμον πάντοτε αισθανόταν ευχάριστα όταν ο ήλιος κατάφερνε να διαπεράσει τα βαριά σύννεφα. Πέρα ψηλά στον ουρανό μπορούσε να δει να λαμπυρίζει η τεράστια τροχιακή εξέδρα απ' όπου ξεκινούσαν τα αστρόπλοια. Ποτέ δεν είχε ταξιδέψει στο διάστημα. Ο Σάιμον Φοκ ήταν κατά βάθος ένας φανατικός σπιτόγατος.

Έφτασαν στη μικρή αίθουσα διαλέξεων και κάθισαν στις θέσεις τους. Ο Σάιμον κοίταξε ολόγυρα.

«Έχει μαζευτεί αρκετός κόσμος», ψιθύρισε στον Χάρι. «Λες να είναι όλοι του δικού μας γκρουπ;»

«Δεν αποκλείεται», απάντησε ο Χάρι. «Δεν υπάρχει άλλη ενημέρωση προγραμματισμένη για σήμερα».

«Κυρίες και κύριοι, την προσοχή σας παρακαλώ!» Ένας νεαρός κληρικός με σοβαρή εμφάνιση είχε σταθεί μπροστά στο μικρό αναλόγιο που υπήρχε εκεί. Τα μουρμουρητά κόπασαν. Ο κληρικός ήταν κοντός με παλιομοδίτικα γυαλιά στα μάτια. Τα τελευταία ήταν μια επιτήδευση που συνήθιζε ο κλήρος. Έλαμπαν σαν μεταλλικοί δίσκοι στο ηλιόφωτο που έλουζε ραβδωτά την ανατολική πλευρά της αίθουσας.

«Πρώτα απ' όλα, σας καλωσορίζω στην Παν Χρόνο-

Τουρ. Είμαι ένας από τους Υπεύθυνους Προετοιμασίας σας, και βρίσκομαι εδώ για να σας ενημερώσω ως προς το τι πρέπει να αναμένετε και ποια πρέπει να είναι η συμπεριφορά σας». Χαμογέλασε. «Δεν επιβάλλουμε ιδιαίτερους κανόνες, αλλά είναι σημαντικό να ξέρετε πώς να συμπεριφερθείτε, γιατί σ' αυτή την περιήγηση, όπως και σε πολλές άλλες, θα χρειαστεί ν' αναμιχθείτε με τους ντόπιους. Πρέπει να μην ξεχωρίζετε από τους άλλους, αυτός είναι ο βασικός κανόνας».

Ένα δυο χέρια σηκώθηκαν ζητώντας το λόγο, αλλά ο κληρικός έγνεψε να κατέβουν.

«Εντάξει, ξέρω ότι πολλοί θα έχετε ερωτήσεις, αλλά θα σας παρακαλέσω να δείξετε υπομονή. Θα έχετε όλο το χρόνο μετά το πέρας της ενημέρωσης για να κάνετε τις ερωτήσεις σας. Πολλές πιθανότατα θα βρουν την απάντησή τους στην ίδια την ενημέρωση. Δεν είναι κάτι που γίνεται για πρώτη φορά».

Σήκωσε το βλέμμα του και χαμογέλασε πάλι. Οι αχτίδες του ήλιου από το παράθυρο έπεσαν στο αριστερό του μάγουλο, φωτίζοντάς το με ουράνιο χρυσάφι, και οι ακροατές του χαλάρωσαν στις πολυθρόνες τους περιμένοντας.

«Θα σας δοθεί ο κατάλληλος ρουχισμός πριν βγείτε, και όλοι θα περάσουν από το τμήμα προετοιμασίας ώστε η εμφάνισή σας να μην ξεχωρίζει από εκείνη των ντόπιων. Πρόκειται για μια απλή, ανώδυνη διαδικασία που αναστρέφεται εύκολα μετά την επιστροφή σας. Δε θα 'ταν νοητό να 'χουμε ξανθούς γίγαντες βόρειου τύπου σαν κακομεταμφιεσμένους Βίκινγκ σε Ραμαζάνι. Λίγες μέρες πριν από την αναχώρηση θα σας καλέσουμε για ένα απόγευμα στο γλωσσικό εργαστήριό μας, όπου θα διδαχτείτε τα εβραϊκά με τη μέθοδο της εμφύτευσης γνώσεων. Όπως ίσως θα ξέρετε ήδη, οι

γνώσεις αυτές θα διατηρηθούν μονάχα για κανά μήνα πριν σβήσουν πάλι από τον εγκέφαλο. Δεν είναι δυνατό ν' αποτυπωθούν μόνιμα ύστερα από πρόχειρη εγγραφή διάρκειας δύο ή τριών ωρών. Ώς τότε, πάντως, θα μιλάτε τα εβραϊκά φαρσί».

Σιγογέλασε πονηρά.

«Μπορώ να ντυθώ ρωμαίος στρατιώτης;» φώναξε ένας βλογιοκομμένος νεαρός πίσω από τον Σάιμον.

Ο κληρικός τον μάλωσε κουνώντας αυστηρά το δάχτυλό του.

«Κύριέ μου», του είπε πατρικά, «σας παρακάλεσα να μην κάνετε ερωτήσεις πριν τελειώσουμε. Θα έχετε όλο το χρόνο μετά. Ωστόσο θ' απαντήσω στο ερώτημά σας γιατί μόλις θα σας εξηγούσα πόσο σημαντικό είναι το να δείχνουμε Εβραίοι. Το να έχουμε μαζί μας κανά δυο ρωμαίους στρατιώτες θα φαινόταν αφύσικο. Εξάλλου, τα στρατεύματα κατοχής έχουν ορισμένα καθήκοντα· μπορεί να κληθείτε στη μονάδα σας την οποιαδήποτε στιγμή ή να σας σταματήσουν επειδή έχετε αγυάλιστα κουμπιά ή κάτι τέτοιο. Όχι, ένας στρατιώτης είναι παρακινδυνευμένη μεταμφίεση. Χώρια απ' όλα τ' άλλα, οι στρατιώτες συμπεριφέρονται με συγκεκριμένο τρόπο, χρησιμοποιώντας χειρονομίες και φράσεις αποκλειστικές του επαγγέλματος. Είναι σίγουρο ότι θα προδινόμαστε έτσι. Πιστέψτε με, είμαστε αναγκασμένοι να πάμε σαν πολίτες».

«Δε θέλω να γίνω Εβραίος», γκρίνιαξε ο Τζέιμς, για να φάει μια σκουντιά από τη μητέρα του.

«Τώρα», συνέχισε ο ομιλητής, «φτάνουμε στο πιο σημαντικό σημείο, και θα το καταλάβω αν θελήσετε ν' ακυρώσετε την εκδρομή σας. Αν το κάνετε —σ' αυτό το στάδιο— θα σας επιστραφούν κανονικά τα χρήματά σας. Λοιπόν, σας ενημερώνω ότι, αν για οποιοδήποτε λόγο σας κλείσουν φυλακή, ίσως να είναι αδύ-

νατο να σας απελευθερώσουμε έγκαιρα. Και λέγοντας έγκαιρα, εννοώ πριν εξαφανιστείτε στα έγκατα κάποιας γαλέρας σκλάβων ή καταλήξετε στο χώρο εκτέλεσης διά λιθοβολισμού».

Από το ακροατήριο ακούστηκαν ανήσυχα σουρσίματα ποδιών και ψίθυροι. Ο κληρικός περίμενε με σκυφτό κεφάλι μέχρι να σταματήσουν.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος», συνέχισε, «με την προϋπόθεση ότι θ' ακολουθήσετε κατά γράμμα τις οδηγίες. Δεν έχω λόγια να σας τονίσω πόσο σημαντικό είναι αυτό. Ξέρετε τι συνέβη εκεί που θα πάμε και πώς συνέβη. Θα φτάσουμε τη μέρα που ο Πιλάτος ρωτά τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ ποιό ν' αφήσει ελεύθερο. Βλέπετε, το έθιμο ήταν οι πολίτες να χαρίζουν κάθε Πάσχα τη ζωή σ' έναν κρατούμενο. Όταν ο όχλος αρχίσει να φωνάζει ''Τον Βαραββά'', όπως ξέρουμε ότι έγινε, το ίδιο πρέπει να φωνάζετε κι εσείς. Δεν πρέπει να φανείτε ότι διαφέρετε σε τίποτα από τους υπόλοιπους πολίτες. Αυτό έχει ζωτική σημασία. Πρέπει να δείξετε ότι συμφωνείτε με τους άλλους. Πρέπει να χλευάζετε τον Χριστό και να κουνάτε απειλητικά τις γροθιές σας καθώς θα διασχίζει τους δρόμους σηκώνοντας το σταυρό. Πρέπει να θυμάστε ότι οι κοινότητες εκείνης της εποχής ήταν μάλλον μικρές, κι αν ένα μεγάλο μέρος των θεατών παραμένει σιωπηλό κι αμέτοχο θα τραβήξει την προσοχή και θ' αρχίσουν τις ερωτήσεις. Είναι σίγουρο ότι θα προδοθείτε αν σας στριμώξουν, όχι γιατί είστε κουτοί αλλά, αντίθετα, γιατί είστε έξυπνοι. Οι άνθρωποι εκείνα τα χρόνια ήταν απλοϊκοί. Ακολουθούσαν πιστά τους αρχηγούς τους, και όποιος δεν κάνει το ίδιο θα φανεί ύποπτος. Είναι πολύ πιο δύσκολο το να σκέφτεται και να μιλά κανείς απλοϊκά σε μια δύσκολη στιγμή απ' ό,τι το αντίθετο. Έτσι, να κάνετε όπως ακριβώς σας λέω

και δε θα κινδυνέψει κανείς. Μπορεί να σας φανεί κακόγουστο ή ακόμη και αποκρουστικό, αλλά είναι αναγκαίο. Όταν καρφώσουν την πινακίδα ''Ιησούς Ναζωραίος Βασιλιάς των Ιουδαίων'' πρέπει να γελάσετε. Εκείνοι που θα μείνουν βουβοί από δέος ενώ ο υπόλοιπος όχλος θα χορεύει, θα χαχανίζει, θα σαρκάζει και θα γκαρίζει, θα τραβήξουν την προσοχή με τη σιωπή τους. Το επαναλαμβάνω, είναι για τη δική σας ασφάλεια. Και τώρα, υπάρχουν ερωτήσεις;»

Η διάλεξη είχε τελειώσει. Μονάχα δυο άτεκνα ζευγάρια ζήτησαν να πάρουν τα λεφτά τους πίσω.

«Μα πώς μπόρεσαν να κάνουν κάτι τέτοιο;» ρώτησε η Τζούλι για πέμπτη φορά πριν αναχωρήσουν για την Ιερουσαλήμ. «Πώς μπόρεσαν να τον σταυρώσουν; Οι συμπατριώτες του! Οι ίδιοι άνθρωποι που τον επευφημούσαν και τον έρραιναν με βάια μόλις λίγο καιρό πριν. Είναι σαν να κάνεις σε κάποιον θριαμβευτική υποδοχή και μετά να τον κρεμάς».

«Είναι αρκετά συνηθισμένο κι αυτό», απάντησε ο Σάιμον.

Τα παιδιά, ύστερα από μια κάποια αρχική απροθυμία να συμμετάσχουν στις σχετικές προετοιμασίες, είχαν ριχτεί με τα μούτρα στην ανάγνωση της Αγίας Γραφής.

«Μην ξεχνάτε τι μας είπε ο τύπος, ότι ήταν πολύ απλοϊκοί άνθρωποι», είπε η Τζούλι.

Ο Σάιμον ήταν ευχαριστημένος με την Τζούλι. Θα πήγαινε με τους σωστούς στόχους κατά νου: να μελετήσει τους ανθρώπους που σκότωσαν τον Χριστό και να προσπαθήσει να καταλάβει τα κίνητρά τους.

«Δεν μπορώ να πιστέψω», συνέχισε η Τζούλι, «ότι ήταν *αναγκασμένοι* να το κάνουν. Καταλαβαίνω, βέβαια, ότι ο Χριστός έπρεπε να πεθάνει για να μας σώσει από τις αμαρτίες αλλά...»

«Υπεύθυνη ήταν όλη η ανθρωπότητα. Πρέπει να σκέφτεσαι πιο σφαιρικά. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις συγκεκριμένα έθνη, όπως τους Ιουδαίους ή τους Ρωμαίους», της είπε ο πατέρας της.

«Πάντως εγώ νομίζω ότι ήταν τρομερό αυτό που έκαναν».

Ναι, ο Σάιμον ήταν ευχαριστημένος με την Τζούλι. Για τον Τζέιμς δεν ήταν σίγουρος ακόμη. Ο Τζέιμς ήταν πιο σιγανό ποτάμι από την αδερφή του και χρειαζόταν περισσότερος χρόνος για να τον καταλάβει κανείς.

Το μακιγιάρισμά τους ήταν ανώδυνη υπόθεση, όπως τους είχαν υποσχεθεί, και το ίδιο το ταξίδι ήταν σχεδόν γλέντι. Σου προκαλούσε κάποια ζαλάδα, αλλά αν έκλεινε κανείς τα μάτια του είχε την εντύπωση ότι γλιστρούσε κάτω σε μια ατέλειωτη σπειροειδή τσουλήθρα. Ήταν στ' αλήθεια πολύ απλό. Όταν ο Σάιμον άνοιξε τα μάτια του βρέθηκε καθισμένος σε ζεστή άμμο μέσα σ' ένα στενό κατσικόδρομο. Όλοι ήταν στην ίδια θέση που είχαν στο χρονοθάλαμο. Σηκώθηκαν στα πόδια τους και ακολούθησαν το μονοπάτι προς την πόλη που φαινόταν να τρεμουλιάζει στο λιοπύρι μακριά. Ο ήλιος ήταν καυτός στο σβέρκο και τη ράχη τους. Κάποια στιγμή ο Σάιμον αγκάλιασε τον Τζέιμς ακριβώς τη στιγμή που ο μικρός σκόνταφτε και πήγαινε να πέσει. Κανένας δεν ήταν συνηθισμένος στον ποδαρόδρομο σε ανώμαλο έδαφος γεμάτο με μυτερές πέτρες. Ο Σάιμον λυπήθηκε μερικούς από τους πιο ηλικιωμένους της ομάδας τους.

Ο υπεύθυνος του γκρουπ μπήκε πρώτος στην πόλη. Τον αναγνώριζες από τα βρόμικα, κολλημένα μαλλιά του και το παλιό μπαστούνι που κρατούσε, αλλά κανένας δεν επιτρεπόταν να του μιλήσει εκτός κι αν ήταν έσχατη ανάγκη. Μερικά παιδιά είχαν αρχίσει να

γκρινιάζουν για τη ζέστη και για τον ερεθισμό που προκαλούσε στο δέρμα τους το τραχύ ύφασμα των ρούχων τους. Γενικά, όμως, μια ατμόσφαιρα έξαψης και προσμονής χαρακτήριζε τους ενήλικες. Τουλάχιστον δείχνουμε αρκετά αυθεντικοί, σκέφτηκε ο Σάιμον. Οι πουκαμίσες και τα σανδάλια που φορούσαν ήταν γνήσια, αγορασμένα σε προηγούμενο ταξίδι από τον Υπεύθυνο Προετοιμασίας. Σε μερικούς είχε πέσει ο κλήρος να περπατούν ξυπόλητοι, και αυτών τα πέλματα τα είχαν σκληρύνει τεχνητά στην αίθουσα προετοιμασίας. Ακόμη κι έτσι, συλλογίστηκε ο Σάιμον, θα έχουν καταγδαρθεί μέχρι να γυρίσουμε. Προφανώς η Παν Χρόνο-Τουρ βασιζόταν στο ότι το μαρτύριο του Χριστού θα πλημμύριζε με τόσο δέος τους πελάτες της που θα ντρέπονταν να διαμαρτυρηθούν για τα δικά τους ασήμαντα πονάκια. Ένας σκύλος έτρεξε γαβγίζοντας ανάμεσα στα πόδια τους καθώς κατηφόριζαν ένα στενό βρόμικο σοκάκι. Ήταν η πρώτη τους συνάντηση με τους ντόπιους. Ο Σάιμον κοίταξε τη Μάντι. Τα καινούρια καστανά μάτια της έλαμψαν προς το μέρος τους, και του φάνηκε πολύ όμορφη με μια κάπως τσιγγάνικη ομορφιά.

«Δε χαίρεσαι που ήρθαμε;» του ψιθύρισε στα εβραϊκά.

«Δεν ξέρω ακόμη», της απάντησε με κάθε σοβαρότητα.

Τελικά πέρασαν ανάμεσα από κάτι τρώγλες από ξερή λάσπη και βγήκαν στην πλατεία στο κέντρο της πόλης.

«Πάνω στην ώρα», είπε ο οδηγός του γκρουπ. «Τώρα ξανοιχτείτε όλοι».

Ο όχλος ήταν πυκνός, αλλά ο Χάρι κατάφερε να βρει κάποιο κενό χώρο ανάμεσα στο πλήθος. Ένας ψηλός, λιγνός άντρας με έξυπνο πρόσωπο μιλούσε

στον κόσμο από τα σκαλοπάτια ενός πέτρινου κτιρίου. Φαινόταν ταλαίπωρος και λίγο άρρωστος. Μιλούσε στα λατινικά.

«Τι λέει;» ψιθύρισε ο Σάιμον στον Χάρι, επειδή ο τελευταίος είχε σπουδάσει κλασικές γλώσσες στα νιάτα του.

«Μας ζητά να διαλέξουμε ποιον να ελευθερώσουν», εξήγησε ο Χάρι. «Ξέρεις, έχεις διαβάσει την Αγία Γραφή».

«Ω», έκανε ο Σάιμον.

Το πλήθος αναταράχτηκε κάπως, αλλά παρέμεινε σιωπηλό. Μια μύγα κάθισε στην άκρη της ιδρωμένης μύτης του Σάιμον, και την έδιωξε εκνευρισμένα. Ο Ρωμαίος επανέλαβε τα λόγια του. Ξαφνικά, σαν μόλις να είχε συνειδητοποιήσει την ερώτηση, ο Τζέιμς φώναξε δυνατά. «Τον Βαραββά!» Ονειροβατούσε εκείνη τη στιγμή, και η ερώτηση, όπως και πολλές παρόμοιες που έκανε στην τάξη ο καθηγητής των λατινικών, τον είχε βρει απροετοίμαστο. Η φωνή του αντήχησε δυνατή στη χωματόστρωτη, ζεστή πλατεία, και ο Τζέιμς φάνηκε να τρομάζει από το ίδιο του το ξέσπασμα. Την άλλη στιγμή ο όχλος άρχισε να μουρμουρίζει και σε λίγο γκάριζαν οι πάντες:

«Τον Βαραββά! Τον Βαραββά!»

Ο Σάιμον ένιωσε ανακούφιση στο άκουσμα των κραυγών. Είχε αιφνιδιαστεί από τη φωνή του γιου του και ανησυχούσε μήπως αυτό τραβούσε την προσοχή του πλήθους πάνω τους. Ευτυχώς, κανένας δεν κοιτούσε προς το μέρος τους.

«Γιατί το ’κανες αυτό;» ψιθύρισε άγρια στον Τζέιμς μέσα στην οχλοβοή.

Ο μικρός ήταν νευρικός και αλαφιασμένος.

«Συγνώμη, νόμιζα ότι έτσι έπρεπε να κάνουμε. Μας ρώτησε, και ο άλλος είχε πει να... Δεν ξέρω».

«Δεν πειράζει», παρενέβη ο Χάρι. «Θα συνέβαινε έτσι κι αλλιώς. Απλώς βιάστηκες να φωνάξεις. Πάντως μην το ξανακάνεις, γιατί μπορεί να έχουμε μπλεξίματα».

Ο Τζέιμς φαινόταν φοβερά μετανιωμένος, και ο Σάιμον δεν έδωσε συνέχεια στο πράγμα. Δεν υπήρχε λόγος να δημιουργήσει σκηνή· ό,τι έγινε έγινε. Στέκονταν για κάπου μια ώρα στην πλατεία και κανένας τους δεν ήταν σίγουρος για το τι συνέβαινε. Ύστερα η Τζούλι είπε ότι της ερχόταν εμετός. Ο Σάιμον και η Μάντι την πήραν πίσω από κάποια πλιθόχτιστη καλύβα, αφήνοντας τον Τζέιμς με τον Χάρι, τη Σάρα και τα παιδιά τους.

«Πρέπει να φταίει η ζέστη», παρατήρησε η Μάντι ύστερα από λίγο. «Αρχίζει να με ζαλίζει και μένα. Δε θα μπορούσαμε να καθίσουμε για λίγο σε καμιά σκιά;»

Κοίταξε ώς κάτω στο στενό σοκάκι για κάποιο βολικό σημείο, αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Ύστερα, της κατέβηκε μια ιδέα. Πλησίασε σ’ ένα από τα σπίτια και κοίταξε μέσα από την ανοιχτή πόρτα του. Μια εβραϊκή οικογένεια καθόταν σε σκαμνάκια στο κέντρο του δωματίου με τα χέρια σφιγμένα μπροστά τους. Ο γέρος της φαμίλιας σήκωσε τα μάτια του ερωτηματικά. Είχε δροσιά εκεί στο κατώφλι, αλλά ήταν φανερό πως τους διέκοπτε σε κάτι πολύ προσωπικό.

«Με συγχωρείτε», μουρμούρισε η Μάντι και βγήκε πάλι στο δρόμο. Ένιωσε την κάψα από το χώμα να διαπερνά πάλι τις σόλες από τα σανδάλια της καθώς προχωρούσε προς το επόμενο σπίτι. Ήταν κι αυτό κατειλημμένο. Το ίδιο και το επόμενο... και το μεθεπόμενο. Τελικά επέστρεψε εκεί που στέκονταν ο Σάιμον με την Τζούλι.

«Κάτι περίεργο συμβαίνει εδώ», ψιθύρισε στον Σάιμον όταν πλησίασε. «Τα σπίτια έχουν μέσα κόσμο».

«Τι μ' αυτό;» ρώτησε ο Σάιμον εκνευρισμένα.

«Να, θα φανταζόταν κανείς ότι μια τέτοια μέρα θα είχαν βγει όλοι. Γιατί δεν πήγαν να παρακολουθήσουν τον Χριστό να σέρνει το σταυρό του στους δρόμους; Όλοι οι άλλοι αυτό κάνουν».

«Ίσως είναι... Δεν ξέρω. Τι σημασία έχει;» Ύστερα φάνηκε να το σκέφτεται καλύτερα. «Ξέρεις, μπορεί και να 'χεις δίκιο. Για να ελέγξουμε και σε μερικά άλλα σπίτια».

Άρχισαν να προχωρούν από σπίτι σε σπίτι, διασχίζοντας δεκάδες δρόμους, κοιτάζοντας με τρόπο πίσω από κουρτίνες, ώσπου κάλυψαν ένα μεγάλο τμήμα της πόλης. Είδαν αρκετά για να καταλάβουν ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Γρήγορα, όμως, άρχισαν να συνειδητοποιούν τι συνέβαινε. Όσο κι αν το μυαλό του Σάιμον προσπαθούσε να το απορρίψει ή να σκαρφιστεί κάποια άλλη εξήγηση, η φοβερή υποψία δεν εννοούσε να φύγει από τη σκέψη του. Η Τζούλι ακολουθούσε τους ταραγμένους γονείς της, φανερά αδιάθετη και δίχως να καταλαβαίνει τι γινόταν.

«Θέλω λίγο νερό», είπε κάποια στιγμή παραπονιάρικα.

«Ε, δεν υπάρχει νερό», δήλωσε απότομα η Μάντι. «Το νερό εδώ δεν είναι κατάλληλο να το πιεις. Είναι γεμάτο μικρόβια».

«Αυτοί οι άνθρωποι δε φαίνονται άρρωστοι», γκρίνιαξε η Τζούλι, αλλά κανένας δεν της έδωσε σημασία.

Ο Σάιμον ένιωσε μια καφτή ανάσα αέρα να χαϊδεύει το πρόσωπό του. Τα μάτια του έτσουζαν, το στόμα του ήταν κατάξερο, και η σκόνη ανακατευόταν με τον ιδρώτα του φτιάχνοντας λάσπη ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών του. Όμως η σωματική του ταλαιπωρία δε συγκρινόταν με την ψυχική του αγωνία. Ένας μεγάλος φόβος τον πλημμύριζε.

«Δε σου φαίνεται περίεργο που ο όχλος είναι τόσο μεγάλος;» ρώτησε ενώ σκούπιζε το μέτωπο με το μανίκι του.

Η φωνή της Μάντι μαρτυρούσε την υπερένταση που ένιωθε. «Ε, έχουν προστεθεί και οι τουρίστες της Χρόνο-Τουρ. Θα υπάρχουν και άλλα ταξιδιωτικά πρακτορεία, μην το ξεχνάς».

Ο Σάιμον έτρεμε φανερά τώρα. «Υπάρχουν δεκάδες τέτοια πρακτορεία», φώναξε. «Και όλοι οι κάτοικοι της πόλης είναι κλεισμένοι στα σπίτια τους και προσεύχονται. Γρήγορα, πρέπει να βρούμε τον Χάρι και τους άλλους!»

Ο Σάιμον άρπαξε την Τζούλι και την κάθισε στους ώμους του. Άρχισαν να τρέχουν στα σοκάκια, με τον ιδρώτα να στάζει από το μέτωπό τους και τα μάτια τους να τσούζουν από την αρμύρα και τη σκόνη. Από μακριά έφταναν στ' αφτιά τους οι κραυγές και τα γιουχαΐσματα του όχλου· μπορούσαν ν' ακούσουν τα κοροϊδευτικά χάχανα και τα ειρωνικά σφυρίγματα. Ήταν ένας αποκρουστικός, τρομαχτικός ορυμαγδός, σαν τις στριγκλιές των μαϊμούδων όταν ένα λιοντάρι γυροφέρνει το δέντρο τους. Ήταν σαν το ανατριχιαστικό γέλιο από ύαινες που τριγυρίζουν ασυγκίνητες, από ασφαλή απόσταση, τη φωλιά του λιονταριού. Ύστερα, εντελώς απότομα, έπεσε σιωπή.

Ο Σάιμον έκοψε το βήμα του, βαριανασαίνοντας λαχανιασμένος. Μπορούσε να δει την αυλακιά που είχε αφήσει στο χώμα η άκρη του σταυρού· συνεχιζόταν στο δρόμο ώς εκεί που έφτανε το μάτι του. Μια ανατριχίλα διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά του.

«Θεέ μου», ψιθύρισε με πνιχτό λυγμό στη γυναίκα του, «τον σκοτώσαμε».

Οι δυο τους προχώρησαν τρικλίζοντας, ακολουθώντας το προδοτικό αυλάκι στο χώμα, ώσπου έφτα-

σαν στο πλήθος. Τα πρόσωπα όλων ήταν γυρισμένα προς την ίδια κατεύθυνση και όλα έδειχναν σοκ και συμπόνια. Ο Σάιμον δεν τόλμησε να σηκώσει το βλέμμα προς τους σταυρούς. Ήξερε ότι θα λιποθυμούσε αν το 'κανε, και ήδη είχε δει τις σκιές τους με την άκρη του ματιού του. Ήταν αρκετό. Βρήκαν τον Χάρι, τη Σάρα και τα παιδιά στην άκρη του πλήθους, σιωπηλούς και με τα μάτια ορθάνοιχτα, όπως όλων. Τα μάγουλα της Σάρα ήταν πανιασμένα και το στόμα του Χάρι έχασκε μισάνοιχτο.

«Χάρι», τραύλισε πνιχτά ο Σάιμον, μόλις μπόρεσε να ελέγξει κάπως τη συγκίνησή του για να μιλήσει. «Χάρι, πρέπει να τον κατεβάσουμε από κει».

Το μουδιασμένο μυαλό του Χάρι χρειάστηκε ώρα για να καταγράψει ότι ο Σάιμον ήταν πάλι δίπλα και του μιλούσε. Ωστόσο δεν ξεκόλλησε τα μάτια του από τον άνθρωπο στο μεσαίο σταυρό.

Γλείφοντας τα ξερά χείλη του, ψιθύρισε αδύναμα. «Δεν μπορούμε, Σάιμον. Το ξέρεις ότι έτσι έπρεπε να γίνει. Δε γινόταν διαφορετικά, αλλά, Θεέ μου, μακάρι να μην είχαμε έρθει ποτέ. Με κοίταξε, ξέρεις. Ποτέ δε θα ξεχάσω τα μάτια του όσο θα ζω. Είχαν τόσο...», κόμπιασε ψάχνοντας να βρει τη λέξη, «...τόσο βάθος!»

Ο Σάιμον σχεδόν παραληρούσε. «Χάρι, Χάρι, κοίταξε τον όχλο! Κοίταξε γύρω σου! Δεν υπάρχουν Εβραίοι εδώ, Χάρι! Δεν υπάρχουν ντόπιοι! Μονάχα εμείς φτιάχνουμε τον όχλο. Εμείς, οι τουρίστες! Καταλαβαίνεις το μέγεθος της πράξης μας; Ολόκληρη η ενοχή της ανθρωπότητας βαραίνει τους ώμους μας!»

Έκλαιγε με δυνατούς λυγμούς τώρα. «Εμείς σταυρώσαμε τον Υιό του Θεού! Και θα το ξανακάνουμε στην επόμενη εκδρομή μας, και στη μεθεπόμενη...»

«Νυν και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν», συμπλήρωσε ταπεινά ο Χάρι.

ΟΙ ΧΡΟΝΟΒΛΕΨΙΕΣ ΤΟΥ ΠΩΛΥ

του Τζων Γουίνταμ

Σκεφτείτε να έχετε κάποιους να παρακολουθούν την κάθε σας κίνηση, όπου κι αν πάτε, ό,τι κι αν κάνετε...

Αν αυτοί που σας παρακολουθούν σας αγριοκοιτάζουν, μπορεί να είναι απλώς μυστικοί της ασφάλειας. Αν σας κοιτάζουν χαιρέκακα, μπορεί να είναι της εφορίας... Αν όμως σας κοιτάζουν περίεργα σαν να ήσαστε λεμούριος πίθηκος της Μαγαδασκάρης; Και, ακόμη χειρότερα, αν σας κοιτάζουν και χαχανίζουν; Φοβερό, ε;

Μα, είναι πολύ απλό...

Όμως διαβάστε καλύτερα το πρόβλημα και τη λύση του, όπως μας το εκθέτει ο Βρετανός συγγραφέας Τζων Γουίνταμ (1903-1969), ένα από τα πιο γνωστά ονόματα στο χώρο της βρετανικής επιστημονικής φαντασίας.

Γ.Μ.

Όταν συναντήθηκα με τη Σάλλυ εκείνη τη μέρα της έδειξα την είδηση στα Βραδινά Νέα του Γουέστγουιτς.

«Διάβασέ το και πες μου τη γνώμη σου», της είπα.

Το διάβασε, όρθια, και με μια γκριμάτσα ανυπομονησίας στο όμορφο προσωπάκι της.

«Δεν το πιστεύω», μου είπε τελικά.

Τα κριτήρια πίστης και δυσπιστίας της Σάλλυ είναι κάτι που ποτέ δεν κατάλαβα απόλυτα. Πώς μπορεί μια κοπέλα ν' απορρίπτει τόσα ακλόνητα στοιχεία σαν να ήταν συννεφάκια στον άνεμο, και την άλλη στιγμή να χάφτει σαν θεϊκή αποκάλυψη μια διαφήμιση που φωνάζει από μακριά ότι είναι απάτη; Ειλικρινά, δεν το καταλαβαίνω... Τέλος πάντων, γεγονός είναι ότι γίνεται συνέχεια.

Η είδηση έγραφε:

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΟΔΑΡΙΚΟ ΣΕ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Το κοινό που παρακολουθούσε τη συναυλία στο Άνταμς Χολ χτες βράδι εξεπλάγη βλέποντας ένα ζευγάρι πόδια από τα γόνατα και κάτω να κρέμονται από την οροφή στη διάρκεια της εκτέλεσης ενός κομματιού. Ολόκληρο το ακροατήριο και όλες οι αναφορές συμφωνούν ότι ήταν γυμνά πόδια που φορούσαν κάτι σαν σανδάλια. Παρέμειναν ορατά για τρία με τέσσερα λεπτά, στη διάρκεια των οποίων έκαναν μερικές βόλτες πέρα δώθε στο ταβάνι. Τελικά, αφού έκαναν μια

κίνηση σαν λάκτισμα, εξαφανίστηκαν προς τα πάνω και κανείς δεν τα ξαναείδε έκτοτε. Η εξέταση της οροφής δεν έφερε στο φως το παραμικρό στοιχείο, και οι ιδιοκτήτες της αίθουσας αδυνατούν να εξηγήσουν το φαινόμενο.

«Είναι μια ακόμη περίπτωση», της είπα.

«Και τι αποδεικνύει αυτό;» ρώτησε η Σάλλυ, έχοντας προφανώς ξεχάσει ότι δεν το πίστευε έτσι κι αλλιώς.

«Δεν ξέρω... ακόμη», παραδέχτηκα.

«Να, λοιπόν, έκλεισε το θέμα», έκανε εκείνη.

Είναι φορές που έχω την εντύπωση ότι η Σάλλυ δεν τρέφει καμιά εκτίμηση για τους κανόνες της λογικής.

Όμως, λίγο πολύ, οι περισσότεροι άνθρωποι σκέφτονταν όπως η Σάλλυ, κι αυτό γιατί οι περισσότεροι θέλουν τα πράγματα να παραμένουν ωραία και φυσιολογικά όπως έχουν. Αλλά, προσωπικά, είχα ήδη αρχίσει να υποψιάζομαι ότι κάτι παράξενο συνέβαινε, και πως αν τα έβαζα όλα κάτω, κάτι μπορεί να 'βγαινε.

Ο πρώτος που παρατήρησε το φαινόμενο — δηλαδή ο πρώτος του οποίου καταγράφτηκε η μαρτυρία— ήταν ο αστυφύλακας Γουόλς. Μπορεί να υπήρξαν κι άλλοι πριν απ' αυτόν που είδαν το ένα ή το άλλο, αλλά απλώς το θεώρησαν σαν καινούριο είδος παραίσθησης. Όμως ο αστυφύλακας Γουόλς ήταν από εκείνους που με τη λέξη «ξεφάντωμα» εννοούν ένα παραπάνω φλιτζάνι δυνατό τσάι με μπόλικη ζάχαρη. Έτσι, όταν αντίκρισε ένα κεφάλι στο πεζοδρόμιο, σταμάτησε και το κοίταξε πολύ, μα πολύ προσεκτικά. Εκείνο που τον σοκάρισε περισσότερο, όπως έγραψε στην αναφορά του —αφού έτρεξε ένα χιλιόμετρο ώς το τμήμα του και συνήλθε αρκετά για

να πάψει να βγάζει άναρθρους ήχους— ήταν ότι το κεφάλι τον κοίταξε κι εκείνο.

Όπως και να 'χει, δεν είναι ευχάριστο να βρίσκεις ένα κεφάλι στο πεζοδρόμιο, ιδίως στις δύο μετά τα μεσάνυχτα. Κατά τ' άλλα... ξέρετε τώρα πώς σε κοιτάζει παραπονιάρικα ένας μπακαλιάρος στο ψαράδικο. Ο αστυφύλακας Γουόλς όμως δεν αρκέστηκε στην προηγούμενη δήλωση. Στην αναφορά του επέμεινε ότι το κεφάλι άνοιξε το στόμα του «σαν να προσπαθούσε να πει κάτι». Αν αυτό ήταν γεγονός τότε κακώς το ανέφερε· ήταν φυσικό να σκεφτούν όλοι ότι θα είχε κατεβάσει τα ποτηράκια του. Εκείνος όμως επέμεινε· έτσι, αφού τον εξέτασαν και μάταια μύρισαν την ανάσα του, τον έστειλαν πίσω μαζί με κάποιο συνάδελφό του να του δείξει πού είχε βρει το κεφάλι. Φυσικά, δεν υπήρχε ούτε κεφάλι, ούτε αίματα, ούτε κανένα ίχνος ότι είχαν καθαρίσει το χώρο. Αυτό ήταν και το τέλος του επεισοδίου... αν εξαιρέσουμε, βέβαια, μερικές δυσάρεστες παρατηρήσεις στον ατομικό του φάκελο, κάτι πολύ αρνητικό για την επαγγελματική εξέλιξη του αστυφύλακα Γουόλς.

Αλλά η περίπτωση του αστυφύλακα ήταν μονάχα το πρώτο από τα επεισόδια. Δυο βράδια αργότερα μια πολυκατοικία σηκώθηκε στο πόδι από τ' ανατριχιαστικά ουρλιαχτά της κυρίας Ρουρκ του διαμερίσματος 35, και αμέσως μετά από κείνα της δεσποινίδας Φάρελ, που έμενε ακριβώς από πάνω. Όταν κατέφθασαν οι γείτονες, η κυρία Ρουρκ έσκουζε υστερικά φωνάζοντας για δυο πόδια που είχε δει να κρέμονται από το ταβάνι της κρεβατοκάμαράς της. Ανάλογη ήταν και η κατάσταση της δεσποινίδας Φάρελ, μόνο που αυτή είχε δει ένα χέρι και τον ώμο του να βγαίνουν κάτω από το κρεβάτι της. Όμως τίποτα δε φαινόταν τώρα

στο ταβάνι της κυρίας Ρουρκ, και μονάχα απαράδεκτα πολύ σκόνη υπήρχε κάτω από το κρεβάτι της δεσποινίδας Φάρελ.

Κι αυτά δεν ήταν τα μόνα συμβάντα. Υπήρξαν κι άλλα...

Εκείνος που μου τράβηξε πρώτος την προσοχή στα συμβάντα ήταν ο Τζίμυ Λίντεν που εργάζεται— τρόπος του λέγειν εργάζεται— στο διπλανό γραφείο από το δικό μου. Ο Τζίμυ κάνει συλλογή από γεγονότα. Θεωρεί δε σαν «γεγονός» οτιδήποτε τυπώνεται στις εφημερίδες... ναι, ο δύστυχος! Δεν τον απασχολεί ιδιαίτερα το συγκεκριμένο είδος, αρκεί να είναι κάτι περίεργο. Υποψιάζομαι ότι κάποτε είχε ακούσει πως η αλήθεια ποτέ δεν είναι απλή, και απ' αυτό συμπέρανε ότι το καθετί που δεν είναι απλό είναι και αλήθεια.

Είχα συνηθίσει να μου κουβαλιέται στο γραφείο, γεμάτος εμπνεύσεις και ιδέες, και δεν του έδινα ιδιαίτερη σημασία. Έτσι, όταν μου έφερε τα πρώτα αποκόμματα για την περίπτωση του αστυφύλακα Γουόλς δε μου κίνησαν και πολύ το ενδιαφέρον.

Αλλά λίγες μέρες αργότερα μου ήρθε με καινούρια αποκόμματα. Ξαφνιάστηκα που μου κουβαλούσε και δεύτερη φουρνιά από το ίδιο είδος φαινομένου, έτσι έδωσα κάποια προσοχή περισσότερη από τη συνηθισμένη.

«Βλέπεις! Χέρια, πόδια, κεφάλια και κορμιά κυκλοφορούν παντού. Είναι σαν επιδημία. Κάτι κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά. *Κάτι συμβαίνει!*» Το υπογράμμισε, όσο αυτό μπορεί να γίνει με τη φωνή.

Όταν διάβασα μερικά από δαύτα αναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι τούτη τη φορά μάλλον είχε εντοπίσει κάτι παράξενο που επαναλαμβανόταν σταθερά.

Ένας οδηγός λεωφορείου είχε δει το πάνω μισό ενός κορμιού να στέκει ορθό στο δρόμο μπροστά

του... αν και πολύ αργά. Όταν σταμάτησε πανικόβλητος και βγήκε έξω περιμένοντας ν' αντικρίσει κάτι φρικαλέο, δεν υπήρχε τίποτα στην άσφαλτο. Μια γυναίκα πάλι, που είχε σκύψει από ένα παράθυρο για να χαζέψει το δρόμο, είδε ένα κεφάλι πιο κάτω να κάνει το ίδιο. Μονάχα που αυτό έβγαινε από το συμπαγή τοίχο! Ύστερα ήταν τα δυο μπράτσα που είχαν ξεφυτρώσει από το πάτωμα ενός χασάπικου σαν να ψαχούλευαν για κάτι. Έπειτα από κάνα δυο λεπτά χάθηκαν πάλι λες και ρουφήχτηκαν από το συμπαγές μπετόν, δίχως να μείνουν σημάδια εκεί... εκτός από μερικά που προέρχονταν από τις επαγγελματικές δραστηριότητες του χασάπη. Μετά ήταν η περίπτωση ενός εργάτη σε μια οικοδομή. Αυτός είχε δει μια παράξενα ντυμένη μορφή να στέκεται κοντά του, αλλά μετέωρη στον αέρα. Ύστερα απ' αυτό οι συνάδελφοί του τον βοήθησαν να κατέβει και τον έστειλαν σπίτι. Άλλη μια μορφή είχε φανεί μπροστά σ' ένα βαρυφορτωμένο φορτηγό τρένο, αλλά κι αυτή χάθηκε δίχως ίχνη όταν πέρασε η αμαξοστοιχία.

Ενώ εξέταζα αυτά τα αποκόμματα και κάμποσα παρόμοια, ο Τζίμυ στεκόταν και περίμενε σαν μπάστακας. Δε χρειάστηκε να κάνω άλλο σχόλιο εκτός από ένα «Χμμ!»

«Βλέπεις!» μου φώναξε. *«Κάτι τρέχει»*.

«Αν υποθέσουμε ότι έχεις δίκιο», παραδέχτηκα επιφυλακτικά, «το ερώτημα είναι τι συμβαίνει;»

«Η ζώνη των εκδηλώσεων είναι περιορισμένη», δήλωσε ο Τζίμυ με επιβλητική φωνή κι έβγαλε ένα χάρτη της πόλης. «Αν προσέξεις τα σημεία των εμφανίσεων που έχω μαρκάρει θα δεις ότι εντοπίζονται στην ίδια γενικά περιοχή. Κάπου σ' αυτό τον κύκλο υπάρχει η ''εστία της ανωμαλίας''». Τούτη τη φορά κατάφερε να

εκφράσει φωνητικά ακόμη και τα εισαγωγικά του, και περίμενε να μείνω εμβρόντητος.

«Και λοιπόν;» τον ρώτησα. «Τι σόι ανωμαλίας;»

Αυτό προτίμησε να το αγνοήσει.

«Έχω μια αρκετά καλή θεωρία για την αιτία», μου είπε με βαρυσήμαντο ύφος.

Το να 'χει κάποια θεωρία ήταν φυσικό για τον Τζίμυ, αν και μπορεί να την άλλαζε μια ώρα αργότερα.

«Για να την ακούσω», τον ενθάρρυνα.

«Φαινόμενο τηλεμεταφοράς!» ανακοίνωσε με ύφος. «Αυτό είναι. Ήταν σίγουρο ότι θα γινόταν αργά ή γρήγορα. Τώρα φαίνεται ότι κάποιος ανακάλυψε τον τρόπο».

«Χμμ», έκανα δύσπιστα.

«Αυτό *πρέπει* να συμβαίνει». Έσκυψε προς το μέρος μου παθιασμένα. «Ποια άλλη εξήγηση θα μπορούσες να δώσεις;»

«Να σου πω, αν υπάρχει τηλεμεταφορά ή διακτίνιση ή ό,τι παρόμοιο θέλεις, σίγουρα θα πρέπει να υπάρχει κι ένας πομπός καθώς και κάποιος δέκτης επανυλοποίησης», παρατήρησα. «Δεν μπορεί κάποιος ή κάτι να εκπέμπεται έτσι και μετά να υλοποιείται σε οποιοδήποτε μέρος».

«Δεν μπορείς να το *ξέρεις*», μου αντέτεινε. «Εξάλλου, αυτό αποτελεί μέρος της ''εστίας'' που έλεγα. Ο πομπός θα βρίσκεται κάπου αλλού και απλώς ο χειριστής τον εστιάζει στη συγκεκριμένη περιοχή».

«Αν έτσι έχει το πράγμα», του είπα, «τότε ο φιλαράκος μας έχει μπλέξει άσχημα τους διακόπτες και τις συντεταγμένες του. Αναρωτιέμαι τι να παθαίνει ένας φουκαράς όταν επανυλοποιείται μισός μέσα και μισός έξω από έναν τοίχο».

Κάτι τέτοιες λεπτομέρειες εκνευρίζουν τον Τζίμυ.

«Προφανώς η συσκευή θα είναι ακόμη στ' αρχικά

της στάδια. Πειραματική», υπέθεσε.

Πειραματική ξεπειραματική, πάλι μου φαινόταν μάλλον άβολη μέθοδος για το πειραματόζωο.

Εκείνο το βράδι ήταν η πρώτη φορά που το ανέφερα στη Σάλλυ και, όπως και να το δει κανείς, ήταν μεγάλο λάθος. Αφού μου αποσαφήνισε απόλυτα ότι δεν πίστευε λέξη, συνέχισε λέγοντας ότι, αν ήταν αλήθεια, θα επρόκειτο απλώς για μια ακόμη εφεύρεση.

«Τι θες να πεις, ''απλώς μια ακόμη εφεύρεση''; Κάτι τέτοιο θα ήταν αληθινή επανάσταση!» αντέτεινα.

«Λάθος είδος επανάστασης, αν αναλογιστούμε πώς θα τη χρησιμοποιούσαμε».

«Δηλαδή;» τη ρώτησα.

Η Σάλλυ ήταν στις κακές της εκείνη τη μέρα. Μου ρίχτηκε με φωνή που έσταζε χολή και κυνισμό.

«Έχουμε δύο τρόπους να χρησιμοποιούμε τις εφευρέσεις», εξήγησε. «Ο ένας είναι να σκοτώνουμε περισσότερους ανθρώπους πιο εύκολα· ο άλλος είναι για να μπορούν τα σαΐνια και οι απατεώνες ν' αρμέγουν λεφτά από τα κορόιδα. Μπορεί και να υπάρχουν λίγες εξαιρέσεις, όπως οι ακτίνες-Χ, αλλά όχι πολλές. Εφευρέσεις σου λέει ο άλλος! Αυτό που κάνουμε με το απόσταγμα της σκέψης των μεγαλοφυών είναι να το υποβιβάζουμε στο χαμηλότερο κοινό παρονομαστή και μετά να το πολλαπλασιάζουμε με το πιο ανώμαλο κλάσμα. Αιώνας κι αυτός ο δικός μας! Τι κόσμος! Όταν αναλογίζομαι τι θα λένε οι μελλοντικές γενιές για μας, κυριολεκτικά ντρέπομαι».

«Μη σε απασχολεί. Δε θα είμαστε εδώ για να το μάθουμε», την παρηγόρησα.

Εκείνο το βλέμμα της που σ' έκανε σκόνη καρφώθηκε πάνω μου.

«Θα 'πρεπε να το περιμένω. Η παρατήρησή σου εί-

ναι χαρακτηριστική για το επίπεδο του 20ού αιώνα».

«Είσαι περίεργη κοπέλα», της είπα. «Θέλω να πω, μπορεί ο τρόπος που σκέφτεσαι να είναι παλαβός, αλλά το κάνεις πρωτότυπα, με το δικό σου στυλ. Πάντως, γεγονός είναι ότι τα ενδιαφέροντα των περισσότερων κοριτσιών δε φτάνουν πέρα από το ποιο μοντελάκι θα 'ναι στη μόδα την επόμενη σαιζόν ή τι μωρό θα κάνουν την άλλη χρονιά. Για πιο πέρα, πεντάρα δε δίνουν ακόμη κι αν ο ουρανός βρέχει εξωγήινους. Βαθιά μέσα τους έχουν μια βολική σιγουριά ότι τίποτα δεν άλλαξε ιδιαίτερα στο παρελθόν και τίποτα δε θ' αλλάξει στο μέλλον».

«Να χαρώ τον ειδικό στην κοριτσίστικη ψυχολογία», ειρωνεύτηκε η Σάλλυ. «Κούνια που σε κούναγε αν νομίζεις ότι σκεφτόμαστε έτσι».

«Αυτό ακριβώς εννοούσα. Μήπως έχω πείρα από γυναίκες;»

Φαινόταν τόσο αποφασιστικά αρνητική στο όλο θέμα που δεν ξανάκανα κουβέντα εκείνο το βράδι.

Δυο μέρες αργότερα ο Τζίμυ πέρασε πάλι από το γραφείο μου.

«Τα παράτησε», μου είπε.

«Ποιος παράτησε τι;»

«Ο τύπος με τον τηλεμεταφορέα. Δεν υπάρχει καμία είδηση μετά από την Τρίτη. Ίσως να κατάλαβε ότι κάποιος τον μυρίστηκε και βρίσκεται στα ίχνη του».

«Εννοείς την αφεντιά σου;» τον ρώτησα.

«Μπορεί».

«Και βρίσκεσαι στα ίχνη του;»

Ο Τζίμυ σούφρωσε τα φρύδια του. «Έκανα την αρχή. Μελέτησα στο χάρτη τα σημεία όπου συνέβησαν τα φαινόμενα και εντόπισα το επίκεντρό τους στην εκκλησία των Αγίων Πάντων. Πήγα και εξέτασα το μέρος, αλλά δε βρήκα τίποτα. Πάντως πρέπει να τον έχω

στριμώξει... αλλιώς γιατί θα σταματούσε;»

Σ' αυτό δεν ήμουν σε θέση να του απαντήσω, ούτε εγώ ούτε κανένας. Αλλά το ίδιο εκείνο βράδι δημοσιεύτηκε μια είδηση για ένα μπράτσο κι ένα πόδι που κάποια γυναίκα είχε δει να ταξιδεύουν στον τοίχο της κουζίνας της. Το έδειξα στη Σάλλυ.

«Υποθέτω ότι θ' αποδειχτεί πως πρόκειται για κάποιο νέο διαφημιστικό κόλπο», αποφάνθηκε.

«Κάτι σαν μυστική διαφήμιση;» ρώτησα πειραχτικά. Ύστερα, βλέποντας εκείνο το βλέμμα που σ' έκανε σκόνη, άλλαξα ύφος. «Τι θα 'λεγες να πηγαίναμε σε κανένα σινεμά;» της πρότεινα.

Είχε συννεφιά όταν μπήκαμε στον κινηματογράφο· όταν βγήκαμε έβρεχε με το τουλούμι. Μια και το σπίτι της ήταν μονάχα κάνα χιλιόμετρο πιο πέρα, κι επειδή όλα τα ταξί της πόλης ήταν πιασμένα αποφασίσαμε να πάμε με τα πόδια. Η Σάλλυ σήκωσε την κουκούλα του αδιάβροχού της, μ' έπιασε αγκαζέ και ξεκινήσαμε μέσα στη βροχή. Για λίγη ώρα δεν ανταλλάξαμε λέξη, μετά είπα:

«Αγαπούλα, ξέρω ότι μπορεί να με θεωρείς εντελώς αχαΐρευτο και πολύ χαμηλού ηθικού επιπέδου, αλλά σου πέρασε ποτέ από το νου τι απέραντα περιθώρια βελτίωσής μου υπάρχουν έτσι;»

«Ναι», μου απάντησε αποφασιστικά, αλλά όχι με το σωστό τόνο φωνής.

«Θέλω να πω», συνέχισα υπομονετικά, «ότι αν τύχαινε να ψάχνεις για κάποιον ιερό σκοπό ν' αφιερώσεις τη ζωή σου, δε θα 'ταν καλή ιδέα να προσπαθήσεις να φέρεις στον ίσιο δρόμο ένα ρεμάλι σαν την αφεντιά μου; Υπάρχουν τεράστιες προοπτικές επιτυχίας, αρκεί...»

«Τώρα μου κάνεις κάποια συγκεκριμένη πρόταση;» ρώτησε η Σάλλυ.

«Ναι, *πολύ* συγκεκριμένη! Θα ήθελα να ξέρεις — Θεέ και Κύριε!» διέκοψα απότομα.

Περπατούσαμε στην οδό Τάυλερ. Ήταν ένα στενό σοκάκι, πλημμυρισμένο από τα βροχόνερα, και δεν υπήρχε ψυχή εκτός από μας. Εκείνο που μ' έκανε να σταματήσω απότομα ήταν η εμφάνιση κάποιου οχήματος πιο κάτω. Δεν μπορούσα να το διακρίνω καθαρά εξαιτίας της βροχής, αλλά μου έδωσε την εντύπωση ενός μικρού, χαμηλού φορτηγού με κάμποσα άτομα στην καρότσα του, ντυμένα καλοκαιριάτικα. Πέρασε κάθετα και γοργά την οδό Τάυλερ κι εξαφανίστηκε. Το πράγμα δε θα 'ταν και τόσο αξιοπερίεργο αν υπήρχε κάποιος κάθετος δρόμος προς την οδό Τάυλερ. Αλλά δεν υπήρχε! Το όχημα είχε βγει μέσα από τον τοίχο για να χαθεί μπαίνοντας στον αντικρινό.

«Είδες αυτό που είδα;» ρώτησα τη Σάλλυ.

«Μα πώς στην ευχή;...» έκανε εκείνη.

Προχωρήσαμε λίγο ακόμη, μέχρι που φτάσαμε στο σημείο όπου είχε φανεί το αντικείμενο και σταματήσαμε κοιτάζοντας χαζά τη συμπαγή μάντρα από τη μια πλευρά και τις προσόψεις των σπιτιών από την άλλη.

«Θα πρέπει να 'κανες λάθος», είπε η Σάλλυ.

«Ξέρεις, για μια... Για στάσου! *Εγώ* έκανα λάθος;»

«Μα θα 'ταν αδύνατο να συμβεί, δε νομίζεις;»

«Για μια στιγμή, αγαπούλα».. άρχισα να διαμαρτύρομαι.

Πριν προλάβω ν' αποτελειώσω, μια κοπέλα βγήκε από τον τοίχο κάπου τρία μέτρα μπροστά μας. Κοκαλώσαμε και οι δυο μας, χάσκοντας σαν χάνοι βλέποντας την κοπέλα.

Δεν ξέρω κατά πόσο τα μαλλιά της ήταν περούκα

—η τέχνη και η επιστήμη μπορούν να κάνουν θαύματα για μια κοπέλα— αλλά το χτένισμά τους έμοιαζε με κίτρινο χρυσάνθεμο μισό μέτρο πλατύ. Και λίγο αριστερά, προς το κέντρο τους, ήταν στερεωμένο ένα κόκκινο λουλούδι. Το όλο κατασκεύασμα φάνταζε πολύ ανισόβαρο. Η κοπέλα φορούσε κάποιο κοντό χιτώνα, μπορεί μεταξωτό. Ήταν κάτι που ταίριαζε περισσότερο σε καμπαρέ για ηλικιωμένους κυρίους παρά στην οδό Τάυλερ, και μάλιστα σε μια νύχτα που έβρεχε με το τουλούμι. Το πιο εκπληκτικό ήταν το τι είχε καταφέρει με τα κεντίδια της. Ποτέ δε θα πίστευα ότι μια κοπέλα θα κατάφερνε να...ε, τέλος πάντων, γεγονός είναι ότι εκεί στεκόταν αυτή κι εδώ στεκόμασταν εμείς...

Τρόπος του λέγειν στεκόταν, γιατί στην πραγματικότητα ήταν μετέωρη καμιά δεκαπενταριά πόντους πάνω από το έδαφος. Μας κοίταξε και τους δυο, και μετά κοίταξε τη Σάλλυ το ίδιο διαπεραστικά όσο την κοιτούσε κι εκείνη. Θα πρέπει να πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα πριν κάποιος από μας κάνει την πρώτη κίνηση. Η κοπέλα ανοιγόκλεισε το στόμα της σαν να μιλούσε, αλλά κανένας ήχος δεν έφτασε στ' αφτιά μας. Ύστερα κούνησε το κεφάλι της, έκανε μια χειρονομία σαν να 'λεγε ''δε γίνεται τίποτα'', και μετά έκανε μεταβολή και μπήκε πάλι μέσα στον τοίχο.

Η Σάλλυ έμεινε εντελώς ασάλευτη. Με τη βροχή να γυαλίζει στο αδιάβροχό της έμοιαζε σαν μαύρο άγαλμα. Όταν τελικά γύρισε και μπόρεσα να δω το πρόσωπό της, είχε μια έκφραση που δεν είχα ξαναδεί ποτέ άλλοτε. Έσφιξα το χέρι μου γύρω από τους ώμους της και κατάλαβα ότι έτρεμε.

«Φοβάμαι, Τζέρι», ψιθύρισε.

«Δεν υπάρχει λόγος, Σαλ. Σίγουρα θα υπάρχει κάποια απλή εξήγηση», την ενθάρρυνα αδέξια.

«Δεν είναι μόνο αυτό, Τζέρι. Δεν είδες το πρόσωπό της; Ήταν πανομοιότυπο με το δικό μου!»

«Σου έμοιαζε πολύ...», παραδέχτηκα.

«Τζέρι, ήταν *φτυστή* μ' εμένα. Φο... Φοβάμαι».

«Θα 'ταν καμιά οφθαλμαπάτη. Όπως και να 'χει, τώρα έφυγε».

Η αλήθεια ήταν πως η Σάλλυ είχε τελικά δίκιο. Η κοπέλα ήταν σαν δίδυμη αδερφή της. Αυτό μ' έχει απασχολήσει πολύ από τότε...

Την άλλη μέρα στο γραφείο μου ο Τζίμυ μου έφερε το φύλλο της πρωινής εφημερίδας. Είχε ένα σύντομο εύθυμο σχόλιο για τα παράξενα πράγματα που είχαν δει κάμποσοι πολίτες τώρα τελευταία.

«Αρχίζουν να το προσέχουν τελικά», δήλωσε ο Τζίμυ.

«Πώς πάει η δική σου έρευνα;» τον ρώτησα.

Έσμιξε τα φρύδια του. «Φοβάμαι ότι μπορεί να μην είναι όπως ακριβώς το νόμιζα. Πιστεύω ότι η συσκευή εξακολουθεί να είναι στο πειραματικό στάδιο —καμιά αντίρρηση— αλλά μπορεί ο πομπός να μη βρίσκεται καθόλου στα μέρη μας. Μπορεί απλώς να εστιάστηκε στη συγκεκριμένη περιοχή για τις δοκιμές του».

«Ναι, αλλά γιατί εδώ;»

«Πού θες να ξέρω; Κάπου έπρεπε να πειραματιστούν.. και ο ίδιος ο πομπός μπορεί να βρίσκεται οπουδήποτε». Σταμάτησε απότομα σαν να είχε κατεβάσει κάποια συνταρακτική έμπνευση. «Μπορεί να είναι πολύ σοβαρή υπόθεση. Σκέψου τον πομπό να τον έχουν οι Ρώσοι και να διακτινίζουν εδώ ανθρώπους τους... ή και βόμβες!...»

«Γιατί εδώ;» ξαναρώτησα. «Θα θεωρούσα πιο λογικό στόχο τις εγκαταστάσεις του Χάργουελ ή κάποιες βάσεις με αποθήκες πυρομαχικών...»

«Το πράγμα είναι ακόμη σε πειραματικό στάδιο», μου θύμισε ο Τζίμυ.

«Α...» έκανα αναγνωρίζοντας την ήττα μου. Ύστερα του διηγήθηκα τα όσα είχαμε δει με τη Σάλλυ το προηγούμενο βράδι. «Η κοπέλα δεν έμοιαζε και τόσο με τις Ρωσίδες όπως τις φαντάζομαι», πρόσθεσα.

Ο Τζίμυ κούνησε το κεφάλι του. «Μπορεί να ήταν για καμουφλάζ. Στο κάτω κάτω, οι Ρώσοι θα φαντάζονται τις κοπέλες μας όπως τις δείχνουν τα περιοδικά και τα εικονογραφημένα έντυπα», μου επισήμανε.

Την άλλη μέρα, όταν το εβδομήντα πέντε τοις εκατό των αναγνωστών είχαν γράψει για να περιγράψουν τα φαινόμενα που είχαν δει, τα *Βραδινά Νέα* έπαψαν να ειρωνεύονται την υπόθεση. Δυο μέρες αργότερα, και το πράγμα είχε πια εξελιχτεί σε πεδίο σύγκρουσης, με δυο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, τους, ας τους πούμε, Κλασικούς και τους Μοντέρνους. Οι Μοντέρνοι είχαν χωριστεί σ' επιμέρους παρατάξεις που τσακώνονταν μεταξύ τους κατά πόσο είχαμε να κάνουμε με φαινόμενο τηλεμεταφοράς ή τρισδιάστατης προβολής ή κάποιο είδος αυτόματης μοριακής επανασύνδεσης. Οι Κλασικοί πάλι υποστήριζαν ότι επρόκειτο για εισβολή φαντασμάτων, που ξαφνικά είχαν αποκτήσει ορατότητα, ή κάποιο προμήνυμα ότι πλησίαζε η Δεύτερη Παρουσία. Στον πυρετό της διαμάχης ήταν σχεδόν αδύνατο να πει κανείς με σιγουριά ποιος είχε δει κάτι και τι ακριβώς, και ποιος πρόσθετε αυτοσχέδιες σάλτσες μόνο και μόνο για να στηρίξει τις απόψεις του.

Το Σάββατο η Σάλλυ κι εγώ συναντηθήκαμε για φαγητό. Αργότερα ξεκινήσαμε με το αμάξι μου για ένα ρομαντικό σημείο στους λόφους που μου φαινόταν ιδανικό για να της κάνω τις προτάσεις μου. Αλλά στην

κεντρική διασταύρωση της πόλης, ο οδηγός μπροστά μου πάτησε απότομα το φρένο. Το ίδιο έκανα κι εγώ και, αναγκαστικά, με μιμήθηκε και ο πίσω μου. Δεν ήμαστε οι μόνοι. Και από την άλλη μεριά της διασταύρωσης ακούστηκε ένα ενδιαφέρον «σκραααάντς» από λαμαρίνες που τσαλακώνονταν. Στάθηκα όρθιος στο κάθισμά μου προσπαθώντας να δω τι έτρεχε μπροστά, και η Σάλλυ με μιμήθηκε.

«Πάλι η ίδια ιστορία», της είπα. «Κοίτα!»

Σταματημένο σαν μπάστακας στο κέντρο της διασταύρωσης, καμιά τριανταριά πόντους πάνω από το έδαφος, ήταν... κάτι που δύσκολα θα το χαρακτήριζε κανείς όχημα. Έμοιαζε περισσότερο με χαμηλό βαγονέτο ή με πλατφόρμα. Και όταν λέω πάνω από το έδαφος, εννοώ *πάνω* από το έδαφος. Δεν είχε ούτε ρόδες ούτε πόδια ούτε τίποτα, και απλώς αιωρείτο στον αέρα. Πάνω του, ντυμένοι με κάτι πολύχρωμες μακριές πουκαμίσες, στέκονταν πέντε έξι άντρες που κοίταζαν μ' ενδιαφέρον ολόγυρα. Στα πλαϊνά του βαγονέτου μια επιγραφή έγραφε: ΧΡΟΝΟΒΛΕΨΙΕΣ ΤΟΥ ΠΩΛΥ. Ένας από τους άντρες έδειχνε σε κάποιον άλλο την εκκλησία των Αγίων Πάντων· οι υπόλοιποι χάζευαν περισσότερο τ' αυτοκίνητα και τον κόσμο. Ο τροχονόμος υπηρεσίας είχε μείνει σαν αποσβολωμένος, με τα μάτια πεταγμένα έξω. Ύστερα συνήλθε κάπως, άρχισε να γκαρίζει, να σφυρίζει, και πάλι να γκαρίζει. Οι τύποι στο βαγονέτο ούτε που του έδωσαν σημασία. Ο τροχονόμος άφησε το πόστο του και κίνησε απειλητικά προς το μέρος τους, σαν ηφαίστειο που είχε βρει ένα πολύ ωραίο μέρος να εκραγεί.

«Ε, σεις!» βρυχήθηκε.

Οι άλλοι τον αγνόησαν, αλλά όταν έφτασε σε απόσταση κανά δυο μέτρων απ' αυτούς τον πρόσεξαν και άρχισαν να σκουντάνε ο ένας τον άλλο με κεφάτους

μορφασμούς. Το πρόσωπο του αστυνομικού είχε γίνει μελιτζανί και άρχισε να τους λούζει με όλων των ειδών τα επίθετα. Εκείνοι συνέχισαν να τον κοιτάζουν με πρόσχαρο ενδιαφέρον. Ο αστυνομικός τράβηξε το γκλοπ του και ζύγωσε πιο κοντά. Το χέρι του απλώθηκε ν' αρπάξει από το γιακά έναν τύπο με κίτρινο πουκάμισο... αλλά πέρασε από μέσα του σαν να 'ταν αέρας!

Ο αστυνομικός πισωπάτησε εμβρόντητος. Μπορούσες να δεις τα ρουθούνια του ν' ανοίγουν πλατιά, όπως περίπου κάνουν τ' άλογα. Ύστερα έσφιξε αποφασιστικά το γκλοπ του κι έριξε μια οριζόντια που τους συμπεριλάβανε όλους. Εκείνοι συνέχισαν να του χαμογελάνε καθώς το γκλοπ περνούσε από μέσα τους.

Ειλικρινά βγάζω το καπέλο μου σ' εκείνο τον αστυφύλακα. Δεν το 'βαλε στα πόδια. Έμεινε κοιτάζοντάς τους για μια στιγμή με μια πολύ παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του, μετά έκανε μεταβολή και γύρισε μουδιασμένα στη θέση του. Με το ίδιο μουδιασμένες κινήσεις έκανε σινιάλο να περάσει το ρεύμα της κυκλοφορίας από βορρά προς νότο. Ο οδηγός μπροστά μου ήταν κιόλας έτοιμος να ξεκινήσει. Πάτησε γκάζι και πέρασε ίσια μέσα από την αιωρούμενη πλατφόρμα. Εκείνη άρχισε να κινείται, αλλά και πάλι θα τσούγκριζε με το αμάξι μου αν υπήρχε τίποτα υλικό να τσουγκριστεί. Η Σάλλυ, κοιτάζοντας πίσω, είπε ότι την είδε να κάνει μια ανοιχτή στροφή μπροστά και να χάνεται μέσα στον τοίχο μιας τράπεζας.

Όταν φτάσαμε στο σημείο που είχα κατά νου, ο καιρός είχε χαλάσει κάνοντας το τοπίο μελαγχολικό και ακατάλληλο για ρομαντισμούς. Έτσι γυρίσαμε λίγο πιο πίσω και βρήκαμε ένα όμορφο και ήσυχο ρεστο-

ράν κάπου έξω από το Γουέστγουιτς. Είχα αρχίσει να φέρνω την κουβέντα μας στο σημείο που ήθελα, όταν να σου, τσουπ μπροστά μας, ποιος; Ο Τζίμυ!

«Δες ποιους συναντώ!» φώναξε βλέποντάς μας. «Τζέρι, έμαθες τι έγινε στην κεντρική διασταύρωση σήμερα το απόγευμα;»

«Μπροστά ήμαστε», του εξήγησα.

«Ξέρεις, Τζέρι, το πράγμα είναι πιο σοβαρό απ' όσο φανταζόμαστε.. πολύ πιο σοβαρό. Εκείνη η ιπτάμενη πλατφόρμα, εκείνοι οι άνθρωποι... είναι πολύ πιο τεχνολογικά εξελιγμένοι από μας. Ξέρεις τι νομίζω ότι είναι;»

«Αρειανοί;» μάντεψα.

Με κοίταξε έκπληκτος, αιφνιδιασμένος. «Μα πώς στην ευχή το κατάλαβες;» με ρώτησε με θαυμασμό.

«Κατά κάποιο τρόπο το περίμενα ότι προς τα κει θα στρέφονταν οι σκέψεις σου», παραδέχτηκα. «Αλλά», πρόσθεσα, «έχω την εντύπωση ότι οι Αρειανοί δε θα έρχονταν με βαγονέτα που γράφουν στο πλάι ''Χρονοβλεψίες του Πώλυ''».

«Σοβαρά, έτσι έγραφαν; Αυτό δε μου το 'πε κανένας», μουρμούρισε ο Τζίμυ.

Απομακρύνθηκε απογοητευμένος, αλλά ακόμη και με τη μικρή εκείνη διακοπή είχε χαλάσει την ατμόσφαιρα που τόση ώρα προηγουμένως προσπαθούσα να πετύχω.

Το πρωί της Δευτέρας η δακτυλογράφος μας η Άννα έφτασε πιο παλαβή απ' ό,τι συνήθως.

«Μου συνέβη κάτι το φοβερό», μας φώναξε μόλις πέρασε το κατώφλι. «Ω, Θεέ μου. Το πόσο ντράπηκα δε λέγεται! Θα πρέπει να κοκκίνισα παντού, σαν παντζάρι».

«Παντού;» ρώτησε ο Τζίμυ μ' ενδιαφέρον.

Η Άννα δεν καταδέχτηκε να του απαντήσει. «Ήμουν, που λέτε, στην μπανιέρα μου, όταν κάποια στιγμή σήκωσα το βλέμμα. Και τι βλέπω; Έναν άντρα με πράσινο πουκάμισο να στέκεται εκεί και να με κοιτάζει. Φυσικά έβαλα αμέσως τις φωνές».

«Φυσικά», συμφώνησε κι ο Τζίμυ. «Και πολύ καλά έκανες. Τι συνέβη μετά, ή μήπως δε θα 'ταν σωστό να...»

«Απλώς στεκόταν εκεί», συνέχισε η Άννα. «Ύστερα χαχάνισε πονηρά, πέρασε μέσα από τον τοίχο και χάθηκε. Το πόσο τρόμαξα δε λέγεται!»

«Είναι φοβερό πράγμα το πονηρό χαχάνισμα», συμφώνησε ο Τζίμυ.

Η Άννα εξήγησε ότι δεν ήταν ακριβώς το χαχάνισμα που την είχε τρομάξει. «Αυτό που θέλω να πω», συνέχισε, «είναι ότι δε θα 'πρεπε να επιτρέπονται αυτά τα πράγματα. Αν ένας άντρας μπορεί να μπαίνει από τον τοίχο στο λουτρό μιας κοπέλας, ποια θα 'ναι μετά η συνέχεια;»

Ήταν μια αρκετά καλή ερώτηση.

Την ώρα εκείνη έφτασε και το αφεντικό. Τον ακολούθησα στο γραφείο του. Δε φαινόταν και πολύ στα κέφια του.

«Μα τι διάολο συμβαίνει σε τούτη την πόλη, Τζέρι;» ξέσπασε θυμωμένα. «Η γυναίκα μου γύρισε σπίτι χτες για να βρει δυο όμορφα κορίτσια στο σαλόνι μας. Φαντάστηκε ότι είχαν κάποια σχέση μαζί μου και μονάχα που δεν γκρέμισε το σπίτι. Και στη μέση του καβγά, τα κορίτσια εξαφανίστηκαν», εξήγησε συνοπτικά.

Τι άλλο μπορούσα να κάνω από το να μουρμουρίσω μερικούς ακαθόριστους ήχους συμπόνιας;

Το ίδιο βράδι πήγα να δω τη Σάλλυ και τη βρήκα καθισμένη στα σκαλοπάτια του σπιτιού της, στο ψιλοβρόχι.

«Μα τι στην ευχή...» άρχισα να λέω.

Με κοίταξε με απόγνωση.

«Δύο από δαύτους μπήκαν στο δωμάτιό μου. Ένας άντρας και μια κοπέλα. Δεν εννοούσαν να ξεκουμπιστούν από κει. Με κοίταζαν και γελούσαν. Ύστερα άρχισαν να συμπεριφέρονται σαν να μην ήμουν καν εκεί. Άρχισαν να... τέλος πάντων, ήταν αδύνατο να μείνω άλλο, Τζέρι».

Η Σάλλυ φαινόταν σ' ελεεινή κατάσταση, και ξαφνικά ξέσπασε σε κλάματα.

Από κει και πέρα το πράγμα άρχισε να επιταχύνεται. Το άλλο πρωί κιόλας σημειώθηκε μια ζωηρή, αν και μονόπλευρη, συμπλοκή στη γωνιά του κεντρικού δρόμου. Η δεσποινίδα Ντόθερμπι, μια γεροντοκόρη από τις πιο αξιοπρεπείς φαμίλιες του Γουέστγουιτς, ένιωσε να θίγονται όλες οι ηθικές της αρχές όταν είδε να ξεφυτρώνουν μπροστά της τέσσερις κοπέλες με μαλλιά σαν σφουγγαρίστρες. Στέκονταν και χαζογελούσαν ξετσίπωτα στη γωνιά της Νορθγκέιτ. Μόλις τα μάτια της δεσποινίδας Ντόθερμπι ξαναγύρισαν στις κόγχες τους και μπόρεσε να βρει πάλι την ανάσα της, κατάλαβε αμέσως τι απαιτούσε το καθήκον της. Σφίγγοντας την ομπρέλα της σαν να 'ταν το σπαθί του παππού της, όρμησε ακάθεκτη μπροστά. Πέρασε από μέσα τους χτυπώντας δεξιά κι αριστερά... και όταν γύρισε πάλι, τις είδε να την κοιτάζουν και να χαχανίζουν. Για άλλη μια φορά χύμηξε έξαλλη κατά πάνω τους με άγριες ομπρελιές, αλλά εκείνες συνέχισαν τα χαχανητά. Ύστερα απ' αυτό η δεσποινίδα Ντόθερμπι κατέρρευσε ψελλίζοντας άναρθρα, και τελικά κάποιος τηλεφώνησε και την πήραν με το νοσοκομειακό.

Ώς το σούρουπο η πόλη είχε γεμίσει από αγανακτισμένες μαμάδες, οι άντρες τα είχαν χαμένα, ενώ ο δή-

μος και η αστυνομία δέχονταν βροχή τηλεφωνημάτων από τον κόσμο που απαιτούσε να κάνουν κάτι.

Το μεγάλο κομφούζιο φαινόταν συγκεντρωμένο κυρίως στην περιοχή που είχε μαρκάρει ο Τζίμυ. Μπορούσες να τους συναντήσεις και αλλού, αλλά στην περιοχή εκείνη ήταν αδύνατο να μην πέσεις πάνω σε ολόκληρες παρέες τους. Άντρες με πολύχρωμες πουκαμίσες και κοπέλες με απίστευτες κομμώσεις και με ακόμη πιο απίστευτα κεντίδια στα πουκάμισά τους σουλατσάριζαν χέρι χέρι, περνώντας αδιάφορα μέσα από τοίχους, αυτοκίνητα και ανθρώπους. Κάθε τόσο κοντοστέκονταν για να δείξουν κάτι ο ένας στον άλλο και μετά ξεσπούσαν σε ξεκαρδιστικά, σιωπηλά γέλια. Αυτό που τους διασκέδαζε περισσότερο ήταν οι εκδηλώσεις θυμού και αγανάκτησης των κατοίκων. Έκαναν χειρονομίες και γκριμάτσες στους πιο πουριτανούς και σεμνότυφους μέχρι να τους κάνουν ταύρους από θυμό... και όσο περισσότερο τους μάνιαζαν, τόσο πιο κωμικό θεωρούσαν το θέαμα. Τριγύριζαν όπου τους έκανε κέφι, μέσα από μαγαζιά και τράπεζες, από γραφεία και σπίτια, δίχως να δίνουν πεντάρα για την αγανάκτηση των ενοίκων. Όλοι άρχισαν να κρεμάνε πινακίδες «Απαγορεύεται η Είσοδος», αλλά και αυτό τους φάνηκε ιδιαίτερα διασκεδαστικό.

Ήταν σχεδόν αδύνατο να βρει κανείς ησυχία από δαύτους στην κεντρική περιοχή της πόλης, αν και φαίνονταν να κινούνται σε επίπεδα που δεν ήταν πάντοτε ίδια με το δικό μας. Σε μερικά σημεία φαίνονταν να περπατούν στο έδαφος ή το πάτωμα, αλλού αιωρούνταν πάνω απ' αυτό, ενώ σε άλλα μέρη φαίνονταν να διασχίζουν αδιάφορα τους συμπαγείς τοίχους. Σύντομα έγινε αντιληπτό ότι δεν μπορούσαν να μας ακούσουν όπως δεν μπορούσαμε κι εμείς, έτσι δεν είχε νόημα να τους παρακαλεί κανείς ή να τους απειλεί.

Εξάλλου οι απαγορευτικές πινακίδες που έβαζαν οι πολίτες απλώς ερέθιζαν περισσότερο την περιέργειά τους.

Ύστερα από τρεις μέρες μ' αυτή την ιστορία επικρατούσε πια χάος. Στα πιο επηρεασμένα σημεία της πόλης η απομόνωση και η προσωπική ζωή ήταν κάτι το αδύνατο. Ακόμη και στις πιο ιδιωτικές στιγμές μπορούσαν να ξεφυτρώσουν μπροστά σου, κάνοντας ειρωνικές γκριμάτσες ή χαχανίζοντας. Δεν αρκούσε η ανακοίνωση της αστυνομίας ότι οι επισκέπτες ήταν εντελώς ανίκανοι να *κάνουν* οτιδήποτε κι ότι θα 'πρεπε κανείς να τους αγνοεί. Υπάρχουν στιγμές που απαιτούνται υπεράνθρωπες ικανότητες για ν' αγνοήσει κανείς μπουλούκια από νεαρούς και κοριτσόπουλα που σε ειρωνεύονται και γελάνε σε βάρος σου. Ήταν κάτι που συχνά έκανε έξαλλους ακόμη και ήρεμους ανθρώπους σαν και μένα. Όσο για τις γυναίκες και τους άντρες των διαφόρων ηθικοπλαστικών συλλόγων κι επιτροπών, ε, αυτοί πια ζούσαν σε διαρκή κατάσταση έκρηξης.

Τα νέα είχαν αρχίσει να διαδίδονται, και αυτό μάλλον χειροτέρευε την κατάσταση. Περίεργοι όλων των ειδών άρχισαν να καταφθάνουν σε κοπάδια, κατακλύζοντας την πόλη. Οι δρόμοι είχαν γίνει αδιάβατοι από τα καλώδια των κινηματογραφικών και τηλεοπτικών μηχανών, των προβολέων και των μικροφώνων, ενώ οι φωτορεπόρτερ οργίαζαν με τα φλας τους. Επειδή μάλιστα όλοι αυτοί οι νεοφερμένοι ήταν εντελώς υλικοί, ήταν σχεδόν το ίδιο ενοχλητικοί όσο και ο άυλοι.

Και ακόμη δεν είχαμε φτάσει στο αποκορύφωμα. Ο Τζίμυ κι εγώ έτυχε να είμαστε παρόντες στην έναρξη του επόμενου σταδίου. Πηγαίναμε για μεσημεριανό κολατσιό, κάνοντας ό,τι μπορούσαμε για ν' αγνοήσουμε τους επισκέπτες, περπατώντας από μέσα τους.

Ο Τζίμυ φαινόταν κάπως μαζεμένος. Είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει τις θεωρίες του, γιατί έρχονταν σε αντίθεση με τα ίδια τα γεγονότα. Λίγο πριν από την καφετέρια προσέξαμε κάποια αναταραχή πιο πέρα στο δρόμο. Ερχόταν προς το μέρος μας κι έτσι περιμέναμε να δούμε τι τρέχει. Ύστερα από λίγο είδαμε ένα αντικείμενο να ξεπροβάλει μέσα από κάτι σταματημένα αυτοκίνητα πιο κάτω, και να πλησιάζει με ταχύτητα περίπου δέκα χιλιομέτρων την ώρα. Κατά βάση ήταν μια πλατφόρμα σαν εκείνη που είχαμε δει με τη Σάλλυ στην κεντρική διασταύρωση το προηγούμενο Σάββατο, αλλά τούτη ήταν ντελούξ μοντέλο. Είχε τετραπλές σειρές καθισμάτων και πλαϊνά που γυάλιζαν φρεσκοβαμμένα με κόκκινα, κίτρινα και μπλε χρώματα. Οι περισσότεροι επιβάτες ήταν νεαροί, αλλά υπήρχαν και μερικοί μεσόκοποι, άντρες και γυναίκες, ντυμένοι με παρόμοιο αλλά πιο σοβαρό στυλ. Πίσω από την πρώτη πλατφόρμα ακολουθούσαν μισή ντουζίνα άλλες. Μπορούσαμε να διαβάσουμε τα γράμματα στο πλάι και πίσω τους καθώς περνούσαν.

Χρονοβλεψίες του Πώλυ. Για να γνωρίσετε το Παρελθόν
— Η Μεγαλύτερη Ανακάλυψη της εποχής μας.
Η Ιστορία Δίχως Δάκρυα — Μονάχα για 1 Λίρα!
Δείτε πώς ζούσε η Προ-προ-προγιαγιά σας
Το Νοσταλγικό Εξπρές του 20ού Αιώνα
Δείτε με την άνεσή σας τη Ζωντανή Ιστορία —
Γραφικές Ενδυμασίες, Παλιά Ήθη και Έθιμα
Μορφωτικό! Μάθετε πώς ζούσαν οι Πρωτόγονοι—
Στο Φυσικό τους Περιβάλλον
Επισκεφθείτε το Ρομαντικό 20ό Αιώνα — Η Ασφάλειά σας Εγγυημένη
Γνωρίστε την Ιστορία σας — Αποκτήστε Κουλτούρα —
Μονάχα 1 Λίρα η Περιήγηση!

Μεγάλο Χρηματικό Βραβείο αν καταφέρετε να Αναγνωρίσετε τους Προπαππούδες σας.

Οι περισσότεροι από τους επιβάτες στις εξέδρες γύριζαν τα κεφάλια τους εδώ κι εκεί, με τα μάτια γουρλωμένα από θαυμασμό και γελώντας κάθε λίγο με το θέαμα. Μερικοί από τους νεαρούς κουνούσαν τα χέρια τους κι έλεγαν εξυπνάδες στις κοπέλες τους, κάνοντάς τες να ξεκαρδίζονται στα γέλια. Άλλοι ήταν αραγμένοι αναπαυτικά στα καθίσματα, τρώγοντας κάτι μεγάλα κίτρινα φρούτα. Πότε πότε κοιτούσαν και γύρω τους, αλλά η μεγάλη τους προσοχή ήταν αφιερωμένη στις κυράτσες που έσφιγγαν πάνω τους με το χέρι γύρω από τη μέση τους. Στο πίσω μέρος του προτελευταίου οχήματος διαβάσαμε:

Ήταν η Προ-προ-προγιαγιά σας τόσο Σέξυ όσο Λένε;
Δείτε τα Πράγματα που δεν Αναφέρονται
στην Οικογεναιακή σας Ιστορία.

Και στο τελευταίο όχημα διαβάσαμε:

Ανακαλύψτε τη Φημισμένη Μέθοδο πριν Μάθουν να είναι Προσεκτικές — Αν βρείτε πώς το έκαναν μπορεί να κερδίσετε ένα Μεγάλο Βραβείο!

Καθώς η πομπή απομακρυνόταν, μείναμε όλοι κοιτάζοντας αποσβολωμένοι ο ένας τον άλλο. Οι πάντες έμοιαζαν να έχουν καταπιεί τη γλώσσα τους.

Φαντάζομαι ότι το όλο σόου πρέπει να ήταν κάτι σαν επίσημη πρεμιέρα, γιατί από κει και μετά οπουδήποτε στην πόλη μπορούσες να συναντήσεις εξέδρες

που έγραφαν πράγματα όπως:

Ιστορία σημαίνει Κουλτούρα
— Αποκτήστε Ευρύτητα Πνεύματος
Σήμερα μόνο με 1 Λίρα!

ή πάλι:

Μάθετε την Απάντηση για τους Προγόνους σας

Και όλες οι εξέδρες τους ήταν γεμάτες κόσμο, αν και δεν άκουσα να έγινε καμιά άλλη μεγάλη πομπή σαν την πρώτη.

Στο Δημοτικό Συμβούλιο τραβούσαν όσα μαλλιά τους είχαν απομείνει και τοιχοκολλούσαν αφίσες δεξιά κι αριστερά πληροφορώντας τους «τουρίστες» τι απαγορευόταν να κάνουν —οι οποίοι έτσι το διασκέδαζαν ακόμη περισσότερο— αλλά το πράγμα γινόταν ολοένα και πιο ανυπόφορο.

Σε λίγο οι «τουρίστες» που κυκλοφορούσαν πεζοί άρχισαν μια νέα ιστορία. Σε πλησίαζαν και σε κοίταζαν προσεκτικά στο πρόσωπο συγκρίνοντας τα χαρακτηριστικά σου με κάποια φωτογραφία που κρατούσαν... ύστερα έδειχναν απογοητευμένοι κι εκνευρισμένοι μαζί σου, και πήγαιναν πιο κάτω σε κάποιον άλλο. Όπως φαίνεται, πάντως, δεν υπήρχε βραβείο για κάποιον που θα γνώριζε στη φάτσα μου κάποιον πρόγονό του.

Όπως και να 'χε, η ζωή έπρεπε να συνεχιστεί· αφού δε βρίσκαμε τρόπο να τους ξεφορτωθούμε, έπρεπε να τους ανεχτούμε. Αρκετές οικογένειες μετακόμισαν από την πόλη για να βρουν την ησυχία τους και για να εμποδίσουν τις κόρες τους ν' ανακαλύπτουν και-

νούριες ιδέες ντυσίματος και κόμμωσης, αλλά οι περισσότεροι ήμαστε αναγκασμένοι να τα βολέψουμε όπως μπορούσαμε. Σχεδόν όλους όσους συναντούσες εκείνες τις μέρες τους έβλεπες με ζαβλακωμένη ή σκυθρωπή έκφραση... εκτός βέβαια αν ήταν «τουρίστες».

Επισκέφθηκα τη Σάλλυ ένα βράδι, περίπου δυο βδομάδες μετά από κείνη την πρώτη εναρκτήρια πομπή. Βγαίνοντας από το σπίτι της προσέξαμε κάποια φασαρία πιο κάτω στο δρόμο. Δυο κοπέλες με κεφάλια που έμοιαζαν σαν σφαιρικά επιχρυσωμένα κοφίνια προσπαθούσαν να βγάλουν τα μάτια η μια της άλλης. Ένας από τους νεαρούς που στέκονταν παράμερα φαινόταν να καμαρώνει για τον εαυτό του, ενώ οι άλλοι ενθάρρυναν τις κοπέλες να συνεχίσουν. Πήραμε την αντίθετη κατεύθυνση.

«Δε μοιάζει πια καθόλου με την πόλη μας», δήλωσε η Σάλλυ. «Ακόμη και τα σπίτια μας έπαψαν να 'ναι δικά μας». Γιατί δεν ξεκουμπίζονται όλοι να μας αφήσουν στην ησυχία μας; Που να τους πάρει και να τους σηκώσει! Τους μισώ!»

Αλλ' ακριβώς μπροστά στο πάρκο πέσαμε πάλι πάνω στη νεαρή χρυσανθεμοκέφαλη που καθόταν στον αέρα κι έκλαιγε με γοερά αναφιλητά. Στη θέα της η Σάλλυ μαλάκωσε κάπως.

«Ίσως έχουν και κάτι ανθρώπινο, μερικοί τουλάχιστον από δαύτους. Αλλά δεν έχουν δικαίωμα να μετατρέπουν την πόλη μας σε φρικαλέο λούνα-παρκ».

Βρήκαμε ένα παγκάκι και καθίσαμε ρεμβάζοντας το ηλιοβασίλεμα. Ήθελα να την πάρω κάπου μακριά από κείνο το μέρος.

«Θα ήταν υπέροχα τώρα εκεί στους λόφους», είπα.

«Ναι θα 'ταν πολύ όμορφα, Τζέρι», αναστέναξε.

Πήρα το χέρι της στο δικό μου, και δεν το τράβηξε.

«Σάλλυ, αγαπούλα...» έκανα να πω.

Και την ίδια στιγμή, πριν προλάβω ν' αρθρώσω άλλη λέξη, δυο τουρίστες, ένας νεαρός και μια κοπέλα, ήρθαν κι έριξαν άγκυρα μπροστά μας. Τούτη τη φορά θύμωσα για τα καλά. Μπορούσες να δεις τις εξέδρες σχεδόν παντού, αλλά είχες την εντύπωση ότι στο πάρκο τουλάχιστον θα γλίτωνες από τους πεζούς τουρίστες· δεν υπήρχε τίποτα το ενδιαφέρον εκεί... ή, τουλάχιστον, δε θα 'πρεπε να υπάρχει. Τούτοι οι δύο, όμως, είχαν βρει κάτι. Αυτό το κάτι ήταν η Σάλλυ, και στέκονταν εκεί κοιτάζοντάς την ξεδιάντροπα. Η Σάλλυ τράβηξε το χέρι της από το δικό μου. Εκείνοι άρχισαν να κουβεντιάζουν. Ο άντρας άνοιξε ένα ντοσιέ που κρατούσε κι έβγαλε από μέσα ένα χαρτί. Κοίταξαν και οι δυο το χαρτί, μετά τη Σάλλυ και μετά πάλι το χαρτί. Ε, αυτό πια δεν μπορούσα να το αγνοήσω. Σηκώθηκα και τους πλησίασα να δω τι ήταν το χαρτί. Με περίμενε μια καλή έκπληξη. Το χαρτί ήταν μια σελίδα των *Βραδινών Νέων* του Γουέστγουιτς, φανερά από κάποια πολύ παλιά κόπια. Ήταν πολύ κιτρινισμένο και κουρελιασμένο· για να μη διαλυθεί εντελώς ήταν τοποθετημένο ανάμεσα σε λεπτά φύλλα πλαστικού. Κρίμα που δεν πρόσεξα τη χρονολογία, αλλά ήταν φυσικό το βλέμμα μου να πέσει στο σημείο που κοίταζαν... για να δω το χαμογελαστό πρόσωπο της Σάλλυ να με κοιτάζει από μια φωτογραφία. Είχε τα χέρια της ανοιχτά, κρατώντας από ένα μωρό στο καθένα. Πρόλαβα να διαβάσω τη λεζάντα: «Δίδυμα για τη σύζυγο Δημοτικού Συμβούλου», πριν διπλώσουν τη σελίδα και απομακρυνθούν τρεχάτοι. Μάντεψα ότι θα βιάζονταν να πάρουν κάποιο από τ' αναθεματισμένα βραβεία τους... κι ευχήθηκα, όταν θα το 'παιρναν, να γύριζε να τους δαγκώσει.

Γύρισα πίσω και κάθισα δίπλα στη Σάλλυ. Η φωτογραφία σίγουρα μου είχε χαλάσει τη διάθεση... Άκου «Σύζυγος Δημοτικού Συμβούλου»! Φυσικά με ρώτησε να μάθει τι είχα δει στην εφημερίδα, και αναγκάστηκα να σκαρφιστώ κάμποσα ψέματα για να ξεμπλέξω.

Μείναμε για λίγο ακόμη εκεί, νιώθοντας απαίσια, δίχως να λέμε κουβέντα.

Μια πλατφόρμα πέρασε γράφοντας με μεγάλα γράμματα:

Αποκτήστε Κουλτούρα Δίχως Μπελάδες — Μορφωθείτε με Σύγχρονες Ανέσεις

Την κοιτάζαμε να περνά σαν φάντασμα μέσα από τα κάγκελα και να μπαίνει στην κυκλοφορία.

«Νομίζω ότι καλύτερα να πηγαίνουμε», πρότεινα.

«Ναι», συμφώνησε μελαγχολικά η Σάλλυ.

Αρχίσαμε να γυρίζουμε με τα πόδια προς το σπίτι της, ενώ εγώ εξακολουθούσα να σκέφτομαι πόσο άσχημα έκανα που δε φρόντισα να διαβάσω την ημερομηνία εκείνης της εφημερίδας.

«Μήπως τυχαίνει», τη ρώτησα δήθεν αδιάφορα, «να ξέρεις κανένα δημοτικό σύμβουλο;»

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

«Να σου πω... ξέρω κάποιον κύριο Φάλμερ», απάντησε αβέβαια.

«Είναι ένας... σχετικά νεαρός;» ρώτησα αυτοσχεδιάζοντας.

«Μπα, όχι. Είναι αρκετά ηλικιωμένος... και, για να πούμε την αλήθεια, βασικά γνωρίζω τη γυναίκα του».

«Α, έτσι!» έκανα. «Και δε γνωρίζεις κανένα νεότερο;»

«Δυστυχώς όχι. Γιατί ρωτάς;»

Της πούλησα κάποιο παραμύθι ότι μια τέτοια κατάσταση απαιτούσε νεαρούς ανθρώπους με ιδέες.

«Οι νεαροί με ιδέες δεν είναι αναγκαστικά δημοτικοί σύμβουλοι», παρατήρησε κοιτάζοντάς με.

Όπως είπα και στην αρχή, μπορεί η Σάλλυ να μην τα πάει καλά με τη λογική, αλλά έχει τον τρόπο να κάνει έναν άντρα να νιώθει καλά. Πάντως θα ένιωθα ακόμη καλύτερα αν είχα και ιδέες.

Την άλλη μέρα το θερμόμετρο της δημόσιας αγανάκτησης ανέβηκε κατά μερικούς ακόμη βαθμούς. Γινόταν κάποια λειτουργία στην εκκλησία των Αγίων Πάντων, και ο εφημέριος μόλις είχε ανέβει στον άμβωνα. Είχε πάρει μια βαθιά ανάσα έτοιμος ν' αρχίσει κάποιο σοβαρό κήρυγμα, όταν εμφανίστηκε μια πλατφόρμα που έγραφε:

Ήταν ο Προ-προ-προπάππος σας ένα από κείνα τ' Αγόρια; Με 1 Λίρα Μπορείτε Τώρα να το Μάθετε

Πέρασε μέσα από το βορινό τοίχο και ήρθε να σταματήσει μπροστά στον άμβωνα. Ο εφημέριος την κοίταξε για κάμποσες στιγμές σιωπηλός και μετά βρόντησε τη γροθιά του στο σανίδι.

«Αυτό...» φώναξε, «Αυτό είναι *ανυπόφορο*! Θα περιμένουμε μέχρι να ξεκουμπιστεί από δω αυτό το *αντικείμενο*».

Ύστερα έμεινε ακίνητος με βλέμμα που πετούσε φλόγες. Το εκκλησίασμα αγριοκοίταζε μαζί του.

Οι τουρίστες στην πλατφόρμα είχαν το ύφος ανθρώπων που περίμεναν ν' αρχίσει η παράσταση. Μη βλέποντας να γίνεται τίποτα, άρχισαν να μοιράζουν αναψυκτικά και φρούτα μεταξύ τους για να περάσει η ώρα. Ο εφημέριος συνέχιζε να τους αγριοκοιτάζει ακλόνητος. Οι νεαροί αστειεύονταν με τα κορίτσια κι

εκείνα χαχάνιζαν. Μερικοί άρχισαν τελικά να διαμαρτύρονται στον υπεύθυνο μπροστά στο σκάφος τους, και η πλατφόρμα έφυγε τελικά περνώντας μέσα από το νότιο τοίχο.

Ήταν η πρώτη νίκη της παράταξής μας. Ο εφημέριος σφούγγισε το μέτωπό του, ξερόβηξε για να καθαρίσει ο λαιμός του, και μετά αυτοσχεδίασε ένα κήρυγμα με θέμα «Τα Σόδομα και τα Γόμορα».

Άσχετα πόσο υψηλά ιστάμενα ήταν τα κεφάλια που άχνιζαν και φούντωναν, και πάλι κανένας δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Από σχέδια, βέβαια, άλλο τίποτα. Ένα απ' αυτά ήταν και του Τζίμυ: αφορούσε είτε πολύ υψηλές είτε πολύ χαμηλές συχνότητες, που θα έκαναν σκόνη τους τουρίστες. Ίσως κάποτε να βρισκόταν κάτι σχετικό, αλλά τώρα χρειαζόμαστε κάποια πιο άμεση θεραπεία. Και είναι φοβερά δύσκολο ν' αντιμετωπίσεις κάτι που είναι ουσιαστικά μια τρισδιάστατη κινηματογραφική προβολή, εκτός κι αν βρεις τον τρόπο να σαμποτάρεις τον ίδιο τον προβολέα της. Όμως οι όποιοι μηχανισμοί ήταν όλοι αθέατοι, σε κάποιον άγνωστο χώρο... και άντε να τους κάνεις ζημιά. Ο αντίπαλος που βλέπαμε ούτε ένιωθε, ούτε έτρωγε, ούτε ανάσαινε, ούτε κοιμόταν... Ενώ συλλογιζόμουν τι ήταν τελικά εκείνο που έκανε, μου κατέβηκε μια ιδέα. Μου ήρθε σαν θεία φώτιση... και ήταν τόσο απλή! Άρπαξα το καπέλο μου και πήρα δρόμο για το δημαρχείο.

Ήδη ο καθημερινός χείμαρρος των αγανακτισμένων πολιτών και των διαφόρων ψώνιων έκανε τους υπεύθυνους πολύ επιφυλακτικούς με τον καθένα, αλλά κατάφερα τελικά να φτάσω σε κάποιον που έδειξε ενδιαφέρον, έστω και λιγοστό.

«Σε κανέναν δε θ' αρέσει ιδιαίτερα κάτι τέτοιο», πα-

ρατήρησε όταν τελείωσα όσα είχα να του πω.

«Ούτε κι ο σκοπός είναι να τους αρέσει. Αλλά δε θα 'ναι και πολύ χειρότερα απ' ό,τι είναι τώρα... και μάλλον θα ωφελήσει πολύ την ντόπια αγορά», συμπλήρωσα.

Στο τελευταίο, φωτίστηκε κάπως το πρόσωπό του. Συνέχισα την επίθεση.

«Στο κάτω κάτω, ο δήμαρχός μας έχει κάμποσα εστιατόρια, αλλά και τα διάφορα παμπ θα υποστηρίξουν την ιδέα».

«Σ' αυτό δεν έχετε άδικο», παραδέχτηκε. «Πολύ καλά, θα τους θέσω την πρόταση. Ελάτε μαζί μου».

Για τρεις ολόκληρες μέρες δουλεύαμε σκληρά. Την τέταρτη αναλάβαμε δράση. Λίγο μετά το χάραμα ξαμολήθηκαν συνεργεία σε όλους τους δρόμους, στήνοντας φράγματα στα όρια της κοινότητας. Όταν τέλειωσαν μ' αυτή τη δουλειά, τοποθέτησαν πινακίδες που έγραφαν με κόκκινη γράμματα:

ΓΟΥΕΣΤΓΟΥΙΤΣ
Η ΠΟΛΗ ΠΟΥ ΑΤΕΝΙΖΕΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΔΕΙΤΕ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ
ΚΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ — ΠΙΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ
ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΡΙΟ
ΔΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ
ΕΙΣΟΔΟΣ (Για τους μη μόνιμους κατοίκους) 2 σελίνια και 6 πένες

Το ίδιο πρωί ακυρώθηκαν οι άδειες των τηλεοπτικών συνεργείων, και οι εθνικές εφημερίδες γέμισαν μεγάλες διαφημίσεις:

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟ! ΜΟΝΑΔΙΚΟ! ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ!
ΤΟ ΓΟΥΕΣΤΓΟΥΙΤΣ
σας παρουσιάζει το μόνο αυθεντικό
ΜΕΛΛΟΝΤΟΘΕΑΜΑ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ:
Τι θα φοράει η Τετρασέγγονή σας;
Πώς θα είναι ο Τετρασέγγονός σας;
Τη Μόδα του Επόμενου Αιώνα;
Πόσο θ' αλλάξουν τα Ήθη κι Έθιμα στο Μέλλον;

ΕΛΑΤΕ ΣΤΟ ΓΟΥΕΣΤΓΟΥΙΤΣ ΚΑΙ ΔΕΙΤΕ ΤΟ
ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ για μονάχα 2 σελίνια και 6 πένες

Υπολογίζαμε ότι με τη δημοσιότητα που υπήρχε ήδη, δε θα χρειάζονταν περισσότερες λεπτομέρειες ...αν και βάλαμε μερικές πιο ειδικευμένες διαφημίσεις στα λαϊκά ημερήσια φύλλα:

ΓΟΥΕΣΤΓΟΥΙΤΣ
ΚΟΡΙΤΣΙΑ! ΚΟΡΙΤΣΙΑ! ΚΟΡΙΤΣΙΑ!
ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΜΟΔΕΣ — ΠΙΚΑΝΤΙΚΕΣ
ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΕΣ — ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ — ΑΛΟΓΟΚΡΙΤΕΣ
ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ για 2 σελίνια και 6 πένες

και τα λοιπά, και τα λοιπά. Βάλαμε και αρκετά πληρωμένα άρθρα προκειμένου να έχουν μια δικαιολογία κι εκείνοι που θέλουν να πιστεύουν ότι ενδιαφέρονται μονάχα για κοινωνιολογικούς, ψυχολογικούς ή άλλους διανοουμενίστικους λόγους.

Και άρχισαν να καταφθάνουν.

Ήδη έρχονταν αρκετοί για να δουν το θέαμα, αλλά τώρα που έμαθαν ότι άξιζε και λεφτά για να το δουν ο αριθμός τους έφτασε στα ύψη... και όσο περισσότερο ανέβαινε στα ύψη τόσο μελαγχολούσε ο δημοτικός ταμίας που δεν είχαμε ορίσει διπλάσια ή τετραπλάσια τιμή εισόδου.

Ύστερα από δυο μέρες αναγκαστήκαμε να χρησιμοποιήσουμε όλα τα άδεια οικόπεδα και μερικά χωράφια πιο πέρα για χώρους στάθμευσης. Ήδη πολλοί παρκάριζαν τόσο μακριά που χρειάστηκε να μπει ειδική λεωφορειακή γραμμή για να τους φέρνει στην πόλη. Οι δρόμοι γέμισαν από τ' αμέτρητα πλήθη που υποδέχονταν την κάθε πλατφόρμα του Πώλυ ή τους πεζούς τουρίστες με σφυρίγματα, γιουχαΐσματα και καραμούζες. Ήταν τόσα τα πλήθη που οι ντόπιοι αναγκάζονταν να μην ξεμυτίζουν από τα σπίτια τους και σιγόβραζαν πίσω από τους τοίχους τους.

Ο δημοτικός ταμίας άρχισε ν' ανησυχεί τώρα μήπως μας ζητήσουν να πληρώσουμε Φόρο Θεαμάτων. Η λίστα με τις διαμαρτυρίες προς το δήμαρχο μεγάλωνε μέρα με τη μέρα, αλλ' αυτός ήταν τόσο απασχολημένος με τις έκτακτες εφοδιοπομπές τροφίμων και μπίρας για το ρεστοράν του που δεν είχε καιρό για τίποτα άλλο. Παρ' όλα αυτά, ύστερα από λίγες μέρες άρχισα ν' αναρωτιέμαι αν τελικά ο Πώλυ θα κέρδιζε το παιχνίδι. Οι τουρίστες του δεν το έκαναν πολύ κέφι, αυτό ήταν φανερό, χώρια που τους έκανε χαλάστρα στο κυνήγι των βραβείων αν αναγνώριζαν κάποιον πρόγονό τους, αλλά δεν τους είχε σταματήσει από το να τριγυρίζουν παντού. Σαν να μην έφτανε αυτό, είχαμε τώρα και τους μυριάδες επισκέπτες που σήκωναν πανδαιμόνιο σχεδόν ώς τα χαράματα. Τα νεύρα όλων ήταν πια τόσο τεντωμένα ώστε να υπάρχει κίνδυνος

να ξεσπάσουν σοβαρές φασαρίες από στιγμή σε στιγμή.

Ύστερα, την έκτη νύχτα, όταν μερικοί είχαμε αρχίσει να σκεφτόμαστε σοβαρά να φύγουμε για ένα διάστημα από το Γουέστγουιτς, είχαμε το πρώτο ρήγμα στις γραμμές του αντιπάλου. Ένας από τους ανθρώπους του δημαρχείου μου τηλεφώνησε για να μου πει ότι είχαν δει κάμποσες εξέδρες του Πώλυ με άδεια καθίσματα.

Το άλλο βράδι κατέβηκα σ' ένα από τα κυριότερα περάσματά τους για να το εξακριβώσω με τα μάτια μου. Βρήκα ήδη μαζεμένο εκεί ένα μεγάλο πλήθος να περιμένει. Αντάλλασσαν πειράγματα, σκουντιές και αστεία, αλλά δε χρειάστηκαν να περιμένουν για πολύ. Μια πλατφόρμα βγήκε από τον τοίχο του Καφέ Κορονέισον, με μια πινακίδα μπροστά που έγραφε:

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΚΙ Ο ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΑ
— 15 σελίνια

και, παρά τη μειωμένη τιμή, μισή ντουζίνα καθίσματα ήταν άδεια.

Με την εμφάνιση της πλατφόρμας άρχισαν οι καραμούζες, τα σφυρίγματα και τα γιουχαΐσματα. Ο οδηγός παρέμεινε αδιάφορος οδηγώντας ίσια μέσα από τα πλήθη. Οι επιβάτες του δε φαίνονταν πια και τόσο σίγουροι για τον εαυτό τους· χασκογελούσαν νευρικά και προσπάθησαν ν' ανταποδώσουν στα πλήθη χειρονομία για χειρονομία και γκριμάτσα για γκριμάτσα. Τελικά ίσως ήταν καλό που οι κοπέλες δε φορούσαν εκείνα που τους ζητούσε το πλήθος, αλλά μερικές από τις χειρονομίες του κόσμου ήταν αρκετά παραστατικές. Δε θα τους ήταν πολύ ευχάριστο να περνούν ανά-

μεσα από τους άντρες που χειρονομούσαν έτσι. Ώσπου να βγει η πλατφόρμα από το πλήθος και να χαθεί στην πρόσοψη του Μπον Μαρσέ, σχεδόν όλοι οι τουρίστες είχαν πάψει να προσποιούνται ότι το διασκέδαζαν· σε μερικούς φαινόταν να 'χει ανακατωθεί το στομάχι. Κρίνοντας από την έκφραση στα πρόσωπά τους συμπέρανα ότι ο Πώλυ, όπου κι αν ήταν, θα περνούσε μερικές δύσκολες στιγμές προσπαθώντας να εξηγήσει τις μορφωτικές όψεις του πράγματος σε κάποια επιτροπή διαμαρτυρίας.

Το επόμενο βράδι τα άδεια καθίσματα ήταν περισσότερα από τα γεμάτα, κάποιος ανέφερε ότι η τιμή είχε πέσει στα 10 σελίνια.

Το μεθεπόμενο βράδι οι πλατφόρμες δε φάνηκαν καθόλου, κι εμείς είχαμε τα δικά μας προβλήματα. Επιστρέψαμε τα δυόμισι σελίνια στους επισκέπτες μας, αλλ' αρνηθήκαμε να πληρώσουμε και για τη χαμένη βενζίνη τους.

Ούτε και το βράδι που ακολούθησε εμφανίστηκε κανένας· το ίδιο και το επόμενο. Έτσι λοιπόν το μόνο που έμενε να κάνουμε τώρα ήταν να πέσουμε με τα μούτρα στη δουλειά του συμμαζέματος του Γουέστγουιτς. Η ιστορία είχε ουσιαστικά τελειώσει... με μόνη εξαίρεση ότι θ' αργούσε να ξεχαστεί η φήμη που είχε αποκτήσει πρόσφατα η πόλη.

Τουλάχιστον, λέμε ότι τέλειωσε. Ο Τζίμυ όμως ισχυρίζεται ότι απλώς έτσι δείχνει από τη μεριά μας. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, αρκεί να ρύθμιζαν τον παράγοντα της ορατότητας που δημιούργησε το όλο πρόβλημα. Έτσι, δεν αποκλείεται να εξακολουθούν να περιφέρονται αόρατοι ανάμεσά μας... εδώ και σε άλλες πόλεις.

Δεν ξέρω, μπορεί και να 'χει δίκιο. Ίσως εκείνος ο τύπος ο Πώλυ, όποιος και να 'ναι, διαθέτει αλυσίδα

τουριστικών γραφείων που λειτουργούν και τούτη τη στιγμή σε όλη την υφήλιο και σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Αλλά δεν ξέρουμε.. και, για όσο δε θα βλέπουμε τους τουρίστες του, δε θα μας νοιάζει ιδιαίτερα.

Από κάθε πρακτική άποψη είχαμε απαλλαγεί από τον Πώλυ. Ήταν μια περίπτωση που απαιτούσε μέτρα έκτακτης ανάγκης. Ακόμη και ο εφημέριος στους Άγιους Πάντες το παραδέχτηκε αυτό, και σίγουρα είχε κάποιο δίκιο αρχίζοντας το ευχαριστήριό του κήρυγμα με τα λόγια: «Παράδοξοι, φίλοι μου, πολύ παράδοξοι είναι οι τρόποι που μπορεί να εκδηλωθεί η χυδαιότητα...»

Μόλις η ζωή ξαναπήρε τον κανονικό της ρυθμό μπόρεσα να εξοικονομήσω το χρόνο να επισκεφθώ πάλι τη Σάλλυ. Τη βρήκα πιο πρόσχαρη από ποτέ και, ακριβώς γι' αυτό, ανάλογα πιο όμορφη. Κι εκείνη έδειξε να χαίρεται βλέποντάς με.

«Γειά σου, Τζέρι», με χαιρέτησε. «Μόλις τώρα διάβαζα στην εφημερίδα πως οργάνωσες το σχέδιο για ν' απαλλαγούμε από τους Χρονοβλεψίες του Πώλυ. Νομίζω ότι ήσουν υπέροχος».

Πριν από λίγο καιρό αυτό θα το ερμήνευα σαν ενθάρρυνση, αλλά δε με συγκίνησε ιδιαίτερα τώρα. Συνέχιζα να τη βλέπω μ' εκείνα τα δίδυμα αγκαλιά, κι αναρωτιόμουν θλιβερά πώς στην ευχή είχαν βρεθεί εκεί.

«Δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο αγαπούλα», της απάντησα με μετριοφροσύνη. «Ο καθένας θα μπορούσε να το 'χει σκεφτεί».

«Μπορεί... αλλά είναι πολλοί που δεν το βλέπουν έτσι. Και να σου πω και κάτι άλλο που άκουσα σήμερα. Σκοπεύουν να σου ζητήσουν να βάλεις υποψηφιότητα

για το δημοτικό συμβούλιο, Τζέρι».

«Εγώ, στο δημοτικό συμβούλιο! Ας γελάσω...» Σταμάτησα απότομα. «Αν... θέλω να πω, έτσι θα γινόμουν δημοτικός σύμβουλος;» τη ρώτησα.

«Μα... ναι, φυσικά», απάντησε απορημένη.

Ο κόσμος άρχισε να ζωντανεύει γύρω μου.

«Α.. Σάλλυ, αγαπούλα... α... γλυκιά μου, υπάρχει... α... κάτι που προσπαθώ από κάμποσο καιρό τώρα να σου εξομολογηθώ...» άρχισα να της λέω.

Η ΕΥΩΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΣΑΠΑΡΙΛΑ

του Ρέυ Μπράντμπερυ

Το διήγημα αυτό του Ρέυ Μπράντμπερυ το έχω βρει σε κάμποσες ανθολογίες, αλλά το μετέφρασα — ίσως για συναισθηματικούς λόγους— από εκείνη που το διάβασα για πρώτη φορά, πριν είκοσι τόσα χρόνια. Τότε συνήθιζα να σημειώνω στα περιεχόμενα τη σειρά προτίμησής μου για την κάθε ιστορία, και βλέπω ότι δίπλα στον τίτλο «Η Ευωδιά της Σαρσαπαρίλα» υπάρχει ο αριθμός «1». Και αξίζει να προσθέσω ότι η ανθολογία περιείχε δεκαπέντε από τα καλύτερα διηγήματα επιστημονικής φαντασίας. Και σήμερα πάλι θα το βαθμολογούσα το ίδιο.

Βέβαια, δεν είναι απαραίτητο να κάνει και σε σας την ίδια εντύπωση, αλλά νομίζω ότι θα συμφωνήσετε —όταν το διαβάσετε— πως η χρονομηχανή που μας περιγράφει ο Μπράντμπερυ είναι όχι μόνο εξαιρετικά πρωτότυπη αλλά και ίσως η πιο γοητευτική απ' όλες.

Για τον ίδιο συγγραφέα, που γεννήθηκε το 1924 στο Ιλλινόις, δε χρειάζεται να πούμε πολλά. Αρκεί ν' αναφέρουμε πως έργα του έχουν δημοσιευτεί σε πάνω από 800 ανθολογίες και ότι έχει ειπωθεί πως αρκούσε αυτός και μόνο για ν' αναβαθμίσει την επιστημονική φαντασία από περιθωριακό είδος γραφής σε αληθινή λογοτεχνία. Οπωσδήποτε θεωρείται σαν έ-

Τρεις μέρες τώρα, όλο το πρωί και το απόγευμα, ο κύριος Ουίλιαμ Φιντς στεκόταν ήσυχα στη σκοτεινή και γεμάτη ρεύματα σοφίτα. Για τρεις μέρες στα τέλη του Νοέμβρη στεκόταν μόνος εκεί, νιώθοντας τις απαλές γκρίζες νιφάδες του Χρόνου να πέφτουν από τον απέραντο γκρίζο παγερό ουρανό, σιωπηλά, μαλακά, στρώνοντας τη στέγη και πασπαλίζοντας τις μαρκίζες. Στεκόταν εκεί, με τα μάτια κλειστά. Τις ατέλειωτες ανήλιαγες μέρες η σοφίτα κλυδωνιζόταν σε θάλασσες ανέμων, με τα κόκαλά της να τρίζουν και την αρχαία σκόνη να πέφτει από τα δοκάρια της, τα σκεβρωμένα σανίδια και τα κουφώματα. Ήταν σαν μια βροχή αναστεναγμών και πόνων ολόγυρά του εκεί που στεκόταν μυρίζοντας τις ντελικάτες στεγνές ευωδιές και νιώθοντας τις συγκινήσεις των παλιών πραγμάτων. Α... Α...

Στήνοντας αφτί από το κάτω πάτωμα,η Κόρα, η γυναίκα του, δεν τον άκουγε να βηματίζει, να κινείται ή να σαλεύει. Φανταζόταν μόνο ότι άκουγε την ανάσα του, να εισπνέει και να εκπνέει αργά, σαν ένα σκονισμένο φυσερό εκεί πάνω στη σοφίτα, ψηλά στο ανεμοδαρμένο σπίτι.

«Ανοησίες!» μουρμούρισε.

Όταν ο άντρας της κατέβηκε για φαγητό το απομεσήμερο της τρίτης μέρας, χαμογέλασε στους γυμνούς τοίχους, στα ξεφτισμένα πιάτα, στα γρατζουνισμένα ασημικά, ακόμη και στη γυναίκα του!

«Τι καμώματα είναι αυτά;» ρώτησε εκείνη.

νας από τους μεγάλους συγγραφείς του αιώνα μας, και δεν εννοώ μονάχα στο χώρο της επιστημονικής φαντασίας.

Γ.Μ.

«Έχω κέφι, αυτό ειν' όλο. Απίθανο κέφι!» γέλασε. Φαινόταν σχεδόν μεθυσμένος από χαρά. Ξεχείλιζε από μια ασυγκράτητη, ζεστή έξαψη που ήταν φανερό ότι δυσκολευόταν να κρύψει. Η γυναίκα του σούφρωσε τα φρύδια της.

«Τι είναι αυτή η μυρωδιά;»

«Μυρωδιά; Μυρωδιά; Τι μυρωδιά;» Κούνησε το ψαρόμαλλο κεφάλι του πέρα δώθε.

«Μου θυμίζει σαρσαπαρίλα». Η γυναίκα του οσμίστηκε τον αέρα καχύποπτα. «Ναι, *αυτό* είναι!».

«Α, δεν μπορεί!» Η ξέφρενη ευτυχία του χάθηκε απότομα σαν τα λόγια της να την είχαν κόψει με το μαχαίρι. Φαινόταν αποσβολωμένος, ανήσυχος, και ξαφνικά πολύ επιφυλακτικός.

«Πού ήσουν σήμερα το πρωί;» τον ρώτησε.

«Ξέρεις ότι καθάριζα τη σοφίτα».

«Ονειροβατούσες με τις παλιατζούρες. Δεν άκουσα κανένα θόρυβο. Μπορεί και να μην ήσουν καν στη σοφίτα. Τι είναι πάλι αυτά;» Του έδειξε με το χέρι.

«Για δες! Πώς βρέθηκαν αυτά εδώ;» αναρωτήθηκε εκείνος σαν να μονολογούσε.

Κοίταξε τα δυο μαύρα μετάλλινα κλιπ ποδηλάτου που στερέωναν τα στενά μπατζάκια στους κοκαλιάρικους αστραγάλους του.

«Τα βρήκα στη σοφίτα», απάντησε στον εαυτό του. «Θυμάσαι όταν βγαίναμε μαζί στο χαλικόστρωτο δρόμο τα πρωινά με το διπλό μας ποδήλατο, Κόρα, τότε που το καθετί είχε φρεσκάδα και νιότη;»

«Αν δεν τελειώσεις με τη σοφίτα σήμερα, θ' ανέβω εγώ επάνω και θα τα πετάξω όλα έξω».

«Α, όχι!» φώναξε ανήσυχα ο άντρας της. «Έχω το καθετί έτσι όπως το θέλω!»

Τον κοίταξε ψυχρά.

«Κόρα», της είπε ενώ έτρωγε το φαγητό του, νιώ-

θοντας πιο χαλαρωμένος και ξαναβρίσκοντας κάτι από τον αρχικό του ενθουσιασμό, «ξέρεις τι είναι οι σοφίτες; Είναι Χρονομηχανές με τις οποίες οι γεροξεκούτες σαν κι εμένα μπορούν να ταξιδέψουν σαράντα χρόνια πίσω, τότε που το καλοκαίρι κρατούσε όλη τη χρονιά και τα παιδιά έκαναν εφόδους στα καροτσάκια των παγωτατζήδων. Θυμάσαι την αίσθηση στη γλώσσα σου; Κρατούσες τον πάγο στο μαντίλι σου και ήταν σαν να πιπίλιζες τη γεύση του λινού και του χιονιού συνάμα».

Η Κόρα έκανε μια νευρική κίνηση.

Δεν είναι αδύνατο, συλλογίστηκε εκείνος μισοκλείνοντας τα μάτια του, προσπαθώντας να το δει και να το αναπλάσει. Σκέψου τι είναι μια σοφίτα! Η ίδια της η ατμόσφαιρα είναι Χρόνος. Ανήκει σε άλλες μέρες, στις προνύμφες και τις χρυσαλλίδες μιας άλλης εποχής. Όλα τα συρτάρια του παλιού γραφείου είναι μικρά φέρετρα όπου χίλια χτες περιμένουν εκτεθειμένα για λαϊκό προσκύνημα. Α, η σοφίτα είναι ένας σκοτεινός, φιλικός τόπος, γεμάτος Χρόνο. Και αν σταθείς στο κέντρο της, στητός και ντούρος, αν μισοκλείσεις τα μάτια σου, και αναπολήσεις... αναπολήσεις πολύ, και μυρίσεις το Παρελθόν... αν απλώσεις τα χέρια σου κι αγγίξεις τα Περασμένα, ε, τότε...

Κοντοστάθηκε, καταλαβαίνοντας ότι μερικές από αυτές τις σκέψεις του είχαν ξεφύγει και τις είχε πει μεγαλόφωνα. Η Κόρα έτρωγε νευρικά γοργά.

«Λοιπόν, δε θα ήταν ενδιαφέρον», ρώτησε κοιτάζοντας τη χωρίστρα στα μαλλιά της, «αν το Ταξίδι στο Χρόνο ήταν εφικτό; Και ποιο θα ήταν το καταλληλότερο, το πιο ιδανικό μέρος γι' αυτό από μια σοφίτα σαν τη δική μας, ε;»

«Δεν ήταν πάντοτε καλοκαίρι τον παλιό καιρό», παρατήρησε εκείνη. «Απλώς φταίνε οι τρελές αναπολή-

σεις σου. Θυμάσαι μονάχα τα καλά και ξεχνάς τα άσχημα. Δεν ήταν πάντοτε καλοκαίρι».

«Μιλώντας μεταφορικά, Κόρα, ναι, ήταν».

«Δεν ήταν».

«Να τι θέλω να πω», της ψιθύρισε συνεπαρμένα, σκύβοντας μπροστά σαν να 'θελε να δει καλύτερα την εικόνα που ζωγράφιζε ο νους του στον άδειο τοίχο της τραπεζαρίας. «Αν οδηγούσες το μονόκυκλό σου προσεκτικά ανάμεσα στα χρόνια, ισορροπώντας με τα χέρια ανοιχτά, προσεκτικά, πολύ προσεκτικά, αν το οδηγούσες από χρόνο σε χρόνο, μένοντας μια βδομάδα στο 1909, μια μέρα στο 1900, ένα μήνα ή ένα δεκαπενθήμερο κάπου αλλού, στο 1905 ή το 1898, θα μπορούσες να ζεις στο καλοκαίρι για όλη σου τη ζωή».

«Μονόκυκλο;»

«Ξέρεις, ένα από κείνα τα ψηλά, μονοθέσια ποδήλατα με μια ρόδα που χρησιμοποιούν με τόση δεξιοτεχνία οι ζογκλέρ στο τσίρκο. Ισορροπία, τέλεια ισορροπία είναι το μόνο που χρειάζεται για να μην πέσεις, να στροβιλίζεις τα λαμπερά μπαλάκια στον αέρα, όμορφα, ψηλά, ένα φως, μια λάμψη, ένα αστραποβόλημα, μια έκρηξη φαντασμαγορικών χρωμάτων, κόκκινα, κίτρινα, μπλε, πράσινα, άσπρα, χρυσαφιά... Όλους τους Ιούνηδες, Ιούληδες και Αύγουστους που υπήρξαν ποτέ, να τους στριφογυρίζεις ψηλά στον αέρα, ολόγυρά σου, ταυτόχρονα, σχεδόν δίχως ν' αγγίζουν τα χέρια σου, ιπτάμενους... Κι εσύ, να χαμογελάς ανάμεσά τους. Ισορροπία, Κόρα, το παν είναι η *ισορροπία*».

«Ανοησίες», έκανε εκείνη. «Ανοησίες και πάλι ανοησίες!»

Ο άντρας της ανέβηκε τ' ατέλειωτα κρύα σκαλοπάτια για τη σοφίτα, τουρτουρίζοντας.

Υπήρχαν νύχτες του χειμώνα που ξυπνούσε νιώ-

θοντας τα κόκαλά του σαν πορσελάνη, με ψυχρές νότες ν' αντηχούν στ' αφτιά του, με παγοκρύσταλλα να διαπερνούν τα νεύρα του κάτω από ένα βάναυσο φως, σαν άσπρα παγερά πυροτεχνήματα που έσκαζαν κι έπεφταν σαν φλογερές χιονονιφάδες στη σιωπηλή χώρα του υποσυνειδήτου του. Ένιωθε παγωμένος, ανείπωτα παγωμένος, και θα χρειάζονταν καμιά εικοσαριά ατέλειωτα καλοκαίρια, με τους πράσινους πυρσούς και τους μπρούντζινους ήλιους τους για να τον ζεστάνουν και να τον λευτερώσουν λιώνοντας τη χειμωνιάτικη φυλακή του. Ήταν ολόκληρος ένα πελώριο ανούσιο κομμάτι εύθραυστου πάγου, ένας χιονάνθρωπος που άπλωνε να κοιμηθεί κάθε βράδι, γεμάτος από το κομφετί των ονείρων, μέσα σε δίνες κρυστάλλων και ανεμοζάλης. Κι απέξω βασίλευε ο αιώνιος χειμώνας, μια πελώρια μολυβένια πρέσα που κατέβαζε βαριά την άχρωμη πλάκα του ουρανού, λιώνοντας τους ανθρώπους σαν σταφύλια, αποστραγγίζοντας από μέσα τους το χρώμα, τη λογική, την ύπαρξη. Μονάχα τα παιδιά έμεναν ανέπαφα. Αυτά γλιστρούσαν με τα έλκηθρα και τα σκι τους στις αστραφτερές πλαγιές των λόφων που αντικαθρέφτιζαν τη βαριά σιδερένια πλάκα η οποία χαμήλωνε αδυσώπητα πάνω από την πόλη, με την κάθε μέρα και την κάθε ατέλειωτη νύχτα που περνούσε.

Ο κύριος Φιντς σήκωσε την πόρτα της καταπακτής της σοφίτας. Όμως εκεί, *εκεί στη σοφίτα* ήταν το κάτι άλλο! Η σκόνη του καλοκαιριού στροβιλιζόταν γύρω του. Ο αέρας της σοφίτας τρεμόπαιζε από τα λιοπύρια που είχαν ξεμείνει από άλλες εποχές. Αθόρυβα, ο κύριος Φιντς έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Και άρχισε να χαμογελά.

Στο πατάρι επικρατούσε σιγαλιά σαν τη γαλήν

πριν από καταιγίδα. Κατά διαστήματα η Κόρα Φιντς άκουγε τον άντρα της να σιγοψυθιρίζει, να μουρμουρίζει κάτι εκεί πάνω.

Στις πέντε το απόγευμα, τραγουδώντας το *Νησί των Χρυσών Ονείρων*, ο κύριος Φιντς πέταξε ένα ολοκαίνουργο ψάθινο καπέλο στο κρεμαστάρι της πόρτας της κουζίνας. «Μπου!» έκανε κεφάτα.

«Κοιμόσουνα όλο το απόγευμα;» γρύλισε η γυναίκα του. «Σου φώναξα τέσσερις φορές και δεν πήρα καμιά απάντηση».

«Κοιμόμουν;» Το συλλογίστηκε, γέλασε, και μετά σκέπασε το στόμα με το χέρι του. «Μπορεί και να κοιμόμουν».

Ξαφνικά η γυναίκα του τον πρόσεξε. «Θεέ και Κύριε!» φώναξε. «Πού τα βρήκες αυτά τα ρούχα;»

Φορούσε ένα κόκκινο ριγέ σακκάκι, με άσπρο ψηλό κολλάρο και κρεμ παντελόνι. Η μυρωδιά από το ψαθάκι του ήταν σαν μια τούφα φρέσκου σανού που την ανεμίζεις στον αέρα.

«Τα βρήκα σ' ένα παλιό μπαούλο».

Η γυναίκα του οσμίστηκε τον αέρα. «Δε μου μυρίζει ναφθαλίνη. Αυτά φαίνονται ολοκαίνουρια».

«Α, όχι!» βιάστηκε να τη βεβαιώσει. Φαινόταν αμήχανος και νευρικός καθώς τα μάτια της περιεργάζονταν τη φορεσιά του.

«Τούτα δε είναι αποκριάτικα ρούχα», του παρατήρησε.

«Ε, δεν μπορεί να διασκεδάσει και λίγο ένας άνθρωπος;»

«Και σάμπως έκανες και τίποτε άλλο στη ζωή σου;» του απάντησε βροντώντας την πόρτα του φούρνου. «Ενώ εγώ έμεινα σπίτι πλέκοντας, μάρτυράς μου ο Θεός, εσύ θα ήσουνα κάτω στο μαγαζί, κάνοντας τα γλυκά μάτια στις κυράτσες».

Ο άντρας της ούτε που καταδέχτηκε ν' απαντήσει. «Κόρα», της είπε, κοιτάζοντας έντονα το ολοκαίνουργο ψαθάκι του. «Δε θα ήταν ωραία να κάναμε έναν κυριακάτικο περίπατο όπως παλιά, εσύ με το μεταξωτό παρασόλι σου και το μακρύ σου φόρεμα να θροΐζει απαλά, και μετά να καθίσουμε σ' εκείνες τις σιδερένιες καρέκλες στο ζαχαροπλαστείο απολαμβάνοντας τον αέρα όπως μύριζε κάποτε; Γιατί άραγε τα ζαχαροπλαστεία δε μυρίζουν πια όπως παλιά; Και να παραγγείλουμε δυο αναψυκτικά σαρσαπαρίλα για τους δυο μας, και ύστερα να πάμε με το Φορτάκι μας του 1910 στην Προβλήτα του Χάνναχαν για να τσιμπήσουμε κάτι και ν' ακούσουμε την μπάντα του δήμου; Πώς σου φαίνεται;»

«Το φαγητό είναι έτοιμο. Άντε βγάλε αυτά τα καρναβαλίστικα από πάνω σου».

«Αν μπορούσες να κάνεις μια ευχή και να ξαναβγείς μια βόλτα σ' εκείνα τα δεντρόφυτα δρομάκια που υπήρχαν πριν μας πνίξουν τ' αυτοκίνητα, θα την έκανες;» επέμεινε εκείνος, κοιτάζοντάς τη διαπεραστικά.

«Εκείνοι οι παλιοί δρόμοι ήταν όλο σκόνη. Γυρίζαμε σπίτι λερωμένοι σαν εξερευνητές της Αφρικής». Σήκωσε ένα βάζο από ζάχαρι και το κούνησε. «Σήμερα το πρωί είχα σαράντα δολάρια εδώ, και τώρα λείπουν! Μη μου πεις ότι αγόρασες αυτά τα ρούχα από κανένα μαγαζί γι' αποκριάτικα. Είναι καινούρια, του κουτιού.. αποκλείεται να τα ξετρύπωσες από κανένα μπαούλο!»

«Ξέρεις..» άρχισε να της λέει.

Η γυναίκα του τον έψελνε για καμιά ώρα, αλλά ο κύριος Φιντς δεν κατάφερνε να βρει το κουράγιο να πει τίποτα. Ο άνεμος του Νοέμβρη τράνταζε το σπίτι και, καθώς εκείνη μιλούσε, τα χιόνια του χειμώνα άρ-

χισαν πάλι να πέφτουν από τον παγερό γκρίζο ουρανό.

«Απάντησέ μου!» του φώναξε. «Τρελάθηκες και χαραμίζεις έτσι τα λεφτά μας αγοράζοντας ρούχα που δε φοριούνται πια;»

«Η σοφίτα...» άρχισε πάλι να της λέει.

Εκείνη τον παράτησε απότομα και πήγε να καθίσει στο σαλόνι.

Το χιόνι έπεφτε πυκνό τώρα. Ήταν ένα κρύο και σκοτεινό βράδι του Νοέμβρη. Τον άκουσε να ανεβαίνει τη φορητή σκάλα, αργά, προς τη σοφίτα και να μπαίνει σ' εκείνο το σκονισμένο χώρο άλλων εποχών, το μαύρο χώρο των θεατρικών φορεσιών και του Χρόνου, σ' έναν κόσμο εντελώς αλλιώτικο από τον άλλο από κάτω.

Ο κύριος Φιντς έκλεισε την πόρτα πίσω του. Το αναμμένο κλεφτοφάναρό του ήταν αρκετή συντροφιά. Ναι, εδώ υπήρχε όλος ο Χρόνος αιχμαλωτισμένος σ' ένα χάρτινο γιαπωνέζικο λουλούδι. Στο άγγιγμα της θύμησης, το καθετί θα άνθιζε στο καθάριο νερό του μυαλού του, σε όμορφα λουλούδια και ανοιξιάτικες αύρες, σε πράγματα πιο μεγάλα από τη ζωή. Το κάθε συρτάρι του παλιού γραφείου, ανοίγοντας, μπορεί ν' αποκάλυπτε μέσα του παλιές θειάδες και ξαδέρφια και γιαγιάδες σκεπασμένες στη σκόνη. Ναι, ο Χρόνος βρισκόταν εδώ. Μπορούσες να τον ακούσεις ν' ανασαίνει, ένα ατμοσφαιρικό ρολόι αντί για μηχανικό.

Τώρα το σπίτι από κάτω ήταν τόσο μακρινό όσο κάποια χαμένη μέρα στο παρελθόν. Μισόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε στην κάθε γωνιά της σοφίτας. Υπήρχε μια προσμονή στην ατμόσφαιρα.

Εδώ, στον πρισματικό πολυέλαιο, κρύβονταν ουράνια τόξα και αυγές και μεσημέρια λαμπερά σαν νέα ποτάμια που κυλούσαν αδιάκοπα πίσω στο χρόνο. Το

φως του φαναριού του έπεσε πάνω τους και τα ζωντάνεψε. Τα ουράνια τόξα ξεπήδησαν για να πλημμυρίσουν τις σκιές με χρώματα, χρώματα σαν φτερά πουλιών, σαν φράουλες και σαν μεστωμένα σταφύλια, χρώματα σαν φέτες λεμονιού και σαν τον ουρανό όταν διαλύονταν τα σύννεφα δείχνοντας το γαλάζιο. Και η σκόνη του παταριού ήταν ένα αναμμένο θυμίαμα που μαζί του καιγόταν κι ο χρόνος, και το μόνο που είχες να κάνεις ήταν να κοιτάξεις στις φλόγες του. Ήταν στ' αλήθεια μια μεγάλη μηχανή του Χρόνου τούτη η σοφίτα, το ήξερε, το ένιωθε, ήταν σίγουρος γι' αυτό. Και αν άγγιζες κάποια κρυστάλλινα πρίσματα εδώ, κάποια πόμολα πόρτας εκεί, αν έξαινες τα κρόσια από παλιά χαλιά, ανάδευες λίγο τη σκόνη, άνοιγες κλειδωνιές από σεντούκια και φύσαγες με το φυσερό του ακορντεόν μέχρι να σηκώνονταν στα μάτια σου οι στάχτες από χίλιες αρχαίες φωτιές... αν, πράγματι, έπαιζες με το παλιό αυτό όργανο, αυτή τη ζεστή μηχανή, αν άγγιζες τα πλήκτρα, τα κουμπιά και το κάθε του εξάρτημα, ε, τότε, τότε, *τότε!*...

Άπλωσε τα χέρια του να ενορχηστρώσει, να διευθύνει τη μουσική, ν' αυτοσχεδιάσει φιοριτούρες. Υπήρχαν μελωδίες στο μυαλό του, στο κλειστό στόμα του... και άρχισε να παίζει τη μεγάλη μηχανή, το βροντερό σιωπηλό όργανο, μπάσο, τενόρο, σοπράνο, σιγά, δυνατά, ώσπου τελικά, μια νότα τον συγκλόνισε τόσο που αναγκάστηκε να κλείσει τα μάτια του!

Γύρω στις οχτώ εκείνο το βράδι η γυναίκα του τον άκουσε να τη φωνάζει, «Κόρα!» Ανέβηκε πάνω να δει τι την ήθελε. Είδε το κεφάλι του να προβάλλει από την πόρτα της καταπακτής, με το πρόσωπο χαμογελαστό. Της κούνησε το καπέλο του.

«Αντίο, Κόρα».

«Τι θες να πεις;» του φώναξε εκείνη.

«Το συλλογίστηκα καλά τρεις μέρες τώρα, και σου λέω αντίο».

«Κατέβα από κει πάνω, ηλίθιε!»

«Σήκωσα πεντακόσια δολάρια από την τράπεζα χτες. Το σκεφτόμουνα καιρό, ξέρεις. Και μετά, όταν *συνέβη*, καταλαβαίνεις... Κόρα...» Της άπλωσε με θέρμη το χέρι του. «Για τελευταία φορά, θέλεις να έρθεις μαζί μου;»

«Στη σοφίτα; Κατέβα από κείνη τη σκάλα, Ουίλιαμ! Αλλιώς θ' ανέβω εγώ και θα σε βγάλω κουτρουβαλητό από αυτό το βρόμικο μέρος!»

«Πηγαίνω στην Προβλήτα του Χάνναχαν για ένα πιάτο μύδια», της απάντησε. «Και θα ζητήσω από την μπάντα να παίξει τον *Κόλπο στο Φεγγαρόφωτο*. Αχ, έλα μαζί μου, Κόρα...» Της έγνεψε απλώνοντας το χέρι του.

Εκείνη έμεινε ασάλευτη κοιτάζοντας το καλοσυνάτο πρόσωπό του που την κοιτούσε ερωτηματικά.

«Αντίο», της είπε τελικά.

Της κούνησε το χέρι τρυφερά, πολύ τρυφερά. Ύστερα το πρόσωπό του χάθηκε· το ψαθάκι του δε φαινόταν πια.

«Ουίλιαμ!» έσκουξε η γυναίκα του.

Η σοφίτα έμεινε σκοτεινή και σιωπηλή.

Ξεφωνίζοντας, η Κόρα έτρεξε να φέρει μια καρέκλα και ανέβηκε πάνω για να φτάσει ώς την καταπακτή και να σκαρφαλώσει στο σκοτάδι που μύριζε κλεισούρα. Φώτισε μ' ένα φανάρι ολόγυρα. «Ουίλιαμ! Ουίλιαμ!»

Ο σκοτεινός χώρος ήταν άδειος. Ένας χειμωνιάτικος άνεμος τράνταζε το σπίτι.

Τότε πρόσεξε ότι το αντικρινό, δυτικό παράθυρο της σοφίτας ήταν μισάνοιχτο.

Πλησίασε σκοντάφτοντας. Δίστασε για μια στιγμή, κρατώντας την ανάσα της. Ύστερα το άνοιξε διστακτικά. Η φορητή σκάλα ήταν στερεωμένη από την έξω μεριά, οδηγώντας κάτω στη στέγη της βεράντας.

Η Κόρα πισωπάτησε μακριά από το παράθυρο.

Έξω από το ανοιχτό πλαίσιο οι μηλιές ήταν ανθισμένες σε κάποιο καλοκαιρικάτικο δειλινό του Ιούλη. Αχνά, άκουσε εκρήξεις από πυροτεχνήματα και βεγγαλικά. Στ' αφτιά της έφταναν γέλια και μακρινές φωνές. Ρουκέτες έσκαζαν στο ζεστό αέρα, γλυκά, κόκκινες, άσπρες και μπλε, που έσβηναν αργά.

Έκλεισε απότομα το παράθυρο και στάθηκε εκεί εμβρόντητη, «Ουίλιαμ!» ψιθύρισε.

Το χειμωνιάτικο φως του Νοέμβρη περνούσε από το άνοιγμα της καταπακτής στο δάπεδο της σοφίτας πίσω της. Σκύβοντας από πάνω είδε το χιόνι να ψιθυρίζει στα παγωμένα τζάμια κάτω, σ' εκείνο το νοεμβριάτικο κόσμο όπου θα ξόδευε τα υπόλοιπα τριάντα χρόνια της ζωής της.

Δεν ξαναζύγωσε στο παράθυρο. Στάθηκε ασάλευτη εκεί, μόνη στη σκοτεινή σοφίτα, μυρίζοντας τη μοναδική μυρωδιά που δε φαινόταν να χάνεται. Πλανιόταν στην ατμόσφαιρα σαν φιλικό χαμόγελο, σαν στεναγμός ικανοποίησης για όνειρα που εκπληρώθηκαν. Πήρε μια βαθιά, πολύ βαθιά ανάσα.

Ήταν η παλιά, η γνώριμη, η αξέχαστη ευωδιά της σαρσαπαρίλα.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟ

του Φρέντρικ Μπράουν

Ένα από τα μεγάλα άλυτα μυστήρια της επιστήμης είναι η σχετικά ξαφνική εξαφάνιση των δεινοσαύρων. Υπάρχουν αμέτρητες θεωρίες και απόψεις για τα αίτια που την προκάλεσαν, αλλά αυτό δείχνει απλώς ότι κανένας δεν ξέρει σίγουρα την αληθινή απάντηση.

Ίσως η πιο σωστή είναι αυτή που θα διαβάσετε αμέσως τώρα.

Πάντως, γεγονός είναι ότι ο Φρέντρικ Μπράουν (1906-1972) έχει γράψει τουλάχιστον τρεις διαφορετικές εκδοχές που εξηγούν το μυστήριο, και είναι η μια πιο τρελή από την άλλη... και όλες αντιφάσκουν μεταξύ τους! Το «Κανένα Παράδοξο» είναι μια απ' αυτές. Ίσως αναρωτηθείτε, πώς είναι δυνατό ένας άνθρωπος να ισχυρίζεται τρία διαφορετικά πράγματα...

Α, κανένα παράδοξο. Όπως όλοι οι συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας, ο Μπράουν ήταν λίγο τρελός. Και με το διήγημά του αυτό προσπαθεί να τρελάνει κι εμάς.

Τώρα που το σκέφτομαι, θα πρέπει να ήταν αρκετά τρελός αν πίστευε ότι όλοι οι αναγνώστες της επιστημονικής φαντασίας είναι απόλυτα λογικοί...

Όπως και να 'χει, ο Φρόυντ είχε πει κάποτε ότι «αν βρείτε κάποιον εντελώς λογικό, σπεύστε να τον θεραπεύσετε». Τουλάχιστον, εμείς δε χρειαζόμαστε θεραπεία.

Γ.Μ.

Άγνωστο πώς, μια μπλε κρεατόμυγα είχε καταφέρει να περάσει από τη σκρίνιο του παραθύρου και βούιζε τώρα μονότονα κόβοντας κύκλους στο ταβάνι της τάξης. Το ίδιο μονότονα βούιζε και η φωνή του καθηγητή Ντόλοχαν κάνοντας λογικούς κύκλους στο μπροστινό μέρος της τάξης. Ο Σόρτυ Μαγκέημπ αναστέναξε σιγανά κι ευχήθηκε να μπορούσε να πετάει κι αυτός σε κύκλους με το ανάλογο απολαυστικό βουητό. Σε συγκριτικά μεγέθη και ντεσιμπέλ, μια μύγα έκανε περισσότερη βουή από ένα αεροπλάνο...

Μια μεγάλη μυγιάγγιχτη μύγα βουίζει πιο βουερά από ένα αεροπλάνο που βουτά. Θα λέγαμε ποτέ, βουή βοώντος βοδιού; Θα ήταν η βουή βοδιού πιο βουερή από το βούισμα της μύγας; Ή ακόμα καλύτερα: βούισμα βουερής βουής βοώντος βοός...

«Θα μπορούσε κανείς να δεχτεί», συνέχιζε ο καθηγητής, «Το απόλυτο ως κατάσταση του είναι...».

«Μάσ' τα», σκέφτηκε βαριεστημένα ο Σόρτυ Μαγκέημπ. «Θα μπορούσε κανείς να δεχτεί ότι οτιδήποτε είναι οτιδήποτε άλλο, και τι βγαίνει; Ένας ωραίος πονοκέφαλος; Όπως και να 'χε, η κρεατόμυγα είχε αρχίσει ν' αποκτά μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Πετούσε πιο χαμηλά τώρα, προς το μπροστινό μέρος της αίθουσας. Με λίγη καλή τύχη θα προσγειωνόταν στο κεφάλι του καθηγητή Ντόλοχαν. Θα την άραζε εκεί και θα βούιζε βουερά.

Μπα· δυστυχώς προσγειώθηκε κάπου πίσω από

την έδρα του καθηγητή. Δίχως τη μύγα για παρηγοριά, ο Σόρτυ κοίταξε ολόγυρα στην τάξη μπας και βρει κάτι ν' απασχοληθεί για να περάσει η ώρα. Είδε μονάχα πίσω μέρη κεφαλιών, μια και δεν καθόταν άλλος εκτός από κείνον στα πίσω καθίσματα. Τέλος πάντων, μπορούσε ν' ασχοληθεί με το πώς φύτρωναν οι τρίχες στους σβέρκους των άλλων, αλλά η ιδέα δεν τον γοήτευε ιδιαίτερα.

Αναρωτήθηκε πόσοι από τους φοιτητές μπροστά το είχαν ρίξει στον ύπνο και συμπέρανε ότι θα 'ταν τουλάχιστον οι μισοί. Μακάρι να μπορούσε να τον πάρει λίγο κι αυτός, αλλά πού τέτοια τύχη. Είχε κάνει το ασυγχώρητο λάθος να κοιμηθεί νωρίς το προηγούμενο βράδι, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατο τώρα να κλείσει μάτι.

«Ωστόσο», έλεγε ο καθηγητής, «αν αγνοήσουμε την αντίφαση της πιθανότητας η οποία προκύπτει από την πρόταση ότι το θετικά απόλυτο είναι κάτι λιγότερο από το απόλυτα θετικό, οδηγούμεθα...».

Ζήτωωω! Η κρεατόμυγα είχε ξαναγυρίσει, βγαίνοντας από την κρυψώνα της πίσω από την έδρα. Πέταξε βουίζοντας προς το ταβάνι, κοντοστάθηκε για μια στιγμή να περιποιηθεί τα φτερά της και βούτηξε πάλι προς τα κάτω, τούτη τη φορά πετώντας προς το πίσω μέρος της αίθουσας.

Αν συνέχιζε τη σπειροειδή πτήση της θα περνούσε δυο πόντους μπροστά από τη μύτη του Σόρτυ. Έτσι κι έγινε. Τα μάτια του αλληθώρισαν στην προσπάθεια να την παρακολουθήσει και γύρισε το κεφάλι για να μην τη χάσει από το βλέμμα του. Η μύγα πέρασε από δίπλα του και...

Η μύγα έπαψε να υπάρχει! Σε κάποιο σημείο καμιά εικοσιπενταριά πόντους αριστερά του Σόρτυ Μαγκέημπ, είχε διακόψει απότομα την πτήση της, είχε πάψει

να βουίζει και, κυριολεκτικά, δεν υπήρχε πια. Δεν είχε ψοφήσει, ούτε πέσει στο πάτωμα. Απλώς είχε...

Εξαφανιστεί! Εκεί στον αέρα, ένα μέτρο και κάτι πάνω από το διάδρομο των καθισμάτων, είχε εξαφανιστεί στα καλά καθούμενα. Το βουητό της φαινόταν σαν να 'χε κοπεί με το μαχαίρι. Και στην ξαφνική σιωπή που επακολούθησε, η φωνή του καθηγητή ακούστηκε πιο δυνατή, αν όχι και πιο αστεία.

«Δημιουργώντας, μέσω μιας παραδοχής αντίθετης με τα γεγονότα, δημιουργούμε μια ψευδο-σειρά αξιωμάτων τα οποία, ώς ένα σημείο, αποτελούν αντιστροφή της πραγματικότητας...».

Ο Σόρτυ Μαγκέημπ κοίταξε διαπεραστικά στο σημείο που είχε εξαφανιστεί η μύγα και ψέλλισε εμβρόντητος «Γκόο!»

«Παρακαλώ;»

«Συγνώμη, κύριε καθηγητά. Δε μίλησα», δικαιολογήθηκε ο Σόρτυ. «Ε... Απλώς καθάρισα το λαιμό μου».

«...αντιστροφή της πραγματικότητας... Τι έλεγα; Α, μάλιστα. Δημιουργούμε μια αξιωματική θέση ψευτολογικής, η οποία θα παρείχε διαφορετικές απαντήσεις σε ένα δεδομένο πρόβλημα. Θέλω να πω...»

Βλέποντας ότι ο καθηγητής δεν τον κοίταζε πια, ο Σόρτυ γύρισε πάλι το κεφάλι προς το σημείο όπου η μύγα είχε πάψει να υπάρχει. Λες να είχε πάψει να *είναι* μύγα; Τρίχες, μάλλον θα ήταν καμιά οφθαλμαπάτη. Μια μύγα πετούσε πολύ γρήγορα. Αρκεί να την έχανε για μια στιγμή από τα μάτια του και...

Έριξε μια φευγαλέα λοξή ματιά προς τον καθηγητή Ντόλοχαν και σιγουρεύτηκε ότι η προσοχή του ήταν στραμμένη αλλού. Ύστερα ο Σόρτυ άπλωσε επιφυλακτικά το χέρι του προς το σημείο όπου είχε δει τη μύγα να χάνεται.

Δεν ήξερε τι περίμενε ότι θα έβρισκε εκεί, αλλά τε-

λικά δε βρήκε τίποτα. Ε, λογικό ήταν. Αν η μύγα είχε χαθεί στο τίποτα και ο ίδιος, ο Σόρτυ, δεν είχε αγγίξει τίποτα, αυτό δεν αποδείκνυε τίποτα. Όπως και να 'χε, του έμεινε μια αόριστη απογοήτευση. Δεν ήξερε τι περίμενε να βρει, οπωσδήποτε όμως όχι ν' αγγίξει μια ανύπαρκτη μύγα ή κάποιο αόρατο εμπόδιο ή οτιδήποτε. Αλλά... εδώ που τα λέμε, *τι* είχε γίνει η μύγα;

Ο Σόρτυ ακούμπησε τα χέρια του στο θρανίο και, για ένα ολόκληρο λεπτό, προσπαθούσε να ξεχάσει τη μύγα με το ν' ακούει τα λόγια του καθηγητή. Τελικά αυτό αποδείχτηκε χειρότερο από το να προσπαθεί να λύσει το μυστήριο της μύγας.

Για χιλιοστή φορά αναρωτήθηκε τι του ήρθε και δήλωσε συμμετοχή σε τούτο το μάθημα Λογικής. Αποκλείεται να περνούσε τις εξετάσεις. Έτσι κι αλλιώς, αυτός σπούδαζε παλαιοντολογία. Του άρεσε η παλαιοντολογία· ένας δεινόσαυρος ήταν κάτι το ζωντανό, τρόπος του λέγειν δηλαδή. Λογική, σου λέει ο άλλος, και κουραφέξαλα! Θα προτιμούσε να μελετάει τ' απολιθώματα παρά ν' ακούει κάποιο από δαύτα να διδάσκει.

Το βλέμμα του έπεσε τυχαία στα χέρια του όπως ήταν ακουμπισμένα στο θρανίο.

«Γκόο!» έκανε εμβρόντητος.

«Είπατε τίποτα, κύριε Μαγκέημπ;» ρώτησε ο καθηγητής.

Ο Σόρτυ δεν απάντησε· δεν ήταν καν σε θέση να το κάνει. Κοιτούσε το αριστερό του χέρι. Δεν είχε καθόλου δάχτυλα! Έκλεισε τα μάτια του.

Ο καθηγητής χαμογέλασε με το επαγγελματικό του χαμόγελο.

«Πιστεύω ότι το νεαρό μας φίλο στα πίσω έδρανα... ε.. τον πήρε ο ύπνος», παρατήρησε. «Μήπως θα είχε κάποιος την καλοσύνη να...»

Ο Σόρτυ έκρυψε βιαστικά τα χέρια του στα γόνατά του. «Ε... είμαι ξύπνιος, κύριε καθηγητά. Με συγχωρείτε. Είπατε τίποτα;»

«Μου φάνηκε ότι εσείς κάτι είπατε».

«Εξετάζαμε», είπε ο καθηγητής —απευθυνόμενος στην τάξη γενικά και όχι, δόξα τω Θεώ, στον Σόρτυ συγκεκριμένα— «την πιθανότητα ύπαρξης αυτού που θα ονομάζαμε αδύνατο. Δεν υπάρχει αντίφαση στους όρους, γιατί θα πρέπει κανείς να κάνει διάκριση μεταξύ του αδυνάτου και του μη δυνατού. Το τελευταίο...»

Ο Σόρτυ ξανασήκωσε με τρόπο τα χέρια του στο θρανίο και κάθισε κοιτάζοντάς τα. Το δεξί χέρι ήταν εντάξει. Το αριστερό... Έκλεισε τα μάτια του, τ' άνοιξε πάλι και, δίχως αμφιβολία, τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού έλειπαν από τη θέση τους. Όμως δεν τα *ένιωθε* να λείπουν. Κούνησε δοκιμαστικά τους μύες που τα κινούσαν, και τα ένιωσε να σαλεύουν.

Αλλά δάχτυλα δεν υπήρχαν, τουλάχιστον σύμφωνα με τα μάτια του. Δοκίμασε να τ' αγγίξει με το δεξί του χέρι.. κι έπιασε άδειο αέρα. Το δεξί του χέρι πέρασε μέσα από το χώρο που κανονικά θα έπιαναν τα δάχτυλα του αριστερού, και δεν ένιωσε το παραμικρό. Αλλά, πάλι, εξακολουθούσε να αισθάνεται ότι είχε δάχτυλα στο αριστερό χέρι. Τα αισθανόταν σίγουρα.

Ήταν πολύ σπαστικό.

Και τότε θυμήθηκε ότι αυτό ήταν το χέρι που είχε απλώσει προς το σημείο όπου είχε εξαφανιστεί η κρεατόμυγα. Την άλλη στιγμή, σχεδόν σαν επιβεβαίωση της ξαφνικής υποψίας του, αισθάνθηκε κάτι ν' αγγίζει ανάλαφρα τ' ανύπαρκτα δάχτυλά του. Ήταν πανάλαφρο άγγιγμα, κι αμέσως μετά κάτι γαργάλησε το δέρμα του περπατώντας στα δάχτυλά του. Είχε το βάρος και την αίσθηση μιας κρεατόμυγας. Ύστερα η αίσθηση εξαφανίστηκε, σαν το έντομο να είχε πάλι πετάξει.

Ο Σόρτυ δάγκωσε τα χείλη του για να μην του ξεφύγει πάλι κανένα «Γκόο!» Είχε αρχίσει να φοβάται για τα καλά.

Μπας και ήταν το πρώτο σημάδι της τρέλας; Ή μήπως ο καθηγητής είχε δίκιο και κοιμόταν τελικά; Πώς όμως θα μπορούσε να εξακριβώσει την αλήθεια; Με τα μόνα διαθέσιμα δάχτυλα, εκείνα του δεξιού του χεριού, τσίμπησε με δύναμη τη σάρκα του μηρού του. Πόνεσε. Αλλά, πάλι, αν ονειρευόταν ότι τσιμπούσε τον εαυτό του, γιατί να μην ονειρευόταν και ότι πονούσε;

Γύρισε το κεφάλι και κοίταξε στ' αριστερό του. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί, μόνο ένα άδειο θρανίο στην άλλη μεριά του διαδρόμου, άλλο ένα άδειο παραδίπλα, μετά ο τοίχος, το παράθυρο και ο γαλανός ουρανός πίσω από το τζάμι του.

Όμως...

Έριξε μια ματιά στον καθηγητή και είδε ότι τώρα ήταν γυρισμένος προς τον πίνακα όπου έγραφε διάφορα σύμβολα. «Έστω ότι **N**», έλεγε ο καθηγητής, «ισούται με το γνωστό άπειρο, και το σύμβολο **a** ο παράγων της πιθανότητας».

Ο Σόρτυ άπλωσε πάλι δοκιμαστικά το αριστερό χέρι του στο διάδρομο παρατηρώντας το προσεχτικά. Συμπέρανε ότι καλύτερα να μην άφηνε κανένα περιθώριο αμφιβολίας, και το άπλωσε λίγο πιο πέρα. *Η παλάμη του εξαφανίστηκε*. Τράβηξε πίσω τον καρπό του, και έμεινε ακίνητος, λουσμένος σε κρύο ιδρώτα.

Ήταν τρελός. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση: ήταν τρελός!

Προσπάθησε και πάλι να κουνήσει τα δάχτυλά του και τα ένιωσε ν' ανταποκρίνονται πρόθυμα, σαν να υπήρχαν. Εξακολουθούσαν να έχουν την ίδια κιναισθηση ή όπως αλλιώς τη λέγαν. Ωστόσο... Χαμήλω-

σε τον καρπό του προς το θρανίο και δεν αισθάνθηκε ν' αγγίζει το ξύλο. Τελικά έφτασε σε τέτοια θέση που, αν υπήρχε χέρι μετά τον καρπό, θα έπρεπε να έχει χωθεί μέσα στο σανίδι. Αλλά εξακολουθούσε να μη νιώθει τίποτα.

Όπου κι αν βρισκόταν το χέρι του, σίγουρα δεν ήταν στην άκρη του καρπού του. Μάλλον συνέχιζε να βρίσκεται πιο πέρα στο διάδρομο, δεμένο πάνω σε το βραχίονά του. Άραγε, αν σηκωνόταν κι έβγαινε από την αίθουσα, το χέρι του θα συνέχιζε να μένει εκεί στο διάδρομο; Κι αν ο ίδιος ήταν χίλια χιλιόμετρα μακριά; Ε, όχι, αυτό ήταν γελοίο!

Αλλά μήπως ήταν λιγότερο γελοίο τώρα που ο βραχίονάς του ακουμπούσε στο θρανίο και η παλάμη του ήταν μισό μέτρο πιο πέρα; Η διαφορά γελοιότητας ανάμεσα στο μισό μέτρο και στα χίλια χιλιόμετρα ήταν μονάχα ποσοτική.

Μα *ήταν* στ' αλήθεια το χέρι του εκεί έξω;

Έβγαλε το στυλό του από την τσέπη του και το άπλωσε με το δεξί χέρι στο σημείο που υπολόγιζε να βρίσκεται το αριστερό. Ναι, δίχως αμφιβολία, είχε μείνει τώρα με μισό στυλό. Συγκρατήθηκε από το ν' προχωρήσει το δεξί χέρι του πιο πέρα, απλώς το σήκωσε λίγο και το κατέβασε με φόρα.

Το στυλό χτύπησε —το αισθάνθηκε καθαρά— στα δάχτυλα του χαμένου αριστερού χεριού! Αυτό ήταν! Του ήρθε τόσο ξαφνικό που το στυλό του ξέφυγε από το δεξί χέρι και χάθηκε. Δεν έπεσε ούτε στο πάτωμα του διαδρόμου, ούτε πουθενά. Εξαφανίστηκε εντελώς, και ήταν ένα καλό, ακριβό στυλό.

Γκόο! Μα το χάσιμο του στυλό θα τον απασχολούσε τώρα ή το χάσιμο του αριστερού του χεριού; Με το χέρι του τι θα έκανε;

Έκλεισε τα μάτια του. «Σόρτυ Μαγκέτμπ», είπε

στον εαυτό του, «πρέπει να σκεφτείς το πράγμα λογικά και να βρεις πώς θα πάρεις το χέρι σου πίσω απ' όπου στο δαίμονα κι αν βρίσκεται. Δεν είναι στιγμή για πανικούς τώρα. Μπορεί να κοιμάσαι και να τα ονειρεύεσαι ολ' αυτά, αλλά μπορεί και όχι. Και, αν δεν τα ονειρεύεσαι, έχεις σοβαρό πρόβλημα. Υπάρχει ένας τόπος κάπου έξω, ένα άλλο επίπεδο ή κάτι τέτοιο, που επιτρέπει να περάσουν αντικείμενα μέσα αλλά όχι και να ξαναβγούν.

»Άσχετα τι άλλο υπάρχει στην άλλη πλευρά, εκεί είναι το χέρι σου. Και η δεξιά σου δε γνωρίζει πλέον τι ποιεί η αριστερά, με τη μια εδώ και την άλλη εκεί, και ουδέποτε τα άκρα συναντιούνται... Ε, κοψ' το, Σόρτυ! *Η υπόθεση είναι αστεία*».

Αλλά υπήρχε κάτι που μπορούσε να κάνει, και αυτό ήταν να εξακριβώσει χοντρικά ποια ήταν τα όρια του... του ό,τι ήταν τελοσπάντων. Υπήρχε ένα κουτάκι με συνδετήρες στο θρανίο. Γέμισε τη δεξιά χούφτα του και πέταξε τον πρώτο στο διάδρομο. Ο συνδετήρας πέταξε δεκαπέντε είκοσι πόντους στο διάδρομο και μετά χάθηκε. Δεν τον άκουσε να πέφτει πουθενά.

Ωραία ώς εδώ. Πέταξε ένα δεύτερο πιο χαμηλά, με το ίδιο αποτέλεσμα. Έσκυψε πιο χαμηλά στο θρανίο, προσέχοντας να μη βγάλει το κεφάλι του πολύ προς το διάδρομο και πέταξε έναν ακόμη συνδετήρα συρτά στο πάτωμα. Τον είδε να χάνεται είκοσι πόντους πιο πέρα. Το επίπεδο εκτεινόταν τουλάχιστον ένα μέτρο μπρος και πίσω, περίπου παράλληλα με το διάδρομο.

Και σε ύψος; Πέταξε ένα συνδετήρα πάνω από τα καθίσματα, κι αυτός εξαφανίστηκε. Πέταξε άλλον ένα πιο ψηλά και μπροστά. Ο συνδετήρας διέγραψε μια καμπύλη τροχιά και προσγειώθηκε στο κεφάλι μιας φοιτήτριας τρεις σειρές πιο κάτω. Η κοπέλα σκίρτησε λίγο, και σήκωσε το χέρι στο κεφάλι της.

«Κύριε Μαγκέημπ», φώναξε ο καθηγητής αυστηρά, «μήπως βρίσκετε ανιαρό το μάθημά μου;»

Ο Σόρτυ κόντεψε να πνιγεί. «Μάλι... Όχι, κύριε καθηγητά. Απλώς εγώ...».

«Ναι, πρόσεξα ότι πειραματιζόσαστε σε θέματα βαλιστικής και παραβολικών τροχιών. Μια παραβολή, κύριε Μαγκέημπ, είναι η καμπύλη που διαγράφει ένα βλήμα το οποίο εκτοξεύεται στο διάστημα δίχως να επενεργεί πάνω του άλλη δύναμη εκτός της αρχικής ώθησης και της δυνάμεως της βαρύτητας. Τώρα μπορώ να συνεχίσω με το αρχικό μου μάθημα ή προτιμάτε να σας καλέσω στην έδρα προκειμένου να κάνετε επίδειξη των νόμων της παραβολοειδούς μηχανικής προς επιμόρφωση των συμφοιτητών σας;»

«Με συγχωρείτε, κύριε καθηγητά», τραύλισε ο Σόρτυ. «Εγώ.. α... θέλω να πω... με συγχωρείτε».

«Σας ευχαριστώ, κύριε Μαγκέημπ. Και τώρα...» Ο καθηγητής στράφηκε πάλι προς τον πίνακα. «Αν έστω το σύμβολο **b** αντιπροσωπεύει το βαθμό του μη δυνατού, σε αντιδιαστολή με το **c** το οποίο...».

Ο Σόρτυ κοίταξε σιωπηλός τα χέρια —ή μάλλον το *χέρι* —στα γόνατά του. Μετά σήκωσε τα μάτια του προς το ρολόι πάνω από την πόρτα και είδε ότι έμεναν ακόμη πέντε λεπτά πριν τελειώσει το μάθημα. Έπρεπε *κάτι* να κάνει, και γρήγορα μάλιστα.

Γύρισε πάλι το βλέμμα του προς το διάδρομο. Όχι ότι υπήρχε τίποτα να δει. Αλλά υπήρχαν πολλά εκεί που απασχολούσαν το μυαλό του: μια ντουζίνα συνδετήρες, το καλύτερο στυλό του, και το αριστερό του χέρι.

Υπήρχε ένα αόρατο *κάτι* εκεί έξω. Δεν μπορούσες να το νιώσεις με την αφή, και αντικείμενα σαν τους συνδετήρες δεν έκαναν θόρυβο όταν το χτυπούσαν. Ήταν δυνατό να περάσεις μέσα απ' αυτό προς τη μια

κατεύθυνση αλλά όχι από την άλλη. Ήταν σίγουρο ότι θα μπορούσε ν' απλώσει το δεξί του χέρι και ν' αγγίξει το αριστερό, αλλά μετά δε θα μπορούσε να ξαναπάρει πίσω ούτε το δεξί του. Και σε λίγο το μάθημα θα τέλειωνε και...

Κουταμάρες. Υπήρχε μονάχα μία λύση στο όλο πρόβλημα. Δεν υπήρχε τίποτα από την άλλη μεριά που να του κάνει κακό στο χέρι, σωστά; Ε, τότε, γιατί να μην μπει και ο υπόλοιπος; Όπου κι αν έβγαινε, θα ήταν τουλάχιστον ολόκληρος αντί για μισερός.

Έριξε μια ματιά στον καθηγητή και περίμενε μέχρι να γυρίσει πάλι την πλάτη του για να συμπληρώσει κάτι στον πίνακα. Ύστερα, δίχως καν να σταθεί να το συλλογιστεί καλύτερα, δίχως να *τολμά* να το συλλογιστεί καλύτερα, ο Σόρτυ στάθηκε όρθιος στο διάδρομο.

Τα φώτα έσβησαν. Ή μπορεί ο ίδιος να είχε μπει σε σκοτάδι.

Η φωνή του καθηγητή δεν έφτανε πια στ' αφτιά του, αλλά μπορούσε ν' ακούσει ένα γνώριμο βουητό, κάτι σαν μια αλογόμυγα που πέταγε ολόγυρα στο σκοτάδι.

Πλησίασε κι άγγιξε τα χέρια του, νιώθοντας ότι ήταν και τα δύο εκεί, με το δεξί να σφίγγει το αριστερό. Ευτυχώς, όπου κι αν ήταν, ήταν τουλάχιστον ολόκληρος. Αλλά γιατί δεν έβλεπε τίποτα;

Κάποιος φταρνίστηκε.

Ο Σόρτυ αναπήδησε αλαφιασμένα και μετά τραύλισε, «Α... είναι κανένας εδώ;» Η φωνή του έτρεμε λιγάκι και παρακάλεσε από μέσα του να κοιμόταν πραγματικά και να ξυπνούσε την άλλη στιγμή.

«Ασφαλώς», του απάντησε μια φωνή. Ήταν μια μάλλον απότομη και γκρινιάρικη φωνή.

«Α.. ποιος;»

«Τι εννοείς, ποιος; Εγώ. Δε βλέπεις... Όχι, ασφαλώς δε βλέπεις. Ξέχασα. Λοιπόν, για άκου αυτό τον τύπο! Και μετά λένε ότι εμείς είμαστε τρελοί!» Ένα πνιχτό γέλιο ακούστηκε στο σκοτάδι.

«Ποιον τύπο;» ρώτησε ο Σόρτυ. «Και ποιοι λένε για ποιους ότι είναι τρελοί; Κοίτα, δεν καταλαβαίνω...».

«Εκείνο τον τύπο», απάντησε η φωνή. «Τον καθηγητή. Μα δεν μπορείς να τον... Α, ναι, ξέχασα ότι δεν μπορείς. Έτσι κι αλλιώς δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ. Αν θες να μάθεις, ακούω τον καθηγητή να εξηγεί γιατί εξαφανίστηκαν τα σαυροειδή».

«Τα ποια;»

«Τα σαυροειδή, ζωντόβολο. Οι δεινόσαυροι. Ο τύπος, που λες είναι παλαβός. Και λένε εμάς τρελούς!»

Ο Σόρτυ Μαγκέημπ ένιωσε ξαφνικά την ανάγκη, την ακατανίκητη ανάγκη, να καθίσει κάπου. Ψαχούλεψε στα τυφλά στο σκοτάδι κι αισθάνθηκε ένα κάθισμα πίσω του. Σωριάστηκε πάνω του με ανακούφιση. «Όλα αυτά μου είναι κινέζικα, κύριε. Ποιος λέει ότι είναι τρελοί *ποιοι;*»

«*Εκείνοι* το λένε για μας. Δεν ξέρεις ότι... Α, βέβαια, πού να ξέρεις; Ποιος άφησε να μπει τούτη η μύγα εδώ μέσα;»

«Ας το ξαναπιάσουμε από την αρχή», ικέτεψε ο Σόρτυ. «Πού βρίσκομαι;»

«Μα δεν τρώγεστε εσείς οι φυσιολογικοί!», έκανε η φωνή αγανακτισμένα. «Δεν είναι να σας τύχει κάτι το ασυνήθιστο κι αμέσως αρχίζετε τις ερωτήσεις... Τέλος πάντων, περίμενε μια στιγμή και θα σου πω. Διώξε μου πρώτα τούτη τη μύγα».

«Δεν τη βλέπω. Εγώ...».

«Σκασμός! Θέλω ν' ακούσω τι λέει αυτός ο βλάκας· γι' αυτό ήρθα εδώ. Α, χα! Τους λέει ότι οι δεινόσαυροι εξαφανίστηκαν εξαιτίας της έλλειψης τροφής όταν

μεγάλωσαν πολύ σε διαστάσεις. Άκου χαζομάρα! Όσο μεγαλύτερο είναι ένα πλάσμα τόσο πιο εύκολα βρίσκει τροφή, δε νομίζεις; Αν είναι δυνατό εκείνοι οι φυτοφάγοι δεινόσαυροι να πέθαναν από πείνα στ' απέραντα δάση! Αλλά και οι σαρκοφάγοι, πώς θα πεινούσαν με τόσους χορτοφάγους γύρω τους; Χώρια που... Αλλά τι κάθομαι και σ' τα λέω τώρα αυτά; Ελόγου σου είσαι φυσιολογικός».

«Δε... δεν καταλαβαίνω. Αν εγώ είμαι φυσιολογικός, εσύ τι είσαι;»

Η φωνή γέλασε πονηρά. «Εγώ είμαι *τρελός*».

Ο Σόρτυ Μαγκέημπ ξεροκατάπιε. Δεν ήξερε πια τι να πει. Τουλάχιστον στο συγκεκριμένο σημείο η φωνή φαινόταν να 'χει πολύ δίκιο.

Κατά πρώτο λόγο, αν μπορούσε ν' ακούσει τι γινόταν στην τάξη, ο καθηγητής Ντόλοχαν έκανε μάθημα για το θετικά απόλυτο, και τούτη η φωνή —αν συνοδευόταν κι από κανένα σωματικό εξάρτημα— είχε έρθει ν' ακούσει για την εξαφάνιση των δεινοσαύρων. Αυτό ήταν τρελό, γιατί ο Ντόλοχαν δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ένα μεθυσμένο πτεροδάκτυλο από ένα πεπλατυσμένο σφαιροειδές.

Κατά δεύτερο λόγο.. «Ωχ!» βόγκηξε ο Σόρτυ. Κάτι τον είχε κοπανίσει με δύναμη στον ώμο.

«Συγνώμη», είπε η φωνή. «Ήθελα να σκοτώσω εκείνη τη μύγα. Είχε προσγειωθεί πάνω σου, ξέρεις. Τέλος πάντων, μου ξέφυγε. Για μια στιγμούλα να γυρίσω το διακόπτη να βγει το αναθεματισμένο έντομο. Μήπως θες να βγεις κι εσύ;»

Το βουητό σταμάτησε απότομα.

«Κοίτα», είπε ο Σόρτυ, «είμαι... είμαι πολύ περίεργος για να θέλω να βγω από δω πριν μάθω από πού στην ευχή θα βγω. Μάλλον είμαι τρελός, αλλά...»

«Όχι, ελόγου σου είσαι φυσιολογικός, εμείς είμαστε τρελοί. Ή τουλάχιστον έτσι λένε. Λοιπόν, δεν υπάρχει πιο βαρετό πράγμα από το ν' ακούω αυτό τον άσχετο να μιλάει για τους δεινόσαυρους· καλύτερα ν' ακούω εσένα. Πάντως δεν είχατε καμιά δουλειά εδώ, ούτε η αφεντιά σου ούτε εκείνη η μύγα. Κάτι δε δούλεψε καλά στο μηχάνημα. Πρέπει να ενημερώσω σχετικά τον Ναπολέοντα...».

«Τον *ποιον*;»

«Τον Ναπολέοντα. Είναι το αφεντικό στην επαρχία μας. Οι Ναπολέοντες είναι αφεντικά και σε άλλες επαρχίες. Βλέπεις, πολλοί από μας νομίζουμε ότι είμαστε ο Ναπολέων, όχι εγώ πάντως. Όπως και να 'χει, ο Ναπολέων που εννοώ είναι εκείνος του Ντόννυμπρουκ».

«Ντόννυμπρουκ; Μα αυτό δεν είναι άσυλο ψυχοπαθών;»

«Ασφαλώς. Πού αλλού θα έβρισκες κάποιον που νομίζει ότι είναι ο Ναπολέων; Σε ρωτάω».

Ο Σόρτυ Μαγκέημπ έκλεισε τα μάτια του και ανακάλυψε ότι δεν έβγαινε τίποτα μ' αυτό. Έτσι κι αλλιώς ήταν στο σκοτάδι και δεν έβλεπε ούτε όταν τα είχε ανοιχτά. Είπε στον εαυτό του: «Πρέπει να συνεχίσω να κάνω ερωτήσεις μέχρι να μάθω κάτι που να έχει νόημα, αλλιώς *εγώ* θα τρελαθώ. Μπορεί και να είμαι τρελός· μπορεί αυτό να σημαίνει το να είσαι τρελός. Αλλά αν είμαι, βρίσκομαι ακόμη στην τάξη του καθηγητή Ντόλοχαν ή... πού αλλού;»

Άνοιξε τα μάτια του και ρώτησε, «Κοίτα, ας το ξεκινήσουμε από κάπου αλλού. Εσύ πού βρίσκεσαι τώρα;»

«Εγώ; Α, είμαι κι εγώ στο Ντόννυμπρουκ. Κάτω από ομαλές συνθήκες, δηλαδή. Όλοι μας σε τούτη την επαρχία είμαστε στο Ντόννυμπρουκ, εκτός από κάτι λίγους· που είναι ακόμη απέξω. Κατάλαβες; Τούτη τη συγκεκριμένη στιγμή» —η φωνή έδειξε ξαφνικά αμη-

χανία— «βρίσκομαι στο θάλαμο απομόνωσης».

«Και...» ρώτησε ο Σόρτυ πανικόβλητος, «εδώ... είναι *αυτό* που είπες; Θέλω να πω, είμαι κι εγώ σε θάλαμο απομόνωσης;»

«Όχι, βέβαια. Εσύ είσαι λογικός. Κοίτα να δεις, κανονικά δεν πρέπει να συζητάω αυτά τα πράγματα μαζί σου. Υπάρχουν και ορισμένα όρια μεταξύ μας, ξέρεις. Απλώς φταίει κάτι που πήγε στραβά με το μηχάνημα».

Ο Σόρτυ θα ήθελε να ρωτήσει, «Ποιο μηχάνημα;» αλλά υποψιαζόταν ότι η απάντηση θα δημιουργούσε εφτά οχτώ καινούρια ερωτήματα. Ίσως αν επέμενε σ' ένα σημείο ώσπου να γίνει κατανοητό, μπορεί να καταλάβαινε και κάτι από τα υπόλοιπα.

«Ας ξαναγυρίσουμε στον Ναπολέοντα», παρακάλεσε. «Είπες ότι υπάρχουν κάμποσοι Ναπολέοντες ανάμεσά σας; Πώς γίνεται αυτό; Δεν μπορεί να υπάρχουν δύο από κάτι μοναδικό».

Η φωνή γέλασε με κατανόηση. «Τόσα ξέρεις τόσα λες. Αυτό και μόνο δείχνει ότι είσαι λογικός. Σωστή η σκέψη σου, αλλά λογική. Όμως οι Ναπολέοντες που λέω είναι τρελοί, και δεν ισχύει η παρατήρησή σου. Γιατί να μην μπορούν εκατό άνθρωποι να είναι ένας Ναπολέοντας, αν είναι αρκετά τρελοί ώστε να μην ξέρουν ότι αυτό είναι αδύνατο;»

«Μα», παρατήρησε ο Σόρτυ, «ακόμη και αν δε θα συνέβαινε ο Ναπολέων να είναι μακαρίτης, και πάλι οι ενενήντα εννιά τουλάχιστον θα πρέπει να έκαναν λάθος. Αυτό λέει η λογική».

«Μα αυτό ακριβώς είναι που λείπει από δω», εξήγησε η φωνή. «Πόσες φορές πρέπει να σου επαναλάβω ότι είμαστε τρελοί;»

«Είμαστε; Εννοείς ότι κι εγώ...».

«Όχι, όχι, όχι. «Με το ''είμαστε'' εννοώ εμένα και

τους άλλους, όχι εσένα. Γι' αυτό και δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ, κατάλαβες;»

«Όχι», απάντησε ο Σόρτυ. Ήταν παράξενο, αλλά είχε πάψει πια να φοβάται. Ήξερε ότι σίγουρα κοιμόταν και τα ονειρευόταν όλα αυτά, αλλά δεν το πίστευε. Πάντως ήταν σίγουρος, όσο μπορούσε να 'ναι σίγουρος για οτιδήποτε, ότι δεν ήταν τρελός. Η φωνή που του μιλούσε τον διαβεβαίωνε γι' αυτό, και σίγουρα φαινόταν αυθεντία στο θέμα. Άκου εκατό Ναπολέοντες!

«Το πράγμα αρχίζει να έχει πλάκα», είπε. «Θέλω να μάθω όσο γίνεται περισσότερα πριν ξυπνήσω. Ποιος είσαι εσύ; Πώς σε λένε; Εμένα με λένε Σόρτυ».

«Χαίρομαι μετρίως για τη γνωριμία σου, Σόρτυ. Συνήθως εσείς οι φυσιολογικοί μου είστε πολύ βαρετοί, αλλά συ φαίνεσαι κάπως πιο υποφερτός από τους άλλους. Πάντως θα προτιμούσα να μη σου πω το όνομα που με ξέρουν στο Ντόννυμπρουκ. Δε θα ήθελα να μου κουβαληθείς για καμιά βίζιτα ή κάτι τέτοιο. Λέγε με απλώς Υπναρά».

«Εννοείς... α... από τη Χιονάτη και τους Εφτά Νάνους; Νομίζεις ότι είσαι ένας από...»

«Α, όχι, καθόλου. Δεν είμαι παρανοϊκός. Καμιά από τις παραισθήσεις μου, όπως θα τις έλεγες, δεν αφορούν θέματα ταυτότητας. Είναι απλώς το παρατσούκλι που με ξέρουν εδώ. Ας αφήσουμε κατά μέρος το άλλο μου όνομα».

«Και τι... α... αφορούν οι παραισθήσεις σου;» ρώτησε ο Σόρτυ.

«Είμαι εφευρέτης, από κείνους που τους λένε τρελούς εφευρέτες. Μεταξύ άλλων, νομίζω ότι φτιάχνω χρονομηχανές. Τούτη είναι μια από δαύτες».

«Είναι... θες να πεις ότι βρίσκομαι σε μια χρονομηχανή; Και αυτό θα εξηγούσε.. κανά δυο πραγματάκια.

Κοίτα, όμως, αν τούτη είναι χρονομηχανή που λειτουργεί κανονικά, γιατί λες ότι *νομίζεις* πως τις φτιάχνεις; Αν αυτή είναι μια απ' αυτές, πώς... δηλαδή...»

Η φωνή γέλασε. «Μα είναι αδύνατο να φτιαχτεί μια χρονομηχανή. Αποτελεί λογικό παράδοξο. Οι καθηγητές σου θα σου εξηγήσουν ότι η χρονομηχανή είναι κάτι το αδύνατο γιατί θα σήμαινε ότι δύο πράγματα μπορούν να καταλάβουν τον ίδιο χώρο ταυτόχρονα. Και ότι θα επέτρεπε σε κάποιον να πάει πίσω και να σκοτώσει τον εαυτό του σε νεότερη ηλικία, άραγε δε θα μεγάλωνε για να πάει πίσω... α, καταλαβαίνεις τώρα. Είναι εντελώς αδύνατο. Μονάχα ένας τρελός θα μπορούσε...»

«Μα είπες ότι αυτή *είναι* μια χρονομηχανή. Α... αλήθεια πού είναι; Θέλω να πω, πού στο χρόνο;»

«Τώρα; Στο 1958 βέβαια».

«Στο... Μα, εγώ είμαι στο 1953! Εκτός κι αν τη μετακίνησες από τη στιγή που μπήκες».

«Όχι, εγώ ήμουν στο 1958 από την αρχή. Αυτή τη χρονιά ήταν που άκουγα το μάθημα για τους δεινόσαυρους. Αλλά εσύ μπήκες πριν πέντε χρόνια. Γι' αυτό φταίει η χρονοστρέβλωση. Θα το κουβεντιάσω με τον Ναπο...»

«Μα πού είμαι... είμαστε... τώρα;»

«Στην ίδια τάξη που βρισκόσουν και πριν, Σόρτυ. Μονάχα πέντε χρόνια πιο μπροστά. Αν απλώσεις το χέρι σου θα δεις... Για δοκίμασε στ' αριστερό σου, από κει που καθόσουν».

«Α... θα ξαναπάρω το χέρι μου πίσω ή θα το χάσω όπως έγινε όταν άρχισε αυτή η ιστορία;»

«Μη σ' ανησυχεί, θα το ξαναπάρεις».

«Στην περίπτωση αυτή...» μουρμούρισε ο Σόρτυ. Άπλωσε επιφυλακτικά το χέρι του. Άγγιξε κάτι απαλό, που έμοιαζε με γυναικεία μαλλιά. Έσφιξε μια

τούφα δοκιμαστικά και την τράβηξε.

Η τούφα τινάχτηκε απότομα από το χέρι του, και μηχανικά ο Σόρτυ το τράβηξε πίσω.

«Α, χα!» έκανε η φωνή δίπλα του. «Ήταν πολύ αστείο!»

«Τι... τι συνέβη;» ρώτησε ο Σόρτυ.

«Ήταν μια κοπέλα, ένας κόμματος με κόκκινα μαλλιά. Κάθεται στην ίδια θέση που καθόσουν εσύ πριν πέντε χρόνια. Της τράβηξες τα μαλλιά και τινάχτηκε σαν να την τσίμπησε μύγα! Άκου!»

«Τι ν' ακούσω;»

«Σκάσε, τότε, για ν' ακούσω εγώ...». Επακολούθησε μια σύντομη σιωπή και μετά η φωνή γέλασε πονηρά. «Ο καθηγητής της κολλάει κανονικά!»

«Σοβαρά;» έκανε ο Σόρτυ. «Πού; Εκεί στην τάξη; Μα πώς...»

«Α, την κοίταξε όταν πετάχτηκε και τσίριξε, και της είπε δήθεν αυστηρά να μείνει να της μιλήσει μετά το μάθημα. Αλλά από τον τρόπο που την κοιτάζει καταλαβαίνω ότι έχει άλλα στο νου του. Δεν τον κατηγορώ· είναι σίγουρα ωραία κοπέλα. Για άπλωσε το χέρι και τράβα της πάλι το μαλλί».

«Α... ξέρεις, δε θα 'ταν... δηλαδή...».

«Σωστά», έκανε αγανακτισμένα η φωνή. «Όλο ξεχνάω ότι δεν είσαι τρελός σαν κι εμένα. Πρέπει να είναι φοβερό το να είναι κανείς φυσιολογικός. Τέλος πάντων, ας φεύγουμε από δω. Βαρέθηκα. Τι θα 'λεγες να πηγαίναμε για κυνήγι;»

«Για κυνήγι; Δεν είμαι και τόσο καλός στο σημάδι, ιδίως όταν δε βλέπω τη μύτη μου».

«Α, δε θα 'ναι σκοτεινιά όταν βγεις από τη συσκευή. Είναι ο δικός σου κόσμος, ξέρεις, αλλά είναι τρελός. Θέλω να πω είναι —πώς θα το 'λεγαν οι καθηγητάδες σου;— μια παράλογη όψη της λογικότητας. Όπως και

να 'χει, πάντοτε κυνηγάμε με σφεντόνες. Είναι πιο σπορ έτσι».

«Τι κυνηγάτε;»

«Δεινόσαυρους. Έχει περισσότερο ενδιαφέρον».

«*Δεινόσαυρους! Με σφεντόνα;* Είσαι τρε... θέλω να πω, σοβαρά;»

Η φωνή γέλασε. «Σοβαρότατα. Ξέρεις, γι' αυτό είναι να χτυπιέσαι με τις χαζομάρες που λέει ο καθηγητής για τους δεινόσαυρους. Βλέπεις, εξαφανίστηκαν γιατί εμείς τους εξοντώσαμε όλους. Από τη μέρα που έφτιαξα τούτη τη χρονομηχανή, η Ιουρασική Περίοδος είναι ο αγαπημένος μας κυνηγότοπος. Αλλά μπορεί να 'χουν ξεμείνει κανά δυο για να τους κυνηγήσουμε τώρα. Ξέρω ένα καλό πέρασμά τους. Είναι εδώ ακριβώς».

«Εδώ; Μα νομίζω ότι ήμαστε στην τάξη του 1958».

«Ήμαστε μέχρι πριν λίγο. Θ' αντιστρέψω την πολικότητα και θα μπορέσεις να βγεις άνετα. Άντε, προχώρα».

«Μα...» δίστασε ο Σόρτυ, και μετά «Ας είναι...» Έκανε ένα βήμα προς τα δεξιά.

Το φως του ήλιου τον τύφλωσε.

Ήταν η πιο λαμπρή, η πιο εκτυφλωτική λιακάδα που είχε δει ποτέ, φτιάχνοντας μια τρομερή αντίθεση με το σκοτάδι όπου βρισκόταν τόση ώρα. Σκέπασε με τις παλάμες τα μάτια του να τα προστατέψει, και σε λίγο τις τράβηξε πολύ αργά και μπόρεσε να δει.

Στεκόταν στην αμμώδη όχθη μιας γαλήνιας λίμνης.

«Έρχονται εδώ για να πιουν», εξήγησε μια γνώριμη φωνή, και ο Σόρτυ γύρισε απότομα. Ο άντρας που στεκόταν εκεί ήταν ένας περίεργος ανθρωπάκος, δέκα πόντους πιο κοντός από το ένα και εξήντα πέντε του Σόρτυ. Φορούσε γυαλιά με σκελετό από ταρταρούγα και είχε ένα μικρό μυτερό μουσάκι. Το πρόσω-

πό του φαινόταν μικροσκοπικό και σουφρωμένο κάτω από ένα ψηλό μαύρο καπέλο που είχε αρχίσει να πρασινίζει από την πολυκαιρία.

Ο ανθρωπάκος έχωσε το χέρι στην τσέπη του κι έβγαλε μια μικρή σφεντόνα με χοντρά λάστιχα στη διχάλα.

«Μπορείς να ρίξεις εσύ στον πρώτο, αν θέλεις», του είπε, και του πρότεινε τη σφεντόνα.

Ο Σόρτυ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Καλύτερα εσύ», βιάστηκε ν' απαντήσει.

Ο ανθρωπάκος έσκυψε και διάλεξε από την άμμο μερικά βότσαλα. Τα φύλαξε όλα στην τσέπη του εκτός από ένα, που το έβαλε στο πετσί της σφεντόνας. Ύστερα κάθισε σ' ένα βραχάκι δηλώνοντας: «Δε χρειάζεται να κρυφτούμε. Είναι πολύ χαζοί αυτοί οι δεινόσαυροι. Θα περάσουν σαν στραβοί από δω».

Ο Σόρτυ κοίταξε πάλι γύρω του. Καμιά εκατοστή μέτρα μακριά από τη λίμνη υπήρχαν δέντρα, παράξενα και τερατώδη, με τεράστια φύλλα πολύ πιο ανοιχτοπράσινα απ' όσα είχε δει ώς τότε. Ανάμεσα στα δέντρα και τη λίμνη υπήρχαν μονάχα μικροί, καχεκτικοί θάμνοι και κάτι σαν τραχύ, κίτρινο γρασίδι.

Κάτι έλειπε. Ο Σόρτυ θυμήθηκε ξαφνικά τι ήταν. «Πού είναι η χρονομηχανή;» ρώτησε.

«Ε; Α, εδώ δίπλα μου». Ο ανθρωπάκος άπλωσε το χέρι του στ' αριστερά, κι αυτό εξαφανίστηκε ως τον αγκώνα.

«Ω», μουρμούρισε ο Σόρτυ. «Αναρωτιόμουνα ποια να ήταν η εμφάνισή της».

«Η εμφάνισή της;» έκανε ο ανθρωπάκος. «Ποια εμφάνισή της; Σου εξήγησα ότι δεν είναι δυνατό να κατασκευαστεί μια χρονομηχανή. Είναι από κάθε άποψη αδύνατο· η ίδια της η ύπαρξη θ' αποτελούσε λογικό παράδοξο. Ο χρόνος είναι σταθερή και αμετάβλητη

διάσταση. Και όταν το απέδειξα αυτό στον εαυτό μου, στάθηκε η αιτία που τρελάθηκα».

«Πότε συνέβη αυτό;»

«Κάπου τέσσερα εκατομμύρια χρόνια από σήμερα, γύρω στα 1951. Είχα αφοσιωθεί ολόψυχα στην κατασκευή μια χρονομηχανής, και μου έστριψε η βίδα όταν απέδειξα ότι ήταν αδύνατο να γίνει».

«Ω!» έκανε ο Σόρτυ. «Αλήθεια, πώς γινόταν και δε σ' έβλεπα πίσω στο μέλλον ενώ σε βλέπω τώρα; Και ποιος κόσμος των τεσσάρων εκατομμυρίων ετών στο παρελθόν είναι αυτός, ο δικός σου ή ο δικός μου;»

«Η απάντηση είναι κοινή και για τις δύο ερωτήσεις. Τούτο εδώ είναι ουδέτερο έδαφος: υπήρχε πριν διαχωριστεί η λογική από την τρέλα. Οι δεινόσαυροι, βλέπεις, είναι φοβερά ηλίθιοι. Δεν έχουν καν το μυαλό για να είναι τρελοί, πόσο μάλλον λογικοί. Δεν ξέρουν τη διαφορά ανάμεσα στα δύο. Δεν ξέρουν ότι είναι αδύνατο να υπάρχουν χρονομηχανές. Γι' αυτό άλλωστε μπορούμε κι ερχόμαστε εδώ».

«Ω!» έκανε πάλι ο Σόρτυ. Η απάντηση τον έκανε να κοντοσταθεί για λίγο. Κατά κάποιο τρόπο δεν του φαινόταν πιο παράξενη από το να έχει στήσει καρτέρι για να κυνηγήσει δεινόσαυρους με σφεντόνα. Το αληθινά τρελό ήταν ότι περίμενε να δει δεινόσαυρους! Από τη στιγμή που θα το αποδεχόταν κανείς αυτό, δεν ήταν πιο παλαβό το να τους στήσει καρτέρι με...

«Δε μου λες», είπε τελικά, «αν η σφεντόνα είναι πιο σπορτίφ για να κυνηγάς δεινόσαυρους, δοκίμασες ποτέ με μυγοσκοτώστρα;»

Τα μάτια του ανθρωπάκου έλαμψαν από ενθουσιασμό. «*Αυτή*, μάλιστα, είναι καλή ιδέα! Αλήθεια, μπας και είσαι δικός μας και δεν...».

«Όχι», τον έκοψε βιαστικά ο Σόρτυ. «Αστειευόμουνα. Όμως, άκου...».

«Δεν ακούω τίποτα».

«Δεν ήθελα να πω αυτό. Ήθελα να πω... τέλος πάντων, άκου να δεις, όπου να 'ναι πρέπει να ξυπνήσω και θα ήθελα να σε ρωτήσω κάνα δυο πράγματα όσο... όσο θα είσαι εδώ».

«Εννοείς όσο εσύ θα είσαι εδώ», τον διόρθωσε ο ανθρωπάκος. «Σε διαβεβαιώνω, το μπλέξιμό σου στην υπόθεση ήταν λόγω βλάβης, κάτι που θα πρέπει να το κουβεντιάσω με τον Ναπο...».

«Άσ' τον Ναπολέοντα να πάει στο διάβολο!» ξέσπασε ο Σόρτυ. «Άκου, μπορείς ν' απαντήσεις σε κάτι έτσι που να σε καταλαβαίνω; Είμαστε ή δεν είμαστε εδώ; Θέλω να πω, αν υπάρχει μια χρονομηχανή δίπλα σου, πώς γίνεται αφού είναι αδύνατο να υπάρχει χρονομηχανή; Κι εγώ είμαι ή δεν είμαι τώρα στην τάξη του καθηγητή Ντόλοχαν, και, αν είμαι, τι δουλειά έχω εδώ; Και.. που να πάρει ο διάολος, θα μου εξηγήσεις τι συμβαίνει τελοσπάντων;»

Ο ανθρωπάκος χαμογέλασε με κατανόηση.

«Βλέπω ότι είσαι πολύ μπλεγμένος. Λοιπόν, ας ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα. Ξέρεις τίποτα περί λογικής;»

«Α... κάτι λίγα, κύριε...».

«Λέγε με Υπναρά. Και αν ξέρεις λίγα περί λογικής, *τότε είναι δικό σου το πρόβλημα*. Ξέχασέ το και θυμήσου ότι είμαι τρελός. Αυτό απλοποιεί τα πράγματα, δε νομίζεις; Ένας τρελός δε χρειάζεται να είναι λογικός. Οι κόσμοι μας είναι διαφορετικοί, δεν το καταλαβαίνεις; Τώρα, ελόγου σου είσαι αυτό που λέμε φυσιολογικός' αυτό σημαίνει ότι βλέπεις τα πράγματα όπως όλοι. Δε συμβαίνει το ίδιο με μας. Και εφόσον η ύλη είναι ολοφάνερα ένα απλό νοητικό κατασκεύασμα...».

«Μα είναι;»

«Ασφαλώς».

«Μα αυτό είναι σύμφωνο με τη λογική. Κατά τον Καρτέσιο...»

Ο ανθρωπάκος τον σταμάτησε κουνώντας ανέμελα τη σφεντόνα του. «Α, μάλιστα. Αλλά όχι και σύμφωνα με τους άλλους φιλοσόφους, τους δυιστές. Εκεί είναι που τσακώνονται οι θεωρητικοί της λογικής. Χωρίζονται σε δυο στρατόπεδα με διαμετρικά αντίθετες απόψεις στο πρόβλημα, και δεν μπορεί και οι δυο να κάνουν λάθος. Γελοίο, έτσι; Πάντως το γεγονός παραμένει ότι η ύλη είναι μια ιδέα, ένα κατασκεύασμα της συνείδησης, έστω και αν το πιστεύουν και μερικοί που δεν είναι τρελοί. Τώρα, υπάρχει μια αντίληψη της ύλης όπως τη βλέπουν οι φυσιολογικοί, με την οποία συμφωνείς, αλλά υπάρχουν και άλλες που δέχονται οι μη φυσιολογικοί. Και οι τελευταίοι κατά κάποιο τρόπο συνεργάζονται».

«Δεν καταλαβαίνω. Θες να πεις ότι υπάρχει μια μυστική αδελφότητα των... ε... παλαβών που... ε... ζουν σ' ένα φανταστικό, διαφορετικό κόσμο;»

«Όχι φανταστικό», τον διόρθωσε ο ανθρωπάκος με έμφαση, «αλλά *πραγματικό*. Και δεν πρόκειται για καμιά μυστική αδελφότητα ή οργάνωση. Απλώς βρισκόμαστε. Κατά κάποιο τρόπο, εκτεινόμαστε σε δύο σύμπαντα. Το ένα είναι το φυσιολογικό· τα σώματά μας γεννιούνται εκεί και, βέβαια, παραμένουν εκεί. Και αν είμαστε αρκετά τρελοί για να τραβήξουμε την προσοχή, μας κλείνουν σε άσυλο. Αλλά έχουμε και μια άλλη ύπαρξη που τη ζούμε στο μυαλό μας. Εκεί βρίσκομαι κι εγώ τώρα, και εκεί είσαι κι εσύ προσωρινά: στο μυαλό μου. Ούτε κι εγώ βρίσκομαι στ' αλήθεια εδώ».

«Ω!» έκανε ο Σόρτυ. «Μα πώς γίνεται να βρίσκομαι στο...»

«Σου εξήγησα, έπαθε κάποια βλάβη η μηχανή. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, η λογική δεν έχει καμιά θέση στον

κόσμο μας. Ένα παράδοξο περισσότερο ή λιγότερο δεν έχει σημασία, και η χρονομηχανή είναι σκέτη μπαγκατέλα. Πολλοί από μας διαθέτουμε από μία. Πολλοί από μας ερχόμαστε εδώ με δαύτες για να κυνηγήσουμε. Έτσι εξοντώσαμε τους δεινόσαυρους και γι' αυτό...».

«Για περίμενε», τον έκοψε ο Σόρτυ. «Είναι ο κόσμος που βρισκόμαστε, η Ιουρασική Περίοδος, μέρος της... ε... νοητικής σου σύλληψης ή είναι πραγματικός; Μου φαίνεται πολύ πραγματικός και απόλυτα αυθεντικός».

«Είναι πραγματικός αλλά ποτέ δεν υπήρξε στ' αλήθεια. Αυτό είναι προφανές. Αν η ύλη είναι ένα κατασκεύασμα του νου, και τα σαυροειδή δεν έχουν καθόλου νιονιό, πώς θα μπορούσαν να έχουν έναν κόσμο για να ζουν; Τον κόσμο τους τον σκεφτήκαμε εμείς αργότερα».

«Ω!» ψέλλισε αδύναμα ο Σόρτυ. Το μυαλό του δούλευε σε κύκλους δίχως να καταλήγει πουθενά. «Θες να πεις ότι οι δεινόσαυροι δεν υπήρξαν ποτέ;»

«Να, έρχεται ένας!» φώναξε ο ανθρωπάκος.

«Ο Σόρτυ αναπήδησε αλαφιασμένος. Κοίταξε ξέφρενος ολόγυρα αλλά δεν μπόρεσε να δει τίποτα που να μοιάζει με δεινόσαυρο.

«Εκεί κάτω», του έδειξε ο ανθρωπάκος. «Ζυγώνει μέσα από το θαμνοτόπι. Θαύμασε τώρα σημάδι».

Ο Σόρτυ κοίταξε πέρα, ενώ ο σύντροφός του σήκωνε τη σφεντόνα. Ένα μικρό σαυροειδές που περπατούσε στα πίσω πόδια του ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους ατροφικούς θάμνους. Το ύψος του δεν ξεπερνούσε το μισό μέτρο.

Ακούστηκε ένα διαπεραστικό «σβίιν» καθώς λευτερώνονταν τα λάστιχα, και μετά ένας γδούπος, καθώς το βότσαλο πετύχαινε το πλάσμα ανάμεσα στα μάτια.

Το σαυροειδές έπεσε και ο ανθρωπάκος έτρεξε να το μαζέψει.

«Μπορείς να σκοτώσεις εσύ τον επόμενο», είπε στον Σόρτυ.

Ο Σόρτυ κοίταξε εμβρόντητος το νεκρό σαυροειδές. «Ένας στρουθιόμιμος!» τραύλισε. «Χριστέ μου! Όμως τι γίνεται αν πλακώσει κανένας μεγάλος; Κανένας τυραννόσαυρος, ας πούμε;»

«Α, πάνε αυτοί. Τους εξοντώσαμε όλους. Μονάχα οι μικροί έμειναν, αλλά είναι καλύτεροι από το να κυνηγάς λαγούς, δε νομίζεις; Λοιπόν, νομίζω ένας φτάνει για σήμερα. Άρχισα να βαριέμαι, αλλά θα περιμένω αν θέλεις να ρίξεις κι εσύ κανέναν».

Ο Σόρτυ κούνησε το κεφάλι του. «Φοβάμαι ότι δεν τα πάω και τόσο καλά στο σημάδι με σφεντόνα. Ας τα παρατήσουμε. Πού είναι η χρονομηχανή;»

«Εδώ δίπλα. Κάνε δυο βήματα μπροστά σου».

Ο Σόρτυ υπάκουσε, και τα φώτα έσβησαν πάλι.

«Μια στιγμούλα», ακούστηκε η φωνή του ανθρωπάκου. «Θα ρυθμίσω τους μοχλούς. Θέλεις να κατέβεις εκεί που ανέβηκες;»

«Α... μάλλον. Αλλιώς μπορεί να έχω μπλεξίματα. Πού είμαστε τώρα;»

«Πίσω στα 1958. Ο καθηγητής που λέγαμε εξακολουθεί να εξηγεί στους φοιτητές του αυτό που *νομίζει* ότι συνέβη στους δεινόσαυρους. Και εκείνη η κοκκινομάλλα... Λοιπόν, είναι κορίτσαρος με τα όλα του! Κάνεις κέφι να της ξανατραβήξεις τα μαλλιά;»

«Όχι», απάντησε ο Σόρτυ. «Αλλά θα ήθελα να με αφήσεις πάλι στο 1953. Πώς θα με πας ώς εκεί;»

«Ανέβηκες εδώ από το 1953, έτσι; Φταίει η χρονοστρέβλωση. Νομίζω ότι θα σε βολέψω δίχως κανένα πρόβλημα».

«*Νομίζεις;*» φώναξε αλαφιασμένα ο Σόρτυ. «Κοίτα,

τι θα γίνει αν βγω μια μέρα νωρίτερα και τρακάρω με τον εαυτό μου μέσα στην τάξη;»

Η φωνή γέλασε. «Αυτό αποκλείεται, γιατί δεν είσαι τρελός. Αλλά συνέβη σε μένα τον ίδιο κάποτε. Έλα, ξεκίνα. Θέλω να γυρίσω...»

«Ευχαριστώ για τη βόλτα», είπε ο Σόρτυ. «Αλλά — για περίμενε μια στιγμή— θέλω να σου κάνω μια τελευταία ερώτηση. Για κείνους τους δεινόσαυρους...»

«Ναι. Άντε, λέγε, αλλά σύντομα. Η χρονοστρέβλωση μπορεί να μην κρατήσει για πολύ».

«Οι μεγάλοι, οι πολύ μεγάλοι δεινόσαυροι... Πώς στο διάολο τους σκοτώσατε με σφεντόνες; Ή δεν έγινε έτσι;»

Ο ανθρωπάκος γέλασε σιγανά. «Ασφαλώς κι έγινε έτσι. Απλώς χρησιμοποιήσαμε μεγαλύτερες σφεντόνες. Γειά σου τώρα».

Ο Σόρτυ ένιωσε ένα σπρώξιμο, και το φως τον στράβωσε πάλι. Στεκόταν στο διάδρομο της τάξης του.

«Κύριε Μαγκέημπ», ακούστηκε η σαρκαστική φωνή του καθηγητή Ντόλοχαν, «το μάθημα είναι να τελειώσει σε πέντε λεπτά. Θα είχατε την καλοσύνη να καθίσετε πάλι στη θέση σας; Και, αν μου επιτρέπετε, υπνοβατούσατε μόλις τώρα;»

Ο Σόρτυ κάθισε βιαστικά. «Α... ε... με συγχωρείτε, κύριε καθηγητά», τραύλισε.

Κάθισε εκεί μέχρι το τέλος της ώρας, σε κατάσταση αποβλάκωσης. Φαινόταν πολύ ζωντανό για να 'ναι όνειρο, και το στυλό του εξακολουθούσε να είναι χαμένο. Αλλά, βέβαια, μπορεί να το 'χε χάσει κάπου αλλού. Ωστόσο το όλο επεισόδιο φαινόταν τόσο αληθινό που πέρασε μια ολόκληρη μέρα πριν πείσει τον εαυτό του ότι ήταν όνειρο, και μια βδομάδα πριν καταφέρει να το βγάλει έστω και μια στιγμή από το νου του.

Η θύμησή του ξεθώριασε πολύ αργά. Ένα χρόνο αργότερα εξακολουθούσε να το θυμάται αόριστα, σαν ένα ιδιαίτερα παράξενο όνειρο. Αλλά πέντε χρόνια αργότερα το 'χε ξεχάσει ολότελα. Κανένα όνειρο δε μένει στη μνήμη τόσο πολύ.

Ήταν υφηγητής τώρα, και είχε τη δική του τάξη παλαιοντολογίας. «Τα σαυροειδή», έλεγε στους φοιτητές του, «εξαφανίστηκαν στα τέλη της Ιουρασικής Περιόδου. Είχαν γίνει πολύ πελώρια και δυσκίνητα για να μπορούν να βρουν την τροφή που χρειάζονταν...»

Ενώ μιλούσε, τα μάτια του ήταν καρφωμένα σε μια όμορφη κοκκινομάλλα στα πίσω καθίσματα. Και αναρωτιόταν πώς θα έβρισκε το κουράγιο να της ζητήσει ραντεβού.

Μια μπλε κρεατόμυγα πετούσε στην αίθουσα· είχε απογειωθεί από κάπου πίσω και τώρα έκοβε βόλτες βουίζοντας. Κάτι θύμιζε στον καθηγητή Μαγκέημπ και, ενώ μιλούσε, προσπαθούσε να θυμηθεί τι ακριβώς. Και ακριβώς τη στιγμή εκείνη, η κοκκινομάλλα στην πίσω σειρά τινάχτηκε ξαφνικά πάνω τσιρίζοντας.

«Δεσποινίς Γουίλλις», είπε ο καθηγητής Μαγκέημπ. «Σας συμβαίνει τίποτε;»

«Μ... μου φάνηκε ότι κάποιος μου τράβηξε τα μαλλιά, κύριε καθηγητά», αποκρίθηκε η κοπέλα. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν από αμηχανία, κι αυτό την έκανε ακόμη πιο γοητευτική. «Φαι... φαίνεται ότι λαγοκοιμήθηκα για μια στιγμή».

Την κοίταξε... αυστηρά, γιατί τα μάτια όλων ήταν καρφωμένα πάνω του. Αλλά τούτη ήταν η ευκαιρία που έλπιζε και παρακαλούσε. «Δεσποινίς Γουίλλις», της είπε σοβαρά, «παρακαλώ να μείνετε να σας μιλήσω μετά το μάθημα».

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΞΑΣ

του Ουίλλιαμ Νόλαν

Αν οι νόμοι της εντροπίας είναι σωστοί — προσωπικά αμφιβάλλω — τότε ο χρόνος είναι κάτι σαν οδοντόκρεμα: μπορεί να κινηθεί μονάχα προς μία κατεύθυνση.

Αυτό δε σημαίνει οπωσδήποτε ότι έτσι αποκλείονται τα ταξίδια στο χρόνο. Κάθε άλλο· η ιστορία που ακολουθεί στηρίζεται και στα δύο αυτά δεδομένα: ότι η φορά του χρόνου δεν αντιστρέφεται και ότι το ταξίδι στο χρόνο είναι εφικτό. Αυτό βέβαια μπορεί — όπως θα δούμε — να δημιουργήσει ορισμένα πρακτικά προβλήματα...

Ο συγγραφέας Ουίλλιαμ Φράνσις Νόλαν είναι Αμερικανός και γεννήθηκε το 1928. Πριν στραφεί αποκλειστικά προς την Επιστημονική Φαντασία εργάστηκε σαν σχεδιαστής διαφημίσεων και σαν οδηγός αυτοκινήτων κούρσας.

Γ.Μ.

«Άπαξ, και διά παντός», δήλωσε ο καθηγητής Τ. Σάιντγουικ Ομς, ξεφυσώντας νωχελικά μια λεπτή γραμμή γαλάζιου καπνού από το τσιμπούκι του και ταλαντεύοντας το κορμί του στις φτέρνες του, «σκοπεύω να λύσω δυναμικά το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα σήμερα. Τα διαστημικά ταξίδια, ένα μάλλον παιδιάστικο όνειρο, απέτυχαν παταγωδώς. Ο αποικισμός των πολικών εκτάσεων αποδείχτηκε πολυέξοδη και άκαρπη προσπάθεια. Και το Πρόγραμμα Υποχρεωτικού Ελέγχου των Γεννήσεων στάθηκε αδύνατο να εφαρμοσθεί. Ο υπερπληθυσμός εξακολουθεί να παραμένει το μεγάλο αγκάθι στο πλευρό μας. Κύριοι...» Κοντοστάθηκε για να κοιτάξει τους συγκεντρωμένους δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερ έναν έναν στα μάτια. «Δεν υπάρχει παρά *μία και μοναδική* λύση».

«Η μαζική εξόντωση;» ρώτησε ένας μαθητευόμενος δημοσιογράφος.

«Τι λες παιδί μου! Ασφαλώς όχι!» Απάντησε οργισμένα ο καθηγητής. «Η λύση είναι — Ο ΧΡΟΝΟΣ!»

«Ο Χρόνος;»

«Μάλιστα, ο Χρόνος», έγνεψε καταφατικά ο Ομς. Με μια δραματική κίνηση τράβηξε πέρα μια κόκκινη βελούδινη κουρτίνα για ν' αποκαλύψει ένα ψηλό κατασκεύασμα από λαμπερό μέταλλο. «Και... ιδού!»

«Παναγία μου, τι είναι αυτό το πράμα;» ρώτησε ο μαθητευόμενος.

«Αυτό το *πράμα*», αποκρίθηκε με στυφό ύφος ο κα-

θηγητής, «είναι η Χρονοπύλη του Τ. Σάιντγουικ Ομς».

«Θεούλη μου, μια Χρονομηχανή!»

«Όχι καθόλου! Σε *παρακαλώ*, νεαρέ μου. Μια Χρονομηχανή, με τη λαϊκή έννοια της λέξης, είναι κάτι το αδύνατο. Σκέτη Φαντασία! Ωστόσο» — ο καθηγητής τίναξε τις στάχτες από το τσιμπούκι του — «ύστερα από μια πολύπλοκη σειρά απειρικών μαθηματικών υπολογισμών, μπόρεσα να κατασκευάσω την εκπληκτική Χρονοπύλη του Τ. Σάιντγουικ Ομς. Την ανοίγεις, κάνεις ένα βήμα μέσα — και ιδού! Το Παρελθόν!»

«Όμως, *πού* στο παρελθόν, κύριε καθηγητά;»

Ο Ομς χαμογέλασε αγέρωχα προς τα ξαναμμένα πρόσωπα ολόγυρα. «Κύριοι, πίσω από αυτή την πόρτα ξανοίγεται η απεραντοσύνη των Νοτιοδυτικών Πεδιάδων — αρκετή για ν' απορροφήσει άνετα τον πλεονάζοντα πληθυσμό του πλανήτη. Αναφέρομαι, κύριοι, στο Τέξας του 1890».

«Και τι γίνεται αν οι Τεξανοί έχουν *αντίρρηση;*»

«Δεν μπορούν να κάνουν κι αλλιώς. Η Χρονοπύλη, βλέπετε, είναι μονόδρομος. Εγώ φρόντισα να είναι. Θα είναι απολύτως αδύνατο για όποιον βρίσκεται στο 1890 να επιστρέψει στον κόσμο μας του 2063. Και τώρα... το Παρελθόν μας αναμένει!»

Με μια κίνηση, πέταξε πέρα την καθηγητική του τήβεννο. Από κάτω, ο Σάιντγουικ Ομς φορούσε μια αρχαία και παράξενη φορεσιά: μαύρες μπότες ιππασίας, γυαλιστερές και φινιρισμένες με ασήμι, τζιν με πρόσθετες φαρδιές περισκελίδες από προβιά, πλατιά λουσάτη ζώνη με τεράστια αγκράφα, ζωηρόχρωμο καρό πουκάμισο και ένα κατακόκκινο μαντίλι γύρω από το λαιμό. Με μια αποφασιστική κίνηση, φόρεσε στο κεφάλι του ένα πλατύγυρο καπέλο και πλησίασε στη Χρονοπύλη.

Σφίγγοντας το εβένινο χερούλι της, το γύρισε

προς τα πάνω. Η πελώρια μετάλλινη πόρτα άνοιξε αθόρυβα προς τα μέσα. «Ο Χρόνος!» είπε ο Σάιντγουικ Ομς απλά, δείχνοντας προς την άμορφη γκρίζα θολούρα πέρα από την πόρτα.

Οι δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ έκαναν μπροστά με τα μπλοκάκια και τις μηχανές τους έτοιμα στο χέρι. «Και τι γίνεται αν η πόρτα κλείσει όταν την περάσετε;» ρώτησε ένας απ' αυτούς.

«Είναι αβάσιμος ο φόβος σου νεαρέ μου», τον διαβεβαίωσε ο Ομς. «Πήρα τα μέτρα μου ώστε να είναι *αδύνατο* η Χρονοπύλη να κλείσει ποτέ. Και τώρα... χαίρετε, κύριοι. Ή, για να χρησιμοποιήσω την τοπική διάλεκτο της εποχής, αντιός, όμπρες!»

Ο Ομς υποκλίθηκε βαθιά, ανέμισε το πλατύγυρο καπέλο του σε αποχαιρετισμό κι έκανε ένα βήμα μπροστά.

Αλλά *δεν* εξαφανίστηκε.

Στάθηκε εκεί, ανοιγοκλείνοντας απορημένα τα μάτια του. Ύστερα άρχισε να βλαστημά και να χτυπά την ανυποχώρητη γκριζάδα με σφιγμένες γροθιές... Πριν τελικά κάνει πίσω και σωριαστεί εξαντλημένος στο γραφείο του.

«Απέτυχα!» βόγκηξε με θρηνητική φωνή. «Η Χρονοπύλη του Τ. Σάιντγουικ Ομς αποδείχτηκε φιάσκο!» Έκρυψε το πρόσωπό του με παλάμες που έτρεμαν.

Μουρμουρίζοντας εκνευρισμένα μέσα απ' τα δόντια τους, δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ άρχισαν να βγαίνουν από το εργαστήριο.

Ξαφνικά ο καθηγητής όρθωσε το κεφάλι του. «*Ακούστε!*» φώναξε ανήσυχα.

Ένα υπόκωφο μπουμπουνητό, πνιχτό από την απόσταση, ερχόταν μέσα από την αδιαπέραστη γκριζάδα της Χρονοπύλης. Κάτι αχνά *γιούπιιι* και *γουόααα* ακούγονταν πάνω από το μπουμπουνητό. Οι ιαχές αυ-

τές φαινόταν να ζυγώνουν σταθερά μαζί με τον εκκωφαντικό ορυμαγδό... Ήταν σαν να χτυπούσαν αμέτρητα τύμπανα... σαν αγριεμένο παλιρροιακό κύμα έτοιμο να ξεσπάσει στην ακτή!

Ουρλιάζοντας έντρομοι, δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ όρμησαν ακάθεκτοι προς τις σκάλες.

«Άντε τώρα να δούμε πώς θα λύσουμε τούτο το νέο πρόβλημα!» αναρωτήθηκε ο καθηγητής Τ. Σάιντγουικ Ομς, πασχίζοντας να κρατηθεί όπως όπως, γαντζωμένος στη ράχη ενός από τα τρεις χιλιάδες μακρυκέρατα γελάδια του Τέξας που είχαν ξεχυθεί αφηνιασμένα στο εργαστήριο.

ΔΙΩΚΤΗΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

του Χάρρυ Χάρρισον

Υπάρχει ένα παλιό και βασανιστικό ερώτημα όσον αφορά στη σχέση Χρόνου και Πραγματικότητας. Αν έχουμε έστω και το απειροελάχιστο ίχνος ελευθερίας βούλησης, τότε η κάθε επιλογή μας, την κάθε στιγμή, πρέπει να δημιουργεί μαι διακλάδωση στο χρόνο και, αναγκαστικά, μια άλλη πραγματικότητα. Όμως, πέρα από μερικές εξαιρετικά δυσνόητες απόπειρες, η επιστήμη δεν έχει αναπτύξει καν την απαιτούμενη γλώσσα για να συζητήσει το πρόβλημα.

Η Επιστημονική Φαντασία όχι μόνο δεν αγνόησε το πρόβλημα, αλλά αποτελεί και ένα από τα πιο αγαπημένα της θέματα. Η ιδέα της αλλαγής της πραγματικότητας μέσω ενός ταξιδιού στο Χρόνο δεν είναι πρωτότυπη — με την έννοια που δεν είναι πρωτότυπη η ιδέα του φόνου στην Αστυνομική Λογοτεχνία — αλλά ο κάθε συγγραφέας προσφέρει και μια καινούρια αντιμετώπιση, μια καινούρια άποψη...

...γι' αυτό μη βιαστείτε να βγάλετε συμπεράσματα πριν διαβάσετε και τις τελευταίες γραμμές τούτης της ιστορίας.

Ο Χάρρυ Χάρρισον είναι Αμερικανός και από τα γνωστότερα ονόματα του χώρου, με πάμπολλα έργα στο ενεργητικό του. Γεννήθηκε το 1925 και είναι περι

βόητα ταξιδιωτικός τύπος· για την ώρα ζει με την οικογένειά του στην Ιρλανδία. Είναι από τους πιο καθαρόαιμους συγγραφείς του είδους, μια και ξεκίνησε την καριέρα του ως σκιτσογράφος κόμικς πριν στραφεί σύντομα στο γράψιμο.

Γ.Μ.

«Βίνο ρόσσο, ουν μέτσο».

Το κρασί ήταν ξινό και βαρύ, με μια γεύση που θύμιζε τη σκόνη που σηκωνόταν στο χωματόδρομο έξω από το μικρό κρασοπουλιό.

Βίνι ε Μπίμπιτε, έγραφε η χοντροκομμένη πινακίδα πάνω από την πόρτα. Οίνοι και Ποτά. Οι «Οίνοι» ήταν το κρασί της ντόπιας παραγωγής και τα «Ποτά» διάφορα αεριούχα αναψυκτικά με αποκρουστικά χρώματα. Απέξω το λιοπύρι έψηνε τα πάντα και η αντηλιά ήταν εκτυφλωτική στους ασβεστωμένους τοίχους των σπιτιών. Ο Μπιρμπάντε άδειασε το μικρό ποτήρι του και το ξαναγέμισε από τη μισόλιτρη καράφα.

«Κουφόβραση!» παρατήρησε ο Μπιρμπάντε, και ο ταβερνιάρης, που σκούπιζε ένα ποτήρι με μια μόνιμη έκφραση θλίψης αποτυπωμένη στο αξύριστο μούτρο του, γρύλισε κάτι που μπορεί να σήμαινε ότι συμφωνούσε. Οι τρεις άντρες που ήταν σκυμμένοι πάνω από το τραπεζάκι τους στον αντικρινό τοίχο, συνέχιζαν να παίζουν αδιάφοροι με μια τράπουλα με περίεργες φιγούρες από πίσω.

Το Κιομόντε δε διέφερε σε τίποτε από κάθε άλλο μικρό ιταλικό χωριό μακριά από τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο. Ένας μοναδικός δρόμος, που ήταν και η κεντρική οδός, οδηγούσε ώς εκεί. Απομονωμένοι, καχύποπτοι με τους ξένους, οι χωρικοί ήταν τόσο αποκομμένοι από τον έξω κόσμο όσο και η κοιλάδα τους από τα γύρω βουνά. Φτωχό και μίζερο μέρος, δεν ήταν από κείνα που θα σταματούσε κανείς για περισσότερο

από λίγα λεπτά. Ωστόσο, ο άνθρωπος που γύρευε ο Μπιρμπάντε μπορεί θαυμάσια να βρισκόταν εδώ... οπουδήποτε. Ρούφηξε ακόμη μια γουλιά κρασί και μετά, με το χέρι απλωμένο πάνω στην τάβλα του μπαρ, κοίταξε το ρολόι στον καρπό του. Κόντευε μεσημέρι. Όταν άγγιξε το πάνω μέρος της στεφάνης, το καντράν έγινε διαφανές αφήνοντας να φανούν άλλες βελόνες και χρωματιστοί δείκτες αποκάτω. Δεν παρουσίαζαν καμία νέα ένδειξη. Ο Ναρκίσο δε βρισκόταν κάπου κοντά.

Κι ωστόσο ήταν κάπου στην περιοχή. Τα όργανα στο αυτοκίνητο — το ρολόι ήταν απλώς μια προέκτασή τους — επέμεναν σ' αυτό. Επιπρόσθετα, ο Μπιρμπάντε μπορούσε σχεδόν να νιώσει την παρουσία του άλλου, μια διαίσθηση που είχε αναπτύξει ύστερα από χρόνια καταδίωξης ανθρώπων που δεν ήθελαν να τους βρει. Ο Ναρκίσο είχε φτάσει πιο μακριά από κάθε άλλον και είχε παραμείνει ελεύθερος για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, αν και αυτό δεν είχε σημασία. Ο Μπιρμπάντε δεν είχε αποτύχει ποτέ. Χριστού θέλοντος, δε θ' αποτύχαινε ούτε τώρα. Θα τον έβρισκε τον Ναρκίσο.

«Θα ήθελα ένα λίτρο από τούτο το κρασί να το πάρω μαζί μου».

Ο ταβερνιάρης τον κοίταξε περίλυπα από πάνω μέχρι κάτω, σαν να του είχε ζητήσει κάτι πρωτάκουστο.

«Έχετε μπουκάλι;»

«Όχι, δεν έχω μπουκάλι», απάντησε υπομονετικά ο Μπιρμπάντε.

«Νομίζω ότι κάπου έχω εγώ ένα. Θα πρέπει να μου πληρώσετε πενήντα λιρέτες έξτρα».

Ο Μπιρμπάντε έγνεψε κουρασμένα ότι συμφωνούσε σ' αυτή τη μικροκλοπή, και κοίταζε καθώς ο άλλος έφερνε μια σκονισμένη μπουκάλα από το πίσω δωμάτιο. Την ξέπλυνε πρόχειρα στη βρύση, μετά έχωσε ένα ταλαιπωρημένο χωνί στο στόμιο και τη γέμισε από μια μεγάλη νταμιτζάνα ντυμένη με ψαθί. Τέλος την τάπωσε μ' ένα μαυρισμένο φελλό. Ο Μπιρμπάντε έριξε μερικά νομίσματα στη λεκιασμένη τάβλα και, όταν ο ταβερνιάρης άπλωσε το χέρι του, ακούμπησε δίπλα τους μια έγχρωμη φωτογραφία.

«Ξέρεις αυτόν τον άνθρωπο;»

Ο ταβερνιάρης μάζεψε ένα ένα τα νομίσματα, αδιαφορώντας για το σοβαρό πρόσωπο στη φωτογραφία, με τα κοντοκομμένα μαύρα μαλλιά και τα φωτεινά γαλανά μάτια.

«Ξάδερφός μου», εξήγησε ο Μπιρμπάντε. «Έχω να τον δω χρόνια. Άκουσα ότι βρίσκεται στα μέρη σας. Πέθανε ένας θείος μας και του άφησε κάτι λεφτά. Όχι πολλά πράγματα, αλλά σίγουρα δε θα 'θελε να τα χάσει. Χρήσιμο πράγμα τα λεφτά, για όλους. Ξέρεις πού μπορώ να τον βρω;»

Ενώ μιλούσε, έβγαλε από το τσεπάκι του πουκαμίσου του ένα δεκαχίλιαρο, το άπλωσε αργά πάνω στην τάβλα και το άφησε εκεί. Ο ταβερνιάρης κοίταξε πρώτα το χαρτονόμισμα και μετά τον ίδιο. Ο Μπιρμπάντε ένιωσε ότι και τα μάτια των τριών άλλων που χαρτόπαιζαν ήταν τώρα καρφωμένα πάνω του.

«Δεν τον ξέρω».

«Κρίμα. Κάποιος θα χάσει λεφτά».

Ο Μπιρμπάντε μάζεψε το δεκαχίλιαρο, το έχωσε πάλι στο τσεπάκι του και αναχώρησε. Απέξω ο ήλιος τον βάρεσε στο κεφάλι σχεδόν σαν σφυριά. Ψαχούλεψε στην τσέπη του παντελονιού του, έβγαλε ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου και τα φόρεσε. Τούτοι οι άνθρωποι υποστήριζαν ο ένας τον άλλο, συλλογίστηκε. Αν θεωρούσαν τον Ναρκίσο δικό τους, ποτέ δε θα τον πρόδιναν σ' έναν ξένο. Όχι στα ίσια, τουλάχιστον.

Το ζωηρό κόκκινο της Άλφα Ρομέο κόνβερτιμπλ ήταν η μόνη πινελιά χρώματος στον ξασπρισμένο δρόμο. Ο Μπιρμπάντε έχωσε την μπουκάλα κάτω από το κάθισμα για να μην τη χτυπά ο ήλιος και μετά διέσχισε το ανώμαλο καλντερίμι ώς τη σκοτεινή πόρτα αντίκρυ, που μάλλον πρέπει ν' ανήκε σε μπακάλικο. Δεν υπήρχε ταμπέλα ή βιτρίνα, ούτε και χρειάζονταν· όλοι οι ντόπιοι θα ήξεραν ότι επρόκειτο για μαγαζί. Μια κουλούρα σκοινί ήταν ακουμπισμένη δίπλα στο κατώφλι, και μερικές αρμαθιές από κόκκινες πιπεριές κρέμονταν ακριβώς στην είσοδο. Τις παραμέρισε και μπήκε, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του για να συνηθίσουν στο σκοτάδι που επικρατούσε μέσα. Η μπακάλισσα, ντυμένη στα μαύρα, ήταν το ίδιο δυσδιάκριτη όσο και το εμπόρευμά της και εξίσου ακαθόριστη. Δεν του ανταπόδωσε το χαιρετισμό, και του ετοίμασε σιωπηλά τα πράγματα που της ζήτησε: ένα κομμάτι αγελαδινό τυρί κι ένα μικρό καρβέλι ψωμί με ξεροψημένη κόρα. Το βαρέλι με τις ελιές ανέδιδε μια ταγκίλα, και ο Μπιρμπάντε δεν τόλμησε να τις δοκιμάσει. Στο μεταξύ, παρέμενε σε σημείο απ' όπου μπορούσε να επιτηρεί την πόρτα της ταβέρνας.

Ένας από τους γερο-χαρτοπαίχτες βγήκε έξω και προχώρησε κουτσαίνοντας στο δρόμο.

Ελπιδοφόρο σημάδι. Αν ο Ναρκίσο βρισκόταν εκεί κοντά και κάποιος τον ειδοποιούσε για την παρουσία του, το παιχνίδι ήταν κερδισμένο. Ο ανιχνευτής δεν ήταν ιδιαίτερα ακριβής σε κοντινές αποστάσεις· μπορούσε μόνο να του δείξει ότι ο άνθρωπος που γύρευε βρισκόταν κάπου σε ακτίνα δέκα δώδεκα χιλιομέτρων. Αλλά αν ο Ναρκίσο μάθαινε ότι τον γύρευαν, η κατάσταση θ' άλλαζε ριζικά. Θα τρόμαζε, θ' ανησυχούσε, θα τον έπιανε άγχος και γενικά θα ένιωθε κάποιο ισχυρό συναίσθημα. Έτσι και συνέβαινε αυτό, ο

ενισχυτής, συντονισμένος στο λειτουργικό πρότυπο του εγκεφάλου του Ναρκίσο, θα τον εντόπιζε αμέσως με ακρίβεια. Ο Μπιρμπάντε κοιτάζοντας ίσια μπροστά γύρισε στο αμάξι του. Καθισμένος στη θέση του οδηγού μπορούσε να βλέπει όλο το δρόμο πίσω του, μέσ' απ' τον καθρέφτη. Ο γέρος κοίταξε μια στιγμή προς το μέρος του και μετά μπήκε σ' ένα από τα σπίτια. Ο Μπιρμπάντε έχωσε τα ψώνια του κάτω από το κάθισμα, μαζί με το κρασί, κι έβαλε εμπρός τη μηχανή. Όλ' αυτά τα έκανε όσο πιο αργά μπορούσε, και ανταμοίφθηκε για τους κόπους του βλέποντας ένα αγοράκι να βγαίνει από την ίδια πόρτα που είχε μπει ο γέρος. Ο μικρός πέρασε τρεχάτος δίπλα από το αυτοκίνητο, φροντίζοντας να μη γυρίσει ούτε στιγμή το βλέμμα του προς τα κει.

Εντελώς αφύσικο, σκεφτόταν ο Μπιρμπάντε καθώς έβαζε ταχύτητα. Κανένα Ιταλόπουλο αυτής της ηλικίας δε θα προσπερνούσε ένα τέτοιο αεροδυναμικό αμάξι δίχως να το περιεργαστεί από τη μια άκρη μέχρι την άλλη. Ο μικρός μετέφερε σίγουρα κάποιο μήνυμα... και το μήνυμα αφορούσε την παρουσία του. Ο Ναρκίσο δεν πρέπει να ήταν μακριά. Ο Μπιρμπάντε έκανε αργά όπισθεν σ' ένα στενό σοκάκι και πήρε την αντίθετη κατεύθυνση από τον μικρό. Του αρκούσαν τα όργανά του για να ξέρει όλα όσα χρειαζόταν να ξέρει.

Καθώς ο δρόμος ανηφόριζε από την κοιλάδα έκανε πολλές κορδέλες μπρος πίσω, και ο Μπιρμπάντε πρόσεξε ότι μια από τις στροφές αυτές βρισκόταν στη σκιά μιας συστάδας δέντρων. Σταμάτησε εκεί και παρκάρισε κάτω από τα φυλλώματα. Με τη μηχανή σβηστή, τη ζεστή σιγαλιά έσπαζε μονάχα το συνεχές βουητό των εντόμων. Η κοιλάδα απλωνόταν κάτω από τα πόδια του, κατά το μεγαλύτερο μέρος της γκρίζα και καφετιά, με μερικές πράσινες εκτάσεις αγρών δεξιά

κι αριστερά του χωριού. Το Κιομόντε φαινόταν πολύ πιο όμορφο από μακριά, με το ρόδινο τρούλο της εκκλησίας του να ορθώνεται πάνω από τ' άσπρα σπιτάκια. Η φτώχεια και η βρόμα δε φαίνονταν από δω. Το χώμα του, φτωχό εξ αρχής, είχε εξαντληθεί ακόμη περισσότερο ύστερα από αιώνες εντατικής καλλιέργειας. Ήπιε μια γερή γουλιά κρασί από την μπουκάλα του και μετά έκοψε το ψωμί, χρησιμοποιώντας το σουγιά του, για ν' απλώσει πάνω του κάμποσες χοντρές φέτες τυρί. Το ψωμί ήταν ξεροψημένο και νόστιμο και το τυρί είχε πικάντικη γεύση. Ήταν ένα λιτό χωριάτικο κολατσιό που του θύμισε τους λόφους της Τοσκάνης των παιδικών του χρόνων. Η Ιταλία δε φαινόταν ν' αλλάζει ποτέ, αφήνοντας να κυλούν ληθαργικά τα ζεστά απομεσήμερα των αιώνων, νανουρισμένη από τις μελωδικές καμπανοκρουσίες από χιλιάδες καμπαναριά σαν εκείνα που ακούγονταν τώρα απόμακρα. Τούτη η χώρα της πίστης κούρνιαζε στην παλάμη του Θεού, με τις κοιλάδες της σαν τις ρυτίδες...

Με την εξάτμισή του να βογκάει και να εκπυρσοκροτεί, ένα παλιό λεωφορείο φάνηκε στο δρόμο, τρίζοντας κι αγκομαχώντας καθώς έπαιρνε τη στροφή. Σαν να μην έφτανε αυτός ο σαματάς, ο οδηγός του, αρπαγμένος σαν αράχνη στο τιμόνι του, κορνάριζε δαιμονισμένα καθώς περνούσε σπάζοντας εντελώς τη γαλήνη και τη σιγαλιά που επικρατούσε μια στιγμή πριν.

Έξω φρενών ο Μπιρμπάντε, κούνησε απειλητικά τη γροθιά του στον όγκο που απομακρυνόταν, στέλνοντας σιωπηλές κατάρες στον οδηγό. Μονάχα όταν ηρέμησε με μερικές γουλιές κρασί συνειδητοποίησε ότι είχε αφήσει το θυμό του να τον παρασύρει. Είχε καταραστεί έναν ξένο, έναν άνθρωπο της βιοπάλης! Η σκέψη μετρούσε το ίδιο όσο κι η πράξη. Καθώς ψα-

[illegible] στη θήκη του ταμπλό, ένιωσε τον ιδρώτα να του λούζει το μέτωπο. Κι ο ιδρώτας αυτός δεν είχε καμία σχέση με τη ζέστη. Βγάζοντας το βαρύ ασημένιο ροζάριο το έσφιξε στο στήθος του και ικέτεψε το Θεό να τον συγχωρήσει, παρακαλώντας Τον ταυτόχρονα ν' αγνοήσει τις κατάρες που είχε εκτοξεύσει πάνω στην οργή του, γιατί δε σήμαιναν τίποτα. Και να τον συγχωρήσει για την οργή του, γιατί ήταν άνθρωπος με αδύναμο σαρκίο. Μετρώντας τις χάντρες του ροζαριού ηρέμησε και κατάλαβε ότι τούτη η αναζήτηση είχε αρχίσει να μετρά στην ψυχή του, ιδιαίτερα αυτή η τωρινή. Όταν θα επέστρεφε με τον Νάρκισο θα ζητούσε από τους ανωτέρους του ν' αποσυρθεί για ένα διάστημα, για ένα χρόνο τουλάχιστον, σε κανένα απομονωμένο μοναστήρι στα βουνά. Σίγουρα θα του το επέτρεπαν, ξέροντας το άγχος της δουλειάς του. Εδώ και κάμποση ώρα η βελόνα στο καντράν του χοροπηδούσε απαιτώντας την προσοχή του, και τελικά την πρόσεξε. Είχε τόσο απορροφηθεί με τα προσωπικά του προβλήματα που είχε ξεχάσει τη δουλειά του. Το μάθημα ήταν σαφές: θα έπρεπε ν' αφήσει κατά μέρος τα προσωπικά του βάσανα και τις ανησυχίες, καθώς και το φαγητό και το κρασί. Λίγη αυτοσυγκράτηση και νηστεία θα του έκαναν καλό. Πιο γαληνεμένος τώρα, ρύθμισε προσεκτικά ορισμένα όργανα και κοίταξε τα ρολόγια του.

«Είσαι εδώ, Νάρκισο, όχι πολύ μακριά μου, και τρέμεις όσο κι εγώ τη Θεία Δίκη. Είμαστε και οι δυο στα χέρια του Θεού, κι έρχομαι να σε βοηθήσω».

Το αμάξι ξεκίνησε αμέσως και χύθηκε βολίδα στο δρόμο μέχρι που ο Μπιρμπάντε κατάφερε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του και να κόψει ταχύτητα. Το κυνήγι είχε κρατήσει πολύ καιρό και λίγα λεπτά παραπάνω δεν είχαν καμία σημασία. Όταν ο δρόμος έγινε

ευθύς διασχίζοντας τα χωράφια μπροστά στο χωριό, σταμάτησε το αμάξι στο κράσπεδο και έλεγξε πάλι τα ρολόγια του. Αντιδρούσαν έντονα, δείχνοντας ίσια μπροστά. Σου έρχομαι, Ναρκίσο, συλλογίστηκε ο Μπιρμπάντε.

Μερικές από τις σκιές είχαν μακρύνει, αλλά τίποτε άλλο δεν είχε αλλάξει στο Κιομόντε από την προηγούμενη αναχώρησή του. Τώρα, με χαμηλή ταχύτητα, διέσχισε το χωριό, μένοντας στη μέση του δρόμου και παρατηρώντας προσεκτικά τους δείκτες του. Οι βελόνες θα έστριβαν απότομα όταν θα προσπερνούσε τον Ναρκίσο. Αυτό θα του έδειχνε πού βρισκόταν, και λίγο αργότερα, Θεού θέλοντος, θα τον είχε στο χέρι. Άγγιξε το σταυρό στο πουκάμισό του· οι ενδείξεις στα όργανα δεν άλλαξαν.

Ύστερα τα τελευταία σπίτια έμειναν πίσω και άρχιζαν τα χωράφια, με σκονισμένες κληματαριές να ξεχειλίζουν από τον τοίχο στο πλάι του δρόμου. Το θήραμά του έπρεπε να βρίσκεται πιο έξω από το χωριό, σε κάποιο απομονωμένο αγρόκτημα. Με την κάθε στιγμή που περνούσε το σήμα γινόταν ολοένα πιο αδύνατο και σύντομα θα έχανε τον ακριβή εντοπισμό που χρειαζόταν. Ωστόσο, συνέχιζε να δείχνει ίσια μπροστά, προς τον άδειο δρόμο. Ο Μπιρμπάντε ένιωσε μια ξαφνική ανησυχία και πάτησε με δύναμη το γκάζι. Όχι, αυτό ήταν λάθος. Χρειαζόταν σκέψη για να βρει το θήραμα, όχι πανικός. Σταμάτησε το αμάξι κι έκανε μερικές πιο λεπτές ρυθμίσεις. Τίποτα! Και όμως, κάτι έπρεπε να υπάρχει. Απογοητευμένος, χτύπησε τα όργανα λες κι έτσι θα τα εξανάγκαζε να του αποκαλύψουν τις πληροφορίες που ζητούσε... και μετά ξέσπασε ξαφνικά σε γέλια.

«Τόσο απλό, αλήθεια!» Ξεκίνησε πάλι με το αυτοκίνητο. «Το λεωφορείο! Του σφύριξαν για μένα και θέ-

λησε να το σκάσει παίρνοντας το λεωφορείο. Αυτό είναι όλο! Ζυγώνουμε στο τέρμα του ταξιδιού μας, Ναρκίσο».

Τώρα η Άλφα Ρομέο έτρεχε βολίδα καταδιώκοντας το λεωφορείο. Ο Μπιρμπάντε οδηγούσε καλά και γρήγορα, αναπτύσσοντας ταχύτητα στις ευθείες και παίρνοντας με άνεση τις στροφές. Μέσα σ' ένα λεπτό διέκρινε μπροστά το λεωφορείο και τον κουρνιαχτό που άφηνε πίσω του. Ο Μπιρμπάντε φρενάρησε κι έκοψε ταχύτητα φτάνοντας πίσω του, παρτηρώντας τα όργανα. Θα ήταν λίγο άβολο να τον συλλάβει σ' ένα όχημα γεμάτο κόσμο, αλλ' αυτό μπορούσε να γίνει δίχως πολλή φασαρία. Τελικά δε χρειάστηκε. Παίρνοντας μια στροφή, τόσο κοντά στο λεωφορείο που μπορούσε να δει τα μπαγκάζια στο πίσω παράθυρο, οι βελόνες στα ρολόγια του έπαιξαν και άλλαξαν κατεύθυνση. Φρενάρησε και σταμάτησε.

Ο Ναρκίσο ήταν πεζός τώρα, κάπου στα δεξιά του δρόμου, με το σήμα του ανήσυχου μυαλού του να καθορίζει επακριβώς τη θέση του. Φαίνεται ότι είχε δει το αυτοκίνητο που τους ακολουθούσε. Ο Μπιρμπάντε έκανε όπισθεν, μέχρι που έφτασε ως ένα βραχώδη χωματόδρομο που φιδογύριζε μέσ' από τους αγρούς. Άρχισε να τον ανεβαίνει αργά, αλλά αρκετά πιο γρήγορα απ' όσο θα μπορούσε ένας πεζός. Στην κορφή ενός ομαλού λοφίσκου ένας άντρας καθόταν σ' ένα βράχο δίπλα στο χωματόδρομο. Φορούσε παλιά χωριάτικη κοτλέ φόρμα και στηριζόταν σ' ένα ραβδί. Ο Μπιρμπάντε έκοψε ταχύτητα για να τον ρωτήσει αν είχε δει κανέναν να περνά από κει, αλλά παρέμεινε σιωπηλός όταν ο άλλος γύρισε το πρόσωπο προς το μέρος του.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν για μια στιγμή, και μετά ο Μπιρμπάντε έσβησε τη μηχανή καθώς και

το κρυφό ταμπλό των οργάνων του.

«Είσαι ο Ναρκίσο Λουπόρι», είπε, δίχως ερωτηματικό στη φωνή του.

Ο Ναρκίσο έγνεψε καταφατικά, με τ' ανοιχτογάλανα μάτια του να φτιάχνουν μια περίεργη αντίθεση με το ηλιοκαμένο δέρμα του. «Κι εσύ;»

«Είμαι ο Πατήρ Μπιρμπάντε».

«Θα 'πρεπε να νιώθω κολακευμένος γνωρίζοντας τον πιο διάσημο διώκτη των αιρετικών».

«Αν με ξέρεις, τότε θα γνωρίζεις ότι δεν ήρθα εδώ για να κουβεντιάσουμε ούτε να σε βοηθήσω στα σχέδιά σου ή σε οποιεσδήποτε αντιχριστιανικές δραστηριότητες. Θα διευκολύνεις τη θέση και των δυο μας αν μπεις στο αμάξι μου και γυρίσεις μαζί μου τώρα».

«Υπομονή, Μπιρμπάντε, υπομονή, Ακόμη και ο καταδικασμένος εγκληματίας δικαιούται μια στιγμή για να σκεφτεί, ένα τελευταίο δείπνο. Ακόμη και ο Σωτήρας μας είχε ένα τελευταίο δείπνο».

«Το όνομά Του είναι βλασφήμια στα χείλη σου. Θα έρθεις μαζί μου τώρα. Ό,τι είχαμε να πούμε το είπαμε».

«Έτσι λες;» χαμογέλασε ο Ναρκίσο, αν και δε φαινόταν να είναι η στιγμή για χαμόγελα. «Και τι θα κάνεις αν αρνηθώ; Θα με σκοτώσεις;»

Ο Μπιρμπάντε αναστέναξε και σήκωσε μια μικρή συσκευή από το κάθισμα δίπλα του. «Ξέρεις ότι δε σκοτώνουμε κανέναν. Είμαστε χριστιανοί σ' ένα χριστιανικό κόσμο και πασχίζουμε μέσω της αγάπης ν' ανυψωθούμε πάνω από το επίπεδο των ζώων ολόγυρά μας. Τούτη η συσκευή που κρατώ θα σ' εξουδετερώσει και θα σε ακινητοποιήσει, αναγκάζοντάς με να σε πάρω πίσω με το ζόρι, έστω και αν αντισταθείς».

Σήκωσε τη συσκευή — ένα μαύρο πλαστικό κύλινδρο με λαβή και κουμπιά στο πίσω μέρος, και μια ω-

ραία χρυσή διακόσμηση με σεραφείμ — και την έστρεψε προς τον Ναρκίσο. Δεν πρόλαβε να τη χρησιμοποιήσει.

Μια βροντερή εκπυρσοκρότηση ακούστηκε ξαφνικά, και το τριγωνικό κρύσταλλο στο μικρό μπροστινό παράθυρο έγινε θρύψαλα που σκορπίστηκαν στο χώμα. Ο Μπιρμπάντε κοίταξε εμβρόντητος το σπασμένο παράθυρο και μετά το σκούρο αντικείμενο που κρατούσε ο Νακρίσο· ένα συννεφάκι καπνού έβγαινε ακόμη από μπροστά.

«Πρέπει ν' αναγνωρίζεις αυτό το πιστόλι», είπε ο Ναρκίσο. «Θα έχεις δει εικόνες του στα βιβλία της Ιστορίας. Μπορεί να κάνει τρύπα στο κορμί σου το ίδιο εύκολα όσο και στο αμάξι σου. Τώρα, πέταξε το μαραφέτι σου στο πίσω κάθισμα πριν κάνω αυτό ακριβώς που σου είπα».

Ο Μπιρμπάντε δίστασε για μια στιγμή και μετά υπάκουσε βλέποντας το όπλο του άλλου να σηκώνεται προς το κεφάλι του. Ανατρίχιασε, αλλά δε χαμήλωσε το βλέμμα του.

«Σκοτώνοντάς με δεν πρόκειται να κερδίσεις τίποτα. Εγώ θα πάω να συναντήσω τους αγίους και τους μάρτυρες, ενώ εσύ θα παραμείνεις εδώ, παγιδευμένος σε τούτο τον πρωτόγονο κόσμο μέχρι να έρθουν άλλοι να σε γυρέψουν. Δεν υπάρχει τρόπος φυγής για σένα. Πέταξε αυτό το διαβολικό όργανο κι έλα μαζί μου».

«Μην περιμένεις να κάνω τίποτα τέτοιο. Τώρα, κατέβα απ' αυτό το αμάξι για να μην μπορείς να κάνεις καμιά ανοησία, και ν' ακούσεις τι έχω να σου πω. Κάτσε εκεί για να κουβεντιάσουμε. Ορίστε, έβαλα το πιστόλι στην τσέπη μου».

«Ο Διάβολος εξακολουθεί να κυκλοφορεί σε τούτο τον κόσμο», είπε ο Μπιρμπάντε κάνοντας το σταυρό

του. Ύστερα παραμέρισε τις πέτρες από λίγο στεγνό γρασίδι και κάθισε εκεί.

«Πολύ περισσότερο απ' όσο φαντάζεσαι. Δε σε ξαφνιάζει κάπως που βλέπεις ένα τέτοιο όπλο μια τέτοια εποχή;»

«Ελάχιστα. Το Έτος Κυρίου 1970 αποτελεί μέρος του σκοτεινού παρελθόντος μας. Δε με εκπλήσσει τίποτα».

«Θα 'πρεπε να μελετάς πιο προσεχτικά την Ιστορία. Δε σ' ενημέρωσαν σχετικά με την εποχή που θα επισκεπτόσουν;»

«Αρκετά. Δεν είμαστε τόσο ηλίθιοι όσο μας φαντάζεσαι στο Κολέγιο Ιεροεξεταστών», αποκρίθηκε ο Μπιρμπάντε. «Μονάχα σαράντα εφτά χρόνια χωρίζουν τις δυο εποχές. Ήρθα εφοδιασμένος· τούτο το αυτοκίνητο είναι πιστό αντίγραφο μοντέλου αυτής της περιόδου».

«Αχά! Πότε το έφερες μαζί σου; Και ότι σκόπευα να σε ρωτήσω. Τότε, αφού γνωρίζεις τόσο καλά αυτή την περίοδο, θα ξέρεις ότι ανήκει αποκλειστικά στην Εποχή της Ειρήνης και ότι οι Πόλεμοι της Αγιότητας έχουν τελειώσει προ πολλού».

«Αυτό είναι αλήθεια. Αλλά αφού κατέχεις όπλο, προφανώς υπάρχουν κενά στην Ιστορία μας...»

«Ή, μήπως, ευσεβείς πλαστογραφήσεις της;» αντιγύρισε ο Ναρκίσο.

«Είσαι βλάσφημος!»

«Ζητώ συγγνώμη. Ειλικρινά προσπαθώ να επικοινωνήσω μαζί σου. Εφόσον σ' έστειλαν να με καταδιώξεις υποθέτω ότι θα ξέρεις αρκετά για μένα, ίσως και τους λόγους που μ' έφεραν εδώ».

«Εννοείται. Είσαι ο φυσικός Ναρκίσο Λουπάρι, πρώην στέλεχος των Εργαστηρίων του Βατικανού στο Καστέλο Σαν Άντζελο. Είσαι άνθρωπος εξαιρετικής νοημοσύνης που έφτασε σε υψηλές θέσεις, έστω και αν δεν υπήρξες μέλος του κλήρου. Όφειλες να το 'χεις κάνει, και εξαιτίας της μετέπειτα πράξης σου οι κανόνες θα είναι αυστηρότεροι στο μέλλον. Κανένας δε θ' αναλαμβάνει τόσο υψηλές θέσεις αν προηγουμένως δεν έχει δεχτεί το χρίσμα της Αγίας Εκκλησίας. Σε παρακίνησε στον πειρασμό κάποιος δαίμονας, ο ίδιος ο Διάβολος, και προσπάθησες να δραπετεύσεις σε τούτο τον τόπο, στο παρελθόν».

«Και οι ιερείς είναι πιο ικανοί ν' αντισταθούν στους πειρασμούς του Σατανά;»

«Ασφαλώς!»

«Και αν σου έλεγα ότι δε με παρακίνησε κανένας δαίμονας και κανένας Διάβολος, ίσως και κανένας Θεός, σε τίποτα;» είπε ο Ναρκίσο.

«Σταμάτα αυτές τις βλασφημίες!»

«Όπως θες. Μεγαλωμένος στο περιβάλλον της εκκλησίας, δεν μπορώ πια να μιλήσω ούτε για πράγματα που γνωρίζω πως είναι αλήθεια. Αλλά εδώ είμαι ελεύθερος κατ' άλλους τρόπους τώρα, έστω και αν δεν είμαι ελεύθερος από Εκείνον. Αμφέβαλλα, αν θες να μάθεις, αμφέβαλλα για τα πάντα, και γι' αυτό βρίσκομαι τώρα εδώ. Αμφέβαλλα αν ο άνθρωπος ήταν πλασμένος για να σκύβει το κεφάλι, για να γεννοβολά και να γεμίζει τη γη εξοντώνοντας τις τάχα κατώτερες μορφές ζωής. Αμφέβαλλα αν υπήρχε καμιά θεία βούληση πίσω από την εντολή ότι μερικά πεδία γνώσης δεν πρέπει να θίγονται ποτέ, τομείς ολόκληροι της φυσικής».

«Υπήρξε θέλημα Θεού».

«Όχι. Με συγχωρείς, αλλά υπήρξε θέλημα ανθρώπων. Παπών και καρδιναλίων. Ανθρώπων που πίστευαν σε ένα και μόνο πράγμα και αποφάσισαν ότι και ο υπόλοιπος κόσμος έπρεπε να πιστεύει το ίδιο.

Έτσι κατέπνιξαν τη σκέψη, τη θέληση, την ελευθερία, τη φιλοδοξία και τα αντικατέστησαν όλα αυτά με την γκρίζα θολούρα του θείου απαραβίαστου».

«Δεν μπορείς να με αγγίξεις μ' αυτά τα λόγια. Εσύ θα πληρώσεις γι' αυτά με το αιώνιο πυρ της κόλασης. Έλα μαζί μου τώρα και πέταξε πέρα αυτό το όπλο σου. Γύρισε σ' εκείνους που θα σε βοηθήσουν να εξαγνίσεις την ψυχή σου».

«Και οι οποίοι θα μου σβήσουν κάθε ανάμνηση, κάθε αρχική μου σκέψη, αφήνοντάς με έναν άνθρωποφυτό που θα φυτευτεί σε μια γλάστρα καθαγιασμένης γης μέχρι να γεράσει και να πεθάνει. Να μου λείπει. Δεν πρόκειται να επιστρέψω μαζί σου. Και έχω μια παράξενη ιδέα πως ούτε κι εσύ πρόκειται να επιστρέψεις».

«Τι θες να πεις τώρα;»

«Κάτι απλό. Το μέλλον από το οποίο ήρθαμε δεν υπάρχει, ούτε πρόκειται να υπάρξει. Όχι τουλάχιστον σε τούτο τον κόσμο που βρισκόμαστε. Γιατί νομίζεις ότι γύρισα σε τούτο τον κόσμο που βρισκόμαστε. Γιατί νομίζεις ότι γύρισα τόσο πίσω; Τα πρώτα πειράματα έγιναν με πολλές επιφυλάξεις· τίποτα δε φαινόταν να πηγαίνει σωστά όταν προσπαθούσαμε να ερευνήσουμε πάνω από λίγους μήνες στο παρελθόν. Υποψιάστηκα μια εξήγηση, που τώρα ξέρω ότι είναι σωστή. Γι' αυτό χρησιμοποίησα τη συσκευή που είχα στη διάθεσή μου για να ταξιδέψω πίσω στα χρόνια, μόνος, μονάχα με τα ρούχα που φορούσα, και ακόμη κι αυτά κουρελιασμένα από τις δυνάμεις που χρησιμοποιήθηκαν για το ταξίδι. Εδώ έπιασα δουλειά, αρκετή για να βγάζω το ψωμί μου και για να ψάχνω στα βιβλία. Έχεις ακούσει ποτέ για το βασιλιά Ερίκο τον Όγδοο της Αγγλίας;»

«Τι με ρωτάς αυτά τα πράγματα; Για ποιο σκοπό;

Δεν είμαι σπουδαστής της Ιστορίας».

«Δεν είναι σημαντικό πρόσωπο στην Ιστορία μας. Μια δευτερεύουσα μορφή που σκοτώθηκε πέφτοντας από το άλογο στον εικοστό χρόνο της βασιλείας του. Αλλά φαντάζομαι ότι θα έχεις ακουστά τον Μαρτίνο Λούθηρο».

«Ασφαλώς. Ήταν ένας γερμανός κληρικός που αργότερα έγινε αιρετικός και ταραχοποιός. Φυλακίστηκε και πέθανε στο κελί του, δε θυμάμαι ποια χρονιά».

«Το 1515, εγώ το θυμάμαι καλά. Τι θα 'λεγες τώρα αν σε πληροφορούσα ότι ο Λούθηρος δεν πέθανε στη φυλακή —όχι σ' αυτό τον κόσμο— αλλά αντίθετα ξεσηκώθηκε το 1517 ενάντια στη Μητέρα Εκκλησία και ηγήθηκε μιας κίνησης που διαμόρφωσε μια νέα εκκλησία;»

«Παραφροσύνη».

«Θα το δούμε. Και ο καλός βασιλιάς Ερίκος έζησε για να ιδρύσει τη δική του εκκλησία. Κι εγώ το θεώρησα παραφροσύνη όταν το πρωτοδιάβασα, αλλά μια μεθυστική, απελευθερωτική παραφροσύνη. Τούτος ο κόσμος δεν είναι παράδεισος —κάθε άλλο!— αλλά η ελευθερία εξακολουθεί να υπάρχει και οι άνθρωποι δουλεύουν για το γενικότερο καλό. Θα πρέπει να μάθεις κι εσύ να σ' αρέσει, γιατί και οι δυο μας είμαστε παγιδευμένοι εδώ. Το μέλλον όπως το ξέρουμε δεν υπάρχει για μας, ούτε πρόκειται να υπάρξει. Κάτι προκάλεσε αυτή την αλλαγή, ίσως οι ίδιες οι παρενέργειες που προέκυψαν από την είσοδό μας στο παρελθόν. Σκέψου, Μπιρμπάντε, ακολουθώντας με ώς εδώ, έχασες εμένα, την εκκλησία σου, το Θεό σου, τα πάντα...»

«Αρκετά! Σταμάτα να ψεύδεσαι!» Ο Μπιρμάντε είχε σταθεί στα πόδια του με το πρόσωπό του πανιασμέ-

νο. Ο Ναρκίσο παρέμεινε καθισμένος, μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη.

«Σε τρομάζει η ιδέα, έτσι; Αν ανησυχείς τόσο, γιατί δεν πας πίσω να δεις; Ο μεγάλος χρονοπομπός πρέπει να βρίσκεται στο αμάξι σου, αλλά η μονάδα επιβίωσης θα είναι κάπου στο σώμα σου. Όλοι οι ταξιδιώτες είχαν εντολή να τη φορούν πάντα. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα, δεν μπορώ να ξεφύγω. Απλώς σημείωσε τις χρονικές συντεταγμένες και πάτησε το κουμπί. Ύστερα γύρνα πάλι εδώ ένα κλάσμα δευτερολέπτου μετά την αναχώρησή σου. Δε θα έχω προλάβει να φύγω και τίποτα δε θα έχει αλλάξει. Μονάχα που τότε θα ξέρεις την αλήθεια».

Ο Μπιρμάντε στάθηκε σαν μαρμαρωμένος, προσπαθώντας να καταλάβει, πασχίζοντας να μην το πιστέψει. Ο Ναρκίσο έδειξε σιωπηλά το πιστόλι του, θυμίζοντας στον άλλο την αδικαιολόγητη ύπαρξη αυτών των όπλων. Ύστερα, έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι εφημερίδας, μια σελίδα σκισμένη από τη Λ' *Οσσερβατόρε*, την επίσημη εφημερίδα του Βατικανού. Ενάντια στη θέλησή του, ο Μπιρμπάντε δεν μπόρεσε να μη δει τον τίτλο και τη φωτογραφία από κάτω. Ο ΠΑΠΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, έγραφε. ΖΗΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΟΥΝ ΜΑΖΙ ΤΟΥ.

Αφήνοντας μια βραχνή, άναρθρη κραυγή, ο ιερέας άρπαξε την εφημερίδα από τα χέρια του άλλου και την πέταξε στο χώμα. Με την ίδια κίνηση έβγαλε μια μικρή συσκευή από την τσέπη του και πάτησε ένα κουμπί.

Εξαφανίστηκε ακαριαία.

Ο Ναρκίσο έμεινε καθισμένος, ασάλευτος σαν άγαλμα, μετρώντας τα αργοκίνητα δευτερόλεπτα. Όταν πνίγηκε από την έλλειψη αέρα, συνειδητοποίησε

ότι ώς τώρα κρατούσε την ανάσα του.

«Μόνος!» φώναξε πηδώντας στα πόδια του. «Δε γύρισε. Είμαι λεύτερος. Δε γύρισε γιατί *δεν μπορούσε* να γυρίσει. Βρίσκεται σε κάποιο άλλο μέλλον, με κάποιο άλλο παρελθόν, ένας Θεός ξέρει πού. Ούτε και με νοιάζει. Δεν έχω πια λόγους να τον φοβάμαι! Η ίδια η αναχώρησή του μ' έσωσε απ' αυτόν για πάντα».

Έβγαλε το πιστόλι από την τσέπη του, ανατριχιάζοντας στο άγγιγμά του, και το πέταξε μακριά. Πόσο είχε ασκηθεί για να μάθει σημάδι! Έλπιζε ότι όποιος κι αν ερχόταν να τον συλλάβει δε θα υποψιαζόταν ότι ήταν ανίκανος να σκοτώσει, όπως ανίκανος ήταν και ο καθένας σ' αυτό το συγκεκριμένο χρόνο και χώρο. Χάιδεψε απαλά με το χέρι του το στιλπνό προφυλακτήρα του αυτοκινήτου.

«Αυτό θα είναι η περιουσία μου και η σωτηρία μου», μονολόγησε. «Μπορώ ν' αντιγράψω το συσσωρευτή του και να τον εισάγω εδώ αντικαθιστώντας τις μηχανές εσωτερικής καύσης που ταλαιπωρούν τούτους τους ανθρώπους. Ακόμη κι αν έρθουν άλλοι να με γυρέψουν, θα μπορώ να δραπετεύσω πάλι στο χρόνο. Αν και αμφιβάλλω αν κανείς θα έχει το κουράγιο ύστερα από την εξαφάνιση του Μπιρμπάντε».

Ο Ναρκίσο γλίστρησε πίσω από το τιμόνι και άναψε τη μηχανή· πήρε μπροστά μ' ένα αχνό βούισμα αθόρυβης δύναμης.

«Και τώρα θα γνωρίσω κάτι παραπάνω από τη μικρή γωνιά του καθολικού ιταλικού κόσμου που ήξερα. Θα είμαι πλούσιος και θα ταξιδέψω. Θα μάθω αγγλικά και θα επισκεφθώ τις μακρινές Αμερικές όπου κυβερνούν οι Βρετανοί, και θα μιλήσω με τους ευγενείς Αζτέκους και Μάγιας στις χρυσές τους πόλεις. Τι θαυμάσιος κόσμος που θα 'ναι!»

Βάζοντας ταχύτητα, έκανε στροφή με το αμάξι και πήρε αργά το δρόμο προς το μεγάλο κόσμο.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΖΙΛ

του Κρις Νέβιλ

Υπάρχουν μερικά διηγήματα που μας επηρεάζουν παράξενα, συχνά δίχως να ξέρουμε γιατί. Όταν πρωτοδιάβασα το «Δάσος του Ζιλ» μου άφησε ένα ανάμεικτο συναίσθημα γοητείας και τρόμου. Μέχρι στιγμής δεν είμαι σίγουρος ούτε τι με γοητεύει σ' αυτή την ιστορία ούτε τι με τρομάζει. Δεν είμαι καν σίγουρος αν θέλω να μάθω. Το ίδιο το στυλ της γραφής του το βρίσκω απειλητικά «κοφτό και ρυθμικό», σαν κάποιο κοσμικό ρολόι που χτυπά αδυσώπητα σε χώρους όπου ο άνθρωπος είναι ολότελα ξένος...

Δεν ξέρω πώς θα επηρεάσει εσάς, πάντως θα σας συμβούλευα να το διαβάσετε ή με πιο αργό ή με πιο γρήγορο ρυθμό από το συνηθισμένο σας. Μη με ρωτήσετε γιατί· απλώς σας μεταφέρω μια ενστικτώδη κρίση δίχως να μπορώ να εγγυηθώ για την αξία της.

Τώρα, σχετικά με το συγγραφέα, ο Κρις Νέβιλ είναι Αμερικανός και γεννήθηκε το 1925. Το βασικό του επάγγελμα είναι συγγραφέας τεχνικών βιβλίων με ειδίκευση στα πλαστικά. Αν περιμένατε κάτι πιο μυστηριώδες και ρομαντικό, μην απογοητεύεστε. Μέχρι στιγμής δεν έχω συναντήσει συγγραφέα επιστημονι-

κής φαντασίας που να μην είναι τουλάχιστον εκκεντρικός. Απλώς για τον Κρις Νέβιλ δεν ξέρω αρκετά για να πω κάτι πιο συγκεκριμένο.

Γ.Μ.

Ήταν ο πρώτος κατοικήσιμος πλανήτης που ανακάλυψαν οι άνθρωποι καθώς ξανοίγονταν από τον ήλιο τους προς το διάστημα, σε ολοένα και μεγαλύτερες αποστάσεις, κυνηγώντας την περιπέτεια.

Ο Ζιλ ήταν ολάκερος ένα δάσος και όταν προσεδαφίστηκε εκεί το ανιχνευτικό σκάφος, ύστερα από ταξίδι τριών γήινων βδομάδων και τουλάχιστον εκατό χρόνων φωτός, ακούμπησε στις κορφές των δέντρων μάλλον, παρά στο ίδιο το έδαφος. Θα 'λεγε κανείς ότι όλος ο πλανήτης ήταν μια απέραντη έκταση ομοιόμορφης βλάστησης, ένας πράσινος ωκεανός φυλλωμάτων που σκέπαζε το καθετί.

Ήταν ένα φαινόμενο που προβλημάτισε τον Μακ Κλαιρ, το βοτανολόγο της αποστολής, γιατί κανονικά, με το άφθονο οξυγόνο που περιείχε η ατμόσφαιρα, δε θα μπορούσαν να επιζήσουν τα φυτά. Ο Μακ Κλαιρ κατέβηκε με το πρώτο ανιχνευτικό και είχε το προνόμιο να είναι και ο πρώτος που δοκίμασε την αναπνευσιμότητα της ατμόσφαιρας. Οι προκαταρκτικές αναλύσεις αποδείχτηκαν σωστές.

«Είναι καλός αέρας», ανέφερε, «και αισθάνομαι περίφημα».

Η είδηση μεταδόθηκε αμέσως στο μητρικό σκάφος που περίμενε σε τροχιά γύρω από τον πλανήτη. Επιτέλους, επιτυχία!

«Υπάρχει και αεράκι», ανακοίνωσε ο Μακ Κλαιρ. «Όλα τα φύλλα ανασαλεύουν κάνοντας το πιο παρά-

ξενο θρόισμα, ένα ζιλ, ζιλ, ζιλ, σαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους».

Μια ομάδα έρευνας, με επικεφαλής το βοτανολόγο, εγκαταστάθηκε στον πλανήτη. Οι τέσσερις άντρες έκοψαν κάμποσα από τα ψηλότερα κλαδιά σε μερικά, κατά τα φαινόμενα, ανεξάρτητα δέντρα και κατασκεύασαν κάτι που έμοιαζε περισσότερο με εξέδρα παρά με δεντρόσπιτο. Εγκαταστάθηκαν εκεί ψηλά, πάνω από την επιφάνεια του πλανήτη, ενώ ο βοτανολόγος συνέχισε τις μελέτες του στην εξωτική μονοοικολογία.

Το δάσος αποτελούσε μια συνεχή πηγή απορίας για τον Μακ Κλαιρ, αλλά εκείνο που τον προβλημάτιζε κυρίως ήταν η στατική του ποιότητα. Πουθενά στον περιορισμένο κύκλο των εξερευνήσεών του μέσα στο λαβύρινθο των κλαδιών δεν βρήκε καρπούς ή άλλες ενδείξεις για τον τρόπο αναπαραγωγής των δέντρων. Επιπλέον, όλα τους ανήκαν στο ίδιο είδος.

Τα φύλλα, πλατιά, πράσινα και γυαλιστερά στο ηλιόφωτο σαν να 'ταν κερωμένα, δεν είχαν άμεση συγγένεια με τα φύλλα των δέντρων της Γης. Και ωστόσο υπήρχαν περισσότερες ομοιότητες από διαφορές. Περιείχαν, για παράδειγμα, μια ουσία που η χημική ανάλυση στο μητρικό σκάφος απέδειξε κατηγορηματικά ότι επρόκειτο για χλωροφύλλη.

Στην ατμόσφαιρα καταιγίδες ξεσπούσαν και κόπαζαν και η υγρασία ποίκιλλε, ενώ το ποσοστό οξυγόνου παρέμενε σταθερό σ' ένα τριάντα τοις εκατό, με το άζωτο να συμπληρώνει σχεδόν όλο το υπόλοιπο. Πουθενά δεν εντόπισαν διοξείδιο του άνθρακα. Ήταν σαν το σύνολο του διοξειδίου του άνθρακα να είχε αναλωθεί εδώ και αμέτρητα χρόνια, και τώρα το δάσος ήταν παγωμένο στο χρόνο. Ο Μακ Κλαιρ θα μπορούσε να

γεμίσει κάμποσους τόμους με τις ανωμαλίες που είχε παρατηρήσει, αλλά η όποια λύση τους εξακολουθούσε να του διαφεύγει.

Ήδη από την τρίτη μέρα είχαν εισχωρήσει κάτω στα χαμηλότερα κλαδιά. Τελικά ο Τζόνσον ήταν ο πρώτος που διέκρινε το έδαφος, και φώναξε στους άλλους: «Χώμα, ώς εκεί που φτάνει το μάτι μου. Χώμα και τίποτε άλλο». Οι τρεις άλλοι ήρθαν κοντά του. Τα κλαδιά τέλειωναν πέντε έξι μέτρα πάνω από το έδαφος, και όλοι μαζί κοίταξαν κάτω στις πιτσιλιές φωτός και σκιάς. «Θέλετε να κατέβω;»

Το τελευταίο στάδιο της κατάβασης έγινε με σκοινί. Όταν ο Τζόνσον βεβαιώθηκε ότι το έδαφος ήταν σταθερό, άφησε το σκοινί και φώναξε στους άλλους, «Δε βλέπω κανέναν κίνδυνο· μπορείτε να κατεβείτε!»

Ακολούθησε ο Μακ Κλαιρ, με τρίτο τον Κάρλσον. Ο τέταρτος, ο Ρήντινγκ, παρέμεινε στα χαμηλότερα κλαδιά εκτελώντας χρέη παρατηρητή.

Ο Μακ Κλαιρ περίμενε να βρει ένα ατέλειωτο χαλί από ξερά φύλλα αλλά, αν υπήρχαν ποτέ τέτοια, η συνεχής οργανική μεταλλαγή τα είχε εξαφανίσει προ πολλού. Έσκυψε στην κάπως νωπή γη για ένα δείγμα εδάφους και μετά κοίταξε πάνω. Πέρα ψηλά, τ' απλωμένα κλαδιά σάλευαν απαλά, ψιθυρίζοντας ζιλ, ζιλ, ζιλ, και για μια στιγμή τον κυρίεψε ένας ανεξήγητος υπερφυσικός φόβος.

Στο άμεσο οπτικό πεδίο του υπήρχαν κυριολεκτικά εκατοντάδες κορμοί δέντρων διαφόρων διαστάσεων, με μερικά προφανώς πιο γέρικα από τ' άλλα. Θα 'λεγε κανείς ότι, με το πέρασμα του χρόνου, το δάσος είχε κατακλύσει προοδευτικά τον πλανήτη, αποδιώχνοντας κάθε άλλη μορφή ζωής, ώσπου τώρα μονάχα τα δέντρα είχαν απομείνει, απόλυτοι κυρίαρχοι του περι-

βάλλοντος, παγωμένοι και άχρονοι.

Ο χρόνος έχει διαφορετικό νόημα εδώ, συλλογίστηκε ο Μακ Κλαιρ.

«Τούτος ο κόσμος μπορεί να είναι πλούσιο πεδίο δράσης για αρχαιολόγους», παρατήρησε. Αναρωτήθηκε τι είδους Ιστορία μπορεί να ερχόταν στο φως από τ' απολιθώματα που έκρυβε το γόνιμο, μαύρο χώμα.

«Πρέπει ν' αποψιλώσουμε πρώτα το χώρο απ' αυτά τα δέντρα», είπε ο Τζόνσον. «Με το άφθονο οξυγόνο που υπάρχει, μπορεί να το καταφέρουμε με ελεγχόμενο κάψιμο, τι λες;»

Ο Μακ Κλαιρ αναρωτήθηκε τι επίδραση μπορεί να είχε η ξαφνική εισαγωγή στο σύστημα καινούριου διοξειδίου του άνθρακα, σαν ενισχυτή της ανάπτυξης. «Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί», παρατήρησε. «Το όλο σύστημα φαίνεται εξαιρετικά ισορροπημένο. Μπορεί ν' αρχίσει να καταρρέει αν επέμβουμε».

Εκτός από τις φωνές τους και το αδιάκοπο ζιλ, ζιλ, ζιλ των φύλλων, δεν ακούγονταν άλλοι ήχοι. «Ας το δοκιμάσουμε σ' εκείνο το μικρό δέντρο εκεί κάτω», πρότεινε ο Μακ Κλαιρ, δείχνοντας ένα από τα δέντρα σε κάποια απόσταση. «Νομίζω ότι μπορούμε να το ρίξουμε δίχως κίνδυνο. Είναι αρκετά μακριά για να μη στηρίζει το σπίτι μας».

Ο Τζόνσον έβγαλε το λέιζερ και μελέτησε το δέντρο για μια στιγμή. «Θα του κάνω μια εγκοπή πρώτα και μετά θα το κόψω».

Λίγες στιγμές αργότερα το δέντρο έπεφτε, δημιουργώντας έναν καινούριο ήχο στο περιβάλλον, τσακίζοντας τα γύρω ψηλότερα κλαδιά και γεμίζοντας το έδαφος με σπασμένα κλωνάρια και φύλλα. Ο κορμός έμεινε κρεμασμένος σε γωνία σαράντα πέντε

μοιρών, στηριγμένος από τα γύρω κλαδιά των γειτόνων του.

«Δες αν μπορείς να του κόψεις καμιά εγκάρσια φέτα», πρόσταξε ο Μακ Κλαιρ. «Θέλω να εξετάσω τα δαχτυλίδια του». Ενώ έλεγε τα λόγια αυτά ένιωσε πάλι εκείνο τον παράλογο και υπερφυσικό φόβο. Τον τρόμαζε η ιδέα πως μπορεί τελικά ν' αποδεικνυόταν ότι όλα τα δέντρα είχαν την ίδια ηλικία... ή ότι απουσίαζε κάθε σχετική ένδειξη.

Ο Ζιλ ήταν ο πρώτος κατοικήσιμος πλανήτης που ανακάλυψαν οι άνθρωποι. Χίλιες διαστημικές κιβωτοί είχαν εγκαταλείψει τη Γη εδώ και πολλές γενιές, δέσμιες του αϊνστάνειου χώρου και χρόνου. Τώρα, τελικά, μια από αυτές είχε φτάσει σ' έναν προορισμό όπου θα ήταν δυνατό ν' αναπτυχθεί και πάλι πλανητική ζωή. Το ίδιο το σκάφος είχε υποστεί φθορές από το διάστημα, και κανένας από τους επιβάτες του δεν μπορούσε να προβλέψει πόσο θ' άντεχε ακόμη. Ωστόσο υπήρχε διάχυτη η ολοένα και πιο έντονη υποψία ότι, αν συνέχιζαν το ταξίδι τους ανάμεσα στ' άστρα, δε θα είχαν στη διάθεσή τους και πολύ χρόνο πέρα από το παρόν. Έπρεπε να διαλέξουν ανάμεσα στην προσεδάφιση στον Ζιλ και στη διάλυση σε κάποιο σημείο της περαιτέρω διαδρομής. Είχαν κυλήσει τόσα χρόνια ταξιδεύοντας στο διάστημα, που ακόμη και η γλώσσα τους είχε αλλάξει, ενώ τα αρχικά κίνητρα που τους είχαν φέρει ώς εδώ είχαν ξεχαστεί στο παρελθόν.

Οι Γήινοι έστειλαν κάτω μια εξερευνητική ομάδα η οποία ενημέρωσε το σκάφος για τα γιγάντια δέντρα του πλανήτη και για την αναπνεύσιμη ατμόσφαιρα. Στη συνέχεια δόθηκε εντολή να ερευνήσουν κατά πόσο ήταν δυνατό να καθαρίσουν ένα χώρο από τα δέν-

τρα ώστε να μπορέσουν να κατεβάσουν εκεί όλο το φορτίο του αστρόπλοιου.

Μόλις έγινε κι αυτό, ο κυβερνήτης στράφηκε μ' έναν κουρασμένο αναστεναγμό προς τη βιβλιοθήκη όπου φυλάσσονταν τα ημερολόγια του σκάφους. Η βιβλιοθήκη εκτεινόταν πίσω στο χρόνο πέρα από τη μνήμη των προγόνων τους, και ξαφνικά ένιωσε ένα αίσθημα συγγένειας με την παλιά εκείνη Γη, που τώρα πια ήταν γι' αυτούς μονάχα ένας μύθος. Από το ράφι κατέβασε το πρώτο, το αρχικό ημερολόγιο που περιέγραφε με τις ψυχρές και τυπικές λέξεις που τόσο καλά γνώριζε, τον αποχαιρετισμό του ηλιακού συστήματος της Γης.

Τούτη τη στιγμή στεκόταν στον κολοφώνα της απέραντης φυλετικής μνήμης και ενός ονείρου, που υποσχόταν τη διαιώνιση της ανθρωπότητας. Το πρώτο γιγάντιο βήμα είχε γίνει. Το μέλλον του ανθρώπου ήταν πια εξασφαλισμένο. Γενιές από σήμερα, όταν η επιφάνεια του Ζιλ θα είχε καθαριστεί από τα δέντρα και ο άνθρωπος θα είχε εδραιώσει την εξουσία του στον πλανήτη, άλλα αστρόπλοια, ίσως πολύ πιο εξελιγμένα, θα ξεκινούσαν προς την αιώνια απεραντοσύνη του σύμπαντος. Στεκόταν στο κατώφλι μιας ατέρμονης αρχής.

Στην επιφάνεια του πλανήτη, το αποβατικό άγημα έκοβε το πρώτο δέντρο.

Ο κυβερνήτης περιεργάστηκε τις λευκές σελίδες του ημερολογίου στα χέρια του κι αναρωτήθηκε γιατί είχε φυλαχτεί αυτός ο άγραφος, κιτρινισμένος τόμος. Τράβηξε από το ράφι το διπλανό τόμο που κι αυτός περιείχε κυρίως λευκές σελίδες, εκτός από κάτι λίγες εγγραφές προς το τέλος. Αλλά και αυτές οι εγγραφές χάθηκαν, και ενώ άπλωνε το χέρι του για τον τρίτο

τόμο, αναρωτήθηκε γιατί είχαν διατηρήσει τόσον καιρό αυτά τα δυο άγραφα βιβλία.

Στη Γη, ο δεκαεξάχρονος Εντ Λονγκ έκλεισε το βιβλίο επιστημονικής φαντασίας, έχοντας μόλις τελειώσει το διάβασμα ενός διηγήματος για το πρώτο ταξίδι του ανθρώπου στη Σελήνη. Το Μεγάλο Κραχ είχε συγκλονίσει την πλούσια Αμερική εκείνη τη χρονιά του 1929, αλλά ο Εντ ήταν κιόλας απορροφημένος από τα όνειρα του μέλλοντος και βγήκε έξω στη νύχτα, για ν' αγναντέψει ψηλά στους ουρανούς και να στοχαστεί για τα θαύματα που θα συναντούσε εκεί ο άνθρωπος μια μέρα, ίσως όχι στα χρόνια του, αλλά *κάποτε*.

Τελικά, με το μυαλό του πλημμυρισμένο από ατέλειωτους και άχρονους στοχασμούς, γύρισε στο δωμάτιό του και στο φως που υπήρχε εκεί, νιώθοντας πεινασμένος ακόμη μετά το μάλλον φτωχό δείπνο. Καιρός να μελετήσει τα μαθήματά του. Δεν μπορούσε να το αναβάλει άλλο. Η Ιστορία ήταν το δυσκολότερό του μάθημα, και είχε διαγώνισμα την άλλη μέρα. Έβγαλε το σχολικό βιβλίο και αναρωτήθηκε για μια στιγμή πριν ριχτεί στη μελέτη γιατί οι τυπωμένες σελίδες του εναλλάσσονταν με λευκές.

Ο μοναχός, στο φως του κεριού, μοχθούσε να τελειώσει ένα βαθυστόχαστο χειρόγραφο, σπρωγμένος από την αδυσώπητη ανάγκη ν' αντιγράψει το έργο που είχε μπροστά του πριν αυτό εξαφανιστεί εντελώς.

Τελικά, το προχωρημένο της ώρας τον ανάγκασε να επιστρέψει στο μικρό κελί του για λίγο ανήσυχο ύπνο. Εκεί έμεινε ξαπλωμένος αρκετή ώρα, βασανισμένος από τον εφιάλτη ότι αύριο δε θα έμενε καμία δουλειά να κάνει. Κατά κάποιο τρόπο, στη διάρκεια

της νύχτας, το χειρόγραφο θα τέλειωνε από μόνο του και μετά θα εξαφανιζόταν.

Στην παράξενη γλώσσα της εποχής, ο Χόροθραγκ είπε, «Καλό θα ήταν να καταγράψουμε τούτη την υπόθεση σε κάτι πιο ανθεκτικό από τη μνήμη». Χάραξε ένα σημάδι πάνω στην πέτρα και μετά άλλο ένα, κάπως εκνευρισμένος που μόλις έκανε ένα σημάδι το προηγούμενο έσβηνε. Τελικά παράτησε εντελώς αυτή την άσκοπη προσπάθεια.

Στα χρόνια πριν από τον Χόροθραγκ υπήρχαν ζώα και μεγάλα ερπετά με διάφορες μορφές, αλλά με τον καιρό ένα ένα χάθηκαν και σύντομα απέμεινε μονάχα η Γη και ο ατέλειωτος ωκεανός όπου τίποτα ζωντανό δε σάλευε στα υγρά βάθη του. Ο χρόνος και τα στοιχειά της φύσης συνέχισαν τη δράση τους δημιουργώντας παράξενα αποτελέσματα, δίχως τίποτα να τα προσέχει ή να τα σχολιάζει.

Στο μακρινό πλανήτη, το δάσος αναδευόταν γύρω από το ζεστό ηλιόφωτο σαν να φυσούσε μια απαλή αύρα, ψιθυρίζοντας ζιλ, ζιλ, ζιλ, και κανένας δεν ήρθε για να κόψει τα δέντρα του.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ

Αν *δεν* έχετε χρόνο να διαβάσετε αυτό το βιβλίο...
Αν *δεν* έχετε χώρο γι' αυτό στη βιβλιοθήκη σας...
Ε, τότε αυτό το βιβλίο είναι ιδανικό για την περίπτωσή σας!

Αν ο χώρος και ο χρόνος είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, τότε με το νόμισμα αυτό μπορείτε να εκ-*πληρώσετε* όλα τα όνειρά σας.
Εμπρός, μη διστάζετε. Βλέπετε εκείνο τον περίεργα γνώριμο τύπο πιο πέρα που σας κοιτάζει και σας χαμογελά ενθαρρυντικά; Όχι, όχι, δε σας χαμογελά με οίκτο! Ναι, ναι, σας παροτρύνει να διαβάσετε αυτό το βιβλίο! Όχι, όχι, δεν είναι ο βιβλιοπώλης...
Είναι ο εαυτός σας της άλλης βδομάδας που ήδη το διάβασε!

Δρχ. 350